

The Accidental Wedding

Contents

The Accidental Wedding	1
1. Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	10
4. Chương 3	21
5. Chương 4	26
6. Chương 5	35
7. Chương 6	45
8. Chương 7	54
9. Chương 8	61
10. Chương 9	70
11. Chương 10	76
12. Chương 11	85
13. Chương 12	93
14. Chương 13	102
15. Chương 14	110
16. Chương 15	117
17. Chương 16	124
18. Chương 17	132
19. Chương 18	142
20. Chương 19	148
21. Chương 20	157
22. Chương 21	166
23. Chương 22	174
24. Chương 23	183
25. Chương 24	191
26. Chương 25	196

The Accidental Wedding



Giới thiệu

Số chương: 24 + phần kết Rating: HN người dịch: luvnnadia Khi Nash Renfrew tỉnh dậy trong giường c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-accidental-wedding>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

Bath, Anh Quốc, năm 1819

“Tìm một người vợ phù hợp cho cháu?” Cô của Ngài Nash Renfrew nhìn anh qua cái kính cầm tay của mình. Maude, Lady Gosforth, rất thích sử dụng kính cầm tay. Nó làm mắt bà lồi lên khủng khiếp và thường làm cho người đối diện lúng túng.

Nash chưa bao giờ bị lúng túng. “Nếu cô có thể, cô Maude”.

Bà khụt khịt. “Từ những gì cô nghe nói, cháu không có khó khăn trong việc tìm kiếm phụ nữ. Ngay cả ở St Petersburg.”

Nash không khỏi chớp mắt. Làm quái nào mà bà ấy biết các hoạt động của anh ở St Petersburg khi bà thường trú ở Bath nhỉ? Nhưng những mối liên hệ của bà là huyền thoại. Đó là lý do mà anh nhờ bà giúp đỡ.

Anh đáp lạnh lùng, “Không hẳn thế.”

Cô anh khịt mũi. “Không phải vậy à. Và cháu muốn cô sắp xếp một vũ hội trong bốn tuần lễ? Một vũ hội-bắt đầu của mùa này?”

“Nếu nó không phải là một nhiệm vụ quá sức, cô yêu quý”.

“Quá sức? Dĩ nhiên là vậy rồi! Ta đã quá già để tổ chức thêm nữa những buổi dạ hội!” bà nói với một nỗ lực để trông yếu ớt.

“Cháu xin lỗi, cô Maude. Cháu đã không thấy thế. Trông cô rất rạng ngời...Thôi được, cháu sẽ thuê ai đó vậy-”

“Thuê ai đó? Cháu sẽ không làm vậy chứ. Những sự kiện được tổ chức bởi những kẻ làm thuê” - bà nói với giọng ghê tởm - “không được gì trừ sự tầm thường. Cô sẽ cố gắng, bằng cách nào đó, để tìm ra năng lượng mà sắp xếp mọi thứ - và tìm cho cháu một cô nàng phù hợp - nhưng cô cảnh báo cháu trước, Nash, với một thông báo gấp rút như vậy khi mà đầu mùa lễ hội này các lời mời đã được đưa ra hết rồi, nó sẽ là cái tầm thường nhất, sẽ là như thế.”

“Cháu biết. Cháu xin lỗi.” Nash không lo lắng chuyện nó sẽ là cái gì trừ sự hoa lệ. Anh nói thêm một cách tình cờ, “Liệu cháu có thể thuyết phục cô gửi lời mời đến cô của Sa Hoàng, Bà đại công tước Anna Petr a Romanova.”

Cái kính cầm tay rơi xuống. “Cô của Sa Hoàng?”

“Bà ấy sẽ đến Luân Đôn vài ngày trước vũ hội. Bà ấy không biết ai ở Luân Đôn và đã yêu cầu sự trợ giúp của cháu. Bà ấy sẽ không quan tâm một việc nhỏ như vậy đâu.” Bà đại công tước cũng là người thích giao du như cô của anh và yêu thích sự ồn ào.

“Một bà đại công tước?” Cô Maude ngồi dậy, mắt bà lấp lánh tham vọng. Bà kéo dài một tiếng thở dài mệt mỏi. “Cháu làm cô rối tung rồi đấy, nhóc”.

“Cháu biết”. Anh làm ra vẻ sấm hối. Với một quý bà đại công tước của nước Nga, vũ hội này sẽ là sự kiện của năm và cô của anh cũng biết thế.

Nash đã xin nghỉ việc để trở lại nước Anh vì hai lý do: để sở hữu thừa kế, và để tìm một người vợ. Ngài đại sứ biết sẽ khó khăn thế nào để mời một bà đại công tước già rời Luân Đôn để đến tham dự vũ hội của anh. Anh biết những quý bà lớn tuổi sẽ độc đoán và khó tính thế nào. Nash đã biết điều đó từ một đời đối phó với những bà cô lập dị và độc đoán, những bà cô tuyệt vời. Một trong số đó hiện đang nhìn anh chăm chú qua kính cầm tay.

“Vậy là từ trên đỉnh những vũ hội và những quý bà công tước, cháu mong đợi cô sẽ gạt lớp khí mỏng tìm thấy cho cháu một người vợ?”

“Không phải là bất kỳ người vợ nào. Mà là một người thích hợp. Cháu muốn có một cuộc hôn nhân tuyệt vời.”

Một bên chân mày nhướng lên. “Đương nhiên, cháu là một Renfrew, sau tất cả. Đó là điều chúng ta làm. Nhưng định nghĩa của cháu về một cuộc hôn nhân tuyệt vời là như thế nào?”

Nash đưa ra những ý tưởng về chuyện này. Ngoài nguồn gốc sinh sản, có giáo dục, và trí thông minh, cô dâu của anh cần phải là người không chỉ được sinh ra từ gia đình tốt, mà còn phải là người có giao du với giới thượng lưu. Cô ấy nên có một số hiểu biết về chính trị nhưng không xúc động về “những lý do”. Cô ấy cần được đào tạo tốt trong việc quản lý những dịp lễ hội lớn và có một mức độ nhất định của sự quyến rũ. Trên hết, cô ấy phải là người kín đáo, tránh các tin đồn, và có sự khoan dung về sự lập dị của người khác. Về con cái, anh không cần người thừa tự và không thích thú với trẻ con lắm. Nếu vợ anh muốn có một đứa, anh cho là anh sẽ không để tâm.

“Và cô nghĩ cháu mong đó sẽ là một người thừa kế xinh đẹp”, cô Maude “chua” vào khi anh nói xong.

Nash cho bà một nụ cười sáng chói nhất của anh. “Được vậy thì tuyệt, cô yêu quý”.

Bà dụ đi thấy rõ. “Pshaw! Con trai!” Rồi bà nhìn anh vẻ quan tâm, với cái nhìn mà tất cả các đứa cháu của bà đều quen thuộc. “Không quan tâm đến việc kết hôn vì tình yêu sao?”

Nash nhướn mày hoài nghi. “Kết hôn vì tình yêu?”

“Các em của cháu đều làm vậy và chúng đều rất hạnh phúc”.

“Gabriel và Harry đã không lớn lên ở Alverleigh với ví dụ hàng ngày về tình yêu vĩ đại của bố mẹ cháu,” Nash chỉ ra. “Nếu chúng thấy, chúng sẽ vẫn là những người độc thân, như cháu và Marcus”.

“Gabriel và Harry đã được nuôi dưỡng bởi bà cô không chồng tuyệt vời của cháu trên đèn thờ bách thần mà đàn ông xếp hạng thấp hơn những chú chó và những chú ngựa cộng lại, và trên những chú gián chút xíu,” cô anh ân cần chêm vào.

“Bà ấy đã làm thế, tất nhiên, dòng dõi Renfrew tôn kính mà, để cân bằng những thứ khác một chút.”

Nash nhún vai. “Ý cháu là, họ chưa bao giờ nhìn thấy những kết hợp tình yêu có thể hủy diệt như thế nào. Hôn nhân của cháu sẽ là một liên minh đã được lên kế hoạch một cách cẩn thận dựa trên những tham vọng được chia sẻ, không phải trên những sự đam mê mù quáng.”

Bà khịt mũi lần nữa. “Một sự sắp xếp lạnh lùng”.

“Điều đó sẽ phù hợp với cháu một cách hoàn hảo”.

“Nhưng phải đồng hành suốt đời mà không có tình yêu hay đam mê-”

“Đam mê?” Nash cắt ngang lời bà. “Theo cả bố mẹ cháu, thì cả hai người họ suốt đời đều đam mê nhau. Và khi họ không xé toạc nhau ra - và cả gia đình cháu - khỏi những trận ghen tuông cãi vã của họ, thì họ lượn lờ nhau như những con chó động đực”. Nash kiểm chế một cơn rùng mình. “Cháu thà ở trong...một tảng băng hơn là sống như thế.”

“Cháu sai rồi, cậu bé thân mến, nhưng cô sẽ không cố thay đổi suy nghĩ của cháu. Cháu có một cái đầu cứng nhắc huyền thoại của những người đàn ông nhà Renfrew, sau tất cả. Cô sẽ tìm cho cháu người hoàn hảo của cháu, nhưng đừng có mà trách cô nếu cháu rơi vào sự nhàm chán chỉ sau sáu tháng nhé.”

Anh nhún vai thờ ơ. “Hôn nhân không có nghĩa là để được giải trí.”

Bà lườm anh. “Nhưng, cậu bé thân mến, nó thế đấy. Hôn nhân sẽ là một cuộc phiêu lưu không ngừng nghỉ.”

“Công việc của cháu đã cho cháu tất cả các chuyến phiêu lưu cháu muốn rồi. Nhưng theo những gì cô nói thì có lẽ điều cháu muốn sẽ là một cuộc hôn nhân tồi tệ.”

Maude rùng mình. “Đừng bao giờ nói đùa những điều như vậy,” bà nghiêm khắc. “Đừng bao giờ!”

2. Chương 1-2

Người đàn ông cười ngửa xuất hiện trên sườn núi, cái bóng đen như chống lại cả một dãy những đám mây bạc nặng nề. Anh đứng đó bất động trong một hoặc hai giây, nhìn bao quát quang cảnh bên dưới, sau đó bắt đầu đi nước kiệu thông thả xuống đồi. Khi anh chuyển động, sấm chớp vẫn vũ cắt ngang bầu trời.

“Như thể sắp tận thế ấy,” Mandy Woodford nhận xét trước cửa ngôi nhà của cô. “Dù anh ta là ai đi nữa, thì chắc anh ta cũng biết làm thế nào để kiếm lỗi ra.”

Lizzie Brown nhìn theo cái nhìn của cô. “Một quý ông,” cô phát âm, cài nút áo khoác.

Maddy bật cười. “Sao bạn biết? Những người nông dân và các thương gia cũng có thể cười những con ngựa tốt mà. Bạn biết anh ta à?”

Lizzie cười toe toét và lắc đầu. “Chưa bao giờ nhìn thấy anh ta trước đây, nhưng anh ta đang cắt ngang địa hạt, không phải vậy sao? Và đó là vùng đất tư nhân.” Cô nhún vai và đảo mắt. “Chỉ có quý ông mới làm thế. Người bình thường sẽ không khinh suất xâm phạm vào. Người được phép đi vào rất hạn chế.”

“Mình cũng nghĩ thế.”

“Hướng về trang viên Fonthill hoặc Whitehorn, mình nghĩ vậy.” Lizzie thêm vào với một nụ cười toe toét, “Có thể anh ta sẽ đi xuyên qua luôn đến bên bạn. Bạn có thể đứng trong đường của anh ta đấy, cô gái. Một quý ông sẽ phải dừng lại. Bạn không biết chứ, bạn cũng có thể bắt lấy cho mình một ông chồng tốt, và giàu có.”

Maddy khịt mũi. “Với may mắn của mình, anh ta sẽ là loại người cười ngửa đi thẳng qua mình mà không thèm đến một cái liếc mắt, và mình sẽ-”

“Nằm trong một đồng bùn!” Lizzie hoàn thành, và cả hai cô gái phá ra cười. “Không, anh ta sẽ dừng lại, chắc chắn đấy, đặc biệt là khi bạn trông thật xinh đẹp với bộ tóc tuyệt đẹp của bạn.” Lizzie nhìn tóc của Maddy với một cái nhìn bình phẩm. “Mình đã làm một việc tốt trên đó, mình nghĩ thế.”

Maddy đặt một bàn tay lên mái tóc mới của mình. Lizzie đã dùng đầu của cô để tập luyện. “Bạn đã làm tốt lắm, Lizzie. Bạn sẽ làm một người hầu cho một quý bà xinh đẹp.”

“Mình cũng hy vọng thế, Miss Maddy. Mình phát ốm với những con bò sữa rồi. Và bạn sẽ là một người vợ đáng yêu của một quý ông nào đó, mình tin thế.”

“Miễn là họ không nhận ra mình không một xu dính túi.” Maddy cười. “Bên cạnh đó, mình không tin một người chồng muốn chuốc lấy phiền phức.”

Tiếng cười tắt trên khuôn mặt Lizzie. “Bạn nói đúng.”

Maddy bắn cho cô một cái nhìn hối lỗi. “Ồ, Lizzie, mình xin lỗi. Mình không có ý-” Cô đã nói mà không suy nghĩ. Lizzie đã kết hôn chỉ bốn tháng khi chồng cô cuỗm toàn bộ số tiền tiết kiệm của họ và không bao giờ trở lại.

Lizze quấn khăn quàng quanh đầu mình và nói bằng một giọng cứng cỏi, “Đừng lo cho mình; bạn nói đúng. Một cái thông lưng buộc cổ heo, hôn nhân là như vậy. Bạn không bao giờ biết cái bạn đã có cho đến khi quá muộn. Rắc rối chính là chỗ đó, nhưng mà, giàu mà rắc rối, ừm, dù sao cũng dễ sống hơn.”

Maddy gật đầu đồng ý chiếu lệ. Cô đã không đồng ý. Sự rắc rối giàu có là loại tồi tệ nhất. Và tránh nó là lý do Maddy ở đây, sống trong một ngôi nhà xuống cấp. Nhưng Lizzie đã không biết điều đó.

Không ai biết cả. Maddy đã không dám nói ra lời nào.

“Mình về đây,” Lizzie nói. “Cơn bão sẽ đến đây trong vài phút nữa. Hy vọng mình sẽ về tới nhà mà không bị chìm chết. Cám ơn lần nữa nha, Miss Maddy. Không biết mình sẽ làm được gì nếu không có bạn và những bài học của bạn. Bác Bill dù sao cũng rất tuyệt.” Cô nháy mắt. “Mình là cô gái vắt sữa tẻ nhất mà ông ấy từng có, nhưng bạn không thể đuổi người nhà, đúng không? Ông ấy tin rằng nếu bạn có thể dạy mình đủ để thoát khỏi bàn tay ông ấy, thì ông ấy sẽ chìm bạn trong sữa và bơ và kem và pho mát trong quãng đời còn lại của bạn đấy.”

Maddy bật cười. “Mình chỉ có thể giữ ông ta tới vậy thôi. Và đừng có gọi mình là Miss M-” Nhưng Lizzie đã chạy ra đến đường làng. Maddy lắc đầu. Cô không còn nhớ số lần cô đã bảo Lizzie chỉ gọi cô là Maddy thôi, nhưng Lizze chưa bao giờ làm thế, dù họ bằng tuổi nhau, 22 tuổi. Bạn là một quý cô từ khi sinh ra, còn mình chỉ là một cô gái nhà quê dốt nát. Ngoài ra, nếu mình muốn làm một người hầu cho một quý bà, thì tốt nhất là mình nên có thói quen thành kính trước đã, Lizzie đã nói thế.

Maddy rùng mình. Cơn bão đang đến gần và cô có những cây giống con cần bảo dưỡng.

Trong vài ngày qua, thời tiết đột nhiên trở lạnh. Những chồi non đã bị đông lạnh trên cành cây, hoa thủy tiên vàng đầu mùa đã bị đóng băng, và tẻ nhất là, sương giá rét buốt đã giết chết hơn một phần ba số rau xuân yếu ớt của cô.

Cô lấy một số vải lanh từ đồng gỗ ở cửa sau và bắt đầu phủ lên trên những cây giống quý giá của mình, đặt nó nằm trên một lưới mắt cáo của những cây chống hỗ trợ, bảo vệ những chồi non yếu ớt bên dưới.

Cô đã trồng những hạt giống đầu tiên của mình ở tuổi lên chín. Đó là một sự mới lạ thú vị, những cây rau diếp đó đã được nuôi dưỡng đến khi lớn và là một món quà đầy tự hào cô đem tặng bà mình, đã dạy cô đủ để nhận biết sự khác biệt giữa sự thiếu ăn và sự sống còn.

Maddy đã không mơ mộng về những khóm rau sau đó. Cũng như về những vị hoàng tử đẹp trai, về những vũ hội và những bộ váy áo xinh đẹp và về tình yêu... Những vị hoàng tử đẹp trai trong những giấc mơ của cô thì cũng chỉ đơn thuần là đẹp trai. còn những vũ hội; ừm, chúng cũng vậy, cũng không thể nào, cho dù nếu có ai đó gửi một lời mời đến cô, cô cũng không có được một chiếc áo xinh đẹp đến dự, cô không có tiền cho bất cứ cái gì mới.

Với cô bây giờ đó chỉ là một người đàn ông đủ tốt. Một người nông dân hay là một thương buôn cũng không quan trọng, miễn là cô có thể thích và tôn trọng anh ta, và anh ta cũng tôn trọng cô. Cô không còn là một đứa trẻ nữa và cuộc đời không phải là công cụ của những giấc mơ, mà là một trận chiến liên miên không dứt.

Cô khom lưng kiểm tra lại sự bảo vệ những lớp thực vật mỏng manh. Những cây con này sẽ sống sót. Chúng phải thế. Gia đình nhỏ của cô phụ thuộc vào chúng. Họ cũng sẽ sống sót. Sẽ là vấn đề của việc chăm chỉ làm việc và sống thanh đạm.

Và cả may mắn nữa. Cô nhìn vào những đám mây đen vần vũ.

Tiếng móng ngựa nện nhắc nhở cô người đàn ông cưỡi ngựa đang ở bên ngoài ngôi nhà của cô. Anh ta thực sự là một quý ông. Mọi thứ từ anh ta đã công bố điều đó, từ con ngựa nòi thuần chủng tuyệt đẹp đến vẻ

thanh lịch của anh ta, chiếc áo choàng không tay màu da bò, đôi ủng cao, và chiếc nón làm bằng lông hải ly hợp thời trang. Anh ta cười ngửa dễ dàng, như thể được sinh ra từ lưng ngựa vậy.

Anh ta đang đến thăm ai? Ngài Jasper Brownrigg, chủ sở hữu của trang viên Whitethorn, đã qua đời cách đây ba tháng, và ngoài vị mục sư, chỉ có duy nhất một quý ông trong huyện là điền chủ, và anh ta trông còn thanh lịch hơn cả quý ông đó nữa - một sự khác biệt thấy rõ, cô biết cha cô sẽ khẳng định như thế. Một người quá coi trọng địa vị xã hội đến đáng sợ, người cha quá cố của cô.

Và cái vẻ bề ngoài trông ra dáng thanh nhã của cha đã đưa tất cả chúng ta đến đây, Papa, cô trầm ngâm cay đắng. Đến vài cái giường cũ, đến vài cây mầm, và một cô gái vắt sữa với tham vọng là tất cả những thứ đó sẽ đứng giữa những đứa con của cha và những cơn đói khát.

Và giữa Maddy với Fyfield Place.

Con ngựa vượt qua một con mương rộng trong bước tiến của nó, sau đó hướng đến dãy tường dài, thấp. Dãy tường này trải dài hàng dặm, lên xuống với sự trôi lên và lún xuống của khu đất, một phần biên giới không gián đoạn màu xám bất ngang qua cảnh quan.

Việc bảo trì bất động sản đã bị chệch mảng kể từ khi Ngài Jasper Brownrigg trở nên già yếu, các mảng đá đã bị tróc ra và không được thay thế. Người cưỡi ngựa khẽ xoay góc con ngựa của anh hướng tới một phần của bức tường nơi mà vài viên đá đầu tường đã bị bật ra. Thoạt nhìn, nó trông như một nơi hoàn hảo để nhảy, nhưng- “Không, không phải ở đó!” cô hét lên. “Đường trượt bùn của các cậu bé-” Lời nói của cô đã bị thổi bay theo gió.

Dưới ánh mắt kinh hoàng của cô, con ngựa đã dấn lên bề mặt trơn trượt của bùn khi bấp chân sau mạnh mẽ của nó chụm lại để làm một cú nhảy vọt qua bức tường.

Nó bị trượt. Móng guốc của nó quơ quào điên cuồng tìm chỗ bám, và thất bại. Con ngựa ngã. Người cưỡi nó bay vèo qua không trung và va mạnh vào bức tường.

Trong sự im lặng bị sốc đột ngột sau đó, thế giới dường như đứng im. Sau đó con ngựa bật dậy, khịt mũi, lắc mình, và chạy tiếp, có vẻ nó không bị thương.

Đồng màu đen dưới chân tường không cử động.

Maddy nhấc chân và chạy trước khi cô biết điều đó, giật mạnh cánh cổng cứng cũ với sự dễ dàng trong lúc cấp bách. Người lạ nằm trong bùn, nửa vắt trên mặt đá cứng của bức tường. Đầu anh ở một góc nguy hiểm. Anh ta nằm ở thế báo điềm gở.

Maddy trượt hai ngón tay vào bên trong cổ áo lông của anh ta, giữa làn vải của áo sơ mi tốt và làn da ấm. Cô nhắm mắt lại, tập trung mọi giác quan lên đầu hai ngón tay.

Không có gì. Không đập. Không chuyển động.

Cô nhớ lại những lời nói của mình về người đàn ông này trước đó.

Không! Anh ta không thể chết! Xin Chúa!

Cô vuốt mái tóc đen lòa xòa trên vầng trán xanh xao của anh ta, và...không cảm thấy gì.

Dĩ nhiên! Sự căng thẳng, gió lạnh đã thúc đẩy tất cả các cảm giác ra khỏi các ngón tay của cô. Cô cọ xát các ngón tay giá lạnh của mình cho đến khi chúng nóng lên, sau đó trượt chúng trở lại vào bên trong áo sơ mi của anh ta, cầu nguyện cho một mạch đập.

Và hít thở lần nữa.

Máu từ đầu anh ta dính vào các ngón tay của cô. Cô không muốn nhìn thấy người khác chết...

“Anh sẽ không chết,” Maddy hét lên với người đàn ông. “Anh có nghe thấy tôi không? Tôi sẽ không để điều đó xảy ra!”

Anh ta đẩy tay cô, cử động đầu và chân. Đó là một dấu hiệu tốt. Anh ta không thể di chuyển như thế với một cột sống bị gãy.

Cô gấp cái tạp dề của mình lại thành một miếng đệm lót, vuốt thẳng mép, trượt nó dưới đầu anh ta, và dùng các dây tạp dề buộc chặt lại. Cô kiểm tra cơ thể anh ta xem có bị thương không và tìm thấy một vết bầm của móng ngựa trên bề mặt bóng của đôi ủng đen cao của anh ta: con ngựa đã giẫm vào mắt cá chân của chủ nó.

Cái gì đó quất vào má cô. Mưa tuyết. “Chúng ta cần phải vào trong nhà,” Maddy nói với anh, như thể anh có thể nghe thấy. Nhưng bằng cách nào? Cô móc hai tay vào dưới nách của người đàn ông. “Một, hai, ba”. Cô ráng sức kéo lên.

Với lượng bùn như thế, đáng lẽ anh ta sẽ có thể được kéo dễ dàng, nhưng anh ta là một người đàn ông to lớn, trông gầy nhưng cao, và nặng hơn cô mong đợi. Và quần áo bị nhúng bùn đang càng trở nên nặng hơn theo từng phút. Sau vài phút kéo lê, cô đã nhích được anh ta vài inches. “Thật vô vọng,” cô nói. “Anh nặng quá đấy”.

“Xe cút kít,” cô bất ngờ nghĩ ra và chạy đến lấy nó. Nó đã cũ, nặng, với một bánh xe xiên xẹo, nhưng nó hoạt động được và đó là tất cả những gì có được.

Làm thế nào để đưa được anh ta vào nó? Cô cố gắng nâng anh ta lên, nhưng chẳng được gì dù cô có cố gắng thế nào - đầu tiên là vai, rồi thử đến chân, kéo rồi kéo - anh ta chỉ đơn giản là quá nặng.

“Chết tiệt!” cô thốt lên khi nỗ lực của cô cuối cùng làm cả hai người đều nhào vô bùn cả với cái xe cút kít lật ngược. Băng chích vào da cô. Một ý tưởng lóe lên. Cô đẩy anh ta vào trong xe cút kít, một bên thành xe nghiêng xuống đồng bùn, kiếm một ít dây thừng và buộc cơ thể hôn mê của anh ta vào xe.

Sử dụng các cột chống đỡ từ dây phơi quần áo và một tảng đá lớn, cô bẩy cái xe cút kít hướng lên, dùng hết sức của mình. Với một cái lắc lư, chiếc xe bật lên, người đàn ông nằm an toàn bên trong.

Cơ bắp của cô như bị đốt cháy khi cô kéo anh trên xe cút kít về phía ngôi nhà mình. Cô lo cho cái sàn nhà sạch của mình và dấu vết bùn bấn. Ngôi nhà rất nhỏ; tầng trệt chỉ có một phòng lớn, với một lò sưởi và một cái bàn, và trong góc nhà là một cái giường lớn thụt vào phía trong hốc tường, nó được xây dựng vào lúc nào đó trong quá khứ cho người bà bệnh tật. Bây giờ nó là giường của Maddy, và bản năng đầu tiên của cô là muốn đẩy người đàn ông thẳng vào đó. Nhưng anh ta đang ướt nhẹp, chảy máu và đầy bùn.

Cô đẩy lùi bộ đồ giường (gồm chăn, gối, tấm trải...) ra và phủ lên nửa giường gần nhất tấm trải vải dầu cũ. Nó sẽ bảo vệ bộ đồ giường của cô.

Cô kéo xe đến gần hơn chiếc giường, tháo dây buộc anh ta ra, luồn tay xuống nách anh ta, và kéo. Cái xe cút kít nghiêng và cuối cùng cô nằm dài trên giường trong một đồng bùn và nước rơi rã, còn đầu của người lạ thì đang tì vào ngực cô.

“Nào, giờ thì ít nhất cũng đã thoát được cơn mưa,” cô thì thầm, vuốt mái tóc đen, dày từ cái trán như thạch cao mịn của anh. Vẫn im lặng và đẹp như một bức tượng của vị tổng lãnh thiên thần, cô chỉ có thể nói cho anh thở. Còn sống nhưng lạnh, quá lạnh. “Chúng ta sẽ làm anh ấm lên,” cô nói với anh ta. Cô lách người ra khỏi anh và nhẹ nhẹ đặt đầu anh xuống.

Cô nhuộm lò sưởi, đặt ấm đun nước lên lò, và đặt mấy cục gạch để làm nóng. Với một miếng vải sạch và chút nước nóng, cô lau khuôn mặt anh. Và nhìn chăm chăm.

Bên dưới lớp bùn bắn tung tóe và máu, khuôn mặt của anh ta thật thanh lịch. Vẻ mộc mạc, chân phương. Một khuôn mặt ẩn tượng, mang vẻ đẹp nam tính. Hàng lông mi đen trải rộng trên làn da nhợt nhạt. Miệng anh như được trạm trổ bởi một bậc thầy, cảm rắn chắc và vuông vức và lồm chồm râu không được cạo.

Cô lẽ ra không nên nhìn chăm chăm như thế. Vẻ đẹp của anh ta sẽ không được sử dụng cho bất kỳ ai nếu anh ta chết, cô nhắc nhở mình.

“Giờ thì phải cởi bộ đồ ướt ra khỏi anh.”

Cô kéo đôi găng tay bằng da tốt ra. Bàn tay anh ta với những ngón dài và tao nhã, móng tay sạch sẽ và được chăm sóc tốt. Chắc chắn bàn tay của một quý ông, cô nghĩ với một cái nhìn tội nghiệp cho bàn tay của chính mình xù xì vì làm việc.

Cô cởi áo ghi lê, sau đó tới áo sơ mi và áo lót của anh ra. Có những vết thâm tím mới trên thân anh, nhưng không có gì nghiêm trọng. Miệng cô khô lại khi cô với tay lấy chiếc khăn để lau anh. Thân thể đàn ông không còn gì bí ẩn với cô kể từ sau tai nạn của Papa, để lại hai cậu nhóc nhỏ để tắm rửa và mặc quần áo, nhưng điều này là khác biệt. Rất khác biệt.

Papa đã già và da thịt của ông cũng đã nhăn nheo, cơ bắp thì teo tóp, còn da các cậu nhóc thì như những chú thỏ con vụn vụn trong bồn tắm, gầy nhom nhưng vẫn mềm mại sắc hồng trẻ con.

Còn đây là một người đàn ông, trẻ khỏe và trong thời kỳ khỏe mạnh nhất.

Mùi của Papa là mùi chua của người đàn ông lớn tuổi, của phấn thơm, và mùi hăng của thuốc mỡ cô dùng để chà vào lưng và chân của ông cho những cơn đau. Các cậu bé thì có mùi của...những cậu bé và xà phòng. Người đàn ông trên giường của cô có mùi của nước cạo râu, của nước hoa, mùi ngựa, mùi len ướt và...cái gì đó khác nữa. Cô hít vào nhưng không thể nhận ra nó - cái gì đó mơ hồ, mùi xạ của đàn ông. Đáng lẽ nó phải làm cô khó chịu. Thay vào đó cô thấy nó...hấp dẫn.

Cô hít vào lần nữa khi lau khuôn ngực rộng, làn da rắn chắc, cơ bắp căng cứng của anh, chà mạnh vào nó với khăn thô để làm cho máu trong anh di chuyển. Mùi hương của anh sâu lắng trong nhận thức của cô. Cô kéo chăn lên và quấn nó quanh anh.

Giờ đến quần ống chèn và đôi boots.

Đôi boots là vấn đề lớn nhất. Nếu chân hay mắt cá chân của anh đã bị vỡ, thì việc kéo mạnh đôi boots ra có thể làm trầm trọng thêm chấn thương.

Người ta đã cắt đôi boots của Papa ra bằng dao cạo. Cô không thể nghĩ kỹ thêm nữa. Những ngày này cô đã phải lo lắng rất nhiều về chi phí cho các thứ, và những đôi boots này đều rất đẹp và rất đắt.

“Nhưng phải thực hiện thôi”, cô kiên quyết nói với anh khi với tới lấy con dao cạo của Papa. Cô vui vì đã mang nó theo với họ. Đó là con dao sắc bén hơn bất kỳ cái nào.

Trong cái cau mày tập trung, cô cắt đôi boots ra khỏi anh, nhẹ nhàng gỡ nó ra, và cởi đôi vớ len. Mắt cá chân bị sưng lên và đã lên màu. Cô không thể biết là nó đã bị vỡ hay chưa. Với vết thương vùng đầu, cô chắc sẽ phải kiểm bác sĩ cho anh. Cô lấy trời là anh ta có tiền để trả, vì cô chắc chắn là không có.

“Giờ tới cái quần ống chèn này,” cô nói với anh. “Tôi sẽ đánh giá cao nếu anh không chọn thời điểm này mà tỉnh lại đây.” Cô liếc nhìn khuôn mặt vẫn bất động của anh. Không quá nhiều cho một cái nhấp nháy?

Cô cố gắng làm nhanh và đơn giản khi tháo gỡ các nút của cái quần ống chèn của anh. Cô đã cọ rửa cho các cậu nhóc trong bồn tắm, vì vậy một hình thể khỏe thân của một nam giới trưởng thành chắc cũng sẽ không có gì khác biệt, chắc chắn vậy.

Ngoài ra, mặc dù cô sẽ không thừa nhận với một linh hồn sống, cô tò mò không biết một người đàn ông, một người đàn ông trẻ tuổi sung sức thì sẽ trông như thế nào.

Đó là mặt Pháp của cô, cô biết; cái mặt này của cô luôn làm cô rắc rối. Papa và gia đình phía ông thì đều e dè và kín đáo hơn nhiều so với Mama và Grand-mère (bà). Hầu như khắt khe.

Không cần biết Papa bệnh như thế nào, ông ấy cứ khẳng khẳng bắt người hầu của mình, Bates, thực hiện các nhiệm vụ riêng tư hơn. Bates tội nghiệp. Anh ghét nhiệm vụ này, nhưng Papa không phải là người muốn trái ý. Dù cơ thể ông ấy có yếu ớt như thế nào, thì ý chí của ông vẫn mạnh mẽ.

Cái quần ống túm bằng da hoẵng lạnh và ẩm ướt bám chặt vào cơ thể người lạ khi cô kéo nó khỏi vùng bụng phẳng lì của anh ta, kéo theo cái quần đùi bằng cotton anh ta mặc phía dưới, dưới là đường lông đen hình mũi tên tới hàng anh ta.

Đó là một nỗ lực lớn, nhưng khi nó đã qua hông anh ta, cô có thể kéo tất cả xuống phía dưới. Cô thả chúng xuống sàn, nhặt cái khăn lên, và...nhìn chằm chằm.

Cô nuốt vào. Anh ta là một người xa lạ. Cô phải quay đi, tôn trọng sự riêng tư của người đàn ông tội nghiệp này trong khi anh ta bất tỉnh và cần sự giúp đỡ.

Cô không thể. Người đàn ông thật sự trần truồng đầu tiên của cô.

Tò mò với vật nam tính của anh ta, đang nằm đó trong cái ổ của những sợi lông quần đen, màu hồng nhạt, và trông khá mềm. Không giống lắm những mô tả mà cô từng nghe. Nhỏ hơn cô mong đợi. Đàn ông luôn phóng đại.

Cô liếc nhìn khuôn mặt anh ta và sốc khi nhận ra mắt anh ta mở và đang nhìn cô. Nhìn cô đang nhìn a-

“Anh đã tỉnh!” cô kêu lên, vội vàng ném khăn lên anh. “Anh cảm thấy thế nào?” Đôi má cô nóng lên, nhưng cô sẽ không xin lỗi. Cô đã phải cởi quần áo ướt của anh vì muốn tốt cho anh thôi.

Trong một lúc, anh ta không trả lời. Mắt anh cũng không chớp. Chúng rất xanh. Cô không nghĩ là mình đã từng nhìn thấy đôi mắt xanh như thế này trước đây.

“Anh đã bị té và bị chấn thương đầu. Anh nói được không?”

Anh ta cố nói gì đó, cố gắng ngồi dậy, nhưng trước khi cô có thể tiếp cận để giúp đỡ, anh ngã trở lại trên gối với một tiếng rên và mắt nhắm nghiền lại.

“Đừng ngủ. Anh là ai?” Cô lắc anh ta bằng cánh tay. Anh không trả lời.

Anh ta vẫn còn sống, ít nhất là vậy, và có thể cử động. Đó là điều có ý nghĩa.

Cô nhanh chóng lau khô phần còn lại cơ thể anh ta, cố không nghĩ tới việc làm thế nào đó mà anh ta đã bắt gặp cô đang nhìn vào chỗ riêng tư của anh ta. Cô đã bối rối, vâng, nhưng không xấu hổ, cô tự nhủ. Anh ta đang bị thương, cô bị buộc phải nhìn.

Đúng vậy, để chắc chắn rằng anh không bị tổn hại cái gì, một giọng nói nhỏ bên trong cô bình luận. Cô lơ nó đi. Cô đã xong việc lau khô anh, và không biết phải làm gì với cái mắt cá chân anh, rồi đứng thẳng và lau nó nhẹ nhàng với khăn sạch. Sau đó cô cẩn thận lăn anh ta vào nửa phần giường khô sạch và tấn các bộ đồ giường xung quanh anh.

Dùng các kẹp gấp, cô kéo những viên gạch nóng từ lò sưởi, bọc chúng lại, và đặt gần với cơ thể anh. Đó là việc quan trọng để giữ cho cơ quan nội tạng của anh được ấm áp, và những viên gạch này sẽ ngăn anh lăn ra khỏi giường.

Cô kiểm tra lại cái tạp dề vẫn đang buộc quanh vết thương đầu anh. Không có dấu hiệu có máu mới.

Mặc dù đang ở gần lò sưởi, nhưng cô vẫn đang run rẩy. Cô nên thay đồ trước khi chăm sóc vết thương đầu anh ta, nếu không cô sẽ bị cảm lạnh mất.

Cô liếc nhìn vị khách vô thức của cô. Không có chỗ cho riêng tư ở đây. Cô nên thay quần áo ở trên lầu, nhưng trên đó rất lạnh. Bọn trẻ mặc và cởi đồ trước lò sưởi tất cả thời gian, và chỉ đi ngủ khi cô làm ấm giường chúng với những viên gạch nóng.

Cô ngáp ngừng. Hơi thở anh ta đã ổn định, mắt anh cũng ko có nhiều cử động. Cô sẽ liều vậy.

Giữ lưng quay về phía anh như một sự kín đáo, cô lột quần áo ướt ra, lau khô da thịt lạnh lẽo của mình, và nhanh chóng mặt quần áo mới, sạch sẽ vào.

Khi cô quay lại, mắt người lạ vẫn nhắm. Có cái nhìn không tự nguyện nào hay anh ta đã nhìn cô không? Không thể biết được. Lỗi của cô nếu anh đã. Cô đã có thể thay đồ trên lầu mà. Với lại, cô cũng đã nhìn anh rồi mà, không phải vậy sao? Có qua có lại mà, cô tự nhủ. Dù vậy, đôi má cô vẫn đỏ bừng và cô hy vọng mình đã nhầm.

Giờ đến vết thương ở đầu. “Điều này sẽ không được dễ dàng,” cô nói với anh. “Nó ở một vị trí hiểm hóc.”

Cô tập hợp tất cả những gì cô nghĩ là mình có thể cần và để nó trên giường. Sau đó cô trèo lên giường, kéo anh ta vào một vị trí ngồi, và trượt ra đằng sau anh. Giữ anh giữa hai đầu gối của cô, cô để anh ngã về một bên cô, cho đến khi má anh tựa vào trước ngực cô.

“Không lịch sự, tôi biết,” cô thì thầm khi cô với tới lọ mật ong, “nhưng anh sẽ không biết và tôi cũng sẽ không kể, và ngoài ra, đó là cách duy nhất để chăm sóc cho vết thương khó chịu của anh.”

Tóc anh bết bùn và máu. Cô rửa phần tệ nhất đi, sau đó cẩn thận cắt đi tất cả tóc xung quanh vết thương. Nó trông bẩn và lởm chởm, máu vẫn rỉ ra từ nó nhưng cô không nghĩ là nó cần phải khâu lại. Cảm ơn Chúa,

cô ghét nhìn thấy da thịt với một cây kim khâu, để mình cô phải làm việc đó. Cô rửa sạch vết thương với nước muối nóng - nóng vừa đủ - làm hết sức mình để đảm bảo không gì còn lại trong vết thương có thể gây ra mưng mủ.

Nếu bác sĩ ở đây, ông ta sẽ khử trùng nó với bột basilicum, nhưng cô không có thứ gì như thế. Cô đã nghe nói mạng nhện rất tốt cho việc cầm máu, nhưng mấy con nhện làm cô thấy khiếp và không có nhện trong nhà này. Tất cả cô có là mật ong. Mật ong tốt cho các vết bỏng và các vết cắt nhỏ, và đó là thứ cô có rất nhiều. Nhẹ nhàng cô bắt đầu bôi mật ong lên vết thương.

Cảm giác một bộ ngực phụ nữ.

Cơ thể anh giống như băng. Mà cũng giống như lửa. Anh rung lên từ đầu tới chân. Anh cố cử động.

“Đừng cử động.” Giọng dịu dàng. Bộ ngực. Phụ nữ.

Anh cố mở mắt. Cơn đau như xé anh thành từng mảnh.

Buồn nôn.

“Im nào.” Những ngón tay mát lạnh ép anh ta xuống thứ gì đó ấm và mềm.

Chắc chắn đó là một bộ ngực. Của ai?

Một bàn tay mát lạnh khum má anh, giữ anh lại trên ngực. “Tôi cần chăm sóc vết thương đầu anh.” Giọng cô gái mềm mại, nhẹ nhàng. Thấp.

Thật tuyệt vời trong một phụ nữ, anh hoàn thành đánh giá trong đầu mình. Một tiếng cười châm biếm trong anh. Anh kiềm nén cơn đau. Ngủ ngốc. Anh cố cử động lần nữa. Đau khủng khiếp.

Vết thương đầu? Có phải anh sẽ chết?

Nếu vậy thì chắc là anh đang trên đường tới đó, mặt anh chôn vùi trong bộ ngực phụ nữ thơm dịu, những ngón tay nhẹ nhàng xoa dịu anh, một giọng nói êm dịu thăm thì.

Bộ ngực này, những ngón tay này, giọng nói này.

Chúng thuộc về ai nhỉ.

Anh cảm thấy sự chuyển động của cô ấy. Sự đau đớn đâm xuyên qua anh, buồn nôn, rồi...bóng tối...

3. Chương 2

“Maddy, Maddy, chúng em tìm thấy một con ngựa nè!” Cửa ngôi nhà mở bay ra và Henry đưa em trai 8 tuổi cùng cha khác mẹ của cô vội vã bước vào trong, theo đó là John, anh trai cậu, lớn hơn 3 tuổi.

“Một con ngựa nòi tuyệt đẹp, Maddy, một con ngựa giống,” John nói với cô. “Một con ngựa có những khuỷu chân và đôi vai mạnh nhất. Em cá là nó có thể nhảy qua bất cứ thứ gì-”

“Chúng em đã bắt được nó!” Henry hào hứng cắt ngang.

“Anh bắt được nó,” John sửa lại.

“Vâng, nhưng có em giúp đỡ. Anh sẽ không thể nào làm được nếu không có em, anh biết là anh sẽ không mà!”

John quay lại Maddy. “Em có một trái táo trong túi và nó đã lấy nó như một con cừu.”

“Em cũng cho nó ăn nữa. Em cho nó một ít cỏ,” Henry bảo với cô. “Và sau đó em đã dẫn nó đến chỗ mục sư - ừm, chúng cháu có thể giữ con ngựa ở đâu? Và mục sư đã trả lời rằng ông ấy không quan tâm. Em xin lỗi vì chúng em đã về trễ à, nhưng con ngựa này bị ướt và vì thế em phải tháo yên ngựa ra và lau khô nó-”

“Tụi em cùng lau khô nó,” Henry nói.

“Suyt, suyt, đừng có ồn,” cô nói, bật cười. “Vây còn các chị em của tụi em đâu rồi?”

“Đang về ạ,” John nói một cách phồng chùng, có vẻ như áy náy. “Họ ở đằng sau tụi em khi tụi em rời đi.” Như người đàn ông của gia đình, thậm chí cả khi chị Jane 12 tuổi có lớn hơn cậu, thì cậu cũng nghĩ là mình phải hộ tống cho các chị em của mình. “Nhưng bọn họ chậm quá, Maddy, và nặng xị về con đường đầy bùn và những đôi giày của họ còn em thì muốn kể về con ngựa này thôi.”

Đôi môi của Maddy co gập. “Chị biết, em yêu, và họ thì cũng không thích thú gì lắm với mấy con ngựa. Giờ chị cũng có một bất ngờ đây, nhưng-à, các cô gái đây rồi.” Jane, Susan và Lucy đang bước vào.

“Xin lỗi vì chúng em về trễ ạ, chị Maddy,” Jane, lớn tuổi nhất, vừa nói vừa mở khăn choàng cho Lucy bé nhỏ. “Mưa đã làm chậm trễ tụi em, và khi mấy đứa con trai tìm thấy một con ngựa, chúng đã bắt lấy nó rồi dẫn nó trả cho mục sư và nặng xị về nó, còn con đường nữa-”

“Ổn rồi, Jane yêu quý,” Maddy đảm bảo với cô bé bằng một cái ôm. Jane 12 tuổi, vì lớn nhất trong đám trẻ nên buộc mình nhận trách nhiệm rất nghiêm túc. Rõ ràng cô bé bị tác động nhiều nhất bởi sự thay đổi hoàn cảnh của họ; vì không có ai khác giúp đỡ, Maddy không còn lựa chọn nào khác là phải dựa vào Jane nhiều hơn là cô muốn.

Cô ghét phải làm việc đó. Cô biết sẽ như thế nào khi thời thơ ấu bị nhận chìm bởi trách nhiệm. Cô muốn đến tuyệt vọng để làm cho Jane trở thành một đứa trẻ vô tư lần nữa nhưng cô không thể xoay sở được. Chưa thôi, cô nhắc nhở chính mình.

“Các cậu bé không phải là những người duy nhất có một bất ngờ ngày hôm nay,” cô bảo với lũ trẻ. “Các em tìm thấy con ngựa. Còn chị thì tìm thấy người cưỡi nó.”

Lập tức các câu hỏi nhao nhao.

“Suyt, suyt, các em phải im lặng và đừng làm phiền anh ấy.”

“Nhưng anh ấy ở đâu ạ?” Susan hỏi, nhìn xung quanh.

“Trên giường đằng kia. Anh ấy bị thương nặng.”

“Chúng em có thể gặp anh ấy được không ạ?”

“Được, nhưng mà các em phải giữ yên lặng đấy. Người đàn ông tội nghiệp đó bị thương ở đầu rất nặng và tiếng ồn ào sẽ làm anh ấy đau đớn.”

Bọn trẻ trang nghiêm đi trên đầu ngón chân đến chiếc giường, và Maddy kéo tấm rèm màu đỏ đã nhạt màu bao phủ góc giường, mở một tầm nhìn bên giường, như thể bảo vệ người nằm trên đó khỏi những cơn đau.

“Anh ấy bị thương như thế nào ạ?” Jane thì thầm.

“Đó là một tai nạn.”

“Tại sao anh ấy nằm trên giường chị, Maddy?” Lucy hỏi.

“Shh. Chúng ta phải nói khẽ thôi bởi anh ấy rất mệt,” Maddy bảo cô bé. “Và đó là lý do tại sao anh ấy nằm trên giường chị.”

“Nhưng chị sẽ ngủ ở đâu ạ?” Lucy tiếp tục trong một giọng có chút khô khốc mà cô bé tưởng là mềm mại.

“Chúng ta sẽ nói về chuyện đó sau,” Maddy nói, cũng tự hỏi về chuyện này

“Anh ấy trông thật đẹp,” Susan 8 tuổi nói trong một tiếng thì thầm to.

“Có phải anh ấy là một hoàng tử?” Lucy thì thầm khàn khàn. “Anh ấy trông giống như là một hoàng tử.”

“Chị chắc con ngựa đó là của anh ấy không ạ?” John có vẻ thất vọng. Không nghi ngờ gì cậu bé đã nghĩ rằng con ngựa sẽ do người tìm thấy nó nuôi dưỡng.

“Chắc, chị nhìn thấy anh ấy ngã và con ngựa chạy đi.”

“Anh ấy ngã ngựa sao?” John cong môi nhẹ.

“Ai cũng phải một vài lần ngã ngựa,” cô nhắc cậu. “Và lý do người đàn ông này ngã là do con ngựa của anh ấy đã trượt trên một đường bùn mà một số cậu bé đã làm.”

“Ồ.” John và Henry trao đổi nhau cái nhìn tội lỗi.

“Nào, thay vì ”Ồ“, các em hãy chạy đi kiểm bác sĩ đi.”

“Giờ à?” John tươi tỉnh.

“Ừ. Nhưng các em phải ăn cái gì trước đã. Chị có làm một ít súp-”

“Em đã ăn rồi à,” John nói.

“Em cũng vậy. Xúc xích và khoai tây nghiền! Và cả bánh pudding nữa ă!” Henry hân hoan thêm vào.

“Mrs. Matheson đã cho tất cả chúng em bữa tối rồi, chị Maddy,” Jane nói với vẻ xin lỗi. Cô bé, duy nhất trong đám trẻ, cảm nhận được Maddy cảm thấy thế nào về việc nhận những từ thiện từ các người hàng xóm tốt bụng. Không ai trong số họ khá giả cả.

Nhưng Maddy không muốn đứa trẻ ấy phải chất chứa thêm gánh nặng lên nhận thức của mình. “Xúc xích à? Thật thú vị,” cô nói nồng nhiệt. Đó có thể là từ thiện, nhưng Maddy cũng biết rằng cho dù cô có giàu có đi nữa, thì người vợ vị mục sư ấy cũng sẽ vẫn cho những đứa trẻ ăn. Bà ấy là một người mẹ tinh thần không có con của riêng mình.

Ngoài ra, Maddy không cảm thấy vô ơn, chỉ là không thoải mái để nhận khi cô có quá ít để cho trở lại.

”Nếu các em đã ăn rồi, chị muốn các em trở lại nhà của mục sư và nhờ ông ấy gửi đến một bác sĩ. Không, quá xa cho em để đi thẳng đến nhà bác sĩ, John à. Lúc em tới nơi thì trời sẽ tối rồi. Chỉ nói với Mục sư và ông ấy sẽ gửi ai đó trong xe ngựa.”

“Jenkins,” Henry nói. “Ông ấy sẽ gửi Jenkins.”

“Ừ, vì vậy chỉ nói cho mục sư biết để chuyển lời yêu cầu tới bác sĩ và về thẳng nhà.”

John do dự. “Em có thể cho con ngựa quả táo khác không ạ? Trái nào đó đã thật héo rồi ấy ạ?”

Maddy đảo mắt. “Được rồi, nhưng chỉ một thôi đấy.” Cô thường dùng mấy trái táo héo để làm bánh nướng.

“Em cũng muốn đi,” Henry tuyên bố. Cậu đưa mắt nhìn cô về hy vọng.

“Chị luôn nói hai cái đầu thì tốt hơn một mà.”

Cô cười toe và vò tóc cậu. “Vậy thì đi đi,” cô thừa nhận. “Nhưng phải về thẳng nhà ngay sau đó.”

Cô cho các em đi ngủ sớm tối đó. Chúng bị cuốn hút bởi người lạ nằm trên giường, và đó là tất cả điều cô có thể làm để giữ chúng thôi kiểm tra anh ta cứ mỗi 3 phút. Chúng đi nhón gót quanh nhà và nói khàn khàn, kiểu thì thầm phóng đại, nhưng cô không chắc là có bất kỳ đứa nào trong số chúng không bí mật để đánh thức anh ta dậy.

Vị bác sĩ đã đến, đã kiểm tra vết thương đầu người đàn ông, và đã khen cô xử lý nó tuyệt vời. Ông cũng dùng bột basilicum nhưng không phản đối chuyện cô dùng mật ong như là một thuốc mỡ chữa trị.

“Hồi trước nó cũng hay được dùng,” ông nói. “Về cái mắt cá chân, tất cả đều sưng lên như thế, tôi không chắc là nó có bị vỡ hay chỉ bong gân. Cứ buộc nó lại. Chúng ta sẽ biết nhiều hơn khi anh ta tỉnh dậy.”

“Anh ấy sẽ tỉnh chứ ạ?” Cô lo anh ta có thể sẽ mất trí nhớ. Nó đã xảy ra, cô biết.

Vị bác sĩ nhún vai. “Thật khó để nói với vết thương ở đầu. Dù trong bất kỳ trường hợp nào anh ấy cũng sẽ không được di chuyển cho đến khi anh ấy tự làm được, và vì vậy tôi sẽ nói chuyện với Mục sư.” Ông nhìn thấy cái nhìn ngạc nhiên của cô và giải thích. “Ngài ấy không hài lòng với chuyện anh ấy sẽ ở lại đây. Anh ta trông không xứng với cái hành lý của anh ta.”

“Hành lý của anh ấy?”

Vị bác sĩ giải thích. “Ông ấy đã kiểm tra cái hòm gắn trên con ngựa - trong việc tìm kiếm danh tính của người chủ sở hữu nó, cô hiểu chứ. Mọi thứ đều được làm với chất lượng tốt nhất, cho thấy người thanh niên này là một quý ông, và tôi cũng đồng tình. Nhưng không có giấy tờ hay bất kỳ dấu hiệu nào về danh tính của anh ta. Ngài ấy, tuy nhiên, đã bị sốc bởi việc thiếu một món đồ, thứ mà ông ấy cho rằng sẽ tiết lộ tính cách của người đàn ông này.”

“Món đồ? Maddy hỏi, thích thú. ”Món bị thiếu là gì?”

“Một cái áo ngủ,” vị bác sĩ đáp khô khan. “Theo Mục sư Matheson, một quý ông trẻ tuổi mà đi du lịch không đem theo một cái áo ngủ là một kẻ phóng túng.” Bác sĩ khịt mũi. “Nhưng tôi có thể hiểu quan điểm của ông ấy. Một cô gái chưa chồng, như cô chẳng hạn, không nên để cho một người đàn ông không rõ danh tính trú ngụ trong nhà mình, mà không có người đi kèm. Tuy nhiên, trên quan điểm của một người thầy thuốc việc di chuyển anh bạn này bây giờ sẽ gây nguy hiểm cho sự hồi phục của anh ta. Tốt nhất là chờ cho đến khi anh ta có ý thức và có thể ngồi dậy được bằng chính sức mạnh của mình.”

“Tôi sẽ ổn thôi”, Maddy đảm bảo với ông. “Về việc người đi kèm”-cô làm điệu bộ tới mấy đứa trẻ-“Tôi có 5 người. Tôi không lo lắng về chuyện đó”.

Vị bác sĩ gật đầu. “Đừng nghĩ cô không đứng đắn. Cô đã làm rất tốt. Nếu anh bạn này sống, anh ta sẽ phải cảm ơn cô vì mạng sống của anh ta.” “Maddy, Maddy, chúng em tìm thấy một con ngựa nè!” Cửa ngôi nhà mở bay ra và Henry đưa em trai 8 tuổi cùng cha khác mẹ của cô vội vã bước vào trong, theo đó là John, anh trai cậu, lớn hơn 3 tuổi.

“Một con ngựa nòi tuyệt đẹp, Maddy, một con ngựa giống,” John nói với cô. “Một con ngựa có những khuỷu chân và đôi vai mạnh nhất. Em cá là nó có thể nhảy qua bất cứ thứ gì-”

“Chúng em đã bắt được nó!” Henry hào hứng cắt ngang.

“Anh bắt được nó,” John sửa lại.

“Vâng, nhưng có em giúp đỡ. Anh sẽ không thể nào làm được nếu không có em, anh biết là anh sẽ không mà!”

John quay lại Maddy. “Em có một trái táo trong túi và nó đã lấy nó như một con cừu.”

“Em cũng cho nó ăn nữa. Em cho nó một ít cỏ,” Henry bảo với cô. “Và sau đó em đã dẫn nó đến chỗ mục sư - ừm, chúng cháu có thể giữ con ngựa ở đâu? Và mục sư đã trả lời rằng ông ấy không quan tâm. Em xin lỗi vì chúng em đã về trễ ạ, nhưng con ngựa này bị ướt và vì thế em phải tháo yên ngựa ra và lau khô nó-”

“Tụi em cùng lau khô nó,” Henry nói.

“Suyt, suyt, đừng có ồn,” cô nói, bật cười. “VẬY còn các chị em của tụi em đâu rồi?”

“Đang về ạ,” John nói một cách phồng chùng, có vẻ như áy náy. “Họ ở đằng sau tụi em khi tụi em rời đi.” Như người đàn ông của gia đình, thậm chí cả khi chị Jane 12 tuổi có lớn hơn cậu, thì cậu cũng nghĩ là mình phải hộ tống cho các chị em của mình. “Nhưng bọn họ chậm quá, Maddy, và nặng xị về con đường đầy bùn và những đôi giày của họ còn em thì muốn kể về con ngựa này thôi.”

Đôi môi của Maddy co giật. “Chị biết, em yêu, và họ thì cũng không thích thú gì lắm với mấy con ngựa. Giờ chị cũng có một bất ngờ đây, nhưng-à, các cô gái đây rồi.” Jane, Susan và Lucy đang bước vào.

“Xin lỗi vì chúng em về trễ ạ, chị Maddy,” Jane, lớn tuổi nhất, vừa nói vừa mở khăn choàng cho Lucy bé nhỏ. “Mưa đã làm chậm trễ tụi em, và khi mấy đứa con trai tìm thấy một con ngựa, chúng đã bắt lấy nó rồi dẫn nó trả cho mục sư và nặng xị về nó, còn con đường nữa-”

“Ổn rồi, Jane yêu quý,” Maddy đảm bảo với cô bé bằng một cái ôm. Jane 12 tuổi, vì lớn nhất trong đám trẻ nên buộc mình nhận trách nhiệm rất nghiêm túc. Rõ ràng cô bé bị tác động nhiều nhất bởi sự thay đổi hoàn cảnh của họ; vì không có ai khác giúp đỡ, Maddy không còn lựa chọn nào khác là phải dựa vào Jane nhiều hơn là cô muốn.

Cô ghét phải làm việc đó. Cô biết sẽ như thế nào khi thời thơ ấu bị nhận chìm bởi trách nhiệm. Cô muốn đến tuyệt vọng để làm cho Jane trở thành một đứa trẻ vô tư lần nữa nhưng cô không thể xoay sở được.

Chưa thôi, cô nhắc nhở chính mình.

“Các cậu bé không phải là những người duy nhất có một bất ngờ ngày hôm nay,” cô bảo với lũ trẻ. “Các em tìm thấy con ngựa. Còn chị thì tìm thấy người cưỡi nó.”

Lập tức các câu hỏi nhao nhao.

“Suyt, suyt, các em phải im lặng và đừng làm phiền anh ấy.”

“Nhưng anh ấy ở đâu ạ?” Susan hỏi, nhìn xung quanh.

“Trên giường đằng kia. Anh ấy bị thương nặng.”

“Chúng em có thể gặp anh ấy được không ạ?”

“Được, nhưng mà các em phải giữ yên lặng đấy. Người đàn ông tội nghiệp đó bị thương ở đầu rất nặng và tiếng ồn ào sẽ làm anh ấy đau đớn.”

Bọn trẻ trang nghiêm đi trên đầu ngón chân đến chiếc giường, và Maddy kéo tấm rèm màu đỏ đã nhạt màu bao phủ góc giường, mở một tầm nhìn bên giường, như thể bảo vệ người nằm trên đó khỏi những cơn đau.

“Anh ấy bị thương như thế nào ạ?” Jane thì thầm.

“Đó là một tai nạn.”

“Tại sao anh ấy nằm trên giường chị, Maddy?” Lucy hỏi.

“Shh. Chúng ta phải nói khẽ thôi bởi anh ấy rất mệt,” Maddy bảo cô bé. “Và đó là lý do tại sao anh ấy nằm trên giường chị.”

“Nhưng chị sẽ ngủ ở đâu ạ?” Lucy tiếp tục trong một giọng có chút khô khốc mà cô bé tưởng là mềm mại.

“Chúng ta sẽ nói về chuyện đó sau,” Maddy nói, cũng tự hỏi về chuyện này

“Anh ấy trông thật đẹp,” Susan 8 tuổi nói trong một tiếng thì thầm to.

“Có phải anh ấy là một hoàng tử?” Lucy thì thầm khàn khàn. “Anh ấy trông giống như là một hoàng tử.”

“Chị chắc con ngựa đó là của anh ấy không ạ?” John có vẻ thất vọng. Không nghi ngờ gì cậu bé đã nghĩ rằng con ngựa sẽ do người tìm thấy nó nuôi dưỡng.

“Chắc, chị nhìn thấy anh ấy ngã và con ngựa chạy đi.”

“Anh ấy ngã ngựa sao?” John cong môi nhẹ.

“Ai cũng phải một vài lần ngã ngựa,” cô nhắc cậu. “Và lý do người đàn ông này ngã là do con ngựa của anh ấy đã trượt trên một đường bùn mà một số cậu bé đã làm.”

“Ồ.” John và Henry trao đổi nhau cái nhìn tội lỗi.

“Nào, thay vì ”ồ“, các em hãy chạy đi kiếm bác sĩ đi.”

“Giờ ạ?” John tươi tỉnh.

“Ừ. Nhưng các em phải ăn cái gì trước đã. Chị có làm một ít súp-”

“Em đã ăn rồi ạ,” John nói.

“Em cũng vậy. Xúc xích và khoai tây nghiền! Và cả bánh pudding nữa ạ!” Henry hân hoan thêm vào.

“Mrs. Matheson đã cho tất cả chúng em bữa tối rồi, chị Maddy,” Jane nói với vẻ xin lỗi. Cô bé, duy nhất trong đám trẻ, cảm nhận được Maddy cảm thấy thế nào về việc nhận những từ thiện từ các người hàng xóm tốt bụng. Không ai trong số họ khá giả cả.

Nhưng Maddy không muốn đứa trẻ ấy phải chất chứa thêm gánh nặng lên nhận thức của mình. “Xúc xích à? Thật thú vị,” cô nói nồng nhiệt. Đó có thể là từ thiện, nhưng Maddy cũng biết rằng cho dù cô có giàu có đi nữa, thì người vợ vị mục sư ấy cũng sẽ vẫn cho những đứa trẻ ăn. Bà ấy là một người mẹ tinh thần không có con của riêng mình.

Ngoài ra, Maddy không cảm thấy vô ơn, chỉ là không thoải mái để nhận khi cô có quá ít để cho trở lại.

”Nếu các em đã ăn rồi, chị muốn các em trở lại nhà của mục sư và nhờ ông ấy gửi đến một bác sĩ. Không, quá xa cho em để đi thẳng đến nhà bác sĩ, John à. Lúc em tới nơi thì trời sẽ tối rồi. Chỉ nói với Mục sư và ông ấy sẽ gửi ai đó trong xe ngựa.

“Jenkins,” Henry nói. “Ông ấy sẽ gửi Jenkins.”

“Ừ, vì vậy chỉ nói cho mục sư biết để chuyển lời yêu cầu tới bác sĩ và về thẳng nhà.”

John do dự. “Em có thể cho con ngựa quả táo khác không ạ? Trái nào đó đã thật héo rồi ấy ạ?”

Maddy đảo mắt. “Được rồi, nhưng chỉ một thôi đấy.” Cô thường dùng mấy trái táo héo để làm bánh nướng.

“Em cũng muốn đi,” Henry tuyên bố. Cậu đưa mắt nhìn cô về hy vọng.

“Chị luôn nói hai cái đầu thì tốt hơn một mà.”

Cô cười toe và vò tóc cậu. “Vậy thì đi đi,” cô thừa nhận. “Nhưng phải về thẳng nhà ngay sau đó.”

Cô cho các em đi ngủ sớm tối đó. Chúng bị cuốn hút bởi người lạ nằm trên giường, và đó là tất cả điều cô có thể làm để giữ chúng thôi kiểm tra anh ta cứ mỗi 3 phút. Chúng đi nhón gót quanh nhà và nói khàn khàn, kiêu thì thầm phóng đại, nhưng cô không chắc là có bất kỳ đứa nào trong số chúng không bí mật để đánh thức anh ta dậy.

Vị bác sĩ đã đến, đã kiểm tra vết thương đầu người đàn ông, và đã khen cô xử lý nó tuyệt vời. Ông cũng dùng bột basilicum nhưng không phản đối chuyện cô dùng mật ong như là một thuốc mỡ chữa trị.

“Hồi trước nó cũng hay được dùng,” ông nói. “Về cái mắt cá chân, tất cả đều sưng lên như thế, tôi không chắc là nó có bị vỡ hay chỉ bong gân. Cứ buộc nó lại. Chúng ta sẽ biết nhiều hơn khi anh ta tỉnh dậy.”

“Anh ấy sẽ tỉnh chứ ạ?” Cô lo anh ta có thể sẽ mất trí nhớ. Nó đã xảy ra, cô biết.

Vị bác sĩ nhún vai. “Thật khó để nói với vết thương ở đầu. Dù trong bất kỳ trường hợp nào anh ấy cũng sẽ không được di chuyển cho đến khi anh ấy tự làm được, và vì vậy tôi sẽ nói chuyện với Mục sư.” Ông nhìn thấy cái nhìn ngạc nhiên của cô và giải thích. “Ngài ấy không hài lòng với chuyện anh ấy sẽ ở lại đây. Anh ta trông không xứng với cái hành lý của anh ta.”

“Hành lý của anh ấy?”

Vị bác sĩ giải thích. “Ông ấy đã kiểm tra cái hòm gắn trên con ngựa - trong việc tìm kiếm danh tính của người chủ sở hữu nó, cô hiểu chứ. Mọi thứ đều được làm với chất lượng tốt nhất, cho thấy người thanh niên này là một quý ông, và tôi cũng đồng tình. Nhưng không có giấy tờ hay bất kỳ đầu mối nào về danh tính của anh ta. Ngài ấy, tuy nhiên, đã bị sốc bởi việc thiếu một món đồ, thứ mà ông ấy cho rằng sẽ tiết lộ tính cách của người đàn ông này.”

“Món đồ? Maddy hỏi, thích thú. ”Món bị thiếu là gì?”

“Một cái áo ngủ,” vị bác sĩ đáp khô khan. “Theo Mục sư Matheson, một quý ông trẻ tuổi mà đi du lịch không đem theo một cái áo ngủ là một kẻ phóng túng.” Bác sĩ khịt mũi. “Nhưng tôi có thể hiểu quan điểm của ông ấy. Một cô gái chưa chồng, như cô chẳng hạn, không nên để cho một người đàn ông không rõ danh tính trú ngụ trong nhà mình, mà không có người đi kèm. Tuy nhiên, trên quan điểm của một người thầy thuốc việc di chuyển anh bạn này bây giờ sẽ gây nguy hiểm cho sự hồi phục của anh ta. Tốt nhất là chờ cho đến khi anh ta có ý thức và có thể ngồi dậy được bằng chính sức mạnh của mình.”

“Tôi sẽ ổn thôi”, Maddy đảm bảo với ông. “Về việc người đi kèm”-cô làm điệu bộ tới mấy đứa trẻ-“Tôi có 5 người. Tôi không lo lắng về chuyện đó”.

Vị bác sĩ gật đầu. “Đừng nghĩ cô không đứng đắn. Cô đã làm rất tốt. Nếu anh bạn này sống, anh ta sẽ phải cảm ơn cô vì mạng sống của anh ta.”

Ông đóng túi của mình và tiến về phía cửa. “Nếu cô thức giấc trong đêm, cô có thể kiểm tra anh ta không? Tôi không nghĩ là cô cần phải ngồi với anh ta, nhưng chỉ cần giữ mắt cho bất kỳ sự thay đổi nào. Nếu có bất kỳ sự lo lắng nào, bất kể lúc nào, cứ gọi tới tôi. Anh ta chưa qua khỏi nguy hiểm đâu.”

“Tôi nên làm gì nếu anh ấy tỉnh ạ?”

“Cũng tùy. Nếu anh ta bình thường, đối xử với anh ta như thể cô sẽ làm với bất kỳ người nào. Nhưng nếu anh ta bồn chồn, bị sốt, khó chịu, hay đau đớn, hãy cho anh ta cái này.” Ông đưa cho cô một lọ thuốc nước nhỏ. “Nhỏ vài giọt vào nước ấm. Giữ nó cách xa lũ trẻ.”

Maddy gật đầu.

Bác sĩ dừng ở cửa. “Chúng tôi sẽ yêu cầu thông tin về anh ấy. Nếu may mắn ai đó sẽ nhận ra anh ta và đưa anh ta ra khỏi tay cô ngay khi anh ta có thể đi được. Hãy cho tôi biết ngay khi anh ta tỉnh dậy.”

Maddy đã hứa. Cô không thấy thú vị việc giữ người lạ lâu hơn cô phải làm. Bởi vì như thế, anh ta sẽ làm cô phải ra khỏi giường của mình. Cô sẽ phải ngủ với các em gái và nó sẽ rất chật chội.

Giờ bọn trẻ đã ngủ, và Maddy kiểm tra lần cuối người lạ. Anh ta hầu như không di chuyển. Cô đã thay áo ngủ trước lò sưởi, rồi vội vã bước lên lầu.

Những cơn gió lùa làm cô nổi da gà khi cô đứng bên giường ngủ, nơi các em gái cô đang ngủ. Lúc này cô đã nghĩ nó sẽ chật chội, còn có thể chấp nhận. Bây giờ, cô không chắc như vậy.

Bọn trẻ không nằm thẳng lối. Chúng nằm ngổn ngang-Jane và Susan ở phía ngoài, còn Lucy bé nhỏ thì ở giữa. Phòng thì nhỏ xíu.

Nhưng với một người đàn ông lạ trên giường của cô, thì không có bất kỳ lựa chọn nào. Maddy trườn vào bên cạnh Susan, nơi có không gian nhất. Cô luôn lách và đẩy, còn các cô gái nhỏ thì càu nhàu trong giấc ngủ của mình. Cô đã leo lên một chân khi Jane thức dậy, với một nửa tiếng thét.

“Jane, chuyện gì vậy?”

Jane, đang nắm tấm ga giường trong sợ hãi, nói trong bối rối, “Em không biết. Em nghĩ em đã té xuống giường. Nhưng em chưa té...”

“Ổn rồi,” Maddy trấn an cô bé, bước ra khỏi giường. “Ngủ lại đi em.” Cô đẩy chúng vào trong, hôn Jane chúc ngủ ngon lần nữa, và nhón gót bước xuống cầu thang. Giường của mấy nhóc trai còn nhỏ hơn nữa, không có cơ hội để cô nằm vừa trong đó. Cô sẽ phải ngủ trên sàn bên lò sưởi thôi.

Hai giờ sau, Maddy vẫn còn nhiều tỉnh táo và đang càng thấy tệ hơn. Cô đang lạnh cóng.

Tất cả những gì còn lại ở lò sưởi chỉ là vài miếng than nhạt. Nhiên liệu không đủ cháy bởi cô không đủ khả năng để giữ cho nó cháy suốt đêm. Ngoài ra, đồng củi ở bên ngoài, và cô thì lạnh cóng không thể ra ngoài đó. Những cơn gió của cơn mưa đã đang quét vào cửa sổ.

Cô làm một cái giường bằng những bao bố sau đó cuộn mình lại trong cái mền bông chấp vá và 2 cái chăn. Nhưng sàn nhà đã băng giá và mỗi cơn gió lùa trong mỗi tiếng kêu rảng rắc trong ngôi nhà cũ dường như đã tìm được đường đến trực tiếp da cô.

Cùng lúc đó tiếng thở đều đặn của người đàn ông trên giường của cô như đang trêu chọc cô. Cô có thể nghe thấy nó giữa cơn mưa và gió. Anh ta được ấm áp. Còn cô thì sắp bị đóng thành băng. Anh ta đang ngủ-không biết gì. Dù có bị thương ở đầu hay là không, anh ta cũng không phải là người đang nằm tỉnh giấc, đang lạnh và mệt mỏi và đáng thương và đang tức điên. Mà là cô. Anh ta bất tỉnh, vì Chúa. Mê man. Không biết gì. Anh có thể gây hại gì? Cô ngồi dậy, nắm lấy tấm chăn chấp vá, cuộn tròn nó lại thành một cuộn dày, sau đó nhét nó theo chiều dọc bên dưới tấm trải giường, ngăn cách với cơ thể người lạ đang ngủ.

Bức tường La Mã nhỏ (Hadrian's Wall) của riêng cô, để giữ an toàn khỏi kẻ man rợ. Kẻ man rợ bất tỉnh với cái miệng xinh đẹp và đôi tay được chăm sóc kỹ, sạch sẽ và lông đen.

Anh ta không cử động hay tạo ra một âm thanh nào, chỉ có hơi thở đều đặn. Cô mỉm cười. Kẻ man rợ.

Cô trượt vào giường. Thiên Đường. Hơi ấm từ cơ thể anh ta.

Sẽ không ai biết...

Maddy ngủ.

Trong giờ âm thầm nhất của đêm, người đàn ông trên giường tỉnh giấc. Anh nằm trong một môi trường xung quanh không quen thuộc, cố gắng nắm bắt tình hình của mình. Anh không có ý tưởng anh đang ở đâu, giờ là khi nào, có chuyện gì, trừ việc bây giờ là nửa đêm. Nhưng ngày nào, và chỗ nào-đó là một bí ẩn. Tâm trí anh trống rỗng.

Không phải là trống rỗng, anh sửa chính mình, giống như là một màn sương mù xoáy tít hơn, với người và các sự kiện thoáng qua và sau đó biến mất. Châm chọc anh.

Toàn bộ cơ thể anh đau nhức. Đầu anh cảm thấy như thể nó đã bị mở tung ra. Anh đặt một tay lên nó và cau mày khi ngón tay anh khám phá ra dải vải buộc vết thương. Vậy là anh đã bị thương. Như thế nào? Và bởi ai? Và nó được băng bó bởi...

Một phụ nữ. Giữa những suy nghĩ xoáy mòn và các hình ảnh thoáng qua, anh biết đó là một phụ nữ. Với đôi tay dịu dàng và một giọng nói êm dịu. Và mùi hương...

Anh xoay người và hít vào. Anh có thể đánh hơi được mùi của cô. Như một chú chó săn, anh có thể đánh hơi mùi cô gần đầu đây.

Anh đã không một mình.

Cô là ai mà chia sẻ giường với anh? Anh nhắm mắt lại. Quá nhiều câu hỏi. Vài câu trả lời.

Anh không quan tâm. Cô ở đây và vậy là đủ. Anh nhích lại gần hơn và tìm thấy cái gì đó trên giường. Một cuộn vải dài. Tại sao?

Anh kéo nó ra và ném nó sang một bên, sau đó quay trở lại người phụ nữ. Cô nằm cong người cô lại, mặt quay khỏi anh, ấm áp và mềm mại. Anh trượt cánh tay của mình quanh cô và kéo cô lại gần anh, cô người anh cho vừa với dáng cong người của cô. Chân cô chạm vào chân anh. Nó lạnh. Anh giấu chân cô giữa các bắp chân của mình và cảm thấy chúng từ từ ấm lên. Gáy cô phơi trần trên mặt gối. Anh hạ thấp mặt mình xuống khoảng da mềm mại đó và hít vào mùi thơm của cô.

Cảm thấy thoải mái. Anh ôm chặt cô. Cô là cái mỏ neo của anh, một thứ có hình dạng trong một biển vô hình những bóng ma trên người. Những câu hỏi như búa nện bên trong hộp sọ của anh từ từ nhạt dần. Anh nằm với cơ thể đau nhức của mình cuộn tròn bên cô, môi anh chạm vào làn da mỏng manh ở gáy của cô, hít thở mùi hương của cô. Dần dần nhịp thở của anh chậm dần cho đến khi nó hòa nhịp cùng cô, và anh ngủ.

Những giấc mơ buổi sáng là đẹp nhất. Trong những giấc mơ buổi sáng, Maddy từ từ thức dậy, để những mơ ước sâu xa nhất của cô thả sức tung hoành, xoay tròn tưởng tượng...

Người yêu mộng tưởng của cô...Ấm áp, mạnh mẽ...Da kề da không có gì giữa họ. Sức nóng của cơ thể anh, rắn chắc, sức mạnh dễ chịu của nó cuộn tròn ôm lấy cô bảo vệ...chiếm hữu. Sức nặng ấm áp của cánh tay anh...Đôi chân quấn quanh, rắn chắc, một ít lông, ép chân cô giữa chân anh...Hơi thở của anh, hòa cùng của cô, vào...ra...vào...ra. Cô nằm ôm lấy anh trong một chiếc giường êm dịu, chia sẻ sự ấm áp, da chạm da, chia sẻ những ước mơ và các kế hoạch, sau một đêm huy hoàng của làm tình...

Giấc mơ buổi sáng luôn luôn có chút mơ hồ. Cô chỉ mang máng về cái ý tưởng làm tình. Từ sân nuôi gà vịt, cô biết nó như thế nào và có vẻ không lời cuốn lăm. Nó có vẻ khó chịu và tàn bạo. Mama nói với người đàn ông đó là một điều cần thiết; với phụ nữ đó là bổn phận để chịu đựng và là con đường dẫn đến sự sinh con đau xé ruột. Điều chẳng hấp dẫn chút nào. Nhưng từ Grand-mère cô biết đó là một nguồn vui. Grand-mère đã phát hiện ra nó khá muộn trong đời. Bà bị góa bụa 15 năm, không có suy nghĩ kiếm một người yêu hay một người chồng cho đến khi Raoul Dubois, một nông dân điển trai với vai rộng và đôi tay khỏe mạnh, đã đặt bà vào tầm ngắm của ông.

Maddy khi đó 13 tuổi và đã chứng kiến toàn bộ với một sự mê hoặc kinh ngạc.

Trước sự bối rối của Grand-mère, Raoul đã theo đuổi bà không ngừng nghỉ, không nản lòng bởi sự thiếu cổ động từ bà, sự khác biệt của họ về địa vị, hay thậm chí cả về tuổi tác-tất cả đều được Grand-mère đem ra để cố tránh xa ông ra.

Raoul chỉ đơn giản là nhún đôi vai rộng lớn của mình.

Và Grand-mère đã nhìn trừng trừng ông, thở dài, sau đó thay mới lại hàng rào phòng thủ của bà. Sự phòng thủ của bà đã không nhiệt tình gia tăng.

“Không! Thật không thể tưởng tượng! Anh là một tiểu phu và tôi-”

“Đã có một cuộc cách mạng, nhớ không? Trong nước Pháp bây giờ tất cả chúng ta đều bình đẳng.” Nụ cười toe của ông là châm biếm; ông biết, mọi người cũng biết, rằng sự khác biệt giai cấp thì vẫn còn y nguyên như nó đã từng.

“Cha tôi sẽ rống lên trong mồ của ông ấy.”

Raoul nhún vai. “Người cha nào cũng vậy. Đó là số mệnh của họ.”

“Nhưng tôi lớn tuổi hơn anh!” Grand-mère tranh luận. “Không thể tưởng tượng được!”

Grand-mère sinh cùng năm với nữ hoàng của người nghèo người không bao giờ có tiếng nói, đã tử vì đạo, Marie Antoinette. Vào năm '93, nữ hoàng này đã bị xử trảm tàn nhẫn. Bà được 38 tuổi, còn Grand-mère giờ mới qua 50.

Raoul là người góa vợ, một người đàn ông vẫn còn sung sức; chỉ vừa 40.

“Tuổi tác là gì chứ?” ông nói với một nụ cười. “Em là một phụ nữ xinh đẹp, còn tôi, tôi là một người đàn ông. Đó là tất cả vấn đề. Tôi không đòi hỏi gì, không hôn nhân, không tài sản, chỉ mình em ma belle.” Rồi ông mỉm cười, nụ cười đã chỉ cho Maddy thấy một mặt của bà ngoại cô mà chưa bao giờ tưởng tượng ra, đỏ mặt như một cô gái và sự dao động không dứt khoát.

Nó làm Raoul mất hết 2 năm, nhưng rồi ông cũng có bà.

Sau khi Raoul và Grand-mère trở thành tình nhân, Maddy đã học được rằng chia sẻ cuộc sống của mình với một người đàn ông tốt-người đàn ông phù hợp-đã tạo ra sự khác biệt trên thế giới để một người phụ nữ muốn tất cả mọi thứ biến mất. Grand-mère biến thành một phụ nữ mới.

Sự giận dữ và gay gắt nhạt dần. Với Raoul trong cuộc sống của bà, bà đã tràn đầy niềm vui và tiếng cười và...sinh lực.

Maddy thỉnh thoảng thức giấc trong đêm hay sáng sớm đã nghe được sự làm tình của họ. Những âm thanh đã đánh thức cô trước tiên, nhưng nhìn thấy ánh mắt rạng rỡ trên mặt bà ngoại trong buổi sáng, cô biết rằng những âm thanh đó đã làm cho mê muội, nó là cái gì đó kỳ diệu.

Vào những lúc khác cô tỉnh thức và nghe thấy họ đang nằm trên giường, nói chuyện, những tiếng rì rầm của giọng Grand-mère và âm trầm sâu của giọng Raoul. Âm thanh nghe thật yên bình, quá dễ chịu, và cô gái cô độc là cô cũng muốn lúc nào đó có thể nằm trên giường, nói chuyện nhẹ nhàng trong đêm với người đàn ông của cô.

Raoul and Grand-mère có 5 năm hạnh phúc, cho đến khi một cái cây ngã đổ tước mất cuộc sống của Raoul, và niềm vui đã rời khỏi mặt Grand-mère mãi mãi.

Bà qua đời trong khoảng 1 năm sau đó.

Nhưng bà đã để lại một di sản quý giá cho Maddy: sự hiểu biết rằng với một người đàn ông phù hợp sẽ có được niềm vui trong hành động của tình yêu.

Đàn ông và đàn bà lúc nào cũng nói dối, chérie (tiếng Pháp, cô gái), ngay cả trên giường, nhưng trong hành động của chính nó, sẽ có sự chân thực, Grand-mère đã nói. Và với người đàn ông phù hợp...ahhhh, hạnh phúc. Và bà thở dài.

Maddy có lẽ sẽ không bao giờ kết hôn-cô quá nghèo và có quá nhiều sự phụ thuộc, nhưng ở đâu đó, cô hy vọng, sẽ có một Raoul Dubois dành cho cô.

Hiện tại, anh ấy chỉ xuất hiện trong các giấc mơ buổi sáng của cô, vô hình, vô danh, không muốn gì, chỉ muốn cô...

Ồ, để thức dậy mỗi ngày biết rằng bất cứ điều gì trong ngày mang lại, cô sẽ không cô đơn một mình, rằng bất cứ điều gì khó khăn họ phải đối mặt, họ cũng sẽ ở bên nhau. Rồi khi màn đêm buông xuống, trên chiếc giường này, họ sẽ tìm thấy niềm vui bên nhau.

Cô không cần một hoàng tử hay một đàn ông giàu có. Chỉ cần một người đàn ông và một mái nhà chia sẻ với...

Một ngôi nhà...

Tiền thuê. Ý nghĩ đó va vào ý thức của cô giống như một tảng đá rơi vào một hồ nước yên tĩnh. Giấc mơ buổi sáng số 5,061 trong những mảnh vụn, cô nghĩ với sự mỉa mai ngái ngủ. Một ngày phải đối mặt.

Cô đuổi người, sau đó cứng người lại khi nhận ra hình như có ai đó đang chia sẻ những vấn đề với cô, một trong số họ đang nằm trên giường với cô ngay bây giờ.

Và người lạ đó đang ôm ngực cô, dịu dàng nhưng kiên quyết. Đây chiếm hữu.

Cô đóng băng. “Anh đang làm gì vậy?” cô thì thầm. Câu hỏi thật vô lý. Thật rõ ràng cái anh ta đang làm. “Thôi ngay.” Anh ta không trả lời. Tay anh cũng không di chuyển. Anh vẫn giữ hơi thở, từ từ và đều đều như thể anh đã vậy suốt đêm. Anh ta vẫn đang ngủ...chắc chắn?

Cẩn thận, cô gỡ tay anh ra khỏi ngực cô và đẩy cánh tay anh trở lại nơi nó thuộc về. Cẩn thận xoay người trên giường, cô nhìn anh.

Khuôn mặt anh trông mệt mỏi trong giấc ngủ, mắt anh nhắm nghiền, đôi hàng mi đen hình lưỡi liềm tương phản với vẻ xanh xao của anh. Anh cử động vẻ không yên và nghiêng về hướng cô.

Cô cứng người lại khi bàn tay anh cong qua hông cô và ôm cô. “Anh đang làm gì thế?” Đầu gối anh đụng mạnh vào đầu gối cô, và anh trượt một chân rắn chắc vào giữa chân cô và thở dài. Rồi thở nhịp nhàng trở lại.

Cô nhìn anh, khó thở, nhưng anh đã không cử động. Anh ngủ, ngủ thật sự, cô nhận ra. Anh không biết những gì anh đã làm, chỉ tìm kiếm sự ấm áp và thoải mái.

Như cô đã được. Vô tình được hưởng sự ấm áp của anh, cảm nhận cơ thể của anh, và nhận sự thoải mái trong những giấc mơ.

Những giấc mơ đã xảy ra.

Cô nằm yên lặng, nhìn anh ngủ trong ánh sáng ban mai. Tóc anh dày, màu nâu như vỏ hạt dẻ, và lòa xòa trên trán của anh. Cô vuốt nó nhẹ nhàng trở lại. Anh thở dài nhưng không thức dậy. Cô vuốt trán anh, kéo ngón tay lên đó thành những đường mờ mờ bối rối.

Lông mày của anh dày và đậm hơn so với tóc anh, lông mi thì dài không thường thấy cho một người đàn ông. Làn da của mí mắt anh sáng mờ đến nỗi cô có thể thấy các tĩnh mạch và mạch máu. Đôi mắt anh, bên dưới hàng mi nhắm lại, đang chuyển động. Anh đang mơ, co giật nhẹ, như một chú cún. Một giấc mơ dễ chịu, vì đôi môi anh cong cong trong một cái mỉm cười và cô thấy mình cũng mỉm cười lại.

Ít nhất thì anh ấy đã không đau đớn.

Đường nét tỏa ra từ đuôi mắt của anh, và ở hai bên của khóe miệng là một nếp gấp theo chiều dọc sẽ sâu hơn khi anh cười. Một người đàn ông hay cười, cô nghĩ.

Cô thích thế. Cuộc sống mà thiếu tiếng cười giống như một tháng mà không có ánh nắng mặt trời; bạn có thể sống sót, nhưng không có niềm vui trong đó.

Cầm anh rắn chắc và vuông vắn dễ thương ở cuối. Cô kéo những ngón tay mình xuống đường quai hàm của anh, thấy thích thú với chỗ da lõm chồm râu của anh. Cô đặt lòng bàn tay mình dọc theo cái cổ mạnh mẽ của anh và cảm thấy nhịp đập đều đặn, thịch, thịch, thịch.

Và rồi cái nhìn của cô lại trở về miệng của anh giống như một con bướm đêm với một ngọn lửa.

Nó cuốn hút cô. Nó, khá đơn giản, và đẹp. Cô chưa bao giờ nghĩ một cái miệng của người đàn ông là đẹp, nhưng của anh là vậy. Tuy nhiên không có gì là nữ tính về nó.

Đôi môi của anh dường như được chạm khắc bởi một nhà điêu khắc bậc thầy, chúng rất rõ ràng, quá hoàn hảo. Cô chạm nhẹ vào miệng anh, chạy ngón tay cô nhẹ nhàng trên đôi môi hé mở của anh, lên đường rãnh nông chạy xuống từ mũi. Cô nấn ná trên một vết sẹo nhỏ màu bạc ở góc bên trái miệng anh.

Đã xảy ra khi nào? Như thế nào?

Anh thở dài lần nữa và chuyển động miệng anh chống lại các ngón tay của cô, kết thúc trên một ngón tay và mút, dịu dàng. Cô đóng băng. Một cảm giác run rẩy xuyên qua cô, và cô cẩn thận rút lại ngón tay của mình, cảm giác kỳ lạ biến mất. Sau một phút anh thư giãn trở lại vào trong giấc mơ của mình, hơi thở anh êm và đều đặn.

Cô vuốt ve một lọn tóc phía sau tai anh. Anh mơ gì thế, người đàn ông đẹp trai? Anh có cô đơn, như em không?

Cô ngay lập tức bác bỏ ý nghĩ. Người đàn ông này sẽ không bao giờ bị cô đơn. Anh ấy quá đẹp, ăn mặc quá thanh lịch, và còn những nếp gấp khi cười nữa chứ? Không một người phụ nữ nào có thể khước từ anh. Không, anh sẽ không bị cô đơn.

Chỉ có bây giờ thôi, anh chỉ một mình và gặp rắc rối. Và trong lúc này, anh là của cô.

Cô cong người và hôn nhẹ lên môi anh. Đôi môi của anh mịn màng, ấm áp, không phản hồi.

“Em sẽ chăm sóc anh,” cô thì thầm và hôn anh lần nữa. “Anh không đơn độc.”

Anh nằm đó, đang ngủ, bị khóa trong thế giới riêng của mình, không biết gì.

Đã đến lúc giữ sạch những cám dỗ sai lầm của giấc mơ buổi sáng, để trở về với cuộc sống của cô. Người lạ mặt là của cô để được chăm sóc, nhưng phải để giữ. Thật ngu ngốc để dệt những mơ ước quanh anh. Ngay khi anh tỉnh lại, anh sẽ đi, sẽ trở lại với bạn bè và gia đình của mình, bỏ lại cô mà không cần suy nghĩ. Cô đơn lần nữa.

Cô không thể nhớ thời gian khi cô không bị cô độc. Tất cả mọi người trong cuộc đời cô đều phụ thuộc vào cô để chăm sóc cho họ. Đầu tiên là Mama, rồi đến Grand-mère, sau đó là Papa, và bây giờ là bọn trẻ. Cô không quan tâm nhiều như thế nào - cô hoàn toàn có khả năng.

Nhưng đó là cô đơn, luôn phải là người đó để đối mặt với những rắc rối, tìm giải pháp, và tranh đấu. Và luôn luôn một mình.

Cô leo ra khỏi giường. Ôn trời vì người lạ đã không thức giấc. Cô sẽ xấu hổ nếu anh mở mắt và nhìn thấy cô...đang chạm vào anh. Anh ấy không phải là Raoul Dubois của cô. Anh ấy thậm chí còn không biết cô có ở đó.

Rồi cô sẽ lại trở về với hoạt động thường nhật buổi sáng của cô-nhóm lại lò sưởi, đun nước, rửa mặt, mặc quần áo, bắt đầu ăn sáng-một phần của cô vẫn còn hoang vắng lạ lùng. Nó luôn luôn như vậy, cô tự bảo mình, thức dậy từ một giấc mơ buổi sáng. Đối mặt với thực tế. Những giấc mơ đã xảy ra. Nhưng đôi khi, vào một số buổi sáng, chúng chỉ làm nhấn mạnh sự cô đơn của cô.

“Nhưng Ngài Jasper đã hứa!”

Giọng của cô ấy-lo lắng? giận giữ?-đã đánh thức anh dậy từ giấc ngủ sâu.

Một giọng đàn ông âm âm trả lời, khắc nghiệt, đe dọa.

Anh cố gắng ngồi dậy. Phải giúp đỡ...bảo vệ...Cơn buồn nôn tràn ngập anh. Anh ngã trở lại.

Những mẫu đàm thoại trôi giạt đến anh. “Hãy kiểm tra lại các hồ sơ. Sir Jasper và tôi...một thỏa thuận...Ông ấy đã hứa.”

Anh biết giọng cô...bằng cách nào đó, nhưng cảm giác của nó...Anh không thể nghĩ. Không thể-chết tiệt-nhớ được.

Anh ấn tay mình lên thái dương, cố ngăn chặn các cơn đau nhói, và cảm thấy dải băng. Anh nhắm mắt lại. Những tiếng nói bị mờ đi...

4. Chương 3

“Anh ấy là một hoàng tử,” Lucy nhấn mạnh. “Và anh ấy cần một công chúa hôn anh ấy và sau đó anh ấy sẽ thức dậy.”

“Đó là Công Chúa Ngủ Trong Rừng, ngốc à,” Susan nói với cô bé.

“Giống nhau,” Lucy tuyên bố quả quyết.

“Không, bởi vì Công Chúa Ngủ Trong Rừng là một cô gái còn anh ấy là con trai.”

Henry tham gia. “Và con trai thì không thể nào là một công chúa xinh đẹp được.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì anh ấy không thể,” Henry nói. “Chỉ có con gái mới có thể là công chúa xinh đẹp thôi.”

Maddy mỉm cười. Cô không đồng ý. Người này hoàn toàn là đàn ông, và xinh đẹp.

“Em không quan tâm. Anh ấy đã ngủ gần 2 ngày rồi, và không ai ngủ lâu như thế cả, chắc là một mụ phù thủy độc ác đã đặt một câu thần chú lên anh ấy rồi. Và những phù thủy chỉ đặt những thần chú lên hoàng tử và công chúa thôi. Vì vậy ai đó cần phải hôn anh ấy và phá vỡ thần chú.”

“Một công chúa. Bất cứ ai hôn anh ấy sẽ phải là một công chúa,” John nói với vẻ uy quyền. “Và chúng ta chẳng biết bất kỳ công chúa nào quanh đây cả, vì vậy chắc là phải có một xô nước.”

“Không!” Các cô gái kinh hoàng. “Anh dám ném nước lên anh ấy à, John Woodf-”

“Im lặng nào, các em,” Maddy can thiệp. “John, dừng việc trêu chọc các em gái của em đi. Người đàn ông này không phải là một hoàng tử, Lucy, chỉ là một người đàn ông tội nghiệp với cái đầu bị đau, không nghi ngờ là sẽ bị đau hơn từ một đám trẻ con ồn ào tranh cãi về anh ấy. Giờ tránh xa cái giường ra, các em - và vì Chúa, hãy hạ giọng các em xuống nào.”

Với cảm giác tội lỗi với người đàn ông đang ngủ, bọn nhóc nhón gót ra khỏi giường, tiếp tục tranh cãi với những tiếng thì thầm. Maddy giấu một nụ cười. Chúng đã, sự thật, cư xử rất đáng khen.

Vị bác sĩ đã đến thăm lần nữa vào buổi sáng đó và khám cho anh. “Miễn là giấc ngủ của anh ta bình yên và không bị sốt, không có gì nhiều chúng ta có thể làm. Hãy để anh ấy ngủ nhiều như anh ấy muốn. Nếu anh ấy tỉnh dậy trong đau đớn, hãy dùng thuốc tôi đã đưa cô hôm qua. Nếu anh ấy có dấu hiệu bị sốt, hãy làm mát anh ta và cho anh ta cái này.” Ông đưa cô một gói thuốc bột. “Và hòa với vỏ cây liễu - một lượng ít thôi, không hơn 4 ly trong một ngày. Cô có vỏ cây liễu chứ?”

Cô gật đầu.

“Nếu cơn sốt còn tệ hơn lúc Henry bị ốm vào mùa thu năm ngoái, hãy gọi tôi. Nhưng giấc ngủ là liều thuốc tốt nhất.”

Vì vậy cô để anh ngủ.

Trời đang mưa và thật khó để giữ cho bọn trẻ ở yên lặng bên trên sau một mùa đông dài trải qua phần lớn trong nhà. Chúng đọc và đọc lại tất cả các cuốn sách của chúng hàng tá lần, chúng chơi mỗi trò chơi mà chúng biết, và chúng làm các đồ thủ công suốt mùa đông. Bây giờ, khi hương vị của mùa xuân đang đến, những hoạt động này và những trò tiêu khiển kia không còn bất kỳ hấp dẫn nào nữa.

Đặc biệt là khi có một người lạ hấp dẫn và bí ẩn đang ngủ trên giường của Maddy.

Bọn trẻ không phải những người duy nhất bị mê hoặc. Maddy không thể quên cảm giác của việc thức dậy trong vòng tay của người đàn ông xa lạ, bị ép vào toàn bộ chiều dài của anh ta. Chiều dài hoàn toàn trần trụi.

Sự thân mật ấm áp của cái ôm của anh, cảm giác chiều dài của cơ thể săn cứng của anh ép vào cô, cánh tay anh ôm cô gần như là sự bảo vệ, khuấy động...những cảm xúc.

Những cảm xúc mà cô đã không muốn có. Không nên có, không phải cho một người xa lạ vừa mới đi ngang qua, một người đàn ông có thể bị rơi từ trên trời xuống. Một thiên thần bị ngã của riêng cô.

Cô phơi khô quần áo của anh, giũ bùn ra khỏi chúng, giặt sạch áo sơ mi và đồ lót của anh. Mọi thứ đều là chất lượng tốt nhất. Áo ghi lê của anh được thêu với với sắc thái tinh tế phong phú của chỉ lụa và lớp lót bằng lụa. Áo khoác của anh được may từ len merino tốt nhất và được đơm với các nút bạc - bạc thật - bất kỳ một cái nào trong số chúng cũng có thể giúp cô và bọn trẻ trong một tháng.

Ngay cả bàn tay của anh cũng như đến từ một thế giới khác. Cô liếc nhìn xuống tay của chính mình, buồn bã ghi nhận các vết trầy xước đỏ và da tay bị nhám từ các công việc nặng nhọc.

Một phụ nữ được biết đến bởi bàn tay của cô ấy, Grand-mère từng nói như vậy. Tay của Grand-mère luôn luôn đẹp. Nhưng Grand-mère đã không phải làm việc nặng nhọc trong nhà và ngoài vườn-như Maddy.

Maddy phải làm. Tay cô sạch và mạnh mẽ và nuôi nấng một gia đình. Chúng không có gì phải xấu hổ.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy tay cô bên cạnh những ngón tay thanh lịch, khỏe mạnh, thon dài của người xa lạ đang ngủ kia, cô cảm thấy xấu hổ.

Đúng vậy, trộn thực tại của anh với những giấc mơ buổi sáng của cô là một sự đại đột cùng cực.

“Henry, không phải em với John sẽ làm những cái thuyền từ những quả óc chó chúng ta đang để dành sao? Các cô bé, chị nghĩ các em nên làm một cuốn sách mới cho Lucy,” Maddy nói với chúng. “Lucy có thể kể câu chuyện, Jane có thể viết chúng ra, và Susan, em có thể vẽ tranh-”

Trong mùa đông dài, Maddy đã nghĩ ra ý tưởng để chúng viết và minh họa cho các cuốn sách riêng của chúng. Nó làm cho chúng vui vẻ và bận rộn, các cuốn sách đã rất được yêu thích và được đọc đi đọc lại thường xuyên bởi tất cả bọn chúng, ngay cả cuốn của John, viết về ngựa. Và mặc dù Lucy chưa biết đọc, cô bé cũng đã có 3 cuốn sách thuộc lòng của riêng mình.

“Một câu chuyện về hoàng tử ngủ trong rừng,” Lucy nói ngay lập tức.

“Tại sao không phải là một hoàng tử ếch?” John nhe răng cười khi em gái cậu hát đầu về giận dữ. “Nếu anh vẩy nước vào anh ấy, anh ấy có thể biến thành một hoàng tử ếch. Ếch thích nước mà.”

“Ồ, em dám không-” Jane bắt đầu.

“Đừng có nói khích em, Jane à,” Maddy nói mạnh mẽ. “Tất nhiên John sẽ không ném nước vào một vị khách mời-”

“Em có thể nếu họ cứ không ngừng nói về hoàng tử và công chúa,” John xen vào. “Ngoài ra, người đàn ông đó rất nóng anh ấy có lẽ thích thế.”

“Em nói sao?” Maddy quay sang John. “Anh ấy nóng?”

John gật đầu. “Dạ, em đã sờ tay anh ấy và nó thực sự nóng. Nhưng chị Maddy, em sẽ không ném-”

Nhưng Maddy đã không lắng nghe. Cô đã bay vào phòng và đặt lòng bàn tay cô trên trán người đàn ông. Anh ấy đang nóng ran với cơn sốt.

Cô nắm lấy một miếng vải, nhúng nó vào nước lạnh, và bắt đầu lau người anh. Nó bốc hơi gần như ngay lập tức từ sức nóng của da anh.

“Anh ấy ốm hả chị?” Jane đứng ngay sau cô.

Maddy vội kéo tấm chăn lên các bộ phận cơ thể riêng tư của người lạ. “Anh ấy sốt. Tìm cho chị giấm và một ít vải nữa.”

Bọn trẻ tùm lại tò mò xung quanh. “Tránh cái giường ra, các em. Các em có thể giúp chị tốt nhất bằng cách tránh đường cho chị và chơi yên lặng thôi.” Không phải tiếng ồn sẽ làm phiền anh ta trong trạng thái này, nhưng có thể làm cô mất tập trung.

Cô lau người anh ta bằng bột biển với giấm. Cô lau những miếng vải ướt lạnh lên người anh ta và nhìn chúng khô đi. Khi cô đang làm mát anh, cô có thể nghe bọn trẻ đang chơi đùa.

“Có rất nhiều vỏ. Chúng ta có thể làm một hạm đội.”

“Ngày xưa ngày xưa có một cô gái được gọi là...được gọi là Luciella...”

“Hai hạm đội và chúng ta sẽ có một trận chiến.”

“Luciella? Không có tên như vậy.”

“Đó là câu chuyện của em và em có thể đặt cô ấy bất cứ tên gì em muốn.”

“Trận chiến sông Nile! Đến lượt em, em là Nelson!”

“Không, anh lớn hơn, anh sẽ là Nelson. Em có thể là Napoleon.”

“Thật không công bằng. Tại sao em phải luôn là Napoleon chứ?”

“Bởi vì em lớn hơn.” Các cậu nhóc vội vàng tranh cãi về những người chỉ huy hạm đội như-thể-nó-chưa-xây-dựng-xong.

“Giữ mấy cái vỏ cho mấy cái nô em bé ấy,” Susan rít lên sau chúng.

“Suytttttt!” mấy đứa khác đều rít lên.

Tức thì là một sự im lặng hồi lỗi. Và sau đó một giọng nhỏ, “Chúng em đã đánh thức anh ấy rồi hả chị Maddy?”

“Không.” Cô vắt một miếng vải khác và lau nó trên khuôn ngực rắn chắc của anh ta.

“Em đã nói với chị rồi mà,” Lucy nói trong một tiếng thì thầm to. “Anh ấy sẽ không thức dậy cho đến khi nhận được một nụ hôn từ một nàng công chúa!”

Maddy không thể không mỉm cười với sự kiên trì của cô bé. Cô cũng sẽ không bỏ người lạ này.

Cơn sốt có thể xâm nhập vào cơ thể qua vào vết thương. Nếu vậy, chắc là đã có sự mừng mủ. Cô tháo băng và cẩn thận kiểm tra vết thương đầu anh. Nó trông ổn-đỏ nhưng không bị viêm hay sưng húp. Và cô không thấy bất kỳ sự sưng mủ nào.

Cô rắc thêm bột basilicum lên nó, chỉ để chắc chắn và đặt một băng gạc sạch lên trên. Cô nhắc đầu anh lên với một tay để quần băng gạc, và cảm thấy cái gì đó ướt và rỉ rỉ nước bên dưới mấy ngón tay cô.

Một vết thương khác, cả cô và bác sĩ đều đã bỏ qua nó. Đang mừng mủ vì đã không được xử lý từ sau tai nạn. Nhanh chóng cô cắt tóc xung quanh đi. Một vết thương nhỏ, trông không đáng kể, nhưng đỏ và sưng phồng và đang rỉ nước. Và dưới lớp tóc đen, cô có thể nhìn thấy rõ những vằn đỏ, như những xúc tu phát ra từ vết cắt. Sự nhiễm độc máu.

Cô lau sạch vết thương bằng miếng bột biển với nước muối nóng, sau đó đặt một cái gạc nóng lên nó để lấy mủ ra. Cô pha trộn các thứ bác sĩ đưa trong một cái ấm trà và cho anh ta uống thông qua cái vôi. Cô đun sôi vỏ cây liễu làm nước sắc.

Bên ngoài, gió quất vào cây cối. Mưa bắn vào các cửa sổ trong các cơn gió mạnh. Các cậu bé ngồi trên tấm thảm bên lò sưởi, đang phân loại túi đựng quả óc chó, ném những vỏ bị vỡ vào lửa, giữ lại những vỏ hoàn hảo, và ăn bất kỳ hạt nào chúng thấy khi chúng tạo ra những cánh buồm và cột buồm cho các chiến hạm bé nhỏ làm từ quả óc chó.

Các cô bé thì đang chăm chú sáng tác văn học.

Maddy lau da người xa lạ với giấm và nước, thay miếng gạc nóng trên vết thương đã nhiễm trùng, và cho anh uống một ít nước sắc vỏ cây liễu trộn gừng và mật ong. Và cầu nguyện.

Ngày trôi qua. Maddy cho bọn trẻ ăn nhanh, bữa ăn đơn giản, chỉ có súp, pho mát trên bánh mì nướng, và trứng bác, và giữa khoảng đó là chăm sóc cho người ốm nằm trên giường cô. Đêm xuống. Cô cho bọn trẻ lên giường và nhẹ nhàng đi xuống gác. Cô đã kiệt sức.

Cô kiểm tra người lạ của cô. Anh hắt ra tất cả các đồ giường lần nữa và nằm xoải ra trần truồng và không ý thức, chiếm gần như toàn bộ giường. Cô đặt lòng bàn tay cô lên ngực anh. Tim anh đập nhanh dưới những ngón tay cô, và hình như, da anh nóng hơn. Bất chấp những nỗ lực của cô?

Cô lau người anh lần nữa. Cô đã quen với sự trần trụi của anh; cô đã biết từng inch trên cơ thể anh. Cô cho anh uống thêm một chút nước vỏ cây liễu, và đắp thuốc mới lên vết thương. Anh lặng im dưới sự chăm sóc của cô và cô đắp chăn cho anh lần nữa.

Trong một trạng thái mệt mỏi, cô đi chuẩn bị giường cho mình trên sàn nhà. Cô đã quyết tâm lúc sáng rằng cô sẽ không liều lĩnh tỉnh giấc lần nữa với một người lạ, trần truồng cuộn quanh cô, chân trần của anh áp mặt thiết vào chân cô, và tay anh thì trên ngực cô. Nó quá...đáng lo ngại.

Cô trải giường trước lò sưởi.

Anh ấy có thể trở lại ý thức của mình bất cứ lúc nào; bác sĩ đã nói vậy. Không nói trước được là bao lâu hoặc ngắn ngủi như thế nào. Dĩ nhiên, đó là trước khi anh bị vùi vào cơn sốt...

Tấm rèm giường đã được kéo lại, không có một âm thanh nào từ phía sau họ. Cô thay áo ngủ và ngồi hờ chân ở lò sưởi.

Chuyện gì xảy ra nếu cơn sốt trở nên tồi tệ hơn? Nếu cô nằm trên sàn, làm sao cô biết được khi nào anh cần cô?

Chuyện gì xảy ra nếu anh ném tấm chăn ra lần nữa trong cơn sốt lúc anh trần trụi và đổ mồ hôi và bất lực trong cái rét của đêm? Anh có thể với tới thần chết.

Không có sự lựa chọn.

Cô cuộn chăn thành một bức tường La Mã-một vật của sự đứng đắn, và liệu có đứng đắn không khi cô lau hầu như từng inch trên cơ thể trần truồng của anh ấy? Tuy nhiên, cô cũng nhét nó vào và trượt vào giữa tấm chăn.

Bị tay chân đập vào người và tiếng nói mơ hồ đánh thức cô dậy trong đêm. “Không,” anh lầm bầm. “Không, không.” Đầu anh lắc diên cuồng, và nắm tay chặt vung lên trong không khí, đánh vào kẻ thù vô hình nào đó. “Không, không...Mày không thể...”

Giữ mắt thật trọng trên các nắm đấm dữ dội đang bay kia, Maddy cảm nhận da anh. Nóng ran, nóng hơn bao giờ hết. Cô lau người anh, thầm thì, “Im nào, im nào, em đang ở ngay đây,” khi cô lau mát làn da nóng hổi của anh. “Anh đang ở đây...Không ai sẽ làm hại anh hết.”

Anh quay mặt về phía giọng nói của cô và mở mắt, nhìn chăm chăm hình bóng mờ ảo của cô, biểu hiện sự đau đớn. Nhưng các nắm đấm thả lỏng và đôi tay từ từ hạ xuống.

Cô tiếp tục những lời thì thầm nhẹ nhàng và trượt cánh tay cô xuống dưới đầu anh. “Hãy uống cái này; nó sẽ làm anh cảm thấy tốt hơn.” Cô trượt cái vôi ấm vào giữa làn môi anh. Anh mút chặt răng từ chối trong im lặng. Cô cố gắng lần nữa, nhưng anh giật miệng đi, làm nước bắn ra xung quanh. Anh lắc lắc đầu, lầm bầm một chuỗi các từ vô nghĩa với cô.

“Anh phải uống cái này,” cô bảo anh. “Nó sẽ làm hạ cơn sốt từ bên trong.”

Một lần nữa anh nhìn cô với cái nhìn mờ ảo, đau đớn.

Giọng của cô. Anh đã phản ứng với giọng của cô. Cô không biết anh nghĩ cô là ai, nhưng nếu nó có tác dụng...Bằng những từ nghĩ thì thăm dịu dàng, cô cố gắng lần nữa để làm anh uống. Anh nghiêng răng và đẩy tay cô.

Cô nghĩ chỉ còn một cách. Cô hớp 1 ít chất lỏng đắng-ngọt và nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh, cô ép đôi môi mình xuống môi anh. Môi anh ngay lập tức hé ra và cô để cho các chất lỏng từ từ nhỏ vào. Anh nuốt lấy mà không do dự và nắm lấy cổ tay cô, nhìn chăm chăm cô im lặng.

Cô lấy một ít thuốc khác và cho anh uống theo cách tương tự, hết miếng này đến miếng khác, cho đến khi cô nghĩ anh đã có đủ.

Sự trao đổi đó, quá bất quy tắc, quá thân mật, đã đánh thức điều gì đó trong cô. Sự cố gắng đó giờ là chuyện cá nhân mạnh mẽ. Anh ấy là của cô và cô sẽ không để anh chết.

Cô cho anh uống nước và thuốc suốt đêm, chậm chậm miệng bởi miệng, những nụ hôn của cuộc sống. Cô không biết mất bao lâu, cô đã không còn quan tâm bất cứ điều gì ngoại trừ người đàn ông trên giường cô, nhưng cuối cùng, bị kiệt sức, anh nằm lại bên những chiếc gối.

Cô ép má cô vào ngực anh để nghe nhịp tim, nhưng thay vào đó, kiệt sức, cô rơi vào giấc ngủ.

Cô thức dậy vài giờ sau đó, trong ánh sáng màu xám lạnh ngay trước khi mặt trời mọc, run lên vì lạnh, má cô ửng. Cô khóc trong giấc ngủ ư?

Không phải nước mắt. Mồ hôi. Cơn sốt đã qua, cảm ơn Chúa, cảm ơn Chúa. Cô kéo chăn lên quanh anh, giữ anh trong một tay để anh không lạnh.

Một mối với sự nhẹ người, quá kiệt sức, cô ngủ thiếp đi lần nữa bên cơ thể anh, tay vẫn ôm chặt anh không thể phá vỡ.

Cô tỉnh dậy với một người đàn ông trần truồng quấn quanh mình. Cũng giống như buổi sáng trước đó chỉ...nhiều hơn như vậy. Tay anh cũng khum ngực cô lần nữa, nhưng lần này không có lớp áo ngủ giữa tay anh và da cô. Bàn tay anh đã tìm thấy lối vào. Anh thở dài, tay di chuyển, và núm vú của cô cứng lại dưới lòng tay anh với sự nhạy cảm tinh tế. Miệng cô khô khốc.

Cô phải thoát ra.

Cô không thể làm cho mình di chuyển.

Hơi thở anh đã ổn định, nhịp nhàng, không bị xáo trộn: anh ngủ say. Cô nằm yên để không làm phiền anh, nhắm mắt, thưởng thức cảm giác của cơ thể to lớn nam tính của anh bên cô.

Như vậy là không có giấc mơ buổi sáng. Điều này tốt hơn rất nhiều...

Chiếc áo ngủ đứng đắn, dày, ấm của cô đã tóc lên quanh eo cô, hông và đùi cô trần trụi, khá trần trụi, và dán vào sự trần truồng của anh.

Mật thiết.

Đầu gối uốn cong của anh nằm giữa hai đùi cô, kẹp giữa hai đùi cô. Với mỗi hơi thở của anh, đầu gối anh cũng chuyển động nhẹ nhàng, chà xát nhẹ nhàng vào cô trong một sự ma ma sát chậm chậm, thú vị.

Với một ý muốn vô thức, cô đã nhận thấy mình dán sát lưng vào anh, cong lưng, làm sâu sắc thêm sự ma sát. Nó làm cô rung mình, một cảm giác thích thú lao xao-

“Maddy, khi nào chúng ta ăn sáng ạ?” một giọng nói từ trên gác.

Vội vàng, Maddy nhích người ra. Cô giật mạnh áo ngủ của cô xuống, kéo một cái khăn choàng dệt kim xung quanh cô, và trượt khỏi giường. Sàn nhà lạnh cóng giội lên thân nhiệt nóng bỏng của cô cái giá lạnh của thực tại.

Cô bay về phòng bếp, đặt nồi cháo lên lò khi cô vội vã rửa mặt và thay đồ ngay trong bếp. Cô đang đùa với lửa. Nếu anh ấy đã tỉnh táo, anh sẽ ép cô đi xa hơn nữa. Liệu cô có phản đối?

Bối rối phủ trùm lên cô. Cô đã luôn nghĩ mình là một phụ nữ mạnh mẽ, nhưng sự thật là, cô đã không thể cưỡng lại sự đụng chạm vô thức của anh; sự thật là, cô còn muốn hơn thế nữa.

Nếu các giấc mơ buổi sáng có thể làm cô rối loạn, thì chuyện này...dù nó là gì đi nữa, hoàn toàn hủy hoại cô.

“Đó là ngày của chúng em dành cho mục sư, chị đã quên hả?” Jane bước xuống gác với các em theo sau.

“Không, chị chỉ ngủ quên và quên mất thời gian.”

“Anh ấy vẫn còn ôm hả chị?” Lucky hỏi.

Maddy mỉm cười. “Cơn sốt của anh ấy đã hết trong đêm qua và giờ anh ấy đang ngủ ngon.”

“Một lần nữa?” Lucy biểu thị. “Anh ấy sẽ không bao giờ thức dậy, sẽ không trỗi khi-”

“Đi rửa mặt và tay của em đi nào.” Maddy đẩy nhẹ cô bé. “Bữa sáng sẽ xong ngay thôi.”

“Maddy.” John bước xuống, một túi da quàng qua ngực cậu, mặt cậu trong một cảm xúc Maddy rất quen thuộc.

Cô thở dài. “Giờ em đã làm xong cái gì rồi?”

Cậu nhăn mặt. “Không phải là em đã làm xong cái gì, còn quá nhiều cái em chưa làm.”

Cô liếc nhìn cái túi da. Vị mục sư đã đưa nó cho các cậu bé cho sự giao nhận những cuốn sách quý giá của ông đến tòa linh mục. “Em đã quên đọc à?”

“Không phải ạ, mục sư đã yêu cầu em đưa chị những cái này, hôm trước, mà em quên mất.”

Cậu đưa cô một đồng quần áo màu trắng, được xếp gọn gàng.

Cô tháo chúng ra và giữ một cái trên cùng ra.

“Những áo ngủ của mục sư,” John giải thích. “Cho anh ấy.” Cậu hất đầu về hướng cái giường. “Có điều là, chị Maddy, mục sư đưa chúng cho em vào cái ngày đầu tiên, và nói em không được đưa nó ra trước mặt các cô gái. Ông nói Henry và em-”

“Henry và em.”

“Henry và em nên mặc nó cho người đàn ông, hoặc đưa nó cho ông bác sĩ để làm vậy, nhưng...em quên mất. Ông ấy nói nó rất quan trọng, một công việc của một người đàn ông, rằng em phải như là một người đàn ông của gia đình mình.”

“Chị hiểu.” Và Maddy đã thấy vậy.

John cắn môi lo lắng. “Chị có nói với ông ấy không? Vị mục sư ấy, ý em là ông ấy?”

Nói với ngài mục sư rằng cô đã chăm sóc một người đàn ông- trần như nhộng - trong giường cô trong những ngày qua? Không đời nào. Nếu ông chỉ nghe phong phanh như thế thôi, ông sẽ xuống đây và bắt người lạ cưới cô. Dù có ý thức hay không.

Hắn là ngài mục sư sẽ buộc một quý ông đẹp trai xa lạ cưới một người phụ nữ xa lạ với 5 đứa trẻ cần phải được chăm sóc. Nó sẽ là một việc bé xé ra to, làm đảo lộn tất cả mọi người, và chẳng đạt được gì hết trừ sự phiền phức, oán giận và bối rối.

“Chị sẽ không nói với ngài ấy nếu em không nói,” cô nói. Mặt John giãn ra với một nụ cười toe nhẹ nhõm, và cô vò tóc cậu triu mến. “Nào, hãy ăn cháo của em rồi hãy đi.”

5. Chương 4

“Lucy, tránh cái giường ra.”

Cô bé bĩu môi. “Nhưng mà chị Maddy, em chỉ-”

“Chị biết em sẽ làm gì với ”em chỉ” và em cũng biết chị đã nói với em cái gì rồi đấy. Để anh ấy yên. Nào, hãy làm một cô bé ngoan và phân loại cho chị những hạt nút này nhé.” Maddy làm trống một hộp thiếc bỏ những cái nút vào để trên tấm thảm trải trước lò sưởi, và Lucy sớm cảm thấy vui vẻ trong cái nhiệm vụ sắp

xếp các hạt nút theo màu sắc hoặc kích cỡ hình dạng mà cô bé thích. Maddy cũng đã chơi cùng một trò chơi, với cùng những cái nút giống thế này, khi cô còn nhỏ.

Lizzie Brown nhìn lên từ nhiệm vụ viết lách của mình. Ba lần một tuần, để đổi lấy các sản phẩm từ sữa, Lizzie nhận các bài học từ Maddy trong việc tập đọc và viết cũng như các kỹ năng cần thiết cho người giúp việc một quý bà. Cô đến trong khi những đứa trẻ lớn hơn đến nhà vị mục sư để học, các cậu bé thì học tiếng Latin và Hy Lạp, còn các cô bé thì học vẽ và học đàn dương cầm.

“Cô bé tính làm gì?” Lizzie thì thầm khi Maddy trở lại bàn.

Maddy đảo mắt. “Nó nghĩ người bệnh của chúng tôi là một hoàng tử đang ngủ do bị một mụn phù thủy ém bùa. Anh ấy sẽ không tỉnh trừ khi nhận được nụ hôn từ một công chúa.”

Lizze cười toe toét. “Xấu hổ là không có công chúa nào ở đây cả. Nhưng anh ấy là một người đàn ông trông được đấy, vì thế nếu bạn muốn một cô-gái-vắt-sữa-đang-học-làm-một-người-hầu-cho-một-quý-bà đi...”

Maddy phá ra cười. “Không có công chúa á?” cô nói trong sự giả bộ phần nộ. Cô đẩy một cuốn sách tự làm qua bàn. “Đọc cái này đi.”

Lizzie đọc chậm và khó khăn, cô đọc được vài dòng đầu tiên thì ngẩng lên với một nụ cười sống động. “Luciella?”

Maddy gật đầu. “Đọc tiếp đi.” Đó là cuốn sách các cô bé đã làm trước đó. Tất cả về một công chúa bí mật, nghèo, bị hành hạ và một hoàng tử ngủ...

Cô ngồi thoải mái và mỉm cười khi Lizzie tập trung, môi cô cử động thầm lặng khi đọc câu chuyện. Cô ấy đã học rất tốt. Bị chồng bỏ rơi, Lizze vẫn còn trẻ trung và xinh đẹp nhưng không thể tái hôn, và các lựa chọn của cô rất hạn chế. Bác của cô ấy đã cho cô ấy công việc như là một cô gái vắt sữa, nhưng Lizze thích mặc quần áo đẹp và những điều tốt đẹp. Cô không thích làm việc nặng nhọc, vì thế cô tự ép mình phải trở thành một người hầu của một quý bà.

Maddy rất tự hào về cô ấy. Trong năm cô biết Lizzie, cô ấy đã làm việc rất vất vả...

Lizzie đã xong cuốn sách và nhìn lên, phá ra cười. Cô liếc nhìn cô bé đang sắp xếp các hạt nút thành hàng dài, và nháy mắt. “Một công chúa á? Mình chưa bao giờ biết.”

“Bạn đã đọc hết cuốn sách chỉ một mình bạn,” Maddy lặng lẽ nói. “Bạn đã không nhờ mình giúp một từ nào hết.”

Lizzie liếc nhìn cuốn sách, ngạc nhiên. “Mình đã không,” cô hít thở. “Vui quá, mình có thể đọc được rồi.”

“Và bạn cũng đã viết rất tốt.”

“Không với chính tả của mình.”

“Không, rất nhiều người gặp khó khăn với chính tả. Chỉ cần tốn thời gian và kiên trì tập luyện trong việc ghi nhớ những từ khó.” Maddy sờ vào mái tóc mới của mình. “Và bạn cũng có một tài năng thật sự trong việc tạo kiểu tóc đấy. Kiểu này rất hợp thời trang, mình sẽ có thể đi đến một vũ hội lớn ở Luân Đôn và không cần phải tìm một địa vị.”

Lizzie xem xét cô và mím môi suy nghĩ. “Hmm, mình cho rằng bộ váy đó sẽ nổi bật lên và trên tất cả, các miếng vá sẽ không lâu trở thành một thịnh hành.”

Cả hai người cùng phá ra cười.

“Nghiêm túc nào, Lizzie, mình nghĩ bạn có thể bắt đầu xin vào làm trong một ngôi nhà tốt được rồi đó.”

“Bạn thực sự nghĩ vậy ư, Miss Maddy?”

“Thật. Tóm lại, mình sẽ viết một bức thư giới thiệu bạn trong vài phút.”

“Giờ á?” Lizzie trông mất tinh thần.

Maddy bối rối. Có vẻ như là Lizzie sợ hãi với ý tưởng trở thành người hầu. Tuy nhiên, trong suốt thời gian Maddy biết cô, cô không nói đến chuyện gì khác.

Maddy đặt tay cô lên tay Lizzie. “Chuyện gì thế? Hay là bạn đã đổi ý?”

Lizzie xoắn tay ngập ngừng. “Không, mình muốn trở thành người hầu cho quý bà-mình ghét mấy con bò vắt sữa, thật sự mà nói. Mình chỉ...”

“Chỉ...?” Maddy giục sau một lúc.

“Mình biết đó là ngu ngốc. Mình biết anh ta sẽ không bao giờ trở lại với mình. Nhưng nếu mình đi...và anh ấy quay lại...mà mình không ở đây...” Lizzie làm một điệu bộ thất vọng.

Reuben. Tất nhiên. Người chồng chạy trốn của Lizzie. Tình yêu của cuộc đời Lizzie, cho đến khi một ngày cô ấy nghĩ anh ta đã đi đến thị trấn với số tiền tiết kiệm của họ-được cho là để mua một con bò giống tốt-và không bao giờ trở lại. Cô ấy đã không bao giờ nhìn thấy nó và trong vài tháng tiếp sau đó đã từ chối để tin rằng anh ta đã sẵn lòng từ bỏ cô.

“Bao lâu rồi?” Maddy hỏi nhẹ nhàng.

“Hơn 2 năm.” Lizzie dụi tay vào mắt mình, lau nước mắt. “Ngu ngốc, mình thật ngu ngốc vì đã nghĩ rằng anh ấy có thể sẽ quay lại sau ngần ấy năm.”

“Vậy bạn có bao giờ nghe thấy nơi anh ta đã đến hay anh ta đã làm gì không?”

Lizzie khịt mũi cay đắng. “Nửa làng này thấy anh ta trên một xe ngựa với một tá những người khác, đúng không? Uống say và cười cợt, hướng đường xuống Bristol-và không có lý do gì để anh ấy đi tới Bristol, không có! Reuben trầm lặng của mình...” Cô lắc đầu. “Mình chưa bao giờ thấy anh ấy uống rượu, chưa bao giờ.”

Maddy siết chặt cánh tay Lizzie an ủi. “Nếu Reuben quay về, anh ấy sẽ hỏi tại trang trại của bác bạn, đúng không?”

Lizzie gật đầu. “Bác Bill sẽ nói nơi mình đã đi, đúng vậy, nhưng trước hết ông ấy sẽ giận cho Reuben một trận. Vì vậy anh ta có điên mới quay lại, đúng không? Thậm chí nếu anh ấy có muốn thế. Mà anh thì đã không.” Cô hỉ mũi và ngồi thẳng dậy. “Thôi, cứ vậy đi, viết cho mình lá thư nhé, Miss Maddy. Reuben của mình sẽ không bao giờ quay về, và nếu anh ta có làm thế, ừm, cũng còn có bác Bill mà, như bạn đã nói.”

Ánh mắt sắc bén của cô ấy nhìn thứ gì đó đằng sau Maddy, và mắt cô đột ngột sáng lên với tiếng cười. “Ồ, nhìn kia. Đó là điều mình đã đọc trong những quyển sách.”

Maddy quay cuồng nhìn xung quanh, vừa đúng lúc thấy Lucy leo lên cái ghế đầu của cô bé và biến mất đằng sau tấm màn giường ngủ.

“Lucy! Cô tóm lấy cô bé và kéo ra ngoài. ”Cô nhóc này, chị đã bảo em-”

“Muộn rồi ạ,” Lucy bi bô. “Em đã hôn anh ấy và giờ anh ấy sẽ tỉnh dậy.” Nhìn qua vai Maddy cô bé nhìn người đàn ông trên giường với ý trông chờ, nhưng anh không cử động.

“Sớm thôi,” Lucy thêm vào.

Một lát sau Lucy giải thích, “Anh ấy có lẽ cần một chút nghỉ ngơi trước.”

Vào đầu buổi chiều. Lizzie đã về nhà và Maddy thuyết phục được Lucy chợp mắt một chút trên gác. Bọn trẻ sẽ trở về nhà sau giờ học ở nhà mục sư trong khoảng một giờ nữa hoặc lâu hơn.

Cô đã đi ra ngoài và làm một số việc trong vườn khi cô nghe tiếng động từ giường, và một âm thanh nghe như tiếng cầu nhàu. Cô vội chạy vào nhà.

Anh đã tỉnh, mắt mở. “Nước,” anh cầu nhàu.

“Vâng, tất nhiên.” Cô chạy đi lấy nước và chộp lấy thuốc vị bác sĩ để lại cho cô.

Anh cố gắng ngồi dậy nhưng bị ngã nhào. Bác sĩ đã cảnh báo cô rằng có thể anh sẽ gặp khó khăn với sự cân bằng nên cô trượt tay dưới anh và đỡ anh lên, giúp anh dựa vào cô trước sau đó dùng gối tẩm xung quanh anh. Anh dựa nặng nhọc vào cô và nhắm mắt lại. Anh nhợt nhạt, da dưới mắt anh mỏng như giấy và trông

thâm tím. Những đường hằn lên khóe miệng anh, quai hàm anh thắt chặt, nghiêng lại đau đớn. Cô đưa anh nước trước. Anh nuốt nó với vẻ biết ơn.

“Và tôi cần...” Anh quét qua căn phòng, sau đó nhìn cô với một cái nhìn đau đớn.

“À,” cô nói về hiểu biết, và lấy cho anh cái bình lớn.

Vài phút sau cô rót một ít nước nóng vào chén và thêm vào những giọt thuốc bác sĩ đưa. “Giờ hãy uống cái này.”

Anh nuốt một lần sau đó nhắm mắt và đẩy nó ra. “Nó chỉ là thuốc bác sĩ để lại,” cô bảo anh. “Nó sẽ giúp đỡ với cơn đau.”

“Ghé!” anh lầm bầm.

“Tất nhiên vị nó hơi ghê, nó sẽ thế-thuốc mà. Vì vậy, đừng như con nít á, uống nó đi.”

Anh mở mắt và nhìn cô chăm chăm, nhưng anh cũng đã uống nó mà không phản nản nữa.

Mắt anh thật sự xanh thẳm.

Anh cũng uống xong thuốc và lún người nặng nề xuống cô như thể bị kiệt sức bởi một nỗ lực nhỏ của việc ngồi dậy. Anh lún người từ từ xuống, quai hàm lõm chồm râu của anh trượt xuống cơ thể của cô cho đến khi nó ngừng lại ở nơi giữa vai và ngực cô.

Cô cử động định đi, để anh nằm xuống một lần nữa, nhưng cánh tay anh ta đưa ra và ôm chặt cô.

“Ở lại.”

Cô có việc để làm, nhưng dường như trông anh quá bất lực, quá đau đớn. Cô ngồi đó lặng lẽ nghe những âm thanh hơi thở của anh và tiếng chim hót líu lo bên ngoài. Chim chóc luôn huyền ảo sau cơn mưa.

Một lọn tóc dày màu nâu rũ trên trán anh. Cô nhẹ nhàng vuốt nó trở lại với tay mình.

Không có dấu hiệu của cơn sốt vẫn còn; thậm chí tóc anh đã có cảm giác mát mẻ bên các ngón tay cô. Nó mềm và dày, và không giống như hầu hết đàn ông cô biết, anh đã không sử dụng các loại sáp bôi tóc hoặc các dầu có mùi thơm. Cô thấy mình đang vuốt ve tóc anh, như một con mèo, vuốt ve anh khi anh nghỉ ngơi.

Người đàn ông bị lạc tội nghiệp. Dù đích đến của anh là gì, thì giờ chắc anh cũng đã bị chậm mất vài ngày. Sẽ có người lo lắng về anh. Một nơi nào đó một người vợ, một người yêu, một người mẹ chắc đang phiền muộn, chắc đang tưởng tượng điều tồi tệ nhất. Hoặc có thể là một tình nhân.

Một người đàn ông như thế này sẽ không ở một mình.

Gương mặt anh như tạc, cổ kiềm chế cơn đau, đường viền của hàm dưới căng ra, miệng mím chặt với đôi môi mỏng và...

Thật đẹp.

Cô nuốt vào. Thật kỳ lạ khi cảm thấy không biết gì về anh ta, nhưng lại biết cơ thể anh, miệng anh quá thân mật thế này. Cô biết cảm giác nó đối với đôi môi cô, đã ép đôi môi mình vào với môi anh thành một liên kết liên mạch, cho đến khi anh mở miệng ra cho cô. Cô đã cho anh uống những ngụm thuốc quý giá. Anh đã để lại cho cô vị của anh trên môi cô, trên miệng cô.

Cô có thể vẫn còn vị của anh.

Cuối cùng hơi thở của anh cũng trở nên đều đều. Dần dần các cơn đau cũng đã giảm bớt. Thuốc đã làm việc.

Anh thoáng mở mắt ra và cái nhìn của anh đi lang thang căn phòng, dừng lại trên các bộ quần áo treo trên cái đinh cuối giường, bức rèm giường màu đỏ nhạt, cửa sổ và khu vườn bên ngoài. Anh cau mày trên mỗi thứ, như thể bối rối, sau đó thở dài và mi mắt rung rung rồi nhắm lại, như thể làm việc thế đã quá nhiều rồi.

“Anh có thể cho tôi biết tên anh không?” cô hỏi. “Hoặc nơi anh sẽ đi không? Tôi có thể gửi một tin nhắn tới cho những người thân của anh.”

Anh lẩm bẩm điều gì đó khó hiểu và nhích đầu vào vai cô.

“Thôi được rồi,” cô xoa dịu, vuốt ve mái tóc anh. Rõ ràng là quá nhiều cho anh để nói chuyện bây giờ.

Anh lẩm bẩm điều gì đó lần nữa và tay anh chạm qua ngực cô.

Cô nhảy dựng. Anh đang chìm vào giấc ngủ, cô chắc chắn, và có lẽ không có ý tưởng về những gì anh đã làm. Cô tiếp tục cử động ngón tay trên tóc anh. Cô không chắc ai mới là người được vuốt ve, cô hay anh.

“Mmm, đẹp,” anh lẩm bẩm và khum vào ngực cô, vuốt ve núm vú với một ngón tay cái dài, khỏe mạnh. Nó gửi một tia sét choáng váng vào cơ thể cô.

Cô nhảy khỏi giường. “Dừng lại!” Dù có ngủ hay không thì anh cũng không nên làm những điều như vậy.

Cô nghĩ về cái cách cô đã phản hồi lại trên giường sáng nay và đỏ mặt. Nó không giống nhau. Anh ta đã cố tình chạm vào cô. Và sáng nay cô đã cố tình ép người trở lại.

Anh đã ngã trở lại, nửa người chôn trong đồng gối khi cô nhảy ra khỏi giường. Một mắt màu xanh đậm từ từ mở lên. “Trở lại giường đi.”

“Tuyệt đối không.” Ngài Matheson đã đúng; người đàn ông này là một kẻ phóng dăng, xét cho cùng. Cô cảm thấy kỳ quặc...thất vọng.

Anh nhìn trừng trừng cô. “Có gì... sai ư?”

Có lẽ một tên phóng dăng cần thiết để có một lời giải thích. “Tôi không thích anh chạm vào tôi như thế.”

Mắt anh hạ xuống. “Cô đã thích vậy.” Đôi mắt chiếu ra một tia sáng yếu ớt, sau đó khép lại.

Cô khoanh tay ngang ngực với những núm vú phản bội và trừng mắt nhìn tên đểu dường như đang ngủ.

Họ thậm chí còn chưa được giới thiệu!

“Ừm, vậy thì, chắc là anh đã tỉnh đủ để-ừm.” Cô cố gắng lần nữa, cố gắng để giọng bình tĩnh hơn và quý phái hơn thay vì là một người chỉ muốn được sờ mó như một nữ tì và muốn đánh anh ta vì... cái sự phi nhân cách hóa kia!

Không phải bất cứ ai cũng đối xử vô lễ với nữ tì. Nhưng một số người đàn ông đã làm. Những kẻ trác táng. “Trong khi anh đang tỉnh táo, chúng ta hãy nắm bắt cơ hội để làm cho anh đứng đắn.”

Con mắt xanh mở ra. “Không phải...vô phương cứu chữa rồi chứ?”

“Ý tôi là quần áo đứng đắn. Tôi có đồ ngủ của vị mục sư ở đây. Vì thấy anh đi mà không có đồ của anh, nên ông ấy tử tế tặng cho anh đồ của mình.”

Có một tiếng khịt mũi bị bóp nghẹt từ chiếc giường. “Thật có phước, huh?” Ngay cả với đôi mắt khép kín và khuôn mặt thít chặt vì đau, một nụ cười tinh quái hiện ra trên khuôn miệng xinh đẹp kia. Ma quỷ chiếu xuyên qua cơn đau. Hấp dẫn. Ranh ma.

Cô không thể để anh ta trần truồng dưới chăn lâu hơn nữa. Có mặc quần áo, anh ta sẽ dễ dàng hơn để trông nom.

Bọc lại sẽ còn tốt hơn thế nữa. Chặt chẽ, với cánh tay rắn chắc của anh ta bị buộc lại hai bên hông.

Thiên thần bị đầy? Giống quý hơn.

Cô hy vọng đồ ngủ của vị mục sư có phép!

Cô giữ áo và giúp anh mặc vào. Chỉ một nửa, dù sao đi nữa. Cũng không quá nhiều rắc rối để đưa cánh tay dài khỏe mạnh của anh vào trong nó và cẩn thận tránh cái băng trên đầu anh. Cô kéo nó xuống để che đôi vai rộng và chắc, khuôn ngực phẳng, cố để không chú ý đến cái núm vú phẳng nam tính như cô đã làm vậy.

Cái của cô đã cứng và đau nhói, thật khó khăn để mà không so sánh.

Cô kéo mạnh các nếp gấp của cái vải flanen trắng dày xuống xa hơn thắt lưng của anh. Anh ta, dĩ nhiên, đã không giúp gì cô. Cô cúi xuống để kéo mạnh cái áo xuống và từ khoe mắt cô bắt được tia của hàm răng trắng.

“Anh có thể giúp,” cô bảo anh.

“Tại sao? Cô đang làm rất tốt.” Làm thế nào mà anh ta có thể cười khi rõ ràng là đang đau đớn?

Cô để cái áo ngủ bó lại ở thắt lưng anh. Nếu anh ta muốn kéo nó qua hông và chân và...các bộ phận khác, thì anh ta có thể tự mình làm. Cô nhanh chóng sắp lại các gối của anh và vuốt thẳng tấm trải.

“Tên anh là gì?”

Anh ta không trả lời.

“Anh đã tính đi đâu? Có bất kỳ ai tôi có thể thông báo? Một người vợ? Gia đình anh chắc là phải lo lắng.”

Anh cho cô một cái nhìn kỳ lạ. Nhấn trán, sau đó từ từ nhắm mắt. Da mặt anh tái mét và những vết nhăn nơi khoe mắt và miệng anh đang làm tăng thêm lần nữa. Anh ta đã thực sự kiệt sức.

Cô cảm thấy một chút tội lỗi khi buộc anh mặc áo ngủ vào, nhưng cảm thấy tốt hơn nhiều khi biết anh có mặc đồ, dù nhiều hay ít. Cô không thể để anh trần truồng trên giường cô suốt ngày. Không với mấy đứa trẻ trong nhà.

Mình đã không cầu với anh ta, không thực sự. Anh ta là những gì anh ta đã. Đó là lỗi của cô, cô cảm thấy rất thất vọng và buồn bã. Cô kẻ ngốc nghếch vì đã muốn để bản thân chăm sóc, muốn bắt đầu xây dựng những mộng tưởng xung quanh một người đàn ông bất tỉnh. Đã nghĩ rằng những giấc mơ buổi sáng đã trở thành sự thật.

Maddy không chỉ cần anh ta mặc đồ giường hoành tráng. Cô còn muốn anh ta ra khỏi giường cô và biến ra khỏi đời cô càng sớm càng tốt.

Anh không chắc là đã bao lâu trước khi anh tỉnh dậy lần nữa. Anh quan sát xung quanh với sự chăm chú, tìm kiếm một vài manh mối để biết anh ở đâu, ngoài việc đang trong một cái giường thụt vào một hốc tường. Anh vặn vẹo và cái giường kêu sột soạt. Một tấm nệm thơm?

Có nửa tá đinh đóng trên vách tường. Quần áo phụ nữ móc trên chúng: một vài bộ váy, một áo choàng của trẻ con, một chiếc áo choàng màu xanh lá cây nhạt. Chỉ có một chiếc đinh là treo đồ đàn ông: một cái áo choàng cắt may đẹp, quần ống chèn bằng da hoẵng, và một chiếc sơ mi vải tốt.

Không có gì quen thuộc.

Anh mở màn và thấy mình trong một ngôi nhà nhỏ chật hẹp. Những bức tường thô đúc thạch cao, nước vôi trắng đơn giản, sàn nhà làm bằng những phiến đá không đều. Trần thấp và bị đen với khói. Cánh cửa đã cổ xưa và được đeo xù xì, với một chốt gỗ chặt. Trên chốt là một cái then nặng mới đúc áp vào gỗ phong. Có một lò sưởi với một ngọn lửa đang cháy và một cái ấm đun nước và cái nồi treo trên nó.

Dạ dày anh phát ra tiếng sôi. Có mùi gì đó ngon ngon. Tất cả mọi thứ đều có mùi dễ chịu. Dưới mùi thức ăn, là mùi sáp mật ong nhàn nhạt tỏa khắp nhà. Ngay cả cái giường này cũng có mùi sạch sẽ của cỏ khô, mùi nắng và hoa oải hương.

Bên ngoài, tiếng trẻ con hét chơi. Con ai?

Một phụ nữ di chuyển vào tầm nhìn và anh biết ngay rằng đây là cô ấy. Cô ấy quen thuộc, mảnh mai với lối di chuyển nhanh, duyên dáng. Tóc cô màu nâu đen được cuộn cao trên đỉnh đầu và anh có thể thấy cái gáy trắng xanh mềm mại, được hôn bởi vài sợi tóc lơ đãng.

Anh biết làn da đó có mùi như thế nào, có vị như thế nào, cảm thấy thế nào.

Nhưng anh không thể nhớ tên cô.

Lưng cô quay về phía anh. Anh ngưỡng mộ sống lưng thanh lịch của cô, eo hẹp và đôi hông phồng mềm mại bật lên bởi những sợi dây tạp dề. Anh thích cách hông và hông cô đu đưa khi cô di chuyển quanh nhà.

Cô trở lại bàn, lúc này đối mặt với anh, và bắt đầu cắt rau. Cô vẫn chưa chú ý đến anh.

Cô cau mày khi cắt, chìm trong suy nghĩ. Cô đáng yêu quá. Không xinh đẹp theo lối thông thường, nhưng chắc chắn hấp dẫn.

Khuôn mặt cô hình trái tim, với làn da màu kem lụa, trán rộng, cái cằm nhỏ cương quyết. Mũi cô hơi hếch trông buồn bã, miệng cô mềm với đôi môi đầy đặn hồng hào, lúc này đang mím lại.

Anh không thể nói mắt cô màu gì, chết tiệt, anh không thể nhớ. Một người đàn ông ít nhất phải nhớ chuyện đó chứ.

Và tên cô. Khi thật, tên cô là gì?

Sự cắt rau của cô đang chậm lại, như thể cô biết anh đang nhìn cô, cô nhướng mắt lên.

“Anh đã tỉnh!” Cô thả con dao xuống và bước vội vàng đến anh. “Anh cảm thấy sao lúc này?”

Lúc này? Anh nhăn mặt và cẩn thận chạm vào dải băng. “Đầu tôi...” Sự cử động nhỏ nhất cũng như bị búa giáng xuống hộp sọ của anh, như thợ rèn bên một cái đe.

“À, anh va phải khi anh ngã.”

“Ngã?” Điều đó giải thích những cơn đau nhức khác nhau.

“Khởi ngựa của anh.”

Trán anh nhăn sâu hơn. “Tôi đã ngã khỏi một con ngựa?” Anh không thể nhớ lại lần cuối cùng anh ngã khỏi một con ngựa là khi nào, nhưng anh chắc chắn nó không phải là một cú ngã thông thường. Anh thấy khó chịu bởi ý nghĩ mơ hồ này.

“Thật ra con ngựa của anh đã trượt lên một cách không mong đợi khoảnh khắc rất trơn và ném anh xuống. Anh có nhớ không?”

Anh nhìn chăm chăm vào cô. Anh có nhớ không? Anh bắt đầu lắc đầu, nhưng dừng lại vì mấy ông thợ rèn lại bắt đầu nện búa vào hộp sọ của anh. Anh cố ngồi lên, nhưng anh chóng mặt khủng khiếp và trong một chốc anh sợ là mình sẽ nôn ra máu.

Cơn buồn nôn nhạt dần.

“Anh làm tôi sợ khiếp, tôi có thể kể với anh như vậy. Máu khắp nơi.” Cô mỉm cười. “Nhưng giờ anh đã vượt qua rồi, và giờ trông anh tốt hơn nhiều so với mấy ngày trước.”

“Mấy ngày?”

Cô gật đầu. “Tai nạn xảy ra cách đây 2 ngày.”

Hai ngày? Anh nhắm mắt, cố làm cho tiếng nện ở đầu anh im lặng. Chẳng được gì.

“Vậy nếu anh nói cho tôi biết tên anh và điểm đến dự định của anh, hoặc địa chỉ nhà anh, tôi sẽ gửi một tin nhắn đến cho gia đình anh. Họ sẽ rất lo lắng về anh bây giờ.”

Gia đình anh? Anh nhìn vào khuôn mặt hình trái tim của cô với biểu hiện sự lo lắng một cách duyên dáng của nó. Mắt cô sâu màu nâu vàng, màu của rượu brandy.

“Ngựa của tôi, nó có bị thương không?”

Cô có vẻ ngạc nhiên. “Không, nó ngã bò toái và rồi bỏ chạy-đừng lo, mấy cậu nhóc đã bắt được nó. Nhưng-”

“Nó ổn không? Không bị thương ở đâu chứ?”

“Nó hoàn toàn khỏe mạnh tráng kiện,” cô trấn an anh. “Chúng tôi để nó ở chuồng chỗ ông mục sư, cách đây khoảng 1 dặm. Chúng tôi không có chỗ đủ lớn.”

Anh gật đầu chậm chậm và nhắm mắt.

Maddy nhìn vào bộ đồ giường, bối rối. Anh ta dường như lo lắng nhiều hơn về con ngựa của anh ta hơn là cho những người họ hàng của mình đang lo lắng. Có lẽ anh không có người thân? Có lẽ anh mồ côi như cô và bọn trẻ?

Hoặc cũng có thể anh không muốn cô biết tên anh. Anh có thể là một kẻ bị truy nã. Dù vậy, anh trông không giống một kẻ như vậy.

“Mục sư không bận tâm đâu - ông ấy là người tử tế nhất. Còn mấy đứa nhóc thì rất thích ngựa, vì thế nó sẽ được chăm sóc tốt bởi chúng, thật đấy. Chúng muốn được chăm nom nó ngay cả khi nó không thuộc trách nhiệm của chúng. Chúng nói với tôi nó là một con vật đẹp. Nó tên gì vậy?”

“Tên?” anh lặp lại vô thức.

“Vâng, mấy đứa con trai đang tự hỏi. Mấy đứa con gái cũng vậy.” Chúng cũng tự hỏi suốt về tên người lạ này, nhưng anh có vẻ không sẵn lòng tin cô...

“Mấy cô bé cũng vậy,” anh lặp lại, kinh ngạc. “Mấy đứa?”

“Ba đứa con gái, và Lucy là duy nhất ngoài bốn đứa kia, cô bé thích đặt tên các con thú. Tất cả bọn chúng. Đó là một sự phiền toái bởi vì sẽ là rất khó khăn để giết bất cứ con gà nào ngay cả khi trên mâm không có gì, bởi vì anh không thể ngồi đó mà ăn ragu Mabel hoặc món ngỗng quay Dorothy, phải không?”

Cô đã nói quá nhiều, cứ làm như không có gì, nhưng sự im lặng của anh ta là đáng lo ngại. Đó, cái cau mày của anh và cái cách anh đang nhìn chăm chăm vào cô với những màu xanh, đôi mắt xanh.

Và nghĩ về cái đã xảy ra giữa họ mới đây.

“Tôi có thể lấy cho anh cái gì không?” cô hỏi anh. “Anh có khát không? Hay đói bụng?”

“Một cái bình?”

Cô mang nó đến.

“Anh ấy tỉnh rồi hả chị?” John liếc nhìn cái giường khi cậu đặt cái thùng nước giếng mát lạnh xuống. Cái bóng của cậu, Henry, đã theo sau cậu bước vào.

“Anh ấy tỉnh rồi,” cô nói, “nhưng anh ấy lại ngủ nữa rồi.”

Có thể anh ấy chỉ nhắm mắt thôi. Em có thể nhìn được không chị? Anh ấy chắc sẽ muốn biết về con ngựa của anh ấy.”

“Chị đã nói với anh ấy con ngựa của anh ấy ổn.”

“Anh ấy đã hỏi về nó ư?”

“Đúng vậy,” cô bảo đảm với cậu.

John và Henry trao đổi cái nhìn và John đưa ra một cái gật đầu hài lòng. Người lạ, có vẻ như, xứng đáng với con ngựa của anh ấy.

”Anh ấy tên gì vậy chị? Henry hỏi.

“Anh ấy không nói với chị.” Cô đoán trước câu hỏi tiếp theo. “Không nói tên anh cũng như tên con ngựa của anh.”

Các cậu nhón gót đi lại giường.

“Đừng làm phiền anh ấy,” Marry cảnh báo chúng.

Khi cô nói, người đàn ông mở mắt lên. Anh nhìn vào hai cậu bé, sau đó cụp mắt lại với một tiếng rên.

“Anh ấy vẫn còn đau,” cô bảo chúng.

Các cô bé cũng đã theo các anh em trai bước vào bên trong và cùng gia nhập với chúng ở bên giường, đang nhìn người lạ. “Em không thể thấy được,” Lucy thì thầm khàn khàn.

Maddy đem nước lại. Cô trượt cánh tay bên dưới đầu người đàn ông và nâng anh lên để anh có thể uống nước. Anh uống hết cốc với cái vẻ khát nước mà không mở mắt lên. Cô đưa cốc nước cho Jane để rót thêm.

Sau cốc thứ hai anh thở dài và mở mắt lên lần nữa. Anh xem xét từng gương mặt nhỏ xếp hàng bên cạnh giường. “Bốn đứa trẻ? Bốn?”

“Năm ạ,” Lucy nói, với lấy một cái ghế để đứng trên đó.

“Tôi đã bảo với anh là có năm đứa mà,” Maddy nói.

Anh nhìn chằm chằm. “Bọn chúng giống nhau đến kỳ lạ.”

“Em thì không ạ. Ai cũng nói em giống chị Maddy,” Lucy nói với anh.

“Ừ, nhưng mà anh không thấy em trước đó,” anh nói với cô bé vẻ có lỗi.

“Em cũng không thấy anh ạ. Nhưng em có một cái ghế,” cô bé nói với anh. “Em đang đứng trên nó bây giờ ạ.”

“Một chiến lược tuyệt vời,” anh nói. Lucy cười rạng rỡ với vẻ tự hào trước lời khen.

“Những người khác có giống em không ạ?”

“Sao họ giống em?” Maddy ngáy ra hỏi.

Anh cho cô một cái nhìn trầm ngâm nhưng không trả lời.

“Anh đói không?” Maddy hỏi. “Tôi có nấu súp. Anh cần phải hồi phục lại sức khỏe.”

“Ra đó là cái tôi đã gửi thấy?” anh hỏi. “Nó có mùi ngon đấy.”

Làm như một sự đồng ý, cô xua các em ra ngoài, kêu John và Henry gửi một tin nhắn đến vị bác sĩ rằng người lạ đã tỉnh và đã có ý thức.

Cô múc súp vào tô, nhét một miếng vải quanh cổ anh, và ngồi trên mép giường để đút cho anh ăn.

“Tôi có thể tự ăn,” anh nói, với tới cái tô, nhưng nó có vẻ lắc lắc trong tay anh nên cô giữ cầm nó lại.

“Anh đã bị thương nặng. Chẳng có gì là yếu đuối để nhận sự giúp đỡ đâu.”

“Tôi không quan tâm sự giúp đỡ từ cô,” anh bảo cô, với một cái nhìn làm nóng má cô.

Cô tập trung vào thìa súp đút anh, tránh cái nhìn màu xanh chăm chú vào cô. Cô ước gì anh nhắm mắt mình lại, nhưng nếu vậy cô sẽ không thể đút anh.

Vấn đề là cô phải tập trung vào miệng anh, khuôn miệng như tạc, đẹp một cách hoàn hảo nam tính và tất cả điều đó làm khuấy động những ý nghĩ khác...cảm xúc...từ buổi sáng.

“Anh chưa cho tôi biết tên con ngựa của anh,” cô nói khi cho anh ăn. “Bọn trẻ cũng muốn biết.”

Anh nuốt súp một cách trầm ngâm. “Nó rất ngon,” anh nói sau một lúc. “Cái gì trong đó vậy?”

Anh ta vẫn tránh câu hỏi. Tại sao?

“Những cây tầm ma.” Mắt anh mở to và cô cười khúc khích. “Chúng không chích anh trong súp đâu và chúng rất tốt cho anh. Phần khó nhất là việc nhặt chúng-anh phải dùng găng tay.”

Anh cho cô đút một muỗng khác, nhắm nháp chúng. “Tầm ma có vị thế này ư?” Đó là một lời khen.

“Không chỉ tầm ma thôi. Còn những thành phần khác nữa.”

“Là cái gì?” anh hỏi vẻ nghi ngờ.

“Ồ, chỉ những thứ thông thường thôi, anh biết đấy, mắt của sa giông và móng của con ếch.”

Anh cười và cô thật sự ước gì anh không cười. Anh quá quyến rũ vì vẻ đẹp của mình. Vì vẻ đẹp của cô. “Ừm, tôi đã nấu thế. Tôi thấy ngon.”

Anh cũng vậy, cô thấy. “Không có gì đáng sợ đâu, tôi bảo đảm với anh. Chủ yếu là khoai tây, bơ, kem, cải xoong, và một ít ngò tây.” Nói cách khác nó giống như hầu hết các bữa ăn của họ: được làm từ những thành phần mà cô có thể trồng, làm, ngoài tự nhiên, hoặc trao đổi. Cám ơn Chúa vì Lizzie muốn làm một hầu gái.

“Tôi có thể thề nó có vị của thịt gà.”

“Nước hầm được làm từ một con gà-”

“Không phải Mabel hay Dorothy chứ?” anh hỏi giả bộ kinh dị.

Cô bật cười. “Không, con này là Tommy, và Tommy, mặc dù rất ngọt ngào như một chú gà lông tơ, trở thành một chú gà hung hăng cáu kỉnh thích đá lộn, thậm chí còn tấn công bọn trẻ. Nó hoàn toàn xứng đáng với số phận của mình.”

“Tommy đã chuộc tội lỗi của chú. Nó rất ngon.” Khi cô cho anh ăn, màu sắc của anh đã từ từ trở lại. Cái nhìn của anh đi qua cô như một sự đụng chạm, sự âu yếm. Anh là một người lạ. Cô thậm chí còn không biết tên anh.

Cô còn ngủ với sự trần truồng của anh. Hai lần.

Cô đã cứu mạng sống của anh, ôm anh như một đứa trẻ.

Anh ôm cô, hoàn toàn không giống như một đứa trẻ.

“Cho tôi biết tên anh đi,” cô dịu dàng nói.

Anh cho cô một cái nhìn bí ẩn, lắc đầu, sau đó quay mặt đi.

Cô mang cho anh tô súp thứ hai nhưng không nỗ lực để nói chuyện khi cô cho anh ăn. Việc anh từ chối trả lời câu hỏi của cô làm cô giận. Anh là ai mà từ chối không cho biết tên? Một loại tội phạm nào đó? Một kẻ bị truy nã như một tên trác táng?

Anh im lặng, xa cách, uống súp cô dứt như thể cô không ở đó.

Cô thì rất ý thức với anh, với sự gần gũi của anh, với cơ thể nam tính săn chắc của anh, với cánh tay lông đen, với bàn tay ngón dài của một quý ông. Những bàn tay không thuộc về nơi này. Cô cần phải để anh trở lại nơi chốn của anh. Ai đó đã có thể gửi một cỗ xe ngựa đến cho anh.

“Tôi sẽ thông báo cho ai đó,” cô nói với anh khi anh lau miệng của mình và đưa cô cái khăn. “Vây, sẽ là ai đây?”

“Thông báo?”

“Gia đình anh, hay ai đó mà anh đang trên đường tới thăm khi gặp tai nạn. Họ sẽ lo lắng.”

Anh thở dài, nhưng không nói gì.

Cô đứng và nói trong cái giọng cô hay sử dụng với bọn trẻ khi đang cố gắng phát huy thẩm quyền của mình, “Nếu anh không nói với tôi, tôi sẽ không còn lựa chọn nào ngoài việc báo với chính quyền. Vì vậy anh là ai chứ?”

Có một sự im lặng rất lâu trước khi anh nói miễn cưỡng, “Tôi không biết.”

6. Chương 5

“Ý anh là anh không-” Cô dừng lại. “Ý anh là anh không nhớ mình là ai ư?” Đây không phải là một mưu đồ để tránh nói cho cô biết tên anh ta đấy chứ?

“Không.”

“Anh thực sự không có ý tưởng?”

“Không tất cả. Tất cả đều trống rỗng.” Anh nhún vai. “Có phải cô đang nói cô cũng không biết tôi?”

“Tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh cho đến cách đây 2 ngày, khi anh ngã xuống ngựa ngoài nhà tôi.”

Miệng anh xoắn lại. “Nhưng tôi nghĩ...”

“Nghĩ gì?”

Anh vỗ nhẹ vào giường. “Cô đã ngủ đây, với tôi.”

Má cô nổi nhiệt và nhặt các thứ lên cái khay rồi nhảy xuống giường. “Chỉ bởi vì anh đã bất tỉnh-hoặc tôi nghĩ thế-và bởi đó là sự lựa chọn với cái sàn đang đóng băng. Và tôi đã đặt một bức tường Hadrian giữa chúng ta để ngăn cách, nhưng ai đó” - cô thu hẹp ánh mắt mình với anh - “đã quăng nó đi. Cả hai lần.”

“Bức tường Hadrian?”

“Đó là một bức tường mà hoàng đế La Mã Hadrian cho xây để tránh bọn Scot hoang dã-”

“Tôi biết Bức tường Hadrian là gì. Nhưng làm thế nào cô đặt được nó trên giường chúng ta?”

“Giường tôi,” cô nói ngay lập tức. “Và đây là Bức tường Hadrian.” Cô cuộn tròn tấm chăn lại, sau đó chớp mắt như thể cô mời anh xem cái mà anh vừa được tiết lộ. “Anh biết Bức tường Hadrian là gì? Vậy mà tuyên bố không thể nhớ tên của chính mình sao?”

“Tôi không tuyên bố - đó là sự thật!” Anh làm một cử chỉ thất vọng. “Và đừng hỏi tôi làm thế nào tôi có thể nhớ một hoàng đế La Mã mà lại không nhớ tôi là ai hay tôi định đi đâu, bởi vì tôi không thể giải thích được. Tôi chỉ biết đó là sự thật.”

Anh nghe như vừa giận vừa hoang mang, và xa lạ như nó được phát ra, Maddy có chiều hướng tin anh. “Nhưng tôi chắc chắn là tôi biết cô,” anh hoàn thành.

“Anh không. Chúng ta chưa bao giờ gặp nhau trước đây.”

“Không. Tôi nhận ra mùi của cô trong đêm. Ngay cả trong bóng tối, tôi biết đó là cô.”

Cô lắc đầu. “Tôi không xúc nước hoa.”

“Tôi biết. Tôi không nói về cái gì đó toát ra từ một cái chai. Đó là cô tôi nhận ra, cái mùi nữ tính của cô.” Cái nhìn anh cho cô như đốt cô.

Cô mở miệng định nói cái gì đó, cái gì đó có tính chất coi thường để đặt người lạ quá thân mật này trở lại vị trí của anh, nhưng không từ nào thoát ra. Miệng cô mở ra mà không lời nào thoát ra, như thể một chú chim non kêu đến tắt tiếng.

Cô quay đi, mặt cô - toàn bộ người cô - đỏ dừ. Mùi nữ tính của cô. Thật mất thể diện! Cô cực kỳ kỷ lưỡng trong thói quen tắm rửa của mình, tắm cho cô và cho bọn trẻ mỗi sáng và tối. Nhưng nếu anh ấy có thể ngửi thấy mùi của cô, ừm! Cô rõ ràng là cần phải đi tắm - ngay lập tức! Với một loại xà phòng khác!

Điều đó giải thích sự thân mật quá đáng của anh ta. Anh ta đã có vợ hoặc một tình nhân người sử dụng cùng loại xà phòng. Maddy đã làm xà phòng cho riêng cô từ sáp ong và những nguyên liệu khác. Nó quá đắt để mua, nhưng sẽ không khi bạn có những con ong và có thể tự chế cho mình.

“Và giờ thì tôi đã làm cô nhớ ra,” anh nói.

Cô bắn cho anh một cái nhìn hẹp. “Còn anh?”

Anh nhe răng. “Nhớ chắc chắn.”

Cô bắt đầu rửa bát đĩa, hy vọng anh sẽ đi ngủ lại. Cô có thể cảm thấy cái nhìn của anh lên cô mọi lúc.

“Tôi có thể hỏi cô vài điều không? anh nói khi cô rửa xong và bắt đầu lau khô.

“Gì?” cô hỏi thận trọng.

“Tên cô là gì?”

“Là Woodford,” cô nói. “Miss Madeleine Woodford.”

“”Cô Woodford.” Anh cố gắng che giấu sự ngạc nhiên.

“Vâng, cô,” cô nói cụt ngắn. “Sao?”

“Chỉ là...những đứa trẻ kia.”

Cô bật cười, đột ngột nhận ra ý anh. “Anh nghĩ chúng là con tôi á? Tất cả 5 đứa? Jane, lớn nhất, 12. Anh nghĩ tôi bao nhiêu tuổi chứ?”

Đó là một câu hỏi tu từ, nhưng anh cho cô một cái nhìn trầm ngâm, cái nhìn xem xét, từ đầu đến chân, và cô cảm thấy mình đỏ bừng dưới cái nhìn của anh, ngay lập tức cảm thấy ngượng ngập. Một sự muốn, thật vô lý, rằng anh thích cái anh đã nhìn.

“Tôi không biết,” anh nói. “Khoảng...25?”

“22,” cô quả quyết. Vậy là trông cô già hơn tuổi. Thật tuyệt vời. Mơ ước của mỗi phụ nữ.

“Bọn trẻ là em trai em gái của tôi, anh em cùng cha khác mẹ, nói đúng hơn. Chúng là con của cha tôi với người vợ thứ 2. Chúng - Chúng tôi mồ côi.”

“Tôi rất tiếc.” Giọng anh nhẹ nhàng.

“Cám ơn anh.” Cô cảm thấy một chút đau buồn cho Papa. Bọn trẻ đã có thể, mặc dù là ý kiến của cô, cảm thấy đau lòng hơn cho ý tưởng của Papa. Và nhiều hơn là việc mất nhà của họ. “Bây giờ,nếu đó là tất cả...”

“Có phải chúng là quần áo của tôi?” Anh chỉ những cái móc bên cạnh giường, tất cả được cô treo như là một cái tủ những ngày này.

“Vâng, nhưng anh đã không đủ khỏe -”

“Tôi muốn kiểm tra xem có bất kỳ sự nhận dạng nào trong đó. Tôi không nghĩ là cô đã nhìn.”

“Mục sư đã kiểm. Không có gì.”

“Cô đã không nhìn sao? Không tò mò à?”

Cô cắn môi. “Tôi đã nhìn, vâng, nhưng-”

“Nhưng sao?”

“Tôi chỉ kiểm tra xem anh có tiền không.”

Anh lún xuống bên cái gối và chỉ nhìn cô. “Tôi hiểu.”

Cô cảm thấy gò má đang ửng lên. “Không phải cái anh nghĩ đâu - ừm, đó là, là-” Cô lúng túng. “Tôi cần biết nếu anh...” Cô kéo dài, biết là nghe có vẻ tệ.

“Có tiền không?”

Vẻ khô khốc trong giọng anh như thúc nhẹ vào vết thương của cô. “Vâng, bởi vì anh đã bị thương nặng tôi không nghĩ nhiều về việc kiếm một bác sĩ. Rồi tôi đã tự hỏi làm thế nào tôi có thể trả tiền cho ông ấy - Tôi không có tiền - vì vậy khi vị mục sư gửi hòm đồ đến, tôi tự hỏi liệu...liệu anh có thể trả tiền.”

“Tôi hiểu. Và tôi đã có tiền?” giọng anh điềm tĩnh, bình thản. Am hiểu.

Cô gật đầu. “Rất nhiều. Ồn Chúa.” Một cuộn tròn dày của tiền giấy mới sắc nét.

“Và cô đã trả cho bác sĩ?”

“Không, ông ấy còn không đề cập tới tiền bạc. Ông ấy không chắc anh có sống được qua đêm đó hay không. Đó là một vết thương rất nghiêm trọng, anh biết đấy. Anh đã chảy máu nhiều khủng khiếp. Và sau đó còn bị sốt.”

Anh đặt tay lên đầu, cảm thấy dãi băng nhẹ. “Vì vậy nhờ cô mà tôi đã sống qua đêm đó. Vài đêm.” Anh cho cô một cái nhìn, như thể anh không biết phải làm gì với cô.

Như thế anh vẫn nghĩ cô có thể là một tên trộm. Nhưng không có gì cô có thể nói để thuyết phục anh, và nếu cô tiếp tục nói về chuyện này, chắc sẽ chỉ là âm thanh tồi tệ hơn.

“Bác sĩ nói sẽ trở lại. Tôi mong ông ấy sẽ gửi một hóa đơn khi ông ấy hoàn thành việc điều trị.”

“Tôi hiểu.”

“Ông ấy cũng nói ông ấy không biết liệu cái mắt cá chân đó có bị vỡ hay không - chúng tôi đã làm cho nó giảm sưng xuống một chút, nhưng anh cần được ông ấy xem xét để biết chắc chắn. Xem liệu anh có thể ngoặt những ngón chân của anh không. Những điều đại loại thế.”

Anh cử động không thoải mái. “Tôi cũng tự hỏi về điều đó. Nó đau nhiều như qu - rất nhiều.”

“Vâng, con ngựa của anh đã đứng trên đó. Nhưng trong khi chờ đợi, anh không thể di chuyển hay cố rời khỏi giường.”

Cô nâng lên quần áo của anh từ chiếc móc, đặt chúng trên giường, sau đó kéo ra một túi da nhỏ từ dưới giường. “Mục sư đã gửi cái này cho mấy đứa nhóc; nó được buộc vào ngựa của anh. Trông như nó là của anh. Có thể có điều gì đó sẽ gợi lại ký ức của anh. Và anh có thể kiểm tra-” Cô dừng lại, nhận thấy rằng nếu anh đã không thể nhớ anh là ai, chắc anh cũng không nhớ đã có cái gì trong hành lý của anh. Hoặc bao nhiêu.

“Tất cả là ở đó,” cô nói cứng nhắc. “Chúng tôi có thể nghèo, nhưng tôi đã không chạm vào một xu nào. Tôi sẽ không.”

“Tôi biết,” anh nói nhẹ nhàng. “Tôi là một thằng đàn. Chỉ là-”

“Vì anh không biết tôi. Và tôi cũng không biết anh. Đúng vậy. Giờ thì, xin thứ lỗi, tôi phải làm việc.” Cô kéo rèm che giường lại và lúc sau anh nghe tiếng cửa đóng lại sau cô.

Khỉ thật, anh không có ý làm cô buồn như thế. Anh không biết cô - và cũng không biết chính anh cho chuyện này - và người ta bị cướp suốt. Nhưng họ không thường kéo người đó ra khỏi cơn bão và đặt người đó lên giường của họ.

Lạ là anh có thể biết một số thứ khá rõ nhưng lại không thể nhớ ra tên tuổi của chính mình.

Nhưng anh biết cô đã không cố gắng trộm hay dụ dỗ tiền ra khỏi anh; không cố để dụ dỗ anh ở tất cả, thật đáng tiếc hơn. Anh sẽ rất vui mừng mà hợp tác. Cô ấy đáng yêu.

Không xinh đẹp theo nghĩa cổ điển, nhưng cô ngon lành, hầu như có thể ăn được, với làn da kem lụa mềm mại, thơm phức và mùi mộc. Anh muốn sờ, nếm, khám phá cô từ đầu đến ngón chân thanh nhã nữ tính của cô.

Lạ Chúa, nghe như bài thơ tình xấu xa nào đó mà anh đã từng đọc. Đó không phải là cái anh có thể nhớ vào lúc này. Anh phát ra một tiếng cười mai mỉa - và ngay lập tức bị đau đớn vì nó. Anh chờ cho tiếng búa nện trong đầu mình giảm dần, sau đó với lấy những thứ của anh.

Các túi áo choàng của anh đổ ra một ít các đồng xu, một cuộn lớn tiếng giấy mới, và một mảnh nhỏ giấy đã từng được viết lên nó, có lẽ là một địa chỉ. Anh mở nó ra, nhưng nó hoàn toàn không đọc được, mực đã bị nhem.

Quần ống chèn của anh cũng có thêm vài đồng xu nữa và một chiếc khăn tay được thêu với chữ R.

R: chữ gì có thể đứng kế nó? Tên đầu hay họ? Richard? Robert? Rupert? Rafe? Anh cau mày. Rafe...Có một tiếng vang...nhưng không. Anh không cảm thấy một Rafe có gì hơn một Rupert hay một Roger. Hay thậm chí một Rollo.

Vậy thì một cái họ? Roberts? Rogers? Reynolds? Richards? Anh chạy chúng qua, nạo vét ra những khả năng hơn và có thể hơn nữa. Robinson?

Rose? Russell? Nghe vô lý. Raleigh? Rowe?

Anh xem xét tỉ mỉ cái túi da nhỏ của anh. Như cô ấy đã nói, không có gì rõ ràng có nghĩa cho sự nhận dạng. Ngoài một khẩu súng lục nhỏ gọn, đã nạp đạn, chỉ có nhãn hiệu nhà sản xuất trên nó, và quần áo - sự tối

thiếu trần trụi: một cái quần lót để thay đổi, một áo sơ mi dự phòng, một đôi tất, một khăn choàng cổ - không có gì khác ngoại trừ các đồ vệ sinh cá nhân và dao cạo.

Cái dao cạo được chào đón. Anh chạy một bàn tay lên bộ râu lởm chởm của mình. Anh không thích râu xù xì và anh chắc phụ nữ cũng không. Anh sẽ rửa mặt và cạo râu sau đó.

Anh đã sàng lọc đồ dùng của mình lần thứ hai. Không có gì gây ra một tiếng chuông trong bộ não bị bao vây của anh.

Anh đã xuất hiện như là một người đàn ông có ít của cải: đồ dùng của anh có chất lượng tốt nhất. Nhưng không có tiêu ngữ hay thậm chí những chữ cái được mạ vàng đóng dấu trên túi da của anh hay trên túi đựng đồ vệ sinh, vì vậy có khả năng anh không phải là đến từ một trong số những gia đình tốt hơn.

Và có điều kỳ lạ rằng anh, rõ ràng, đi du lịch có một mình, không người giữ ngựa hay người hầu, và trên một con ngựa, thỉnh thoảng vài quý ông đã làm trừu khi cho một chuyến đi ngắn ngày, không chính thức. Nhưng không ai quanh đây có vẻ biết anh hay thông báo sự vắng mặt của anh, vì vậy có vẻ như anh không được biết đến ở địa phương này.

Có khi nào anh đang chạy trốn?

Việc thiếu hoàn toàn của bất kỳ hình thức của sự xác định danh tánh, không giấy tờ, không thư, không gì trừ một lượng lớn tiền giấy-mới-có vẻ kỳ lạ. Thật kỳ lạ. Thậm chí có một chút nghi ngờ.

Liệu anh, có thể nào anh là, một nhân vật mờ ám? Anh không cảm thấy mờ ám, anh không thích cái ý tưởng đó, nhưng, anh rõ ràng đã không trong tâm trí bình thường của mình.

Tuy nhiên anh đã ở trên giường của cô ấy, và cô ấy đã chia sẻ nó với anh, dù xa lạ hay không. Điều này hẳn phải có nghĩa gì đó.

Gặp rắc rối bởi những câu hỏi không thể trả lời và cơn đau đã trở lại, anh đẩy đồ đạc của mình sang một bên, nhắm mắt lại, và cuối cùng, ngủ thiếp đi.

Bác sĩ Thompson kiểm tra vết thương đầu anh với tiếng mũi phê duyệt. “Bên ngoài có vẻ đang hồi phục tốt, nhưng họ cho tôi biết anh thậm chí không nhớ cả tên của mình, phải không?”

“Quả thực rất bức bối. Tôi có thể nhớ tất cả những thứ kỳ lạ - những sự kiện, những trích dẫn và đại loại - nhưng lại không thể nhớ bản thân tôi hay những sự việc dẫn đến tai nạn này.”

“Hấp dẫn đây.” Bác sĩ tập trung nhìn anh với cái nhìn sắc sảo và bắn một loạt các câu hỏi với anh: Ai là thủ tướng? Trận Waterloo khi nào? Nơi anh trưởng thành? Tổng của 241 và 398 là gì? Tên cha anh là gì? Cuộc chiến tranh Punic là gì? Ai đã viết cuốn người lái buôn thành Venice (The Merchant of Venice)?

Anh đã trả lời chúng tốt nhất anh có thể, một số câu anh thậm chí còn không cần phải nghĩ và thất bại ở những câu khác.

Cuối cuộc thẩm tra, vị bác sĩ gạt đầu. “Não của anh dường như hoạt động đủ tốt, chỉ là bộ nhớ của anh có lỗi gì đó.”

Anh cũng đã biết vậy. “Câu hỏi là, khi nào thì nó trở lại?”

“Không nói trước được,” bác sĩ nói vui vẻ. “Người ta đã có thể đi vòng quanh thế giới bằng đường biển hàng trăm lần, nhưng chúng ta vẫn có những vấn đề nhỏ ở đây.” Ông vỗ nhẹ vào thái dương mình. “Hay làm thế nào nó hoạt động. Trong vài trường hợp, bệnh nhân không bao giờ hồi phục được trí nhớ của họ. Hay thậm chí là não của họ.” Rõ ràng không thấy biểu hiện hoảng sợ của bệnh nhân của ông, ông vui vẻ thêm vào, “Giờ thì cùng nhìn vào cái mắt cá chân này.”

Ông mở vết thương mắt cá chân, thăm dò và nắn bóp nó, và cuối cùng cho biết nó bị bong gân. “Dù cũng có thể đó là một sự nứt xương. Tôi sẽ buộc nó thêm lần nữa xem sao. Đừng đặt bất kỳ trọng lượng nào trên nó trong ít nhất một tuần. Nếu nó đau, thì dừng dùng nó nữa.” Ông đóng túi lại. “Trừ khi anh muốn là một người què trong suốt quãng đời còn lại của mình, haha.”

Lão khốn vui tính, anh nghĩ khi vị bác sĩ đi khỏi. Sự thăm khám của ông bác sĩ khiến anh bị kiệt sức. Và thất vọng.

“Ông ấy là một bác sĩ rất giỏi,” Maddy nói với vẻ bảo vệ. “Ông ấy không phải là một người lạc quan không có căn cứ.”

“Ồ, đúng vậy, tôi có thấy sự lạc quan của ông ấy. Tôi thấy mình may mắn vì dù sao cũng có một bộ não, không để tâm liệu tôi có bao giờ tìm ra tôi là ai hay không. Và nếu tôi di chuyển tôi sẽ là một kẻ què suốt đời. Và tất cả đều lỗi cuốn làm sao!”

Cô cười to. “Quả là một lời khuyên tốt. Anh trông có vẻ xanh xao, vậy sao không ngủ một chút?”

Không có gì anh muốn nhiều hơn, nhưng anh ghét việc xuất hiện quá yếu và bất lực trước mặt cô. “Tôi hoàn toàn ổn-” anh bắt đầu, nhưng cô đã kéo màn lại và anh bị bỏ lại một mình.

“Tôi không quá yếu ớt hơn bình thường đâu,” anh nói với bức màn. “Tôi khỏe, tràn đầy sinh lực của một người đàn ông, thật đấy.”

Cô bật cười và nói vọng vào, “Làm thế nào anh biết được?” Một lát sau bên ngoài cánh cửa đóng và anh có thể nghe cô nói với đám trẻ hãy chơi ra xa ngôi nhà một chút để người đàn ông có thể ngủ.

Sao anh biết được, thực vậy?

“Người đàn ông,” đó là tên anh. Hoặc “anh” hoặc “ngài”, tùy thuộc vào việc ai đang nói. Không thể chấp nhận được. Anh cần phải nghĩ, cần phải nhớ...

“Em không được đến đó, anh ấy đang ngủ!” Một tiếng thì thầm khàn khàn đánh thức anh.

“Nhưng anh ấy đã ngủ suốt ngày rồi!” Một tiếng thì thầm to.

“Đó là bởi vì anh ấy bị thương ở đầu. Và chị Maddy đã nói chúng ta không được làm ph- John!”

Bức màn được kéo trở lại và cậu bé lớn tuổi nhất nhìn chăm chú vào anh. “Nhìn kìa, anh ấy thức!” John kêu lên đắc thắng. Cậu hạ thấp giọng xuống và thêm vào một giọng bình bình không tự nhiên. “Bên cạnh đó, em không làm phiền anh ấy; em chỉ nói chuyện với anh ấy. Rất yên lặng. Đúng không ạ, thưa ngài?”

“Em đã làm thức anh ấy! Và Maddy sẽ giận cho xem.” Cô bé lớn tuổi nhất nhìn vào. “Em xin lỗi, thưa ngài. Em đã bảo John-”

“Tất cả đều ổn-Jane, phải không?” Cô bé gật đầu và đỏ mặt với niềm vui vì anh nhớ tên cô. Tên người khác thì dễ dàng.

“Anh tỉnh mà,” anh nói dối. Giữ đầu anh vững như anh có thể, anh chống mình lên trên một khuỷu tay. “Bây giờ, John, anh có thể giúp em thế nào?”

“À, đó là ngựa của anh,” cậu nhóc bắt đầu.

“Nó không bị thương, đúng không? Anh đã nghĩ-”

“Không, không ạ, nó hoàn toàn khỏe mạnh. Chỉ là-”

“Nó không có một cái tên,” một giọng nhỏ cộc lốc tuyên bố. Có một tiếng “thình” và một tiếng “bịch” vang lên khi một cái ghế được đặt vào, và khuôn mặt Lucy xuất hiện.

“Anh thấy đấy, thưa ngài, chúng em-”

“Chúng em là em và John,” Henry tham gia. “Và chúng em là người đang chăm sóc nó, vì thế-”

“Chúng em muốn gọi nó là Tia Chớp, bởi vì nó trông như một chú ngựa đáng yêu, và nó có vết bớt trắng trên trán,” John tiếp tục. “Nhưng bọn con gái-”

“Nó trông không giống tia chớp! Vết bớt đó là một ngôi sao, và vì vậy em nghĩ nó nên được gọi là Ngôi Sao,” Jane hoàn thành.

“Tinh Tú thì đẹp hơn là Ngôi Sao”, Susan tuyên bố, ngo ngoáy giữa Jane và Henry. “Và Tinh Tú cũng có nghĩa là Ngôi Sao.”

“Tinh Tú là tên con gái và nó là một con ngựa!” Henry nói trong ghê tởm.

“Và Ngôi Sao nghe cũng con gái, vì vậy tụi em nghĩ tụi em nên hỏi anh, thưa ngài,” John hoàn thành. “Chị Maddy nói anh mất trí nhớ, vì thế tụi em biết nó sẽ không phải là tên thật của nó, nhưng dù vậy, tụi em phải gọi nó tên gì đó, vì vậy tụi em nghĩ là tụi em sẽ yêu cầu anh chọn ạ”.

“Anh hiểu rồi.” Anh nhìn nằm gương mặt đứng dọc theo thành giường. “Và em có ý kiến chúng ta nên gọi con ngựa của anh là gì chưa, Miss Lucy? Ai cũng đã chia sẻ ý kiến của họ rồi.”

“Peggy,” cô bé nói chắc chắn.

Tất cả bọn trẻ đều cười phá lên. “Em không thể gọi nó là Peggy được, Lucy à; nó là con trai,” Henry nói với cô bé.

“Em không quan tâm,” cô bé nhấn mạnh. “Peggy, liền sau Pegasus (ngựa thần - người dịch (ND))”

“Và nó không có cánh-” Henry bắt đầu nhưng đã bị thúc người bởi anh trai.

“Thưa ngài?” Bọn trẻ chờ đợi.

Anh xoa cằm suy nghĩ. “Chúng là 5 cái tên hay.” Anh bị cảm dỗ để nói với chúng rằng con ngựa của anh chắc sẽ phản ứng như nhau với bất kỳ cái tên nào, nhưng anh có thể thấy rằng, với chúng, đây không phải là vấn đề nhỏ. Một cái gì đó đang sôi sùng sục trên bếp, cái gì đó cay cay và ngon ngon. “Hạt Tiêu,” anh nói khi một ý chợt nảy ra. “Tên nó là Hạt Tiêu (Pepper).”

“Anh đã nhớ rồi ạ, thưa ngài?” John nói, rõ ràng hài lòng.

“Anh nhớ rồi,” anh nói dối. Anh không quan tâm con ngựa đã được gọi là gì trước đây; từ bây giờ trở đi nó sẽ là Pepper.

“Và anh cũng đã nhớ tên mình rồi ạ?” Jane hỏi anh.

“Không, anh rất tiếc.”

Bọn trẻ nhìn bờ ngõ.

“Anh phải có một cái tên,” Lucy nói với anh một cách lo lắng.

“Ai cũng có một cái tên.”

“Các em có muốn chọn cho anh một cái tên để sử dụng trong khi chờ đợi?” anh đề nghị. “Anh không thể là ”ngài” hay “anh kia” hay “người đàn ông” được, phải không?” Anh chỉ cho chúng thấy chiếc khăn tay. “Có lẽ tên gì đó bắt đầu với chữ R.”

Bọn trẻ lập tức thảo luận những cái tên tương tự những tên thánh mà anh đã diên lên với mình, và thậm chí khi nghe chúng trong những giọng khác nhau, cũng không một tiếng chuông nào rung lên.

Chúng dừng lại ở Robert. “Nhưng đó là thiếu tôn trọng để gọi một người trưởng thành bằng tên riêng,” Jane phản đối. “Anh ấy cần một cái họ.”

“Anh ấy có thể có một tước vị,” John đề nghị. “Và rồi chúng ta có thể gọi anh ấy bằng tước vị của anh ấy; Wellington, chẳng hạn.”

“Rider,” Lucy nói. “Mr. Rider. Vì anh ấy đã cưỡi trên con ngựa của anh ấy và sau đó ngã xuống.”

(rider: tiếng Anh có nghĩa là người cưỡi ngựa - ND)

“Tuyệt vời,” anh mới được đặt tên là Robert Rider, lờ đi phần “ngã xuống”. “Vậy thì là Mr. Rider.”

“Maddy đang đến,” Susan rít lên. “Và chúng ta không được làm phiền người đàn ông.”

“Không phải ”người đàn ông“, mà là Mr. Rider,” Jane sửa lại cô bé khi bọn trẻ vội vàng chuồn ra cửa sau.

Mr. Rider nằm lại trên giường và cố hết sức để trông không bị xáo trộn.

Một lát sau Maddy bay vào ngôi nhà. Cô thò đầu cô vào giữa tấm màn giường và nói trong một giọng gấp rút, “Không quan trọng điều mà anh nghe, hay điều được nói, hay được làm, không được thức dậy! Anh có

nghe tôi không? Điều quan trọng nhất là anh phải bắt tỉnh suốt. Đừng nhúc nhích một cơ bắp!” Cô kéo màn lại, và trước khi anh có thể hỏi cái quái gì đang xảy ra, thì anh nghe một tiếng gõ cửa.

“Ồ, Mr. Matheson, thật là một ngạc nhiên thú vị,” Maddy nói trong một giọng ngạc nhiên rõ ràng.

“Miss Woodford thân yêu của tôi.” Người nói có giọng sâu trầm, ngọt ngào như trái cây thường nghe thấy từ các bụi giăng đạo. “Tôi nghĩ mình có bốn phận ghé thăm trong lúc khó khăn của cô.”

“Lúc khó khăn của tôi ạ?”

Giọng trái cây thấp xuống, duy trì sự tinh tế ẩn tượng của nó. “Sự áp đặt không mong muốn của cô.”

“Sự không mong m- ồ, ý ông là người lạ bị thương. Anh ấy không thực sự là một sự áp đặt đâu ạ.”

Kẻ dối trá bé nhỏ, kẻ áp đặt nghĩ.

“Nhưng dĩ nhiên là anh ta đã,” Ngài mục sư đĩa-trái-cây tuyên bố. “Một cô gái chưa chồng, bị buộc phải cho một Người Đàn Ông Không Quen Biết nương nhờ! Và một người đàn ông - tôi có thể nói thêm vào, mà không làm hoen ố Đồi Tai Mềm Mại của cô - của những Thói Quen Không Lành Mạnh!”

Những thói quen không lành mạnh? Kẻ áp đặt bị cảm dỗ để yêu cầu một lời giải thích, nhưng nhớ lại những chỉ thị của bà chủ nhà của anh ta, đành phần nộ giả vờ bất tỉnh. Cái quái gì đã làm người ba hoa chán ngắt này biết, để buộc tội anh có những thói quen không lành mạnh vậy?

“Vậy ông biết anh ấy ạ?” cô ấy hỏi về bình tĩnh.

“Biết anh ta? Tôi phải cảm ơn Chúa là tôi đã không. Nhưng tôi biết Loại Người Của Anh Ta.”

“Loại gì vậy ạ?”

“Nó sẽ không thích hợp cho tôi giải thích, nhưng nó đủ để nói-”

“Ý ông có phải là loại đi du lịch mà không có một chiếc áo ngủ không ạ?” Có một chút sự giận dữ trong giọng nói, nhưng cô bình tĩnh tiếp tục. “Bác sĩ có nói với tôi về những quan tâm của ông, Mr Matheson thân mến, nhưng sự thực là không có gì đáng ngại đâu ạ. Chúng tôi đã xoay sở để mặc áo ngủ cho anh ấy mà ông đã gửi-”

“Chúng tôi?” đĩa-trái cây bày tỏ sự đáng ngại.

“Bác sĩ và John, dĩ nhiên,” cô nói trơn tru.

Ồ, cô thật tốt bụng. Bác sĩ và John hẳn đã ở đâu đó trong hư không khi cô đánh vật trông cái thứ trời đánh vào anh. Không tự hỏi liệu cái áo ngủ đó có nổi trên người anh hay không. Ngài mục sư đĩa-trái cây rõ ràng trong những nguyên âm tròn trịa của ngài.

“Tôi cũng hy vọng là thế! Và Miss Woodford này, tôi xin cô, không cần thiết để cô phải xem xét một chiếc Áo Ngủ Đàn Ông Riêng Tư. Tôi hiểu nó sẽ đem lại Sự Đau Khổ cho một Quý cô.”

Và ngài sẽ nghĩ gì, ngài mục sư ba hoa quý mến, nếu ngài biết cô ấy đã lột từng mảnh vải trên người tôi và sau đó đặt tôi trên giường cô ấy, trần như nhộng. Và rồi còn nằm cùng tôi ở đó nữa, dù trong sáng. Anh cố bóp nghẹt tiếng cười.

“Tiếng gì vậy?” ngài ba hoa hỏi.

“Không có gì,” cô ấy nói vội vàng. “Và những chiếc áo ngủ đàn ông riêng tư dù sao cũng không làm tôi khó chịu đâu ạ. Tôi tắm rửa cho các cậu bé mỗi tuần mà. Giờ tôi mời ông một tách trà nhé? Chỉ có trà bạc hà với mật ong, tôi e là vậy, nhưng-”

“Không, không, cảm ơn cô. Bà nhà tử tế của tôi đang có sẵn trà chờ tôi trở về, nhưng tôi chắc chắn tôi đã nghe...”

“Chắc đó là tiếng mấy đứa trẻ đang chơi đùa đấy ạ. Chúng thường gây ra những âm thanh buồn cười nhất, và kỳ lạ nữa, nó nghe khá- Mục sư Matheson, tôi xin ông, đừng làm phiền-”

Tấm màn màu đỏ nhạt bị mở xoạt ra.

Có một sự im lặng lâu khi anh vờ bất tỉnh dưới cái nhìn gần của ngài mục sư. Anh có thể nghe người đàn ông này đang thở khi ông ta cúi xuống để nhìn chăm chú anh một cách kỹ lưỡng. Hơi thở ông ta có mùi của hạt giống carum.

“Giống một tên du côn,” mục sư tuyên bố. “Một hải tặc.”

“Đó là bởi vì các vết thâm tím và băng gạc, và cũng bởi vì anh ấy đã không cạo râu mấy ngày rồi.”

Vậy ra cô ấy cũng nghĩ anh trông giống một tên hải tặc á?

“Anh ấy như thế này hầu hết thời gian,” cô nói với mục sư. “Ngày cũng như đêm, anh ấy không hề cử động, giờ ông thấy rồi đó, tôi không gặp nguy hiểm.” Cô ấy đang bảo vệ anh. Thú vị thật.

Mục sư gất gỏng. “Bác sĩ Thompson nói anh ta đã có ý thức hồi sáng này.”

“Anh ấy đã, đúng vậy, nhưng anh ấy đã quá kiệt sức bởi sự thăm khám của bác sĩ nên gần như bất tỉnh trở lại ngay lập tức và đã không nhúc nhích một cơ bắp kể từ đó.”

Không một cảnh báo, một ngón tay đã chọc vào anh đột ngột bên trên một trong số những vết thương mềm của anh. Anh bùng lên giận dữ nhưng cố biến nó thành một tiếng rên. Anh hy vọng nó thuyết phục. Đau như quỷ ấy.

“Tôi không thích nó, không thích nó chút nào,” mục sư nói.

Và tôi cũng không thích ông chọc vào tôi, anh nghĩ.

“Anh ấy vô hại, Mục sư Matheson, vì vậy vui lòng ra ngoài nhé. Bác sĩ bảo sự hồi phục của anh ấy sẽ nhanh hơn nếu anh ấy không bị làm phiền.”

Cô kéo màn lại và anh có thể thư giãn.

“Tôi sẽ đề nghị đưa anh ta vào nhà xứ. Thật không đúng cho một quý cô trẻ, độc thân phải chịu gánh nặng với kẻ như anh ta.”

“Bác sĩ bảo anh ấy không được di chuyển cho đến khi vết thương ở đầu anh ấy có dấu hiệu của sự hồi phục.”

“Ông ta cũng nói thế với tôi,” mục sư xác nhận. “Nhưng khi đó là khi nào?”

“Điều đó trong tay Chúa,” cô nói, và anh phải kiềm chế một tiếng cười ở cái cách cô nhại lời ông mục sư.

“Vậy cho đến khi Sự Kiện Vui Vẻ này xảy ra, có lẽ bà nhà tử tế của tôi sẽ đến và ở với cô, như một người đi kèm vậy.”

Cô bật cười, một âm thanh sinh động. “Đừng đề nghị một điều như thế, tôi xin ông đấy. Bà Matheson tội nghiệp. Bà ấy sẽ ghét phải ở trong một cái chòi ngột ngạt, nhỏ xíu, bị nhốt với 5 đứa trẻ ồn ào.”

“Bà ấy rất thích trẻ con-”

“Tôi biết, và bà ấy còn tử tế hơn nhiều với chúng tôi. Nhưng sẽ không có chỗ cho bà ấy ngủ đâu ạ.”

Có một sự tạm ngừng ngắn, căng thẳng.

“Vậy, tôi có thể hỏi, cô đã ngủ ở đâu không, cô Woodford? Tôi biết chỉ có 2 phòng ngủ trên gác, với 2 cái giường-”

“Tôi làm giường cho mình 2 đêm vừa qua trên sàn trước lò sưởi.”

Cô ấy tốt bụng, anh nghĩ. Không chỉ vậy, sau tất cả, còn nói dối. Cô ấy đã làm giường ngủ trên sàn. Anh đã nhìn thấy cô cuộn nó lên trong buổi sáng. Cô chỉ đơn giản là bỏ quên phần nơi cô ngủ với anh. Và cái thứ mà cô gọi là Bức tường La Mã.

“Nhưng-”

“Và tối nay tôi cũng sẽ làm điều tương tự,” cô nói với sự đảm bảo hòa nhã.

Không nếu tôi có thể giúp, anh nghĩ.

“Tôi không thích-”

“Thật tử tế vì ông đã lo lắng cho tôi, Mr. Matheson, nhưng không cần thiết đâu ạ. Tôi không cần được bảo vệ từ kẻ yếu ớt, bị thương này. Và tôi là một cô gái trẻ, dù sao đi nữa; tôi còn được giúp đỡ bởi các em của tôi nên không cần sự hỗ trợ lúc này đâu ạ.”

“Vâng, nhưng-”

“Và với 5 đứa trẻ đi kèm, tôi không cần ai khác, vậy xin đừng lo lắng cho tôi hay người lạ. Hầu như anh ấy bất tỉnh suốt và, khi tỉnh lại, anh ấy có vẻ là một người rất lịch lãm. Bên cạnh đó, tôi chắc anh ấy sẽ hồi phục lại trí nhớ của mình sớm thôi và sẽ đi khỏi.”

Anh nghe tiếng mở cửa trước.

“Nhưng tôi không thích,” mục sư nói vẻ không vui. “Không chút nào.”

Vài phút sau cô trở vào. “Ông ấy đã đi, anh có thể thư giãn bây giờ.” Cô mở bức màn và nhìn vào.

“Lão ba hoa chán ngắt,” anh nói.

“Ông ấy là người rất tốt,” cô nói với anh. “Ông ấy và vợ đã còn hơn là tốt với bọn trẻ và tôi, và tôi sẽ không cho anh chế nhạo ông ấy. Ông ấy đã quan tâm tới danh tiếng và sự an toàn của tôi, đó là tất cả.”

“Vậy thì cái quái gì khiến cô bảo tôi phải giả vờ bất tỉnh? Tôi có thể cam đoan với ông ta rằng tôi là một quý ông và-”

“Và đó sẽ là một thảm họa.”

Anh cau mày. “Tại sao?”

Cô có vẻ sắp nói điều gì đó, nhưng dừng lại. “Với tôi, vậy thôi.”

“Bằng cách nào?” anh khẳng khái.

“Được thôi, nếu anh phải biết, tôi nghĩ là nếu ông ấy biết anh là một quý ông và chưa kết hôn, ông ấy sẽ nỗ lực để buộc chúng ta phải cưới nhau.”

Anh cười phá lên. “Cô không thể nghiêm trọng vậy chứ. Không ai, kể cả mục sư hay nói cách khác, có thể buộc tôi làm bất cứ điều gì mà tôi không muốn. Tại sao ông ấy lại nghĩ ra một điều như vậy chứ?”

Cô nheo mắt nhìn anh. “Bởi vì ông ấy nghĩ đó là một vụ bê bối rằng anh nằm trên giường tôi, đó là lý do tại sao.”

“Đúng, nhưng không có gì xảy ra cả. Và ngay cả nếu đã có, tôi cũng đã trong một sự-” anh ngừng lại, nhận thấy biểu hiện của cô. “Ít nhất là tôi chắc tôi đã...Có lẽ thế.”

“Ông ấy đã đứng khi nhắc nhở tôi rằng tôi không biết bất cứ điều gì về anh cả.”

“Tôi cũng không biết bất cứ điều gì về cô,” anh nhắc cô. “Nhưng thậm chí tôi cũng có thể nói rằng một cuộc hôn nhân giữa chúng ta sẽ là điều vô lý-” Anh dừng lại.

“Vâng?” cô nói với một sự ngọt ngào ít nhất cũng đã không làm thất vọng anh.

Anh cố gắng để lấy vị trí của mình. “Cô không muốn một cuộc hôn nhân kiểu vậy, nếu không cô đã không nói theo kiểu cô đã để trấn an ông ta rằng tôi - cô đã gọi như thế nào nhỉ? - ồ, vâng, ”một kẻ yếu ớt bị thương.” Đã đau đớn. Đã bị thương, đúng vậy, nhưng một kẻ yếu ớt? Như thế anh là một kẻ nợ đời. “Sao cô làm thế, hử? Vậy là ông ta sẽ không nghĩ tôi có bất kỳ nguy hiểm nào với danh tiếng của cô nữa phải không?”

“Chính xác như vậy!” cô dùng ngón tay. “Tôi không ước là sẽ bị ách vào một cuộc hôn nhân với bất kỳ người đàn ông nào, cứ để anh ta lại một mình người mà tôi chẳng biết tí gì, người mà cái ngày đã qua ấy bị té ngựa ngay chân tôi.”

“Tôi đã không té, tôi bị ném ra khi con ngựa của tôi bị trượt! Và nếu cô không muốn bị tổn hại, vậy sao không chấp nhận lời đề nghị của ông ta đưa tôi đến nhà ông ấy?”

“Bởi vì, đồ ngốc, bắt chập bằng chứng rõ ràng rằng anh có một bộ hộp sọ dày nhất, nhưng bác sĩ cũng nói rằng nó có thể gây ra một sự tổn hại nghiêm trọng cho anh nếu bị di chuyển!” Rồi cô chụp tấm rèm kéo phẳng lại, ào ra khỏi nhà, đóng sầm cánh cửa cái rầm.

7. Chương 6

Maddy dậm chân vào vườn. Kể xấu xa. Vậy ra cái ý tưởng cưới cô là vô lý? Như thế Mr. Vô Danh - kẻ thậm chí còn không thể ngồi dậy mà không bị chóng mặt, và cần phải được cho ăn như một em bé - là một mẹ cá lớn, còn cô là một kẻ không có giá trị gì?

Cô biết cô không phải là một cô dâu lý tưởng cho bất kỳ người đàn ông nào, nhưng anh ta có cần phải cười như thế? Cô giận muốn ứa nước mắt.

Cô được sinh ra có lẽ còn tốt hơn so với anh ta. Tổ tiên của mẹ cô thuộc tầng lớp quý tộc - dù họ đã bị giảm ân sủng trong một hoặc hai thế hệ.

Cô liếc tới chỗ bọn trẻ đang chơi một trò chơi gì đó bên bức tường. Các hiệp sĩ và các thiếu nữ hình như vậy, với Susan và Lucy đóng vai thiếu nữ còn Jane đóng vai con rồng. Jane tội nghiệp. Chưa bao giờ có vai quyền rũ. Có lẽ cô nên...Không. Có vẻ Jane thích thú, cô thấy vậy, việc làm cho các anh em trai của cô khó khăn với con rồng, đang gặm thét và khạc lửa tưởng tượng vào chúng, và đang vờ ngón nghiêng những cây kiếm sậy của chúng khi chúng tới quá gần.

Bọn trẻ hoàn toàn vui vẻ. Cô đã chán với việc nói chuyện với bọn trẻ và cái kẻ quá quắt đó rồi. Cô cần nói chuyện với những con ong. Cô đã nói chuyện với những con ong kể từ khi cô còn là một cô bé. Grand-mère đã dạy cô: phải luôn nói chuyện với những con ong, tâm sự với chúng suy nghĩ của con, kể cho chúng nghe những tin tức, ai được sinh ra, ai chết đi. Hãy làm điều này và những con ong sẽ không bao giờ để con buồn.

Cô bước qua những khóm rau rậm rạp, đi qua chuồng gà để đến hàng cây ăn quả song song với bức tường cái mà họ gọi là vườn cây ăn quả.

Sát vào bức tường là những hốc uốn cong, và những cái hốc này chứa niềm vui và niềm tự hào của cô, những chú ong của cô. Những hốc này được xây dựng với vữa đá cổ, được xây dựng đặc biệt cho những tổ ong. Thật vui vì Maddy đã tiếp tục một truyền thống.

Thời tiết xấu đã qua, cô thấy thế khi cô tiến tới gần hơn, những sinh vật nhỏ đang bận rộn bay qua bay lại. Những con ong là những nhà dự đoán thời tiết tuyệt vời. Cần thận tránh đường bay trực tiếp của chúng, cô kiếm một chỗ ngồi ưa thích của mình, một phiến đá dày đơn giản đặt trên hai viên đá sát tường, với bảy ong bên trái và bên phải cô.

Một tá ong bay vù vù quanh cô với vẻ tò mò. Cô ngồi im bình tĩnh, và quyết định rằng cô vô hại, chúng bay đi.

“Ong à, tớ đang rất bức mình và khó chịu,” cô bắt đầu. Cô kể cho chúng nghe về người lạ không trí nhớ của cô, vì bạn nên luôn nói với những con ong bất kỳ người mới tới nào.

“Vì sẽ bị ép buộc phải kết hôn để tránh tai tiếng, ai tỉnh táo mà thích chuyện như vậy chứ? Tớ không thể tưởng tượng cái gì tệ hơn việc bị gấn trong một cuộc hôn nhân với người đàn ông sẽ bức bối với tớ suốt quãng đời còn lại của anh ta. Các cậu đó đồng ý vậy không?”

Chúng đồng ý, cô có thể nói vậy. Các con ong là những sinh vật có óc xét đoán.

Maddy biết việc sống với một người đàn ông bức bối như thế nào. Papa đã từng bức bối với Mama, và họ đã lấy nhau vì tình yêu - hay như Mama đã nói vậy.

Maddy không chắc đó có phải là tình yêu hay không nữa. Papa đã choáng ngợp bởi vẻ đẹp của Mama, vẻ quý tộc của gia đình bà, và tài sản của bà. Nhưng tình yêu của ông nguội đi khi ông từ từ nhận ra rằng gia

đình và tài sản của Mama sẽ không bao giờ được trả lại, và vẻ đẹp của Mama mờ nhạt dần đi khi bà thất bại, lần này tới lần khác, để cho Papa người thừa kế ông muốn...

Mama tội nghiệp, đã đau buồn vô tận khi các đứa trẻ sơ sinh của bà mất, nhận trách nhiệm một cách cay đắng cho điều mà bà không thể giúp, cho những nỗi đau xé ruột gan của bà.

Sống với sự oán giận như vậy...Maddy ước gì không có phụ nữ nào có thể bị vậy, đặc biệt là cô.

Cô tiếp tục kể cho lũ ông nghe về vấn đề nghiêm trọng hơn của Sir Jasper để lại cho cô, và vấn đề về việc tiền thuê ngôi nhà sẽ không thể được trả bằng mặt ông nữa.

“Tớ đã yêu cầu được gặp người thừa kế - khi anh ta trở lại Anh, nếu có bao giờ - và sẽ cố để bắt buộc anh ta thực hiện đúng lời hứa của Sir Jasper, nhưng tớ sợ anh ta sẽ...Không, các cậu đúng, sẽ không có hiểu biết nếu sống trên nỗi lo sợ cho tương lai. Ai đó phải làm việc và chăm sóc bọn trẻ và hy vọng điều tốt đẹp nhất, tớ biết.”

Những con ong vo ve bay tới bay lui. Cô biết chúng đã lắng nghe. Có lẽ con ong chúa sống giữa tổ ong kia - kẻ muốn có được những tin tức, sinh con để cái suốt đời và không bao giờ đi ra ngoài, thật đáng thương. Như Mama.

Grand-mère đã đúng. Nói chuyện với bầy ong luôn luôn mang lại cảm giác bình an và thoải mái. Maddy đã cảm thấy tốt vì những phiền muộn đã thoát ra khỏi ngực cô, và giờ là lúc làm cỏ. Cô yêu khu vườn này, với sự thẳng hàng gọn gàng và vuông vức của nó. Cô đã tự mình làm, giành giật nó, với sự giúp đỡ của các em, từ một mớ cỏ dại.

Cô quỳ xuống một đám cỏ tây vàng và bắt đầu nhổ chúng ra. Vẫn còn khoai tây và hành củ, nhưng cô cần trồng các loại rau mùa hè. Thời điểm sau mùa đông và trước khi vụ mới được thu hoạch là thời gian thiếu thốn trong khu vườn, tương tự với bầy ong.

Mĩa mai là cô đã ghét khu vườn này lúc ban đầu, tức giận và phẫn uất rằng cô bị buộc phải trồng rau hoặc để cho các em chết đói, tức giận vì Papa đã tiêu hoang và để bọn trẻ lại mà không còn gì - không còn gì tệ hơn: những khoản nợ.

Mr. Hulme đã cứu họ khỏi sự giam hãm của những con nợ, ít ra là thế. Và nếu cô không đủ biết ơn để trả lại cho ông ta theo cách ông ta muốn, thì đó cũng là do lỗi của Papa. Ông không bao giờ nên đặt cô vào vị trí đó ở hàng đầu.

Cô cuốc mạnh vào giữa các hàng, hài lòng với việc tiêu diệt đám cỏ dại mới đã dám chọc mũi trơ tráo của chúng lên đất, trộm cắp sự tốt lành từ các hạt mầm mới yếu ớt của cô.

Anh nằm trở lại bên đồng gối, bị châm chích bởi cảm giác tội lỗi. Anh không nên cười như thế. Dĩ nhiên là cô ấy đã rất buồn. Không ai thích bị cười.

Nhưng ý tưởng của vị mục sư buộc một cuộc hôn nhân giữa anh và cô Woodford đã tấn công anh vì chuyện không tưởng như vậy. Ngay cả không biết bất cứ gì với bản thân mình, anh cũng có thể thấy ngay rằng họ đến từ những hoàn cảnh rất khác nhau.

Cô sống trong một ngôi nhà của một người lao động. Anh thì khá chắc chắn rằng anh chưa bao giờ ở trong một ngôi nhà nhỏ và chật chội như thế này. Sự tù túng với nó đã mách bảo anh như thế. Quá nhỏ với 6 con người sống ở đây. 7 người, kể cả anh.

Và được sắp xếp quá ngăn nắp, mọi thứ đều được đặt đúng chỗ của nó và không một thứ nào anh có thể thấy mà không có một số chức năng thực tế. Không có món đồ nào đẹp hay có tính trưng bày, toàn là những vật dụng thường ngày.

Tuy nhiên, cũng có sự bất thường-giọng cô, là một ví dụ. Và cả bọn trẻ nữa. Họ phát âm như anh, đúng cách, không mạnh âm điệu địa phương.

Có lẽ cô ấy là con gái của một quý ông, bị rơi vào hoàn cảnh khó khăn. Nó làm cho câu hỏi về mối hôn nhân giữa họ không kém đi sự không tưởng, nhưng nếu cô ấy có dòng dõi cao quý, anh có thể hiểu được tại

sao cô bị xúc phạm bởi tiếng cười của anh.

Khi một người từng có hoàn cảnh gia đình tốt bị mất đi vị trí của họ trong xã hội, sẽ nhạy cảm hơn với việc thể hiện sự tôn trọng. Anh sẽ xin lỗi khi cô trở vào trong nhà.

Anh đã ngủ lơ mơ trong một lúc nhưng tỉnh dậy khi anh nghe tiếng cô trở vào.

“Tôi có thể có một chút nước nóng được không, làm ơn?” anh hỏi, cố gắng để ngồi dậy. Anh nhắm mắt lại để dừng sự quay cuồng, và khi anh mở mắt ra, cô đã đứng bên cạnh giường, đóng khung bởi tấm màn màu đỏ nhạt, trông đáng yêu nhiều như anh đã có thể tưởng tượng, khuôn mặt cô ửng đỏ từ thời gian cô ở bên ngoài trời.

Cô nhìn anh một cách nghiêm trang, một tách nước trong tay cô.

“Tôi xin lỗi vì những điều tôi đã nói,” anh bắt đầu. “Về sự vô l-”

“Không có gì để xin lỗi,” cô nói nhanh, với một cái nhìn chỉ cho thấy cô không có ý định thảo luận về nó nữa. Cô đưa cái tách ra. “Đây, cầm lấy.”

Anh cầm lấy nó và bắt được một luồng hơi làm anh phải nhìn vào bên trong. Đó một loại chất lỏng màu nâu. Anh nhăn mũi. “Đây là cái gì?”

“Trà vỏ cây liễu. Nó sẽ giúp cơn đau đầu. Và gừng sẽ giúp cơn buồn nôn.”

Anh đưa nó trở lại cô. “Cảm ơn cô, nhưng không. Tôi muốn nước nóng để cạo râu.” Anh chạy một bàn tay lên cái cằm xù xì của mình và cho cô một nụ cười thăm nào. “Theo một nguồn tin đáng tin cậy thì tôi trông giống một tên du côn xấu xa, gần gần với hải tặc.”

Cô mỉm cười. “Anh không cần phải để tâm lời Mục sư Matheson. Ông ấy chỉ nói thế thôi chứ không có tâm địa gì. Tôi sẽ lấy cho anh một ít nước nóng, nhưng trước tiên anh cần phải uống cái này đã.” Cô đưa cái tách ra lần nữa.

Anh không làm một cử chỉ để nhận nó. Anh không muốn uống bất kỳ loại thuốc nào hết. Cái cuối cùng của rất nhiều thứ cô cho anh đã làm anh có những giấc mơ khủng khiếp. “Không, cảm ơn.”

“Tôi đã ngẫm nó cả đêm.” Cô thêm vào với một giọng dỗ dành, “Và tôi đã làm ngọt nó với mật ong để bớt đắng.” Cô nghĩ anh mấy tuổi hả? “Tôi không quan tâm đến hương vị; tôi không muốn nó bởi loại thuốc mới đây cô đưa cho tôi đã làm những thứ xa lạ đến tâm trí của tôi.”

Cô nghiêng đầu một bên, giống như một con chim nhỏ cảnh giác. “Những thứ xa lạ?”

“Những giấc mơ, những ảo giác, đại loại thế. Và thức dậy giống như cố gắng để đánh bật khỏi chiếc giường dính keo.” Anh không có ý định nói với cô về những gì trong mơ - chúng gợi tình sâu sắc và có mắc mủi tới cô.

“Đó không phải là thuốc. Anh đã mê sảng đêm qua bởi vì anh bị sốt.”

“Sốt? Vậy đó là lý do tại sao tôi đã cảm thấy quá chết tiệt - quá yếu.”

Cô gật đầu. “Anh đã ốm nặng. Cơn sốt đã rút lui ngay trước khi bình minh nhưng sẽ phải mất ít lâu trước khi anh lấy lại sức khỏe của mình. Trà vỏ cây liễu thì không có hại và sẽ giúp anh với những cơn đau nhức - và đừng có nói với tôi là anh sẽ không uống, bởi tôi có thể đọc nó trên mặt anh đấy.” Cô đẩy cái tách về phía anh lần nữa. “Đó là quyền lợi của tôi cũng như của anh để anh được phục hồi nhanh chóng,” cô nhắc nhở anh.

“Ồ, rất tốt,” anh nói, cầm lấy nó và nuốt một ngụm lớn xuống. Anh rùng mình và trao cho cô cái tách rỗng. “Nó có vị thấy ghê.”

“Sẽ còn tệ hơn nếu không có mật ong đấy. Giờ thì tôi nghĩ anh sẽ cần cái này.” Cô khom lưng và kéo ra cái túi của anh, đưa nó cho anh trước khi cô đi lấy nước nóng.

Anh lấy ra bộ đồ cạo râu của mình và mở nó ra, sắp đặt chổi cạo râu, xà phòng, dao cạo, đồ mài dao cạo, và một chai chất lỏng anh mở nó ra và ngửi. Nước xức Eau de cologne, nó có mùi dễ chịu và quen thuộc. Anh thử dao cạo. Một cạnh hoàn hảo.

“Đây.” Cô trở lại với một khay trên đó gồm một chậu nước, một cái cốc lớn, một cái gương mặt và một cái khăn. “Anh chắc là có thể tự xoay sở?”

“Tất nhiên.”

Cô nhìn trong khi anh xoa bột lên chỗ cạo với xà phòng và nước nóng và đưa nó lên phía dưới mắt anh.

“Tôi hoàn toàn ổn,” anh nói với cô.

Cô gạt đầu nhưng không bước ra.

Anh nhặt cái gương lên trong một tay và dao cạo trong tay khác. Anh cau mày nhìn dao cạo. Nó đang lác như một chiếc lá. Anh nắm chặt nó hơn. Nó vẫn đang rung. Có vấn đề gì với bàn tay trời đánh này thế này? Anh đưa nó về phía cằm mình, nhưng nó vẫn đang lác lự, anh biết là sẽ làm mình đổ máu ở cái cạo đầu tiên. Anh lăm bằm điều gì đó trong hơi thở của mình.

“Anh đã bị thương và có một cơn sốt tồi tệ, và anh vẫn chưa hồi phục,” cô nói nhẹ nhàng, lấy cái dao cạo ra khỏi tay anh. “Tôi sẽ làm nó. Tôi đã từng cạo râu Papa khi ông ấy bị bệnh.”

Anh ước gì mình chưa bao giờ nghĩ tới chuyện cạo râu, nhưng đã quá trễ rồi. Cô sẽ nghĩ anh không tin cô - và cô sẽ đứng.

Phụ nữ cạo râu nam giới ư? Điên rồi.

Đặc biệt là sau khi anh đã xúc phạm cô trước đó. Anh thành khẩn hy vọng cô đã thật sự tha thứ cho anh. Rồi anh sẽ khám phá ra thôi.

Cô đưa một cái nhìn quan tâm lên anh. “Tôi có thể ngồi lên chân anh để làm nó hoặc-” Cô bắt lấy ánh mắt anh và dừng lại.

Anh đã cố gắng nở một nụ cười, nhưng thật sự, cô đã quá ngây thơ với những từ đó. Ngồi trên chân anh á. Tất cả việc anh có thể làm kiềm chế để mời cô làm thế, với ý tốt của anh.

Một vết ửng đỏ trộm trên má cô. Cô nói nhanh trong một tông giọng nghiêm túc, “Hãy quay lại vì thế anh sẽ ngồi trên mép giường, làm ơn.”

Anh ngoan ngoãn quay lại. Anh không nên trêu chọc một phụ nữ với một con dao sắc trong tay.

Nhưng dường như anh không thể tự giúp mình. Đôi chân anh lòng thòng, trần và đầy lông, ở trên mặt bên của giường. Chiếc áo ngủ của mục sư không dài lắm. Nó chỉ mới tới đầu gối anh.

Cô kéo tấm chăn lên và che những cái chi đó.

Anh tự hỏi sẽ được bao lâu trước khi cô nhận ra thực tế của cái lập trường của cô.

Sự đỏ mặt của cô đang tăng lên. Cô đã nhận ra nó. Từ từ, cố giữ khuôn mặt anh trông không như anh có thể, anh trải rộng hai đầu gối mình ra và chờ đợi.

Cô ngáp ngừng chỉ một khoảnh khắc, sau đó ngẩng đầu lên, cô bước vào giữa chúng. Cô không nhìn anh. Anh mừng vì điều đó. Nếu cô có thể nhìn vào trái tim anh, anh lo sợ cho da của mình.

Ồ, anh rất vui vì đã muốn cạo râu.

Trong một sự bình tĩnh, đáng vẻ thạo việc, cô nghiêng đầu sang một bên, thấm bột xà phòng vào cổ và cằm anh, nhúng dao cạo vào nước nóng, và đặt nó lên cổ anh.

Anh chuẩn bị tinh thần, cố gắng không thở hoặc nuốt vì anh cảm thấy cái nhạc cụ giết người đó từ từ lướt lên đường cong của cổ anh đến xương hàm.

Không có máu bắn ra. Anh thở lại.

Cô rửa sạch dao cạo trong nước nóng và làm một cái cạo kế tiếp, nhẹ nhàng và khéo léo, và dần dần sự căng thẳng trong anh nới lỏng.

Một loại căng thẳng khác thế chỗ vào.

Cô cạo râu anh với sự tập trung, một vết nhăn nhỏ giữa chân mày thanh mảnh của cô, đầu lưỡi cô lộ ra, cuộn tròn trên môi trên.

Sự chăm chú hoàn toàn của cô là trên nhiệm vụ trong tay, và anh được tự do để quan sát cô đủ gần như anh hài lòng.

Da cô mịn màng, tóc nâu đỏ nhạt, với những hạt mịn như những cánh hoa hồng. Trên đầu mũi hơi hếch của cô là những hạt tàn nhang nhỏ vàng. Hầu hết phụ nữ coi tàn nhang như một sự khiếm khuyết, nhưng những nốt này giống như những mẫu bánh rắc trên kem; chúng làm miệng anh chảy nước.

Hông cô đánh nhẹ nhàng giữa hai đùi anh, và đôi lúc cánh tay cô và một lần ngực cô, chạm nhẹ vào anh khi cô cử động. Đó không phải là sự cố tình, anh biết từ sự mím môi rất nhỏ của cô khi nó xảy ra.

Anh cố không nhìn xuống. Núm vú cô cứng và nhô lên bên dưới chiếc áo choàng nâu xám của cô.

Cô không phải là người duy nhất bị khuấy động. Anh giật mạnh tấm chăn che trên chân anh.

Cô xoay đầu anh để cạo bên kia, và tất cả những gì anh có thể nhìn thấy được là đôi tai cô, nhỏ và tinh tế, được vuốt ve bởi mấy cái tua rua tóc nâu đỏ. Anh khao khát có được hương vị của cô ở đó, để hôn dịu dàng đằng sau tai, để nhắm nháp cái thùy tai xinh xắn, để rà lưỡi anh xung quanh các vòng xoắn phức tạp và làm cho cô rung mình và quằn quại với khoái lạc.

Không một suy nghĩ, đùi anh siết chặt quanh hông cô làm cô nhảy lên và cắt trúng anh.

“Anh nghĩ anh đang làm gì vậy?” cô nói một cách phẫn nộ. “Xem anh đã làm tôi làm cái gì đây này!” Cô nhúng một miếng vải trong nước sạch và lau vào má anh. Một đốm đỏ dính trên đó.

“Không có gì,” anh trấn an cô. “Xin lỗi vì đã làm cô giật mình.”

“Tôi cũng xin lỗi,” cô nói, xoa dịu. Cô nhúng cái dao cạo vào trong nước nóng lần nữa và lại tiếp tục cạo. Người hầu của anh chắc không nghi ngờ gì là sẽ làm nhanh và hiệu quả hơn tôi. Và tôi nghĩ là việc ngồi đây này đang làm anh mệt mỏi.”

Anh không nói gì. Mệt mỏi không phải là vấn đề. Mà là sự quyến rũ. Người phụ nữ thơm tho này quá gần như thể anh có thể chạm, ngửi, và muốn nếm cô. Không đưa được cô ấy vào trong vòng tay anh, cuộn ngược lên giường, không được chậm chậm cởi bộ váy xám này của cô ấy, và từ từ thưởng thức tình yêu với cô cho những ngày còn lại là chuyện mà bất kỳ người đàn ông máu đỏ nào nên phải chịu đựng.

Chết tiệt là sao cô không phải là người đã kết hôn một cách an toàn? Hoặc là một góa phụ. Một phụ nữ đã kết hôn hoặc một góa phụ sẽ biết những gì anh đang nghĩ.

Nhưng cô ấy là một trinh nữ.

Và anh có thể không biết nhiều về bản thân mình, nhưng anh khá chắc chắn anh không phải là loại đàn ông muốn quyến rũ những trinh nữ.

Thật không may.

Cô hoàn thành việc cạo râu cho anh và đưa anh một chiếc khăn để lau sạch những bọt xà phòng cuối cùng trong khi cô lấy cái khay đem đi. Anh cọ xát khuôn mặt của mình trên tất cả, rồi tới cổ và phía sau cổ, và nhanh chóng, trong khi lưng cô quay lại, cô nhanh lên thân trên của anh và dưới nách.

Nước cologne trên má anh làm một sự lâm râm hài lòng. “Cám ơn cô. Tôi cảm thấy như một người mới.”

Cô mỉm cười. “Tôi không chắc anh trông ít giống cướp biển hơn đâu,” cô nói chậm rãi, mắt cô lướt trên khuôn mặt anh, “nhưng ít nhất cũng sẽ không ai nghĩ rằng anh là một người du côn.”

Anh bắt lấy cái nhìn của cô và giữ nó. “Vây, tôi là một cướp biển à?” anh nói nhẹ nhàng.

Cô nuốt xuống nhưng không nhìn đi. Mắt cô màu vàng của rượu brandy và trông như đang say. Cô thắm ướm đôi môi mình và miệng anh khô ran. Anh có thể cảm thấy tim mình đang đập thành thịch.

Anh nghiêng người về phía cô, muốn kéo cô xuống và hôn cô đến bất tỉnh.

Cô cũng bị ảnh hưởng về phía anh, như thể cô có thể chào đón điều đó.

“Chị Maddy,” một giọng nói than vãn từ lối ra vào. “Tối giờ ăn tối chưa ạ? Em đang chết đói đây?”

Maddy chớp mắt, và với một nỗ lực rõ rệt, xé cái nhìn của cô từ anh. “Mười phút nữa, John. Nói với mấy đứa kia - và nhớ rửa tay và mặt các em đấy.”

Anh nằm trên giường, nghe tiếng kêu vang của dao kéo và những tiếng hướng dẫn khe khẽ khi Maddy giám sát việc bố trí bàn ăn bởi các cô gái.

“Em sẽ cầm cái khay đến cho Mr. Rider nhé?”

Có một sự trao đổi nhỏ mà anh không thể nắm bắt và sau đó bức màn được kéo ra và Maddy đứng đó với một cái khay. Nó đẩy vải của chiếc váy của cô và cái tạp dề thít chặt trên ngực cô.

Họ, anh nhìn thấy, vẫn còn bị khuấy động, như anh đang.

Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, má cô từ từ ửng lên đến đỏ nhẹ, nhưng cằm cô đã héch lên. Cô gặp ánh nhìn của anh với một sự vững vàng, cái nhìn trực tiếp và lặng lẽ nói, “Làm ơn đừng tán tỉnh tôi. Tôi không thể...yêu đương lãng nhăng khi tôi còn có bọn trẻ để mà nghĩ đến.”

Cô không yêu cầu sự hợp tác của anh, mà cô như đang tuyên bố những giới hạn của cô: nếu bước ra khỏi lần ranh, cô sẽ trục xuất anh đến nhà ông mục sư.

Anh gật đầu và với một nỗ lực kéo cái nhìn của mình đi. Anh nghi ngờ, một sự thừa nhận ngầm rằng, cô cũng đã bị quyến rũ. Một quý ông sẽ tôn trọng điều đó. Một kẻ phóng đảng thì không. Anh tự hỏi liệu anh có chứng minh được.

Cái khay đựng một bát hầm đầy khoai tây nghiền với rau húng rắc lên trên. Một luồng hơi thơm tho dâng lên từ nó. Anh cố kiềm chế dạ dày mình không réo lên.

“Jane nói với tôi tên anh là Mr. Rider. Mr. Robert Rider?” Chân mày cô nhướng lên một dấu hỏi.

“Tôi không nhớ bất cứ điều gì. Đó chỉ là tên bọn trẻ đặt và tôi đã đồng ý,” anh nói, cố tìm một vị trí ngồi. Nó đã dễ dàng hơn trước. Đầu anh chỉ xoay một chút, và một khi anh đã vững trở lại, cơn buồn nôn biến mất và cơn đói thể chế.

“Miss Lucy đã lo lắng rằng tôi không có một cái tên, vì thế cô bé đề nghị là Rider vì tôi đã cưỡi ngựa.”

Cô đặt cái khay xuống kế bên anh trên giường và đẩy một cái gối phía sau anh. “VẬY còn Robert?”

Anh nhún vai. “Chúng đã chọn nó - chúng tôi chọn cả hai cái tên đó - để đi với chữ R trên chiếc khăn tay của tôi.”

“Chúng tôi?” Cô cho anh một cái nhìn thương xót. “Tôi xin lỗi, tôi đã bảo bọn chúng không được làm phiền anh.”

“Ồ, nhưng chúng đã rất cẩn thận để không làm phiền tôi,” anh giải thích với một nụ cười châm biếm. “Chúng chỉ nói chuyện với tôi. Rất nhẹ nhàng.”

Môi cô giật giật. “Đó chắc là John, một luật sư bẩm sinh, có thể làm cong bất kỳ luật lệ nào. Cha tôi cũng như thế. Tôi hy vọng anh thích món thổ hằm - và đừng lo, nó khá hợp pháp. Sir Jasper đã cho phép bọn con trai được-” Cô dừng lại, sau đó thêm vào như thể cho chính mình, “Tôi nghĩ nó cũng đã bị thay đổi.” Cô nhặt cái thìa lên.

“Tôi có thể tự ăn,” anh nói chắc chắn. Một cái thìa thì chắc là không nguy hiểm bằng một con dao rồi, và món này cũng không quá lỏng như súp. Ngoài ra, tôi cũng cảm thấy khá hơn nhiều rồi.” Anh thêm vào một cách cố ý, “Kể từ khi tôi cạo râu.”

Cô cho anh một cái nhìn sắc bén.

Anh mỉm cười vô tội trả lại.

Cơn đói mặt lại bùng lên và cô bỏ đi.

Món hầm này đơn giản nhưng ngon. Anh ăn từ từ. Bên ngoài bức màn, anh có thể nghe thấy bọn trẻ đang ăn, nói huyền thuyên và nói về các sự kiện trong ngày. Bọn trẻ lần lượt kể những câu chuyện của chúng trong

ngày, rồi những tiếng cười lớn, và những tiếng trêu chọc thân thiện. Nó không giống buổi tối gia đình mà anh đã từng trải qua.

Khi anh còn là một cậu bé, anh và Marcus trải qua hầu hết các bữa ăn của mình trong phòng riêng dành cho trẻ con, bị giám sát suốt những năm bởi một loạt những nghi thức cứng nhắc làm theo bà vú (Nanny), mỗi năm mỗi khác.

Sớm hay muộn Mama luôn luôn tìm thấy lỗi của Nanny hiện tại, và một người mới thế chỗ vào, cũng nghiêm khắc và không đùa cợt như người trước đó.

Mama không thích sự đua tranh cho những cậu bé yêu mến của bà.

Những bữa ăn ở phòng trẻ luôn yên tĩnh, phải đặt sự chú ý hầu hết lên cách cư xử ở bàn ăn. Nói chuyện là không được phép.

Thậm chí tệ hơn là những dịp hiếm hoi khi một hoặc cả hai cậu bé được triệu tập đến bàn ăn của gia đình, những cư xử ở bàn ăn của chúng đều bị sấm soi kỹ lưỡng bởi cha của họ. Việc tẻ ngắt của bọn chúng, chủ yếu là im lặng, bị ngắt quãng bởi một câu hỏi hay những lời chỉ trích bắn vào chúng từ người ngồi phía đầu bàn.

Nhưng ở đây, bên ngoài bức màn này, anh có thể nghe tiếng cô yêu cầu mỗi đứa kể về ngày của chúng, và có sự nhiệt tình kể lại những câu chuyện và những sự cãi vã và tiếng cười. Tiếng cười ở bàn ăn! Papa chắc sẽ-

Anh bị đóng băng. Với một tiếng loảng xoảng cái thìa rơi ra từ những ngón tay không có lực. Papa? Mama? Marcus?

Trí nhớ của anh đang trở lại.

“Anh ổn chứ, Mr. Rider?” cô gọi.

“Vâng, cảm ơn cô, chỉ là một chút vụng về,” ông xoay sở để trả lời.

Anh đã nhớ lại...những gì? Anh nhắm mắt lại và cố nghĩ, cố nhớ. Anh là ai? Tên anh là gì? Nhưng các lỗ pho mát Thụy Sĩ trong tâm trí anh vẫn còn. Đó là tất cả, anh biết, đu đưa trêu người ra khỏi tâm với, giống như một cái gì đó thoáng qua từ góc mắt của bạn rồi vụt biến mất khi bạn nhìn thẳng vào nó.

Nhưng anh đã nhớ lại điều gì đó. Nhiều người. Gia đình anh. Anh có cha mẹ và một người em tên Marcus.

Vậy Papa tên gì? Và cái phòng ăn trẻ con đó là ở đâu? Anh có thể nhìn thấy nó trong đôi mắt của tâm trí anh, một căn phòng dài, bên trên trong một ngôi nhà lớn màu xám. Về phía tây, nơi vào buổi chiều bạn có thể đứng bên cửa sổ và ngắm hoàng hôn. Nhìn ra ngoài qua một công viên hướng về một khu rừng. Và ngoài ra, những ngọn núi. Tên của nó dường như nằm trên đầu lưỡi anh.

Nhưng anh không thể nhớ, chết tiệt. Mỗi lúc anh nghĩ rằng anh gần như là có thể, thì nó lại...chuồn đi.

“Xong rồi?” Cô đứng đó, bên khung màn màu đỏ, vẫn đáng yêu như anh có thể tưởng tượng.

Anh liếc xuống. Cái đĩa vẫn còn một nửa.

“Anh trông tái xanh,” cô nói. “Anh ổn chứ?”

“Vâng, vâng, tôi ổn. Nhưng...” Anh không biết mình nên nói gì với cô. Trí nhớ của anh đang trở lại nhưng anh vẫn không biết gì? Tốt hơn là chờ cho đến khi anh biết mình là ai.

Nhưng, cũng nhẹ người, đó thật sự đã là ký ức.

“Anh không thích thử sao?”

“Không, nó...nó ngon, nhưng tôi no rồi,” anh nói dối. Chưa no, chỉ là cảm thấy một chút nôn nao. Và không thể làm gì với thức ăn và thứ có thể làm là anh...gần như đã nhớ lại.

“Đừng lo.” Cô lấy cái khay. “Nó sẽ không lãng phí đâu. John sẽ ăn bất cứ gì anh để lại. Nó đang ở cái tuổi có thể ăn cho đến khi anh nghĩ là nó sẽ vỡ tung ra mất, rồi 10 phút sau nó lại đổi trở lại.”

Anh gật đầu, không thật sự lắng nghe, và nằm xuống giường. Sự nhẹ người đang bị mờ nhạt dần với sự khiếp sợ. Hóa ra anh là ai đây?

Anh nằm đó, với sự lo lắng không đâu như thể bạn lo lắng ở một chiếc răng bị đau. Những ký ức khó nắm bắt nhảy múa ở rìa ý thức của anh, trượt ra xa khi anh cố bắt lại chúng. Như bắt ánh trăng phản chiếu trong nước.

Anh chỉ mơ hồ nhận thức âm thanh của Maddy đang đọc truyện cho các em, giọng cô thấp, các từ nghe không rõ nhưng chúng như tiếng nhạc nhẹ nhàng. Anh nghe cô đang tắm rửa cho chúng rồi thay đồ và đưa lên giường, cố gắng nhớ lại những ký ức về thời thơ ấu của chính anh, như những thứ đã thành linh đến trước đó.

Nhưng khó khăn hơn anh nghĩ, chúng không thêm đến.

Ngôi nhà đã yên tĩnh, bọn trẻ đã lên giường. Anh có thể nghe thấy Maddy đang đi lại, âm thanh của nước đổ tràn và nhẹ bắn ra ngoài, như thể...

Sự chú ý của anh thành linh tập trung lại. Cô ấy đang tắm.

Trong ngôi nhà với kích thước nhỏ như thế này không có chỗ cho phòng tắm, và bất kỳ nước nóng mà cô có phải được đun trên cái lò đó. Điều đó có nghĩa...

Miệng anh khô lại khi anh vẽ ra hình ảnh trong đầu mình.

Cô ấy phải đứng trong một cái gì đó như là một cái chậu. Anh nuốt xuống, tai anh căng ra cho mỗi âm thanh, tưởng tượng cô trần truồng trước lò sưởi, ánh sáng của những ngọn lửa bập bùng lên mỗi đường cong và chỗ hõm vào thơm tho khi cô đứng trong một bồn tắm nhỏ, và tắm.

Anh nghe tiếng nước nhỏ giọt. Trong con mắt trong đầu anh, cô đang nhúng miếng vải flanen của cô trong nước, sau đó vắt ép nó và cho xả phòng lên trên. Anh căng thẳng trong sự im lặng theo sau đó, lắng nghe những âm thanh nhỏ nhất của sự chuyển động mềm mại khi cô cọ miếng vải ướt nhúng xả phòng lên làn da mịn màng, trần truồng của cô.

Cái mà anh sẽ không đem cho là miếng vải đó bây giờ. Một lần ở Thổ Nhĩ Kỳ, anh đã từng được tắm bởi hai nữ nô lệ trẻ - đó là một loại khách sạn anh chưa từng gặp trước đây. Các cô gái có vẻ không vui trong tình trạng nô lệ của họ; trong thực tế, họ là một cặp thú vị. Họ tắm cho anh với những tiếng cười khúc khích với những vuốt ve tinh nghịch và nó đã biến thành một sự nô đùa kéo dài đến nửa đêm. Anh đã có những kỷ niệm rất -

Một ký ức khác! Anh nghĩ với một sự phần chấn dăng tràn. Và như trước đó, nó đã đến khi anh không đang cố gắng để nghĩ hay nhớ. Vậy thì, không nghĩ về nó là chìa khóa.

Những âm thanh bắn tung tóe nhiều hơn làm phân tâm anh. Nghe có vẻ chính xác như anh đã nghĩ cô đang đổ một bình nước lớn trên cơ thể xả phòng của cô. Anh có thể gần như thấy những dòng nước nhỏ giọt xuống cơ thể cô.

Nếu anh đưa Miss Maddy vào một bồn tắm Thổ Nhĩ Kỳ, cô sẽ để anh tắm cho cô? Cô sẽ tắm cho anh?

Anh đau lên với khao khát.

Chỉ có một tấm màn màu đỏ nhạt giữa anh với cô. Một quý ông sẽ không được nhìn. Anh không phải Peeping Tom.

Mặt khác, cô đã không cảnh báo anh không được nhìn.

Không như thể cô đã không biết anh ở đó, hay anh có thể mở tấm màn đó để nhìn ra - như anh đã làm vài lần trước đây. Không biết cô ấy sẽ nói gì. Có thể cô ấy sẽ không phiền nếu anh nhìn.

Có lẽ cô ấy thậm chí còn muốn anh nhìn.

Vậy nếu cô ấy đang cố quyến rũ anh, đang đứng trần truồng bên lò sưởi và đang tắm? Anh không muốn tỏ ra yếu kém. Bên cạnh đó, cô ấy sẽ bị lạnh.

Nhìn, anh quyết định, là điều lịch sự để làm.

Miệng anh khô ran và tim anh đang đập thành thịch thịch khi anh ngã người về phía trước, từ từ, cẩn thận kéo bức màn, và nhìn ra ngoài.

Ngọn lửa nhảy múa. Một ngọn nến lập lờ. Không có sự trần trụi nào, nữ thần ánh sáng đang chờ. Căn phòng trống không. Không có ai ở đó cả.

Anh có thể vẫn nghe tiếng nước bắn ra.

“Cô có đó không, Miss Woodford?” anh gọi ra.

“Tôi đang chỗ rửa bát.” Cô nghe có vẻ giật mình, một chút bối rối. Cô có thể, anh nghĩ, đang tắm ở chỗ rửa bát, dù nó sẽ lạnh ở đó.

“Anh ổn chứ?” cô nói sau một lúc. “Anh muốn gì?”

Anh muốn. Anh muốn cô. “Cô đang làm gì đấy?” anh hỏi.

Cô ngập ngừng. “Chỉ đang giặt một chút.”

Nhưng “chút” nào cô đang giặt? “Cô thể đến đây một lát không?”

“Khẩn cấp à?”

“Vâng.” Giọng anh rên rỉ khi anh nói. Anh cứng như đá và đang đau vì cô.

“Ồ, rất tốt.” Anh nghe tiếng nước nhỏ giọt, khá nhiều nước nhỏ giọt. Anh chuẩn bị tinh thần mình.

Liệu cô ấy đến với anh trong sự trần trụi và ẩm ướt? Hay quần mình đứng đắn trong một miếng vải lớn từ đầu đến chân, bó sát thú vị vào nơi cô bị ướt.

“Gì thế?” Cô đã đến, lau tay trên một miếng vải, mặc chính xác như cô đã mặt suốt ngày. Bao phủ từ đầu đến chân trong những lớp quần áo. Những lớp dày, chết tiệt, tất cả đều được buộc chặt và kín đáo.

Cô cho anh một cái nhìn chờ đợi, có vẻ kỳ quặc. Anh đã nói với cô là khẩn cấp. Anh không thể nghĩ ra thứ gì để nói. “Nước,” cuối cùng anh nói, như một tên ngốc cực kỳ. May mắn là giọng anh vẫn rên rỉ.

Cô mang cho anh một tách nước và anh uống như thể đang khát khô.

Thì anh cũng khát, nhưng không phải nước.

Cô có mùi như sáp ong và hương hoa, như cô thường có.

“Nữa?” cô hỏi và anh gật đầu.

Cô lấy một tách khác và chờ đợi, cúi đầu trong nghĩ ngợi khi anh uống nó xuống. Và đó là khi anh chú ý tới tóc cô. Cô thường quấn nó lại trên đỉnh đầu, nhưng tối đến cô thả ra, giữ nó ra thành một suối tóc, chảy nó, sau đó bện thành một bím tóc lỏng, óng mượt. Tối nay ngọn của bím tóc có thể thấy là bị ướt. Những ngón tay của anh ngứa ngáy muốn tháo nó ra, trải nó trên gối, và vùi mặt anh vào trong nó.

“Cô vừa mới tắm?” anh hỏi.

“Tôi đang giặt đồ cho bọn trẻ,” cô nói một cách quả quyết, nhưng gò má cô ửng hồng lên, và nó không phải là ánh sáng của lò sưởi hay của ánh sáng ngọn nến. Cô cầm cái tách và rút lui mà không nói một lời.

Anh nằm xuống, lặng lẽ đắc chí. Anh đã không nhầm. Cô ấy đã tắm. Vì anh. Sớm thôi cô ấy sẽ trở lại giường, thơm tho và tươi mát.

Anh không thể chờ đợi.

8. Chương 7

Cô đặt cái tách lên bàn và biến mất, trở về thực tại với đồng quần áo đang vắt. Cô giữ chúng ra với một tiếng kêu và treo chúng trên một sợi dây bên trên lò sưởi với một ám chỉ, nhấn mạnh âm thầm rằng cô đã thực sự giặt đồ cho bọn trẻ.

Môi anh nhăn nhó. Không có nghĩa là cô ấy đã chưa tắm.

Cô đổ một đồng đăng ten, lông vũ và ruy băng lên bàn. Sau đó cô lấy một cái nón và tiến hành hủy nó.

“Cô đang làm gì đó?”

“Tân trang lại một chiếc nón. Các phụ nữ trong làng trả tiền cho tôi để làm lại những cái nón cũ của họ: rẻ hơn nhiều so với một cái nón mới, và tôi có một tài năng với việc này.” Những ngón tay khéo léo của cô làm việc một cách nhanh chóng, xé những ruy băng đã nhạt màu và những bông hoa từ cái nón xuống.

“Không phải sẽ dễ dàng hơn để làm vào ban ngày sao?”

“Đúng vậy, nhưng tôi bận lắm.” Cô cúi xuống chiếc nón.

Ánh lửa nhảy nhót trên tóc cô và ánh nến mạ ánh vàng lên trên da cô khi cô cúi xuống công việc của mình với một cái nhăn nhó nhỏ của sự tập trung. Cô chưa bao giờ ngừng làm việc. Anh chưa bao giờ nhìn thấy cô chỉ ngồi không. Đó là lỗi của anh làm cô bê trễ công việc của mình, và ý nghĩ này làm anh phát cáu.

Cô loại bỏ những đồ trang trí cũ sau cùng từ cái nón xuống, rồi chải mạnh lên nó bằng một cái bàn chải kim loại nhỏ.

“Làm sao cô có thể sống như thế này?” anh hỏi đột ngột.

Những ngón tay đang thoăn thoắt của cô dừng lại một lát, sau đó tiếp tục với công việc bận rộn. “Như cái gì?”

“Sống trong một căn nhà của người lao động nhỏ xíu, đơn độc trong việc chăm sóc năm đứa trẻ. Từ giọng nói của cô, cô không phải là người sinh ra ở nơi này.”

“Không.” Cô trông có vẻ buồn, đưa cái nón trần trụi lên ẩm đun nước và giữ nó trên đám hơi nước của cái vôi.

“Vậy làm thế nào cô đến được đây?”

“Cha tôi qua đời trong nợ nần.” Cô ép chiếc mũ lên cái bát lật úp và vuốt phẳng nó với bàn tay của cô.

“Không có họ hàng nào cô có thể quay về sao?”

“Không ai muốn tất cả bọn trẻ. Một người bà con xa, rất giàu muốn nhận nuôi Susan. Chỉ mình Susan. Không phải bọn con trai ồn ào, khó chịu hoặc đứa trẻ lẩm cẩm mới biết đi phiền phức, và chắc chắn không là Jane. Bà ta xác xược nói với tôi, ‘chỉ một đứa xinh đẹp.’ ”

Cô xỏ chỉ một cây kim và bắt đầu khâu một dải ruy băng lên chiếc mũ, những mũi khâu đầy giận dữ của cô đâm qua làn vải. “Chỉ một đứa xinh đẹp ư! Jane là một đứa trẻ đáng quý, đáng yêu và chỉ bởi vì cô bé không xinh xắn bằng Susan...” Cây kim của cô đâm vào cái nón một cách chính xác, những chuyển động tức giận. “Bà ta nói bà ta sẽ xem xét Lucy khi con bé lớn hơn, rằng cô bé hứa hẹn cũng sẽ xinh đẹp.”

“Cô sẽ cho Lucy?” anh hỏi, ngạc nhiên.

Cô quay lại và cho anh một cái nhìn dài, xem xét. “Chắc anh nghĩ Lucy là con gái tôi, không phải em tôi.”

“Không, không phải” anh bắt đầu, mặc dù thực sự anh đã tự hỏi như thế.

“Nó không phải,” cô nói trong một giọng sự-thật-là-thế. “Đúng vậy, nó nhỏ hơn nhiều so với mấy đứa kia, và tất cả chúng tôi đều có tóc màu đỏ, nhưng mắt của Lucy màu xanh, như anh chị nó, còn của tôi là màu nâu.” Cô vuốt phẳng những dải ruy băng lưới màu, chọn một cái màu đồng thiết, và luồn kim vào.

Mắt cô không phải màu nâu, chúng có màu của rượu brandy hoặc sherry, một màu vàng tối. Làm say lòng người.

“Tôi xin lỗi, nó không phải chuyện của tôi.”

Cô lắc đầu. “Tôi từng bị mọi người nói sau lưng mình, vì vậy tôi hiếm khi có cơ hội để giải thích. Sự thật là, mẹ của Lucy đã chết không lâu sau khi sinh con bé. Lucy là lý do Papa gọi tôi đến.”

“Gọi cô đến? Tại sao, vậy cô đã ở đâu?” Anh làm một phép tính. Cô ấy khoảng mười tám hay mười chín khi Lucy được sinh ra. “Ồ Luân Đôn, cho một sự ra mắt của cô?”

“Không.” cô gom miếng lưới lên trên cây kim, tạo thành một diềm xếp nếp. “Đó là lý do tôi nghĩ Papa đã cho gọi tôi, để làm một sự ra mắt cho tôi ít nhất là vậy. Nhưng kế hoạch của ông...ở trong một tình trạng khác.”

Cô giơ chiếc mũ lên, xoay nó và kiểm tra ở mọi góc độ. “Anh nghĩ sao? Diềm xếp nếp này có hợp không?”

Anh nhìn lướt qua nó. “Có, rất thanh lịch. Nhưng cô đang kể với tôi về các kế hoạch của cha cô. Thay vì làm một sự ra mắt cho cô, ông ấy đã muốn - cái gì?”

Cô cắt chỉ bằng răng cô. “Ông ấy muốn tôi phụ trách cái vườn ươm.”

“Cô đã ở đâu?”

“Ồ...quê với bà tôi. Mẹ của mẹ tôi.” Miệng cô xoắn lại một cách châm biếm. “Sống cũng giống như tôi bây giờ - trồng rau và nuôi ong. Đó là nơi tôi đã học cách tân trang những chiếc mũ. Bà tôi đã có một sự tinh tế cho những thứ như vậy.”

Anh liếc nhìn lần nữa lên chiếc nón. Nó trông kiểu cách một cách đáng ngạc nhiên. Có phải bà ngoại cô ấy là một người làm nón? Nếu vậy, cô đã là một thợ giỏi. Cái nón trông khá giống với nón Pháp. Không ngạc nhiên phụ nữ trong làng sử dụng các dịch vụ của cô.

Cũng rõ ràng là cha cô đã kết hôn với người thân phận thấp hơn ông và đã muốn không thừa nhận con mình. “Cha cô đã không thể giúp gì sao?”

Chắc chắn là ông ấy thừa khả năng để hỗ trợ một cô gái trẻ.

Cô nhún vai. “Papa không bao giờ thừa nhận bất cứ gì không đúng trước mặt ông ấy. Ông ấy rất giỏi tránh những thực tế không thoải mái. Ngoài ra, Papa chưa bao giờ thích ngoại tôi. Và bà cũng không thích ông.”

Cô làm việc trong im lặng trong một lúc, chỉ có âm thanh tanh tách của ngọn lửa trong lò.

Anh tưởng tượng cô như là một cô gái trẻ, làm việc cực nhọc ở quê, chăm sóc cho bà ngoại già cả của cô, trồng rau và học cách làm nón bán. Sau đó phấn khích vì được cho gọi, dự đoán ngày được ra mắt, rồi chỉ để phục vụ một đám trẻ như một cô hầu thay vào đó. Cô hẳn phải thất vọng kinh khủng.

Cô xem xét chiếc mũ với một vẻ bình phẩm. “Nó cần thứ gì đó khác. Có lẽ là một vài bông hoa. Thời trang năm nay là dành cho những chiếc mũ được trang trí công phu hơn và bà Richards cũng thích được à la mode.”

Phụ nữ thật đáng kinh ngạc. Sao cô biết những mốt mới nhất, khi mà bị chôn vùi ở đây nhỉ? Và đó là giọng Pháp hay. Ai đó đã dạy cô rất tốt. “Vậy cô đã từng ra mắt bao giờ chưa?”

Cô nhặt những thứ linh tinh lên, đặt chúng cùng với một chùm hoa ruy băng nhỏ và những bông hoa vải. “Chưa, chưa bao giờ. Papa nói không cần thiết. Nó quá đắt, ông nói, và ông đã làm...một sự sắp xếp.”

“Một sự sắp xếp?”

“Nó không làm cô hài lòng.” Anh có thể nói thế khi thấy hình thái cái cằm nhỏ của cô rằng cô sẽ không giải thích thêm nữa. Cô khâu những bông hoa lên vành mũ.

“Bà ngoại cô không thể giúp gì cho bọn trẻ sao?”

Cô lắc đầu. “Bà đã mất 6 tháng trước khi Papa cho gọi tôi. Tôi đã viết thư cho ông về cái chết của bà, dĩ nhiên, nhưng ông đã không gọi tôi cho đến khi người vợ thứ hai của ông mất và ông có bốn đứa trẻ với một đứa mới sinh trên tay ông.”

Cô khêu lên những bông hoa cuối cùng, và nói thêm, như thể nó không phải là chuyện quan trọng, “Cho đến khi đó, tôi thậm chí còn không biết rằng tôi có bất kỳ đứa em trai hay gái nào. Tôi biết, dĩ nhiên, ông sẽ kết hôn lần nữa, nhưng trong khoảng mười năm ông bỏ tôi lại với bà ngoại của tôi, ông chưa một lần đề cập về bọn trẻ.”

Mười năm! Và sau đó tìm thấy ông với một gia đình khác, nhận thấy mình là chị cả trong số sáu đứa.

Một sự tổn thương, không được kể...

Đột nhiên, một mảnh ký ức đâm vào anh. Anh có một em trai anh chưa bao giờ được nói về. Hoặc là hai? Anh không chắc.

Đó là những cảm giác nhớ của sự giận dữ. Và...ganh tị? Hoặc hận thù của những kẻ xâm phạm quyền lợi của người khác. Nhưng chi tiết thì né tránh anh.

“Cha cô chết khi nào thế?”

“Cách đây hai năm. Và sau khi để lại những khoản nợ và bọn trẻ, vì vậy...” Cô nhún vai.

“Không ai khác giúp đỡ cô ư?”

Cô giơ chiếc nón lên, xoay nó và xem xét tất cả các góc. “Anh nghĩ sao?” Cô đặt nó lên và xoay về phía anh. Anh đã sững sốt. Làm thế nào mà trông chiếc mũ thật kiểu cách với những thứ kỳ lạ linh tinh ấy. Nhưng anh sẽ không để bị phân tâm.

“Rất đẹp.” Vậy là, cô đã bị để lại toàn bộ trách nhiệm cho những đứa trẻ cô chỉ vừa mới biết, mà không có sự giúp đỡ nào từ bất cứ ai. Làm việc mỗi giờ Chúa ban cho. Anh nhìn cô gói lại các vật liệu của mình.

“Cô hẳn phải rất bực bội nó,” anh lặng lẽ nói.

“Bực bội cái gì cơ?”

“Về bọn trẻ bị gán vào cô mà không-”

“Bị gán?” cô nói trong một giọng kinh ngạc. “Tôi không bực bội bọn trẻ dù là ít nhất. Tôi yêu chúng. Chúng là gia đình tôi, là thứ quý giá nhất mà tôi có. Đó là lý do tôi từ chối để người bà con đó bắt Susan đi. Miễn là tôi có thể chăm sóc chúng, tôi sẽ không cho phép bất cứ ai chia cắt chúng.”

“Nhưng-”

“Nếu tôi có chứa chấp bất kỳ sự bực bội nào - và tôi thừa nhận là mình có - đó là về phía Papa cho những đại đột, ích kỷ, hoang phí của ông ấy đã để lại chúng tôi không gì hết - còn tệ hơn là không gì - với một đống nợ! Nhưng một điều tôi học được trong cuộc sống là không lãng phí thời gian trong sự buộc tội vô ích - nó chẳng giúp gì mà chỉ làm mình đau lòng thêm. Giờ thì tôi nghĩ đã đến lúc đi ngủ rồi.” Cô mỉm cười tươi sáng và biến mất vào một phòng khác.

Lời nói của cô cùng nụ cười rạng rỡ đi kèm đã gây ra một sự rung mình khuấy động anh.

Anh nằm trở lại và chờ đợi, cơ thể anh căng lên hài lòng, một phần đã được đánh thức.

Cô trở lại vài phút sau đó, mặc một áo ngủ vải flanel dày và một khăn choàng len thắt nút ở phía trước, che giấu hình dáng khuôn ngực cô. Trời lạnh, anh thừa nhận, và flanel là một lựa chọn hợp lý. Nhưng cô không cần nó. Anh sẽ giữ cô ấm.

Cô đặt một bức ngăn trước lò sưởi, sau đó vội vã đi, rồi trở lại với một cuộn giường.

“Cái quái quỷ gì thế?” Anh bật dậy, quay đầu. Anh đã có thể nhìn rõ đó là cái gì.

Cô cong chân mày. “Gì cơ?”

Chết tiệt cái ngôn ngữ của mình, anh nghĩ. “Cô đang làm gì vậy?”

Cô cong lưng để kéo cái giường thẳng ra và chiếc áo ngủ hút chặt vào hông cô. Cơ thể anh phản hồi ngay lập tức. “Tôi đang làm giường thôi. Và sau đó, như đã nói, tôi sẽ nằm trong đó.”

“Cô sẽ không làm chuyện như thế!”

“Đây là nhà tôi, Mr.Rider, và tôi sẽ ngủ chỗ nào tôi vui lòng.”

“Cô sẽ hóa băng trên cái sàn đá đó.”

Cô lật lại một cái chăn. “Trời không lạnh như hai đêm trước. Tôi sẽ ổn thôi.”

“Tôi sẽ không cho phép.”

“Cho phép?” Cô cho anh một cái nhìn lạnh lùng. “Anh quên mình là ai rồi, thưa ngài.”

“Tôi đã quên nhiều thứ, nhưng tôi không quên những nghĩa vụ của tôi như là một quý ông,” anh nói một cách dứt khoát. Anh lật cái chăn của anh lên, tất cả những ý nghĩ của sự quyến rũ đã biến mất, và đóng đưa đôi chân anh trên thành giường.

“Anh đang làm gì thế?”

“Nếu cô nghĩ tôi sẽ để một phụ nữ ngủ trên cái sàn lạnh, cứng trong khi tôi ngủ trên giường, thì cô nên nghĩ cái khác đi.”

Anh chạm cái mắt cá chân bị thương lên sàn nhà và nhăn mặt.

“Dừng lại! Bác sĩ nói nếu anh cố dùng cái chân đó, anh có thể sẽ làm hỏng nó.”

“Nó hoàn toàn tùy thuộc vào cô,” anh bảo cô. “Nếu cô cứ khăng khăng trong vô nghĩa về việc ngủ trên sàn, vậy thì tôi chẳng có lựa chọn trừ việc ngủ ở đó.” Anh làm một động thái như thể để đứng.

“Dừng lại!” Cô nhìn chăm chăm vào anh, thất vọng.

Anh nhìn chăm chăm trả lại.

“Anh cứng đầu quá!” Cuối cùng cô nói.

Anh có thể nghĩ thấy mùi đầu hàng. “Suy bụng ta ra bụng người.”

Cô nắm chặt tay mình. “Tôi sẽ hoàn toàn ổn trên sàn này.”

“Vậy thì tôi cũng vậy. Trong khi chờ đợi, sàn đá này đang đóng băng mấy ngón chân của cô kia.”

Các ngón chân trong câu nói xoắn lại dưới cái nhìn của anh và cô bước lên tấm thảm gần đó. “Nếu chúng lạnh, đó là lỗi của anh giữ tôi khỏi cái giường của tôi.”

“Tôi không giữ cô khỏi cái giường của cô,” anh nói. Anh vẫy tay. “Ồ đây, tất cả đều nóng hổi và ấm áp, đang chờ cô.”

“Anh phải biết là tôi không thể chia sẻ một cái giường với anh được.”

“Sao không? Cô đã có hai đêm qua, và thức dậy không hề hấn gì. Sự thật là, tôi nghĩ cô sẽ ngủ ngon hơn vì có tôi trên cái giường này. Cô chắc chắn sẽ được ấm áp hơn.”

“Sao anh biết?”

Anh gạt đầu về phía chân cô. “Bàn chân của cô đã một nửa bị đông lại trong đêm đầu tiên khi cô vào giường. Cô đã ấm hơn trên bắp chân của tôi.”

Cô đỏ mặt. “Tôi không có.”

Anh nhe răng. “Đó là một phần của quá khứ mà tôi đã nhớ, rất rõ. Chúng giống như những tảng băng nhỏ. Đã đánh thức tôi dậy.”

Có một sự im lặng dài. Cô do dự, chưa quyết định.

Anh cố gắng để cho giọng vô tư nhất có thể. “Cô biết đó là giải pháp hợp lý nhất. Điều tốt đẹp gì sẽ đến với cô hay với lũ trẻ nếu cô bị cảm lạnh?”

Cô cắn môi.

“Thôi nào,” anh nói bằng một giọng dỗ dành. “Tôi hứa sẽ là một quý ông. Và cô có thể mang theo Bức tường Hadrian với cô.” Anh thêm vào buồn bã, “Ngay cả nếu tôi muốn cảm dỗ cô, thì với tình trạng của tôi

cô có thể dễ dàng tránh được mà. Một thoi trên đầu tôi và tôi sẽ như một ngọn nến tắt phụt.” Và điều đó, thật không may, lại là sự thật.

“Rất tốt,” cô nói, và anh lùi lại để nhường chỗ cho cô. “Nhưng không ai được biết chuyện này. Nếu họ biết...”

“Làm thế nào mọi người biết được chứ? Tôi sẽ không kể với bất cứ ai, và nếu ông mục sư có hỏi, cô sẽ tiếp tục nói dối với ông, như cô đã làm hôm nay.”

“Tôi không nói dối ông ấy,” Cô nói về phần nệm. “Tôi đã nói với ông ấy tôi đã làm một cái giường ngủ trên sàn nhà, và tôi đã làm thế.”

“Vâng, cô chỉ bỏ cái phần không ngủ trong nó. Hoàn toàn bình thường một cách hoàn hảo. Và cô cũng đã dựng giường tối nay trên sàn, như cô đã nói cô sẽ làm, rồi dừng lại vì cái sàn lạnh giá và lên giường.”

Cô nắm lấy một cái chăn từ cái giường trên sàn, cuộn nó lại thành Bức tường Hadrian, để nó bên cạnh anh, và trèo vào sau đó. Cô kéo chăn lên người, run lấy bầy.

“Xem nào, cô đang đóng băng rồi kìa,” anh nói, và đặt cánh tay anh lên cả cô và bức tường Hadrian kia.

“Dừng lại,” cô nói, nhưng anh có thể nói đó là một sự phản đối không nhiệt tình lắm.

“Cô có thể làm ấm chân cô bên chân của tôi nếu cô thích,” anh mời mọc. Mùi hương tươi mới, đặc biệt của cô và mùi xà phòng trên choker vào lỗ mũi của anh.

Cô hừ mũi một tiếng nhỏ và không cử động. “Anh hài lòng về chuyện này phải không?” cô nói về cấu kỉnh.

“Đó là sự lựa chọn hợp lý duy nhất.” Anh không thể giữ được sự hài lòng ra giọng nói của mình. Lời hứa quân tử của anh chắc chắn đã làm chậm lại các kế hoạch của anh cho sự quyến rũ. Nhưng vì cơn đau đầu của anh, và có nhiều hơn một cách để quyến rũ một người phụ nữ...

Sau một lúc cô đã ngừng run.

“Tôi đã nói với cô rồi mà,” anh thì thầm. “Tất cả đều nóng hổi và ấm áp.”

“Các xương sườn của anh có đau không?” cô hỏi bằng một giọng mềm mại.

“Không, không một chút nào - Úi! Vậy là sao?” Cô đã lên cánh tay bên dưới bức tường Hadrian và huých cùi chỏ vào sườn anh.

“Cho sự cứng đầu, hấp dẫn, và không thể,” cô kêu nhỏ. “Và cho sự hả hê. Ngủ ngon, Mr.Rider. Mơ những giấc mơ ngọt ngào nhé.”

Maddy mỉm cười khi cô nhắm mắt lại. Anh ta xứng đáng với nó, cô tự nói với mình. Anh ta đã hăm dọa cô vào giường của anh ta. Giường của cô. Và khi cô leo lên giường cô bắt gặp một tia nhìn, trong ánh lửa, một nụ cười đắc thắng.

Và khi anh choàng tay quanh cô, kéo cô vào cơ thể dài của anh ta, ừm, Bức tường Hadrian cũng đã có một bảo vệ nào đó, nhưng không nhiều. Cô đã cố đẩy anh ra, nhưng cô quá lạnh và vì anh quá ấm áp không dễ để mà chống lại.

Nó không chỉ là lạnh, cô thừa nhận với chính mình. Việc tay anh choàng xung quanh cô, chia sẻ một cái giường, cô cảm thấy...dễ chịu. Cô cảm thấy ấm áp, được bảo vệ, và ít cô đơn hơn cô đã cảm thấy trong một thời gian rất dài.

Bàn chân cô vẫn đang lạnh, nhưng cô vẫn để mặc khi cô cảm thấy một cử động vụn trộm trên giường. Cô vờ ngủ, tò mò để xem anh làm gì, sẵn sàng để cự tuyệt một hành động không đứng đắn nào.

Một bàn chân lớn, ấm thò bên dưới cái chăn cuộn tròn ngăn cách họ. Anh móc nó quanh bàn chân cô và từ từ kéo về phía anh. Bị hút bởi sự ấm áp bên cơ thể anh, cô để cho chân mình được rút vào ấm áp giữa bắp chân anh.

Cô không biết là nên cười hay khóc nữa. Một ác quỷ tinh quái, ngang tàng, chắc chắn là vậy, đang làm ấm chân cô trong bí mật.

Cô rơi vào giấc ngủ với một nụ cười trên mặt.

Thùm! Thùm!

Mắt Maddy vụt mở. Một cảm giác phát ồm ồm lên trong dạ dày cô. Không phải lần nữa chứ.

Thùm! Thùm! Cánh cửa rung chuyển trên bản lề của nó nhưng cái then cửa mới đã giữ nó lại. Một tiếng rên rỉ nhỏ đến từ bên ngoài. Khủng khiếp. Đáng sợ.

Một cái bóng xuất hiện tại cửa sổ. Cái gì đó cào bới lên kính, như với móng vuốt. Tóc gáy cô dựng đứng lên.

Tiếng rên rỉ tăng lên trong sân, càng lúc càng to hơn, cho đến khi nó kết thúc trên một tiếng thét như chết. Âm thanh dễ sợ đó rùng rùng xuyên qua cô.

Sự cào bới tiếp tục điên cuồng. Lớp kính không thể chịu đựng nhiều hơn nữa, cô nghĩ. Thêm nữa nó sẽ vỡ mất.

Người đàn ông trên giường cô ngồi dậy. “Tiếng ồn quái quỷ gì thế?”

“Không có gì,” cô lầm bầm. “Quay trở lại giấc ngủ đi.” Anh là người bệnh. Anh không thể giúp. Cô run rẩy. Với cơn thịnh nộ, cô tự nói với mình. Và bệnh, tuyệt vọng vì sợ hãi.

Cô với lấy cái chảo cô vẫn giữ bên dưới nệm và thò nó ra bên dưới tấm chăn. Những ngón tay như sắt cầm chặt cánh tay cô. “Không có gì, chân của tôi. Cô sẽ làm gì với cái đó vậy? Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì đâu,” cô khẳng định. “Chỉ là ai đó đang cố dọa tôi với bọn trẻ.” Anh có thể là một kẻ bệnh tật, nhưng, phải có ai đó an ủi cô ấy.

“Làm thế nào cô biết?”

“Đây không phải là lần đầu tiên xảy ra,” cô nói ngắn gọn, xem nơi những âm thanh này đến từ đâu.

Một tiếng tru kinh khiếp khác xé tan màn đêm, và cào bới vào cửa sổ lần nữa. Tấm kính kêu răng rắc dưới sự tấn công này.

“Nó trở lại phải không chị Maddy?” một giọng thì thầm nhỏ run rẩy từ cầu thang.

Ồi, Chúa ơi, bọn trẻ...

John và Jane đang ở lưng chừng cầu thang, nhợt nhạt như những bóng ma, khuôn mặt nhỏ nhắn của chúng tái đi vì kinh sợ. Nhưng là một sự sợ hãi kiên định. Đối mặt với những con rồng - lần này là thực sự. Với đôi tay rung rung, John nắm chặt con dao đi săn của cha cậu đã cho cậu. Còn Jane cũng lấy bẫy như một chiếc lá, nhưng cô bé cũng đã chụp lấy một ống trục trong hình dáng tháo vát.

Đằng sau chúng trên cầu thang, Susan đang quỳ, cánh tay cô bé ôm Lucy đang khóc thốn thức. Henry đứng với các cánh tay dang ra bảo vệ các em gái. Một cậu nhóc tám tuổi, đang cố trở thành một người đàn ông.

Sự thịnh nộ đã đuổi cổ nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của Maddy. Trẻ con không nên bị làm cho như thế này. “Đừng sợ,” cô nói với một giọng vững trãi mà cô có thể xoay sở. “Hắn không thể vào trong được. Nó chỉ là một kẻ đáng tởm đáng cố dọa chúng ta mà thôi.”

“Nếu nó phá bể kính thì sao chị?” Jane thì thầm.

“Vậy thì chị sẽ đánh lên đầu nó với cái chảo này,” Maddy nói quyết liệt.

Những lần đầu tiên kẻ phá bình đến trong đêm, cô đã quá sợ để cử động. Cô đã túm tụm vào với đám trẻ, chờ đợi sinh vật đó phá cửa bước vào, chuẩn bị tinh thần cho một cuộc chiến.

Lần này là lần thứ tư nhưng nó chưa bao giờ phá cửa. Cô đã bớt sợ.

Cửa sổ tối lại và một khuôn mặt chăm chú nhìn vào. Bọn trẻ hét lên. Thật kinh hoàng. Hắn ta - hay nó - không có mặt. Hình dáng đó mặc một cái áo có mũ trùm đầu, như một tu sĩ, nhưng nơi khuôn mặt của hắn ta thì...không có gì. Trống không, trắng toát. Nó rên rỉ, giống như thứ gì đó thoát ra từ ngôi mộ, những ngón tay quần vải trắng vô lấy tấm kính ở bên này hay bên kia khuôn mặt vô hình.

“Đó là một trò bịp bợm,” Maddy nói giận dữ. “Hắn đang cố dọa chúng ta, quần thứ gì đó giống như băng gạc hay vải thưa lên mặt và dùng một cái đèn lồng giấu đi. John, em đã từng một lần làm thế ở Halloween, nhớ không? Hắn ta không phải một con ma, chỉ là một kẻ dã thú nghĩ rằng có thể dọa chúng ta. Được rồi, NGƯỜI KHÔNG DỌA ĐƯỢC TÔI ĐÂU!” cô hét lên với cái cửa sổ. Đó là nói dối. Cô đang lắc như một chiếc lá.

“Có một khẩu súng trong túi của tôi,” Mr. Rider nói cáu kỉnh. “Hãy lấy nó!”

Cô cho anh một cái nhìn giật mình. “Một khẩu súng?”

“Nếu hắn nghĩ cô đơn độc và không được bảo vệ, với chỉ cái trục cán và cái chảo rán để bảo vệ mình, hắn sẽ không dừng lại đâu. Nhưng nếu hắn nghĩ cô có một khẩu súng...”

Cô chạy đến lấy khẩu súng lục.

“Dẫn bọn trẻ chờ trên gác,” anh bảo cô.

“Không, đây là vấn đề của tôi.” Cô sẽ không chạy trốn và để một người đàn ông bị ốm - một người xa lạ - bảo vệ cô. Đây là nhà cô.

“Nó có thể bắn đấy.”

“Ồ, tôi biết.” Cô ngập ngừng khi đột nhiên khả năng giết chết một người đàn ông lơ mơ hiện ra. “Tôi không quan tâm nếu anh làm bị thương hắn, nhưng tôi không muốn giết hắn.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì tôi muốn biết tại sao hắn làm thế. Và nếu anh làm vỡ cửa sổ, chúng ta sẽ đóng băng mất.”

Anh nhún vai. “Được thôi. Giờ dẫn bọn trẻ tránh khỏi đây.”

Cô tóm lấy một tấm chăn và tập hợp bọn trẻ lại với nhau. Chúng cúi người trên sàn, chen chúc nhau dưới tấm chăn, nhìn đến quên thở.

Một lần nữa, cái bóng đó lại ép khuôn mặt biến dạng của hắn ta lên trên tấm kính. Kẻ dê tiện! Cánh tay của Maddy siết chặt quanh các thân thể nhỏ nhoi đang run rẩy.

Mr. Rider đã bắn vào đồng gỗ xếp chồng lên nhau bên cạnh lò sưởi. Tiếng nổ lớn! Tiếng nổ quá lớn làm Maddy gần như giật nảy mình. Một sự im lặng đột ngột, sau đó là âm thanh của đôi chân đang chạy.

“Hắn đi rồi hả chị Maddy?” Lucy khóc nức nở. Maddy chạy bay xuống cầu thang và mở tung cửa, nhìn chăm chú vào bóng tối để xem nếu cô có thể nhận ra người đàn ông đang bỏ chạy. Nhưng hắn chỉ là một cái bóng mặc áo choàng đen, đang đưa lên đôi trong ánh trắng.

Bọn trẻ bò xuống cầu thang, cần phải chắc chắn rằng sự khủng bố đã kết thúc. John và Henry tìm kiếm vỏ đạn từ đồng gỗ. Jane, Susan và Lucy rúc ở phía trước lò sưởi trong chăn ấm, trong khi Maddy hâm nóng một ít sữa. Người đàn ông trên giường lặng lẽ lau sạch súng của anh. Quan sát.

Bọn trẻ uống sữa của chúng, ném cho Maddy các câu hỏi, nhưng những câu trả lời - những câu trả lời thật sự - lại lảng tránh. Bọn trẻ đã đủ hài lòng với “một người xấu” - ông ba bị của mọi thời thơ ấu.

Maddy không tin vào ông ba bị. Phải có một lý do.

“Tôi không thể tưởng tượng được tại sao,” cô nói với Mr. Rider khi leo lên giường trở lại. “Hắn dường như không muốn phá cửa. Lần đầu hắn đến thậm chí còn không có một cái khóa thích hợp trên cửa, chỉ là một cái chốt. Một cái đẩy mạnh sẽ làm nó bung ra ngay. Nhưng hắn thậm chí còn không buồn thử.”

Anh kéo chăn lên vai cô. “Hắn hẳn muốn thứ gì đó.”

“Hắn vậy, nhưng cái gì? Chúng tôi không có tiền và tài sản rất ít. Chúng tôi thậm chí còn không sở hữu ngôi nhà này. Sẽ được gì nếu làm cho một phụ nữ đơn độc với năm đứa trẻ sợ hãi?”

“Sự hài lòng?” anh đề nghị. “Trên thế giới này có những kẻ hay ức hiếp kẻ khác thích thú làm những chuyện như vậy.”

Cô xem xét vấn đề. “Tôi không xúc phạm bất kỳ ai mà tôi có thể nghĩ đến.” Ngoại trừ Mr.Harris, người quản lý ngôi nhà này, cô đột ngột nghĩ ra, mặc dù tất cả điều cô đã làm là tranh luận về hợp đồng thuê nhà với Sir Jasper.

“Chuyện này đã xảy ra bao nhiêu lần rồi?”

“Đây là lần thứ tư trong vòng hai tuần qua.” Và trong hai tuần qua, Mr. Harris đã đến với yêu cầu tăng tiền thuê.

“Giờ không gì có thể làm được, vậy hãy nhắm mắt lại và cố ngủ,” anh nói, kéo lưng cô về phía anh. “Chúng ta sẽ nghĩ ra cái gì đó để làm về chuyện này vào buổi sáng.”

Từ “chúng ta” nghe rất an ủi, cô nghĩ khi từ từ thư giãn. Như là hơi ấm của anh úp vào cô. Nó chỉ như là cô đang từ từ nhận ra rằng Bức tường Hadrian đã trôi đi đâu mất, nhưng cô quá mệt và quá buồn ngủ để lo lắng về nó.

9. Chương 8

Nhịp đều đặn của hơi thở cô thay đổi. Cô sắp thức dậy.

Anh đã thức vài phút trước, hít thở mùi thơm của cô, mùi của làn da của cô nơi miệng anh chạm vào gáy cô, hương thơm của mái tóc mới gội của cô, mềm mại nơi má anh, mùi nhẹ nhẹ của...cái gì đó hấp dẫn.

Từ từ anh nhận ra rằng trọng lượng bàn tay ấm áp của anh đang ở trên ngực cô, rằng anh đang như một cái muỗng úp quanh cô, dọc theo chiều dài cột sống của cô, đầu gối anh giữa hai đùi mềm mại của cô, trần đến từng inch từ khe đùi của cô.

Cơ thể anh đã hoàn toàn bị khuấy động. Đang nhức nhối với khao khát.

Anh phải rời khỏi cô, quay đi. Anh đã cho cô những lời như một quý ông.

Nhưng cơ thể của họ đã sắp xếp họ lại theo cách đó trong khi ngủ; nó không phải là sự quyến rũ với nỗ lực cố ý.

Và anh không thể làm cho mình di chuyển.

Bên cạnh đó, anh muốn xem cô ấy sẽ phản ứng lại như thế nào. Liệu cô ấy, có như anh, bị giằng xé giữa cảm dỗ và ý thức?

Về phần anh, sự đúng mực thậm chí đã không còn là một câu hỏi nữa. Họ đã chia sẻ cùng một chiếc giường đã ba đêm nay..Hoặc là bốn? Anh không thể nói; khái niệm ngày và đêm đã mất với anh.

Nhưng sự đúng mực là cái mà mà mọi người khác đều nghĩ đến.

Cái mà họ không biết không thể xúc phạm họ.

Lương tri là một vấn đề khác.

Lương tri đã tuyên bố rằng cả hai người họ đã hành động điều có thể mang lại hậu quả không mong muốn. Lương tri nhắc nhở anh rằng anh đã không biết anh là ai. Anh có thể là đã kết hôn rồi. Anh sẽ là một tên gốc hành động mà không cần biết các rủi ro.

Và cô - cô sẽ thực sự ngốc nghếch vì đã để bản thân bị cám dỗ bởi một người đàn ông vô danh. Danh tiếng là một điều. Nhưng để có thai và không chồng, là điều hoàn toàn khác.

Không có “cửa” cho hôn nhân. Nhà tranh không thể kết hôn với lâu đài. Ký ức anh có thể là trong những mảnh vụn nhưng đã có vài cú chớp qua về “nhà” nhắc anh rằng đó là một lâu đài lớn và ấn tượng - nếu nó không phải là một lâu đài, thì nó là một ngôi nhà rất lớn.

Anh đang nằm trên lửa nhưng anh không thể dừng lại.

Anh giả vờ ngủ khi đoán được lúc này cô đã nhận thức được nơi bàn tay anh đang đặt, nơi đầu gối anh đang để, và cái đang thúc vào quả đào của một bên mông cô.

Liệu cô sẽ bắn ra khỏi giường như con mèo bị bỏng?

Hay cô sẽ ở lại và xích lại gần?

Với khoái cảm về ngái ngủ cô bắt đầu đuổi người ra, sau đó đóng băng với một tiếng thở hổn hển. Một khoảng lặng thận trọng theo sau.

Anh mỉm cười. Anh gần như có thể nghe thấy tiếng tích tắc trong suy nghĩ của cô, đang nghĩ gì với phần thân thể đang ở đó.

Và sau đó anh cảm thấy sự phản hồi của cô. Nhịp tim anh đập tăng lên một mức độ khác khi núm vú của cô cứng lại ở giữa lòng bàn tay anh. Nó đã dẫn từng mẫu ý chí của anh đến sự không phản hồi.

Hắn là cô đã cảm thấy được sự cương cứng của anh ép bên cô. Anh đang cứng như đá và đang đau.

Áo ngủ của cô đã tốc lên hông cô. Anh có thể cảm nhận được chính xác nơi làn da mịn màng, mềm mại nữ tính thế chỗ cho lớp vải flanen được giặt sạch. Anh mỉm cười với mình khi cô cố bí mật kéo nó xuống, sau đó cố kiềm một tiếng rên khi mu bàn tay cô chạm vào sự cương cứng của anh.

Cô đóng băng. Tay cô vẫn ở lại nơi đó, không cử động.

Liệu nó có thể cứng hơn nữa không? Anh nghi ngờ.

Đó là địa ngục, tư thế sẵn sàng trên bờ vực của thiên đường, không thể cử động, và đang tập trung vào nhịp thở của một người. Nếu anh “tỉnh giấc” và chấm dứt sự tra tấn tinh tế này?

Mỗi thớ thịt của cơ thể anh hét lên để có cô, cảm dỗ cô trong khi cô ầm ập, ngái ngủ và đang khuấy động như thế này.

Nhưng nếu anh làm, anh sẽ không bao giờ biết được liệu cô có sự tự nguyện của mình không. Và anh cần, hoàn toàn tuyệt vọng, cần biết điều đó.

Cô cử động và anh đã muốn rên lên, nhưng anh giữ yên lặng khi cô gỡ ra cánh tay đang ôm cô và xoay vào trong giường đối mặt với anh, nâng lớp chăn lên và đặt cánh tay anh dọc theo cơ thể anh.

Anh đã nghĩ cô sẽ trượt ra khỏi giường ngay, nhưng cô ở lại, mặt cô rất gần với anh. Anh có thể cảm nhận sự gần gũi này của cô. Cô sẽ làm gì? Cô sẽ nhìn cái gì? Anh muốn mở mắt ra và ngắm cô say sưa, nhưng anh muốn nhiều hơn nữa để xem cô sẽ làm gì.

Có một tiếng sột soạt của tấm chăn và anh gần như giật nảy mình khi cô nhẹ nhàng vuốt nhẹ tóc anh bên dưới lớp băng gạc. Mỗi inch của làn da đang khao khát sự đụng chạm của cô và cô phải vuốt ve trán anh!

Anh giữ hơi thở mình đều đặn, môi anh hơi hé mở. Cô lướt tay lên miệng anh trong sự vuốt ve trong sáng nhất, kéo dài trên vết sẹo ở khóe miệng anh. Cô chạm những ngón tay dọc theo quai hàm anh. Chắc là anh cần một sự cạo râu khác?

Cô nới lỏng tấm chăn xuống một chút. Thêm nữa đi, anh thúc giục âm thầm. Anh mặc cái áo ngủ của ông mục sư không cài nút - giờ anh ước rằng mình đã cởi nó ra hồi đêm, cư xử với nó như anh đã cư xử với cái thứ mà cô gọi là bức tường Hadrian.

Cô nâng tấm chăn lên cao hơn một chút và anh cảm thấy một chút không khí lạnh. Anh hoan nghênh nó. Cơ thể anh, hay ít nhất là một phần của nó đang bị đốt cháy.

Cô tò mò. Cao hơn nữa đi, anh thúc giục âm thầm, cao hơn đi. Hãy giật tất cả ra đi.

Thật ngốc nghếch để nhìn chằm chằm bây giờ, Maddy tự nhủ. Anh ấy có thể thức dậy bất kỳ lúc nào, và cô sẽ bị bại lộ, vì đang cư xử như một...kẻ vô đạo đức.

Cô liếc nhìn khuôn mặt anh. Hàng mi dày đã không có sự động đậy. Ngực anh lên xuống đều đặn, hơi thở của anh không thay đổi. Anh đã ngủ say.

Cô đã căng thẳng một cách ngớ ngẩn.

Ánh mắt cô trở lại chỗ chữ V sâu trong cổ áo ngủ của anh. Anh đã mở tung mỗi nút áo và khuôn ngực vững chắc nam tính của anh với những sợi lông đen xoăn phủ lên, đã cuốn hút cô. Thật là lỗi bịch.

Cô đã thấy anh trần như nhộng trong vô số lần, đã lau khô từng inch của anh. Cơ thể anh không còn gì bí ẩn với cô.

Tuy nhiên cô không thể kéo ánh mắt của cô đi chỗ khác.

Về phần cái cô đã cảm thấy khi cô cố kéo cái áo ngủ của mình xuống đến mức của sự đứng đắn hơn nữa...Cái thứ thật cứng nóng ắn vào bên cô...

Nó không cảm thấy giống như bất kỳ phần trần trụi nào của anh mà cô từng thấy. Và cô đang bị đốt cháy với sự tò mò.

Cô nâng tấm chăn lên cao hơn...cao hơn...Vải của áo ngủ của anh đã che phủ nơi cô muốn nhìn thấy nhất. Cô bị dày vò bởi sự mong muốn của các ngón tay và đã kéo mạnh nó một cách nông nổi. Cái áo ngủ trượt lên trên. Cô kéo lần nữa-

"Tiếp đi, kéo nó lên hết," một giọng trầm sâu mời gọi với vẻ thích thú ngái ngủ.

Cô đánh rơi tấm chăn. "Tôi không. Tôi đã không." Nhưng cô đã làm. Cô đã. Bị bắt quả tang. Đỏ mặt, còn hơn thế. Má cô muốn bốc cháy.

Anh cười tủm tỉm và nó giống như một thổi sô cô la ấm, béo ngậy. Một thổi sô cô la láu lỉnh. "Tiếp đi, tôi không phiền đâu."

Cô cố nghĩ ra điều gì đó để nói. "Tôi chỉ đang kiểm tra..." Cô ấp úng, không thể nghĩ ra một lý do nào.

Anh cho cô một cái cười xấu xa. "Và tôi ổn cả chứ? Không có gì hỏng hóc chứ? Có gì cần chú ý không?"

Đầu và mắt cá chân anh đã bị thương; cô tìm cái gì đó đúng lúc phát nổ giữa chúng. Nơi cô chẳng thấy cái gì cả. Cô thấy lúng túng với một sự xấu hổ.

"Không có gì," cô lầm bầm.

"Thật ra tôi đang cảm thấy hơi nóng một chút. Và tôi chắc rằng có một chỗ đang sưng lên. Và nó đang đau. Em có chắc em sẽ không thích để kiểm tra tôi chứ?" Sự diễn tả của anh là đơn thuần, nhưng nụ cười là của quỷ.

"Không, tôi-"

"Kể nói dối bé nhỏ." Anh vươn một bàn tay lười biếng khum đầu cô, và hôn cô.

Đó là một nụ hôn từ từ, mềm mại, ấm áp như ánh mặt trời buổi bình minh, pha trộn với sự bí ẩn của bóng đêm. Giàu lời hứa hẹn.

Nụ hôn đã tháo gỡ những lớp phòng thủ của cô trước khi cô có thời gian đặt nó vào đúng chỗ. Không phải tất cả những gì cô mong đợi.

Nó đã ở đó trước khi cô biết điều đó. Anh buông cô ra và lùi lại, để lại cô một chút choáng váng. Và muốn hơn thế nữa.

Cô nhìn chăm chăm vào miệng anh, vẫn còn ẩm ướt từ nụ hôn với cô. Hôn anh không như cô đã mong đợi. Hai đêm trước cô đã cho anh uống trà vỏ liễu từ miệng cô và đã nghĩ rằng không gì có thể thân mật như vậy.

Cô đã sai. Hoàn toàn, hoàn toàn sai.

Cô không biết phải nói gì. Đôi mắt xanh của anh đốt cô, còn sáng hơn cả bầu trời buổi sáng, dường như đọc được những suy nghĩ thâm kín nhất của cô. Mắt cô rớt xuống đóng chần nhàu nhĩ và thốt ra những điều đầu tiên xuất hiện trong đầu cô.

"Anh đã hứa sẽ là một quý ông." Như thể như cô là một quý cô quý phái vậy. Một quý cô sẽ không bao giờ nhìn trộm...chân của một quý ông. Đặc biệt là khi anh ta đang ngủ.

Nhưng làm thế nào anh có thể ngủ được và cũng bị...“đánh thức”?

Từ góc mắt của mình cô bắt được một tia cười lấp lánh.

“Tôi là một quý ông.” Cách anh nói nó, như thể nó là thế, “Tôi là một con sói.” Cũng quá chính xác.

“Tuy nhiên, anh đã hôn tôi.”

Đôi mắt anh nháy múa. “Đó là một nụ hôn rất lịch lãm.” Anh nghiêng người về phía trước và thì thầm, “Em có thích tôi chỉ cho em thấy một nụ hôn không lịch lãm là như thế nào không? Chỉ cần để em biết thôi.” Tia nhìn sâu thêm.

Trong một lúc cô đã quên phải đối đáp lại, trí tưởng tượng của cô bắt kịp với những suy nghĩ một nụ hôn không lịch sự có thể như thế nào. Những suy nghĩ cảm dross. Có lẽ có những người đáng bị khiển trách.

“Thuần túy vì các mục đích giáo dục, em hiểu mà,” anh kêu nho nhỏ. Chính xác như con mèo muốn có được kem.

“Không,” cô nói, chắc chắn. “Tôi không quan tâm một chút xíu nào.”

“Kẻ nói dối bé nhỏ.” Lần nữa, anh phát ra âm thanh như một sự âu yếm.

“Dù thế nào thì một quý ông sẽ không hôn tôi,” cô nói vẻ nghiêm nghị, tập hợp những tổ tiên đứng đắn nhất của cô đến cái lý do này.

“Chỉ khi em lấy cái “đàn ông” ra khỏi quý ông.”

Cô cau mày, không chắc lắm ý anh.

“Không ai có thể cưỡng lại,” anh thì thầm, và trước khi cô nhận ra ý định anh, anh đã hôn cô lần nữa.

Cô đã thích nụ hôn đầu rất nhiều.

Nhưng cái nụ hôn không lịch lãm này...đã hút hết...mỗi liên kết...suy nghĩ từ não cô.

Anh hôn mở miệng cô, tìm kiếm, đòi hỏi, làm chủ. Cô nếm sức nóng...nam tính mơ hồ...sự khao khát mong muốn...với miệng, lưỡi, và tay anh đòi hỏi một sự hưởng ứng cơ thể cô cho sự sẵn lòng, khẩn trương.

Cô tan chảy dưới sự tấn công dữ dội, sức ép từ anh, quần quai tỳ vào anh, tất cả những ý nghĩ của sự e lệ và đứng đắn đã giải thể trong trận lụt cảm xúc khi cô hôn anh trả lại, cần nhiều hơn, thêm muốn hơn.

Bất ngờ anh buông cô ra. Maddy, các giác quan của cô đang quay cuồng, chân tay cô nặng trĩu và không hợp tác, tuy nhiên cô biết mình phải làm gì. Cô cố leo ra khỏi giường.

Tay anh bắn ra và nắm cổ tay cô. “Đừng đi.”

“Cái gì?” Cô vẫn còn một chút bàng hoàng, cơ thể cô vẫn còn đang bám vào những tác động từ nụ hôn của anh, máu cô đang ca hát.

“Chúng ta chưa xong.”

Cơ thể cô đồng ý với anh, nhưng, “Xong rồi.” Cô cố gỡ tay khỏi cái nắm của anh.

“Có những điều chúng ta cần phải thảo luận.”

“Những điều gì?”

Anh nắm chặt cô, nhẹ nhàng nhưng kiên quyết. “Những tiếng động gây nổi kinh hoàng tới qua.”

“Ồ, điều đó.” Cô cố không cảm thấy thất vọng.

“Em đã báo cáo nó chưa?”

Cô thở dài. “Tất nhiên, nhưng nó được thực hiện không tốt lắm. Người quản lý của chủ đất nói rằng tôi là phụ nữ ngu ngốc đã sợ hãi những cái bóng, quan hành chánh địa phương không thể hành động mà không có bằng chứng của sự thiệt hại hoặc người trả phí, và giải pháp của ngài mục sư là muốn chúng tôi đến ở

với ông ấy và bà Matheson. Một số dân làng tôi kể đã gợi ý một sự trừ tà.” Cô nhìn thấy biểu hiện của anh và giải thích, “Họ tin đó là Bloody Abbot đang đi dạo lần nữa.”

Lông mày anh nhướng lên. “Bloody Abbot?”

“Hồn ma cổ đại của vị tu viện trưởng đã bị giết khi cố gắng ngăn chặn người của Henry thứ tám phá hủy các chạm khắc tôn giáo ở tu viện. Dân làng rất tự hào về ông ấy. Nhưng tôi không tin điều đó.”

“Em không tin vào ma quỷ?”

“Chắc chắn không phải ma, chỉ là một người đàn ông.”

“Đàn ông cũng có thể nguy hiểm như ma quỷ, có khi hơn.”

Làm như cô không biết điều đó vậy. Nhưng những đàn ông nguy hiểm không chỉ bắn vào cửa sổ trong đêm. Một vài trong số họ còn bẫy bạn lại dù sao đi nữa, áp cơ thể dài mạnh khỏe của họ vào bạn trong đêm và làm bạn chóng mặt với những nụ hôn dài, ngọt ngào, gây nghiện.

Anh vẫn nắm lấy cô, những ngón tay dài của anh khóa chặt cổ tay cô một cách nhẹ nhàng, dễ dàng. Cô giật mạnh nó ra để đi. “Tôi phải đi.” Trong khi sức mạnh ý chí của cô vẫn còn.

Cái nhìn của anh khóa ánh mắt cô khi anh từ từ nâng cổ tay cô lên đến sát miệng anh, quá gần để cô có thể cảm thấy sức nóng của hơi thở anh trên da cô. Cô không thể quay đi, đột ngột cảm thấy khó thở một cách vô lý, mà không phá vỡ cái nhìn của anh, anh lật bàn tay cô lên và hôn từ từ vào lòng bàn tay sần vì làm việc của cô. Cảm giác rùng mình xuyên qua cô. Một cách vô thức, những ngón tay cô khum lấy khuôn mặt anh.

“Tôi sẽ tìm ra con ma giả hiệu của em,” anh hứa với cô, giọng anh khàn khàn, như một hiệp sĩ nói với một cô gái. “Tôi sẽ bắt hắn, đừng lo.” Anh hôn lòng bàn tay cô lần nữa, và rụi run rẩy tuyệt vời lại lan truyền qua cơ thể cô.

Cô đau nhức để chìm trở lại vào vòng tay anh và đánh mất bản thân hơn nữa trong những cái hôn sâu, ngẫu nhiên, như thuốc phiện này. Cô ao ước, chỉ cần một lần, để có được giấc mơ buổi sáng trở thành hiện thực. Nhưng nếu cô làm vậy, cô sẽ liều lĩnh đánh mất mình hoàn toàn.

Cô ép mình kéo ra khỏi anh và trượt ra khỏi giường. Sàn đá sắc lạnh đã trả lại những giác quan cho cô.

Máu cô có thể đang ca hát với sự thỏa mãn và kích thích, và con tim ngu ngốc của cô đang khao khát những mơ ước không thể, nhưng điều này là quá nguy hiểm, quá nguy hiểm cho một phụ nữ ở vào một vị trí mạo hiểm như vậy.

Cô phải giữ anh ở chiều dài cánh tay cô. Xa hơn nữa. Cô có thể cảm thấy được dấu ấn miệng anh trong lòng bàn tay cô vẫn còn. Những ngón tay cô khép lại một cách bảo vệ trên nó, như thể chúng có thể giữ và nâng niu nụ hôn của anh mãi mãi.

Nếu có bất cứ ai trong làng này mà có được cái ý tưởng dù là nhỏ nhất của những gì đã xảy ra trên giường này sáng nay...

Danh tiếng tốt của cô là sợi chỉ tốt mỏng manh kết nối cô trong tình hữu nghị với các dân làng. Và nếu không có tình bạn với họ - có sự mua hàng của họ cho mật ong, các cái nón, và trứng - cô và bọn trẻ không thể sống sót.

Trong khi họ còn nghĩ anh là kẻ bị thương vô hại, thì cô được an toàn.

Nhưng giờ anh không phải là người bệnh tật nữa. Cô phải chấm dứt nó, trước khi cô cho phép bất kỳ sự tùy tiện nào hơn nữa.

“Khi nào đầu tôi không còn là cái đe của một gã thợ rèn nữa, chúng ta sẽ thử lại lần nữa,” anh thì thầm với nụ cười có chút nhần nhở.

Cô quay lại và thấy anh đang nhìn cô, với cách của một con mèo nhìn một con chuột đã bị sập bẫy, một cách chiếm hữu, với sự hăm dọa thấy trước.

Nó như thể anh đã tạt một xô nước lạnh vào mặt cô. Anh không biết gì về vị trí của cô, và từ sự biểu hiện của anh, anh đã không quan tâm. Anh là một kẻ phóng đảng.

Và cô là một con ngốc mơ mộng.

“Và nó sẽ sớm chứ?” cô hỏi.

Anh cho cô một nụ cười hoàn toàn xấu xa. “Tôi chắc chắn hy vọng thế.”

“Tốt.”

“Tốt?” Anh ngoác miệng.

“Vâng, vì ngay khi đầu anh không bị ông thợ rèn đe nẹt nữa,” cô nói một cách ngọt ngào, “anh sẽ rời khỏi ngôi nhà này.”

Ngay lập tức, nó xóa sổ cái nhìn tự mãn từ khuôn mặt anh, sau đó anh phục hồi. “Tôi không thể. Tôi sẽ đi đâu chứ? Tôi không có trí nhớ, nhớ không?” Cái biểu hiện đáng thương của anh rõ ràng giả tạo, giọng anh quá chín mùi sự tự tin rằng nó có thể làm đông cứng tim cô.

“Anh sẽ đi đâu á?” cô lặp lại. “Đến một nơi trong giáo xứ, nơi mà bất kỳ linh hồn lạc lối, nghèo nàn nào cũng được chào đón, dĩ nhiên.”

Anh chớp mắt. “Em sẽ không bao giờ gọi tôi vào trại tế bần.”

“Tất nhiên là không. Anh có quá nhiều tiền. Anh sẽ đi đến nhà ông mục sư.”

Lông mày anh chụm lại. “Chỗ lão già chán ngắt ấy á? Không đời nào.”

“Không, nó sẽ khá dễ dàng,” cô trấn an anh, cố tình hiểu lầm. “Ông ấy có một xe ngựa sẽ đến chở anh. Nó rất êm. Nó sẽ không làm các khớp xương đang đau của anh bị va đập đâu.”

(Maddy cố tình nghe nhầm từ bore (chán ngắt) thành bone (xương) -ND)

“Tôi sẽ không đi.”

“Anh không?” Cô cong chân mày với anh.

“Tôi không thể. Tôi - tôi dị ứng với giới giáo sĩ. Với kẻ ba hoa. Với đĩa trái cây.”

Cô cười lớn. “Chuyện vô lý.”

“Đó là sự thật,” anh nói tha thiết. “Tôi sẽ...phát ban...và...sục sôi ở cái mùi của một bài thuyết giáo.”

“Nhưng làm thế nào ông có thể biết được vậy, ông Rider,” cô nói ngọt ngào, “khi ông còn không nhớ tới tên ông nữa là?”

Anh nhún vai. “Thì nó cũng giống như bức tường Hadrian vậy đó, một trong những điều kỳ quặc mà tôi nhớ được.”

“Rất kỳ lạ. Và hoàn toàn không liên quan, tôi e là vậy. Ngay khi anh có thể đi được, tôi sẽ lấy lại giường của tôi.”

“Em còn hơn cả được chào đón ấy chứ. Không phải là tôi đã làm rõ rồi sao?”

“Ngược lại và đó là sự -” Cô dừng lại. Cô sẽ không mắc vào cuộc tranh luận với anh ta.

“Em đang sợ.” Cái nhìn của anh rơi xuống một thời gian ngắn vào ngực cô và anh mỉm cười.

Nhận thức được rằng núm vú của mình đang cứng lại trong sự lạnh lẽo, cô khoanh tay ngang ngực. “Về cái gì, Chúa tôi, tôi sợ á?”

Anh ngồi dựa vào mấy cái gối, gấp cánh tay mình phía sau đầu, và nhả răng cười. “Em thích những gì đã xảy ra trên giường này và em sợ rằng lần tới em sẽ không đủ sức mạnh của tâm trí để dừng lại.”

Vâng, dĩ nhiên là cô đã. Dù sao thì cô cũng chỉ là một con người mà, không phải vậy sao? Cơ thể cô, ngay cả bây giờ, vẫn đang giục cô nhảy lại lên giường và để anh hoàn thành cái mà họ đã bắt đầu, nhưng cô - Ôn Chúa! - đang bị lạnh, lạnh cứng.

“Vô lý,” cô nói, và âm thanh có vẻ yếu ớt, thậm chí với cả tai của cô. “Khi nào anh đủ khỏe để được di chuyển, anh sẽ đi đến nhà của ngài mục sư. Ý tôi đã quyết. Giờ thì tôi cần đi chuẩn bị cho bọn trẻ đi học-”

“Ohhhh!” Anh ta rên rỉ đột ngột và đang tăng dung lượng.

“Chuyện gì vậy?” Cô vội đến gần giường. Mặt anh hơi nhăn lên với cơn đau. “Có chuyện gì vậy?”

Anh mở một con mắt màu xanh lên và nói trong một giọng hoàn toàn bình thường. “Tôi có một cơn đau tái phát.”

Cô đã đấu tranh một nụ cười. “Anh không thể nào. Và anh sẽ không thay đổi ý của tôi được đâu.”

Mắt anh nhắm lúc anh làm một tiếng rên khác đầy nghệ thuật. “Tôi dị ứng với giới giáo sĩ. Những mục sư làm tôi chóng mặt...các linh mục thì làm tôi hồi hộp...còn các giám mục thì làm tôi cáu lên.” Anh thêm vào trong một giọng yếu ớt một cách thuyết phục, “Tôi có thể bị mắc kẹt ở đây trong nhiều tuần...”

“Trong trường hợp đó, tôi sẽ gọi ngài mục sư đến đây để đặt tay (ban ơn phép lành).” Cô kéo rèm lại với một sự hăng hái.

Giọng anh theo cô vào chỗ rửa chén. “Ông ấy tốt hơn là không nên đặt tay lên tôi! Ông ấy đã chọc một ngón tay vào trong xương sườn tôi ngày hôm qua một cách triệt để không thân thiện! Nếu ông ta mà còn cố làm thế, tôi sẽ đâm ông ta, dù có là một thầy tu hay không.”

Maddy cười toe toét. Anh ta là một con quỷ, chắc chắn thế. Cô đặt nồi bột yến mạch lên bếp, rửa mặt rồi thay quần áo, và đi lên gác để đánh thức các em.

“Em có thể đưa Mr. Rider bữa sáng của anh ấy không chị?” Jane hỏi khi cháo đã sẵn sàng.

“Chị đã làm điều đó vào lần vừa rồi rồi,” Susan ngắt ngang. “Giờ tới phiên em.”

“Em sẽ đưa,” John đề nghị. “Em chắc là anh ấy thích một người đàn ông hơn-”

“Tất cả các em sẽ đưa,” Maddy ngắt ngang trước khi cuộc tranh cãi có thể bắt đầu. “Jane, cầm cái khay với cháo, Susan, lấy mật ong, Henry mang bình sữa, còn John đưa anh ấy trà vô liều. Hãy nói với Mr. Rider anh ấy có thể thêm mật ong nhiều hơn nếu nó quá đắng.”

“Ngạc nhiên chưa, Mr. Rider có thể nghe thấy qua bức màn này,” một giọng trầm vang lên.

“Em cũng muốn mang cái gì đó nữa.” Lucy nói lên.

“Được, tất nhiên rồi, em sẽ mang cái khăn ăn cho anh ấy.” Maddy đưa nó cho cô bé, người đã “hành quân” một cách quan trọng đến cái giường, lấy cái ghế để trèo lên trong một tay và cái khăn ăn trong tay khác.

Maddy chờ cho bọn trẻ thôi nhặng xị lên với anh ta và trở lại bàn. Chúng cũng thích thú với anh như cô. Anh ta quá lồi cuồn đến đáng ghét. Hoàn toàn không thể cưỡng lại.

Nhưng cô phải.

Ngay cả khi anh ta bất tỉnh, cô cũng đã bị kéo về phía anh.

Cô không biết gì về anh, đã không biết rằng mắt anh có màu xanh hơn một bầu trời mùa hè vào đêm, rằng chúng có thể trêu chọc và nhảy múa với vẻ nghịch ngợm, rồi đột ngột biến thành màu thâm như đêm tối. Hoặc cái màu xanh đó cũng có thể đốt cháy với một ánh sáng cực mạnh...

Và cô đã ngủ ba đêm với cơ thể anh bên cạnh cô, cảm thấy - khá phi lý - an toàn với một người lạ trên giường cô.

Tệ hơn, cô còn cho rằng sẽ tiếp tục an toàn một khi anh ấy lấy lại trí nhớ của mình. Bởi vì anh ấy là một quý ông.

Điên thật! Anh ta là nguy hiểm hơn bao giờ hết. Và trong cách cô sẽ không bao giờ nhận ra.

Ai có thể nhìn thấy mối nguy hiểm khi nhìn thấy anh trò chuyện nghiêm túc với hai cậu bé, cho phép chúng kể với anh những điều về các con ngựa mà có khả năng là anh biết mãi mãi, không để lộ rằng anh đã quá mệt mỏi hay buồn chán hoặc đang đau đớn?

Nhưng có đó. Có nguy hiểm trong cách anh mỉm cười và cảm ơn Jane hay Susan vì đã lấy cho anh một tách nước hay một cái đĩa, làm các cô bé cảm thấy quan trọng và được đánh giá cao.

Lucy khá là chiếm hữu anh, nhất định rằng nụ hôn của cô bé đã làm anh tỉnh dậy. Và mặc dù rõ ràng rằng anh ít có tiếp xúc với trẻ con, anh cũng đã không bác bỏ những khái niệm trẻ con của cô bé mà còn đáp trả bằng sự tử tế nghiêm trang làm cô bé phát sáng lên với niềm tự hào.

Anh cũng đã lỡ đi chấn thương của mình để bảo vệ chúng khỏi kẻ xâm nhập. Anh biết rằng bắn súng sẽ làm anh đau, nhưng anh không hề do dự.

Cô đã không biết anh là loại người gì trước đây.

Giờ cô cũng không biết, cô nhắc nhở mình. Cô vẫn không biết gì về anh hết.

Chỉ biết rằng anh tử tế với phụ nữ và trẻ con. Và hào hiệp. Và cứng đầu. Và lịch thiệp. Và bị nạn. Anh là một quý ông, có những ngón tay sạch sẽ và được chăm sóc tốt.

Nhưng cũng là một kẻ phóng túng.

Mặc dù cô biết rất ít về anh, nhưng cô cũng có thể nói rằng anh không thuộc về thế giới của cô. Và cô không phù hợp với anh và có lẽ sẽ không bao giờ.

Anh có cách cư xử tuyệt vời. Che chở, hào hiệp. Hài hước. Đẹp trai.

Nguy hiểm.

Sự thu hút, sự phỉnh phờ của Hoàng Tử Quyển Rũ, cô nhắc nhở mình. Phụ nữ có một chiều hướng không tránh được để thấy được sự lãng mạn ở nam giới và những tình huống mà không ai có. Đó là lý do Grand-mère đã bắt Raoul chờ tới hai năm...Hãy bảo vệ mình khỏi những xu hướng tiền định của riêng mình.

Dĩ nhiên Mr. Rider thì tốt với cô và bọn trẻ - anh ta không có gì khác để làm, không nơi nào để đi. Sự sống còn của anh là phụ thuộc vào lòng tốt của họ.

Anh ta chỉ là một người đàn ông. Nhưng đối với cô, là nguy hiểm.

Cô cần anh biến mất. Cuộc đời cô chắc sẽ buồn tẻ hơn, ít thú vị hơn, nhưng trái tim cô sẽ an toàn hơn.

Cánh cửa mở bay ra và Maddy ló đầu vào trong. “Nấp đi! Mr. Harris đang tới.”

Mr. Harris là cha nội nào vậy? Anh nhìn xung quanh tìm một nơi để trốn. Chỉ có chỗ rửa chén nhưng nó quá lạnh để làm mát gót chân của anh và ai mà biết được là sẽ trong bao lâu. Anh leo trở lại lên giường và kéo màn.

Anh nhìn vào một khoảng trống trong tấm màn. Harris khoảng 40, người rắn chắc, nhưng quần ống chèn của ông ta thì chật quá, áo khoác thì sáng quá, còn tóc thì mỏng dính, cẩn thận cởi nón ra, hẳn đã từng bị chòng ghẹo, và sử dụng sáp thơm bôi tóc che đậy một khoảng hói.

Một người cầu hôn? Ông ta quá già với cô, chưa kể đến quá lố bịch.

Harris bước vào ngôi nhà và ngồi vào bàn mà không được mời. Về tự tin của ông ta, gần như là mang không khí của sự sở hữu, quấy nhiễu. Ông ta đã vào thẳng vấn đề. “Tôi đã nhận được hướng dẫn từ người chủ sở hữu mới-”

“Tôi nghĩ ông đã nói ông ta đã ra khỏi đất nước,” cô ngắt lời.

Ông ta đã cho cô một cái nhìn chặt chẽ. “Đúng vậy, nước Nga. Nhưng ông ấy đã gửi những hướng dẫn đến cho em trai ông ấy, người có quyền lực của luật sư.”

“Em trai ông ấy?”

“Bá tước của Alverleigh”. Harris xoay đầu. “Tiếng gì thế? Có ai đó ở đây à?”

Đằng sau bức màn, anh cứng người. Khỉ thật. Hẳn anh đã tạo ra một âm thanh. Nhưng Bá tước của Alverleigh? Tên này hình như có nghĩa gì đó. Nhưng cái gì?

“Ai cơ?” cô hỏi Harris. “Giờ về bức thư này-”

Harris đã không trả lời. Ông ta nhìn chằm chằm vào hốc tường, chân mày thắt nút với sự nghi ngờ. “Cô có ai đó trong ấy phải không?”

Cô làm một cử chỉ thiếu kiên nhẫn. “Bọn trẻ đôi khi chơi ở đó. Có lẽ Lucy đang ngủ trưa. Không vấn đề gì chứ? Có phải ông đã thông báo cho người chủ sở hữu mới về lời hứa của Sir Jasper-”

“5 bảng mỗi cuối tuần.”

Hàm của cô rớt xuống trong thất vọng. “5 bảng? Nhưng tôi không có 5 bảng.”

“Vậy thì cô phải rời đi thôi.”

“Rời đi? Nhưng tôi không thể-”

“5 bảng mỗi cuối tuần hoặc cô phải ra ngoài. Thư của Mr. Renfrew đã kiên quyết thế.” Cái ghế cọt kẹt khi Harris dựa lưng, rõ ràng là đang thưởng thức khoảnh khắc này.

“Nhưng đó là ngày mai.”

Harris nhún vai.

“Mr. Renfrew này là ai vậy? Tôi cần nói chuyện với ông ấy.”

“Ngài Mr. Nash Renfrew là chủ sở hữu mới. Ông ấy là cháu của Sir Jasper Brownrigg và là anh trai của Bá tước Alverleigh,” Harris nói với sự hài lòng ác ý che giấu. Ông ta vẫn đang nói, nhưng các từ ngữ của ông ta dường như biến mất.

Renfrew? Bá tước của Alverleigh? Thế giới nhỏ bé của cái giường trong hốc tường này dường như đang quay. Renfrew...

Nash Renfrew...

Anh đã nhìn thấy một trận tuyết lở ở Thụy Sĩ, một lần. Đầu tiên một vết nứt nhỏ xíu gần như vô hình, và một mảnh nhỏ của tuyết rơi ra. Một tiếng rì rào kỳ lạ theo sau và tuyết bắt đầu trượt xuống, đầu tiên thì trong những tảng băng, sau đó thì những mảng lớn bị tả tơi, rồi thành linh toàn bộ sườn núi trượt xuống, nhào lộn, đập vỡ cảnh quan xuống ở một tốc độ đáng sợ, cuốn đi tất cả mọi thứ với nó.

Và sau đó một sự im lặng khủng khiếp vang vọng.

Trí nhớ của anh đã trở về như thế này đây, một vết nứt nhỏ xíu bắt đầu với tên anh, Nash Renfrew.

Anh là Nash Renfrew. Và em trai anh là Marcus, Bá tước của Alverleigh.

Và đột nhiên não anh bị lấp đầy với những tảng băng, những mảng lớn của ký ức: những cái tên, những khuôn mặt, những khoảnh khắc, những mùi vị, tất cả kết nối lại, xoáy tít, va chạm loảng xoảng, rơi xuống một chỗ như một mảnh ghép của câu đố điên khùng đã hành hạ anh ngày đêm, và bây giờ, cuối cùng, đã bắt đầu có ý nghĩa.

Anh không chắc bao nhiêu thời gian đã trôi qua trong khi nó đang xảy ra; trong một chừng mực nào đó nó như hàng giờ, nhưng nó đã qua trong nháy mắt. Một chút giống như những trận tuyết lở.

Và sau đó để lại anh gần như tan vỡ, khi anh bắt đầu đặt nó lại với nhau, đặt bản thân anh lại với nhau.

Tên anh là Nash Renfrew và anh đang trở về nhà từ...không, không phải trở về nhà. Anh đang đi xem bất động sản của Chú Jasper. Ai đó đã viết - Marcus? Không, một vài luật sư, anh nghĩ, để nói rằng Chú Jasper đã chết. Nash được biết đến trong nhiều năm rằng anh là người thừa kế. Trang viên Whitethorn không bị hạn chế trong việc thừa kế, Jasper chưa bao giờ kết hôn, và Nash là con trai của một người em, được sở hữu một ít tài sản của ông ấy.

Vậy là anh đang cưỡi ngựa đến dinh thự của Chú Jasper...không, không đúng. Người ta không thể xuống một con tàu và cưỡi ngựa vội vã được. Anh chỉ vừa mới trở về từ...từ Nga, từ St. Petersburg. Không, cũng sai. Anh đã đi London trước, rồi sau đó ghé thăm Cô Maude ở Bath trước khi anh rời đi, rồi đi...vì...

Vũ hội! Anh gần như đã nói to những từ đó. Anh gần như đã quên anh không ở một mình, mà cái quyền đó là rất quan trọng.

Anh là Nash Renfrew và quyền lực là tên đệm của anh.

Anh chăm chú nhìn ra giữa bức màn, nhưng Harris đã đi. Maddy đang bọc trong một áo choàng, khuôn mặt cô nghiêm nghị và giận dữ.

“Maddy,” anh nói, “Tôi phải nói với em-”

“Để sau,” cô nói một cách cộc cằn. “Tôi phải đi ra ngoài.”

“Nhưng tôi đã có lại ký-”

Cánh cửa đóng lại sau lưng cô.

Nash không phiền. Anh sẽ nói với cô khi cô trở về. Năng lượng đang dâng lên trong anh. Anh là anh một lần nữa, trong kiểm soát, không còn là kẻ bất lực vì không biết mình là ai. Các chấn thương thể chất của anh thì không liên quan gì bây giờ. Chúng sẽ lành lại thôi. Anh đã trở lại là anh và đó mới là những gì được tính.

Kỳ lạ làm sao khi biết danh tính của một người lại quan trọng nhiều đến vậy.

10. Chương 9

Anh đã có trí nhớ trở lại. Anh là anh lần nữa. Và Nash thất vọng, không có ai ở đây để nói cả.

Anh nhớ lại những câu hỏi thường xuyên của Maddy về người sẽ đang lo lắng cho sự đi-không-tới-nơi của anh. Câu trả lời là không có ai cả.

Từ London, anh đã tạt qua thăm cô Maude ở Bath, và sau đó, kế hoạch của anh là tới thăm Harry và Nell ở Firmin Court trên đường anh tới trang viên Whitehorn. Một sự kiểm tra nhanh chóng nhưng triệt để các thừa kế của mình, thực hiện bất kỳ sự dàn xếp cần thiết nào, sau đó trở lại London cho vũ hội và bà đại công tước.

Và sau đó...có thể là...một đám cưới.

Ở Bath anh đã ngẫu nhiên gặp lại một người quen cũ người đã mời anh đến một vũ hội gần Horningsham. Nhưng anh sớm nhận ra vũ hội này đơn giản là một cái cớ cho các trò chơi trên giường buổi tối và không phải là nơi cho bất cứ một cô dâu tiềm năng nào. Nash không thích sự kết hợp ngẫu nhiên và bừa bãi, và từ Horningsham chỉ có một ngày cưỡi ngựa băng đồng là đến Whitehorn, anh đã quyết định đi trước và đã đến sớm bất động sản mới của anh. Anh đã gọi người hầu của anh đến chỗ của Harry và Nell. Vì vậy không ai sẽ mong chờ anh cho đến ít nhất là tuần tới.

Anh ước gì Maddy đã không bỏ đi một mạch như vậy, anh muốn nói cho cô ấy nghe những tin tốt lành. Không chỉ rằng anh đã lấy lại được trí nhớ, mà còn rằng anh là chủ đất mới của cô và các lo lắng của cô xem như xong. Cô có thể ở lại đây miễn phí suốt đời. Đó là cái ít nhất anh có thể làm cho người phụ nữ đã cứu mạng sống anh.

Giá như cô ấy chờ một phút...

Những hướng dẫn gì chứ?

Những từ chính xác của Harris là “tôi đã nhận được những chỉ dẫn từ người chủ sở hữu mới.”

Nash đã không có bất kỳ thư từ gì với Harry hết, ít nhất là về sự tăng giá thuê nhà. Nếu Harris đút túi anh ta với tiền thuê tăng bất hợp pháp, anh thấy khó chịu.

Có phải Harris là “Bloody Abbot”, và nếu vậy, thì tại sao? Nếu là kiếm tiền, Nash có thể hiểu, nhưng khủng bố một người phụ nữ và đám trẻ con? Và trong khi Maddy và bọn trẻ có thể sẽ bị khủng bố lần nữa, Nash không thể bỏ lại bọn họ.

Đó là một vấn đề. Thời điểm anh nói cho Maddy biết trí nhớ của anh đã quay lại, cô ấy sẽ bắt anh ra đi. Đặc biệt là vì, hóa ra là, anh có một ngôi nhà rộng lớn dưới phố với một tá giường ngủ hoặc hơn. Vậy thì sao cô ấy để anh vẫn ở lại trên giường cô ấy được?

Anh thích được ở trên giường cô. Anh thích nó nhiều hơn là anh nên thế.

Nhiều hơn là anh đã có với bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Sự thật là...nó từ từ lóe ra trong anh...anh không muốn rời khỏi cô chút nào.

Cái quái gì đã xảy ra thế này?

Anh đã luôn giữ thái độ rõ ràng với phụ nữ - không ràng buộc, không cam kết - chọn những nhân tình là những phụ nữ cũng thích kiểu vậy. Đó là luật của anh: rõ ràng, vui vẻ “qua đường”, và không ai bị tổn thương.

Còn lần này...lần này dù thế nào đi nữa - với Maddy Woodford thì không rõ ràng cũng không hời hợt. Nó như đang hướng về những vùng biển mà anh chưa bao giờ lái qua trước đây, những vùng biển mà anh đã cố để tránh xa ra khỏi cuộc sống anh, và anh sẽ không bắt đầu bây giờ.

Nhưng nếu anh đã nhận ra sự nguy hiểm này sớm hay muộn cuối cùng rồi cũng đến - và anh đã có - có thể anh sẽ hành động.

Cám ơn Chúa anh đã có ký ức trở lại. Nhưng việc quên tên anh gần như là không tệ bằng sự quên đi nguy hiểm Maddy Woodford đặt vào sự yên bình của tâm trí anh.

Cám ơn Chúa cô ấy đủ sáng suốt để ngăn chặn anh lại khi anh cố gắng lôi kéo cô vào việc làm tình. Một vài nụ hôn thì không quan trọng, ngay cả khi nếu việc hôn cô đã ảnh hưởng anh không như những nụ hôn khác đã có. Nó có thể là một tác dụng phụ của việc mất trí nhớ.

Anh vẫn có thể vùng ra, cứu anh, cứu cả hai người họ khỏi sự rối rắm không cần thiết. Anh sẽ. Anh sẽ sớm đi đến Whitehorn.

Nhưng nếu Maddy và bọn trẻ phải đối mặt với một đêm khác của sự khủng bố thì sao?

Chết tiệt, anh không thể để điều đó xảy ra.

Không có sự lựa chọn, thật sự. Anh phải ở đây. Anh sẽ đặt một cái bẫy, bắt tên khốn, và khóa cấn thận lại, rồi chuyển hắn đến phía bên kia của thế giới. Sau đó Maddy và bọn trẻ sẽ được an toàn và anh có thể rời đi với một lương tâm trong sáng.

Anh sẽ giữ lại tin hồi phục trí nhớ của mình thêm một chút nữa. Nó sẽ không phải là một dối trá, chính xác thế, chỉ là không nói hết sự thật.

Và trong khi chờ đợi, anh chắc chắn sẽ giữ Maddy Woodford ở một khoảng cách an toàn.

“Miss Woodford, cái này cho cô,” anh nói khi Maddy trở về nhà. Anh đã đưa cô ấy một tờ tiền.

Cô cầm lấy nó mà không nghĩ ngợi, nhưng khi cô nhìn thấy cái cô cầm, quai hàm cô rớt xuống. “10 bảng? Để làm gì?”

“Cho bữa ăn và chỗ ở.”

Cô nhìn chăm chăm vào tờ tiền giấy mới rõ nét. “10 bảng? Nhưng đó là một khoản vô lý chỉ cho thức ăn và chỗ ở vài ngày - mà anh thì hầu như không ăn gì cả.”

Tại sao cô ấy tranh cãi nhỉ? Anh có tiền, và Chúa biết cô ấy cần nó. Nhưng 10 bảng thì đúng là một khoản lớn cho 3 đêm trên một chiếc giường và một chút súp và món hầm.

10 bảng còn hơn cả tiền lương một năm cho một người hầu.

Và anh đã bị chấn thương đầu. Cô không muốn lợi dụng. “Cầm lấy,” anh nói, “và để không nói tới chuyện gửi tôi đến nhà ông mục sư nữa.” Anh nhìn thấy biểu hiện của cô và thêm vào, “Chỉ cho đến khi tôi có được trí nhớ trở lại, dĩ nhiên.”

“Tôi thấy - đó là một sự hồi lộ.”

“Làm chết cái ý nghĩ đó đi!”

“Nhưng nếu mục sư hỏi tôi trực tiếp, anh mong tôi nói dối chứ gì.”

“Tất nhiên là không,” anh nói ngọt ngào. “Tôi tin em sẽ trả lời theo cách của riêng em, ờ, cách độc đáo.” Đôi mắt xanh của anh nhấp múa.

Ý anh là cô “để dành” một phần sự thật. Cô đã thế. Cô ước gì mình đã đức hạnh hơn, cao quý hơn, hay nói cách khác, giữ đúng sự thật, nhưng cô đã không.

Tờ tiền kêu loạt xoạt quẩn rũ giữa những ngón tay cô trong một bài hát loạt xoạt của giấy mỏng. Cô không thể trả nó lại, cô chỉ không thể.

“Đừng nhìn tôi như thế,” anh nói. “Sẽ không lâu đâu trước khi ký ức tôi trở lại, tôi chắc vậy. Tôi đã có vài lóe sáng nhỏ - không gì quan trọng, nhưng tôi chắc đó chỉ là vấn đề thời gian.”

“Tôi sẽ chấp nhận nó, cảm ơn anh. Nhưng anh phải bảo đảm anh không bị nhìn thấy bởi bất cứ dân làng nào.” Đó là sẽ là vụ tai tiếng nếu bất cứ ai biết được. Một người đàn ông bất tỉnh là một chuyện: một quý ông đẹp trai và rõ ràng là sung sức thì lại là một chuyện khác.

Nhưng vô gia cư còn tồi tệ hơn bất kỳ vụ tai tiếng nào.

Không phải đến mức vô gia cư. Cô sẽ trở lại Fyfield Place trước khi cô để bọn trẻ chết đói hoặc sống trên đường phố. Kể từ chuyến viếng thăm của Mr. Harris, triển vọng của sự trở lại này treo lơ lửng trên cô giống như một cái rìu đang chờ để rút xuống.

Với 10 bảng này, cô đã an toàn, trong một thời gian. Chỉ cho đến khi trí nhớ anh trở lại.

Cô cất tiền trong hộp thiếc, thêm vào nó 7 xu cho đến mười phút trước nó đã đứng giữa gia đình cô và cảnh thiếu thốn hoàn toàn.

10 bảng sẽ nuôi cô và bọn trẻ trong nhiều tháng. Nó sẽ trả tiền cho các đôi giày mới cho bọn trẻ đang phát triển một cách tốc độ mà cô không thể duy trì.

Nhưng cô có thể mua thêm lương thực, và các đôi giày đó sẽ phải chờ đợi. Căn nhà đã được trả tiền thuê, điều này sẽ giữ họ an toàn. Khi Mr. Harris trở lại vào ngày mai, cô sẽ trả tiền cho ông ta.

Cảm ơn Chúa.

Trong khi chờ đợi, cô sẽ viết thư cho Bá tước Alverleigh và cho anh ta biết trường hợp của cô.

“Cảm ơn anh,” cô nói lần nữa với Mr. Rider. “Số tiền này sẽ làm tất cả sự khác biệt trong thế giới.”

“Em đang lo lắng gì thế?” Nash hỏi Maddy. Cô đã dành nửa giờ mới đây ngồi vào bàn viết một lá thư. Giờ nó đã được niêm phong và cô đang đi tới đi lui, nhìn về thất vọng.

“Tôi đã viết một lá thư cho Bá tước Alverleigh, người đại diện cho chủ đất của tôi trong khi ông ấy ra khỏi đất nước,” cô nói với anh, “nhưng giờ tôi không biết nơi để gửi nó đi. Tôi biết đó là Dinh thự Alverleigh, nhưng trong hạt nào? Có gần với thị trấn này hay làng này?”

“Tôi thấy vấn đề rồi.” Nash cau mày, vờ xem xét vấn đề đó. Trở ngại mĩa mai, nhỏ xíu đầu tiên của anh. Làm thế nào cho cô ấy địa chỉ anh trai anh mà không tiết lộ danh tính của chính anh?

“Tôi đã nói với Mr. Harris tôi sẽ viết thư, và ông ấy nói đưa nó cho ông ta rồi ông ta sẽ chuyển nó đi, nhưng tôi không tin ông ta.”

“Không, không, hoàn toàn đúng. Có thể mục sư có một bản sao của Debrett, đúng không nhỉ?”

“Của Debrett?” Cô liếc nhìn anh ngạc nhiên.

“Danh sách quý tộc của Debrett. Đó là một cẩm nang cho tất cả những gia đình danh giá nhất trong vương quốc-”

“Vâng, tôi biết nó là gì, nhưng...anh đã nhớ nó.”

“Ồ, tôi đã.” Anh xem xét mấy cái móng tay của mình. “Chắc nó được lưu trữ cùng một chỗ trong nhà với Hadrian và bức tường của ông ấy. Tôi không có ý cho rằng mình biết nó hoạt động như thế nào.”

“Đừng lo,” cô nói với anh với một sự cảm thông ấm áp. “Tôi chắc nó sẽ trở về với anh sớm thôi.”

Cô nhìn thật đẹp, thật quan tâm đến anh. Con rắn cuộn quanh lương tâm tội lỗi của Nash, siết chặt nó. Anh muốn đập nó.

“Tôi chắc ông mục sư sẽ có quyển Debrett. Nó là loại ông ấy thích thú - ông ấy có một chút gì đó trường giả học làm sang. Tôi sẽ ghé qua đó trên đường vào làng. Bọn trẻ lúc đó cũng sẽ vừa hoàn thành các bài học của chúng, vì thế vừa đúng giờ. Tôi sẽ gói lá thư này trong làng và giao chiếc mũ cho bà Richards cùng một lúc.”

Anh phải có bức thư đó trước khi cô để nó vào trong túi xách tay của mình. Một sự trì hoãn nho nhỏ vì...Anh nhìn chăm chú vào cửa sổ. “Có vẻ như mưa sẽ lớn dọc đường.”

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ. “Anh nghĩ thế à?”

“Chắc chắn. Những đám mây kia bay rất nhanh. Nhưng nếu cô không nhớ đồ giặt khô của cô sẽ bị nhúng nước...” Anh nhún vai.

“Anh có thể đúng. Tôi sẽ lấy nó vào.” Cô đặt bức thư xuống và vội bước ra ngoài.

Ngay lúc cô ra ngoài, anh trườn ra khỏi giường và, trong hai bước nhảy, đã tới cái bàn. Bức thư được niêm phong với một viên tròn đơn giản của sáp ong. Anh hơi nóng dao trong lò sưởi và áp vào mở dấu niêm. Bên khoảng lề gọn gàng mà cô chừa lại, anh viết nguệch ngoạc một ghi chú cho anh trai anh.

Marcus, em đã bị thương và đang hồi phục. Hãy cho Miss Woodford bất cứ điều gì cô ấy muốn. Em đang ẩn danh ở nhà cô ấy. Có chuyện dối trá đang diễn ra. Đôi ủng đã bị hỏng, gửi cái mới gấp. Nash.

Anh gạch dưới chữ “ẩn danh” hai lần để nhấn mạnh sự cần thiết phải thận trọng, và chữ “gấp” một lần để nhấn mạnh sự cần thiết của đôi ủng. Sau đó anh thổi thổi vào lá thư để làm khô mực, dán lại lần nữa, và rời khỏi bức thư.

Lúc cô mang quần áo vào trong, anh đã trở lại giường với vẻ vô tội và buồn chán.

“Tôi sẽ không lâu đâu,” cô bảo anh. “Nếu tôi có thể gửi lá thư này ngày hôm nay tôi sẽ rất vui.”

Không có Maddy và bọn trẻ, ngôi nhà rất yên tĩnh. Nash nên hân hoan vì sự yên bình này nhưng anh không thể nín lâu hơn nữa. Cái bình không còn chỗ; anh cần đi nhà xí.

Anh đóng cửa ra khỏi giường và thận trọng đặt bàn chân xuống sàn. Nó đau một chút, nhưng nếu anh không lạm dụng nó...

Anh làm vài bước quanh ngôi nhà, đi khắp khiêng để đỡ đau.

Sàn đá của ngôi nhà rất lạnh. Chúa biết tại sao một người cần phải mặc đồ, anh quyết định: kéo cái thứ chết tiệt đang quấn quanh bắp đùi anh và làm lạnh hơn những phần riêng tư khác.

Liệu có phụ nữ nào đứng ở đây không nhỉ?

Anh tìm thấy quần áo của anh và quần đùi, quần ống chèn, vớ len, và một chiếc ủng còn sót lại. Tốt hơn rồi, nhưng vẫn còn rất lạnh. Lạnh còn hơn ngoài trời nữa. Anh mặc vào áo khoác của anh, sau đó nhảy lò cò ra cửa sau.

Ở đó anh tìm thấy đôi ủng xấu xí của người lao động chân tay mà Maddy mang để làm việc bên ngoài. Anh đẩy các ngón chân của bàn chân bị thương vào một chiếc, rồi khập khiễng đi ra nhà xí.

Trước khi anh vào được trong nhà anh đã run lẩy bẩy. Anh thêm một khúc gỗ nhỏ vào lò sưởi. Cách đây một tuần anh đã cho xây một lò sưởi thật sự tốt. Anh thích tiếng lửa cháy, thích xem những ngọn lửa nhảy múa và những tia lửa bay. Có một sự hài lòng ban sơ trong việc thấy tiếng lửa cháy.

Nhưng Maddy và bọn trẻ hẳn phải tự mình tìm kiếm nhiên liệu, lang thang trong rừng để tìm kiếm các cành cây rơi ra, sau đó kéo nó về nhà, chẻ nó ra khi cần.

Với suy nghĩ đó, anh đã bước ra ngoài trở lại, tìm thấy chiếc riu cô để bên trong đằng sau cánh cửa sau, chẻ số củi còn lại, rồi xếp chồng nó gọn gàng. Sự kết hợp giữa việc vận động với không khí trong lành mát mẻ đã làm máu anh như chuyển động lần nữa. Anh cảm thấy tốt hơn những ngày đã qua.

Anh đi vơ vẩn quanh ngôi nhà với những bước lò cò, tìm kiếm thứ gì khác để làm. Đó là một sự nghèo nàn rõ rệt. Mỗi vật dụng đều có một đích tiện dụng, trừ một số bức vẽ màu nước rất nghiệp dư và thô sơ được đóng khung treo trên các bức tường, được ký tên là Jane Woodford và Susan Woodford. Cửa Susan khá đẹp.

Anh quay lại lò sưởi khi anh chú ý thấy một hộp da nâu, nhỏ được cất kín trên một góc kệ. Sự tò mò của anh ngay lập tức bị khuấy động. Anh lưỡng lự. Như một người khách, anh nên tôn trọng sự riêng tư của chủ nhà. Nhưng anh muốn khám phá tại sao cô ấy lại bị quấy nhiễu bởi một con ma giả và bị người quản lý nhà bắt nạt. Cái hộp có thể chứa đựng những thông tin hữu ích.

Hoặc đại loại thế anh tự nhủ.

Anh mang nó đến bên lò sưởi để nghiên cứu nội dung. Anh tìm thấy một bức họa nhỏ không đóng khung được gói cẩn thận trong một mảnh đẹp của miếng gấm cũ thêu kim tuyến, một bức chân dung của một cô gái khá quyến rũ trong trang phục của thế kỷ trước, với mái tóc được rắc bột phấn vắn cao. Cô ấy là ai? Anh gói nó lại cẩn thận.

Anh tìm thấy một quyển kinh thánh cũ, bằng tiếng Pháp, một hộp thiếc mòn vẹt chứa một đồng sáu xu và hai đồng nửa xu, một con búp bê kiểu cũ, và một thứ gì đó được gói trong miếng vải thêu giống cái của bức họa: một quyển vẽ phác thảo.

Quyển phác thảo trông lôi cuốn, hàng tá những bức vẽ họa tiết và màu nước được thực hiện với một bàn tay nghiệp dư khéo léo. Anh lật các trang một cách cẩn thận, gõ nhẹ lên những bức phong cảnh, và dừng lại, dán mắt vào một bức cô gái trẻ nghiêm nghị. Maddy khi còn nhỏ, một gương mặt sinh động, với cùng một biểu hiện của sự lo âu mờ ẩn giấu trong đôi mắt cô.

Anh tìm thấy một phác thảo khác cô đang ngồi với một phụ nữ lớn tuổi nét mặt thanh mảnh có biểu hiện lo lắng và vẻ giản dị. Bà ngoại cô?

Có một bản vẽ tinh tế một đứa trẻ sơ sinh nhỏ xíu khuôn mặt nhăn nheo và đôi mắt, anh hình như thấy gì đó rằng nó chưa bao giờ mở ra trên thế giới này: một bức chân dung của nỗi buồn.

Chắc có một câu chuyện ở đây...

Anh xem những bức phong cảnh với sự thích thú cao hơn; một lâu đài đồ sộ, nhiều chi tiết dễ thương; khu vườn của ngôi nhà nhỏ ở nông thôn, một ngôi nhà của người lao động giống nhà này và, trong nền trước, vẽ một phụ nữ lớn tuổi gầy gò đứng che kín mặt và đeo găng như người nuôi ong; vài chi tiết tinh xảo vẽ hoa dại, một màu vàng nhạt trên sườn một khu rừng, một con ong đang hút vào một bông hoa oải hương. Anh gói lại quyển phác thảo, tâm trí anh đầy các câu hỏi.

Vật cuối cùng trong hộp là một quyển vở dày trông rẻ tiền bị buộc lại bằng một sợi ruy băng đã bị mờ. Tò mò, anh tháo nút buộc. Những trang viết bằng tiếng Pháp trong nét chữ tròn trịa nữ tính. Một cuốn nhật ký. Mực đã bắt đầu bị mờ ở các cạnh nhưng những cụm từ vẫn bật ra khỏi anh.

Anh ấy sẽ cao và đẹp trai và phải rất quyến rũ hơn cả Raoul nữa, và anh ấy sẽ hôn tay mình như thể mình là một công chúa và dẫn mình lên sân nhảy Grand-mère nói anh ấy sẽ đến rằng mình phải kiên nhẫn nhưng

chẳng ai đến đây cả và bà nói rằng bà đã đọc nó trên những lá trà của mình nhưng chúng mình chưa bao giờ có trà cả chỉ có nước được thảo, và có ai đã bao giờ nghe đọc được vận mệnh trong nước được thảo chưa?

Anh mỉm cười với những suy nghĩ ào ạt và lộn xộn của cô, quá trẻ, thiếu kiên nhẫn, với mơ ước mà anh cho rằng tất cả các cô gái trẻ đều thế, một Hoàng Tử Quyển Rũ. Và ai là Raoul quyển rũ vậy? Anh lật một vài trang.

...tất cả những luyện tập này. Mình ngày càng mệt mỏi, như thể có cái gì đó. Papa nói Grand-mère bị “âm đầu” và có lẽ bà...

...Nếu mình là con trai, Papa cũng sẽ yêu mình, và mình sẽ không phải sống trong một nhà ngôi nhà gỗ, vờ nhảy trong bí mật với không một bạn nhảy, không tiếng nhạc. Mình chưa bao giờ nghe nói, hay nghe những câu chuyện của người bị giết trước khi mình sinh ra. Mình yêu Grand-mère nhưng mình phải ở với những con ma suốt đời sao? Mình muốn-

Những tiếng nói, Nash thình lình nhận thấy, bên ngoài. Chết tiệt! Những bước chân đang hướng về lối này. Không có thời gian để nhìn ra ngoài cửa sổ nữa. Nếu cô ấy về với các vị khách của mình, anh tốt nhất là nên tránh mặt.

Anh đẩy những vật đó vào trong cái hộp trở lại, đóng nó lại, và đẩy nó qua sàn để dưới cái kệ anh tìm thấy nó. Anh lao vào giường, va cái mắt cá chân bị thương vào cái khung gỗ khi anh làm thế. Đau muốn điên lên.

Quần áo của anh! Anh kéo áo khoác ra và bắt đầu cởi đôi ủng. Nó chặt khít và phải vật lộn với nó, và khi anh nghe tiếng lách cách của chốt cửa anh đành ném cái chân còn dính chiếc ủng vào dưới tấm chăn, kéo mạnh màn chiếc giường lại, rồi nằm xuống, vừa đúng lúc cánh cửa mở ra. Nếu đó là ông mục sư trời đánh nữa thì...

Nhưng đó chỉ là Maddy và bọn trẻ.

“Anh đúng,” Maddy nói khi cô bỏ chiếc mũ của cô ra. Bọn trẻ ồn ào vượt qua cô và chạy lên cầu thang để thay quần áo của chúng. “Ông mục sư có một bản sao của cuốn Debrett, vì vậy tôi đã điền địa chỉ bức thư, và rồi sau đó, thật may mắn, xe đưa thư vào làng mười phút sau khi tôi gửi nó. Vậy là nó đang trên đường đến Hampshire. Đó là nơi dinh thự Alverleigh tọa lạc.”

Cô đi nhanh quanh nhà, sắp xếp lại các thứ. Cô đột ngột dừng lại và nhìn quanh căn phòng. “Anh đã đi lại được,” cô nói, nhìn với vẻ hài lòng. “Di chuyển xung quanh. Tuyệt vời. Anh chắc hẳn đang cảm thấy tốt hơn nhiều. Cái mắt cá chân anh-” Cô ngừng lại, nhìn thấy cái hộp da nhỏ ở ngoài. Một trong số những dây buộc còn chưa xong. Nụ cười cô nhạt dần. “Anh đã xem đồ của tôi.”

“Tôi xin lỗi, tại tôi chán quá.”

Đôi mắt màu rượu brandy của cô lóe lên. “Chán không phải là lý do để rình mò.”

“Tôi không có rình mò,” anh nói không hài lòng. “Tôi chỉ...khám phá.”

“Khám phá những đồ đạc riêng tư của tôi á!” Cô nói với cái giọng như thể anh đã nhìn đồ lót của cô vậy.

“Không hoàn toàn giống nhau. Tôi chỉ...”

Maddy mở cái hộp. Ở đó, trên cùng, là nhật ký hồi nhỏ của cô, các dây ruy băng buộc nó lỏng lẻo. Nếu anh đã đọc nhật ký của cô, toàn là những mơ ước kỳ cục, ngớ ngẩn hồi nhỏ, cô sẽ chết vì xấu hổ mất thôi.

“Anh đã đọc nhật- anh có thể đọc tiếng Pháp à?”

Mắt anh thoáng qua vẻ tội lỗi. Anh đã. Anh đã đọc nhật ký của cô. Anh nói, như thể đó là một lời xin lỗi, “Tôi không có ý định đó. Tôi có thể đọc tiếng Pháp - nó được dùng nhiều ở-” Anh kịp dừng đúng lúc. “Một vài từ bật ra khỏi tôi. Tôi hứa tôi đọc không nhiều hơn thế.”

“Chỉ vì tôi đã trở về nhà.” Về mặt anh bảo cô rằng cô đã đúng. Sao anh ta dám lục lọi và tò mò vào đồ đạc riêng tư của cô chứ. Đây có phải là cách anh ta trả công cho cô vì tất cả những gì cô đã chăm sóc cho anh? Vi phạm vào quyền riêng tư của cô? Cô muốn khóc. Cô muốn đánh anh ta!

“Là sai trái khi mở cái hộp đó và tôi xin lỗi. Thật sự thì tôi đã không đọc nhiều nhưng tôi có xem qua quyển phác thảo. Tôi muốn biết-”

Cô vung một bàn tay. “Không một từ nào nữa hết!” Nếu anh ta còn nói thêm một điều gì nữa cô sẽ đánh anh ta mất. Anh còn dám muốn biết? Anh là người không có lịch sử, không có quá khứ. Anh làm sao có thể biết có một vài ký ức đau buồn đến thế nào?

Cô ấn cái hộp vào chỗ của nó ở hốc tường nhỏ. “Tôi biết việc chấp nhận tiền từ anh sẽ mang tới những điều phức tạp. Tôi cho rằng anh nghĩ đưa tiền cho tôi là anh có quyền để-”

“Không liên quan gì với số tiền đó. Tôi không nghĩ là nó làm em nghĩ như thế. Đó là việc đáng khinh.”

“Vây chuyện nhìn qua đồ dùng cá nhân của tôi trong khi tôi không có mặt thì không chắc?”

Có một sự im lặng nhỏ. “Em đúng, đúng vậy. Tôi xin lỗi.”

Nhìn anh cũng có vẻ hối lỗi, làm cô xoa dịu phần nào. Nhưng chưa đủ. Anh đã đọc nhật ký của cô...Cô cảm thấy bị bóc vỏ.

Anh ngồi trên mép giường nhìn cô khi cô bắt đầu chuẩn bị bữa ăn kế tiếp. Sau khoảng mười phút cô tình cờ nhìn anh.

“Thứ lỗi cho tôi nhé?” anh nói ngay lập tức.

Maddy khịt khịt. Có kẻ đang nằm rình phục kích cô, đang chờ bỏ nhào xuống với một nụ cười đảm bảo giải thể tất cả các tàn dư của sự giận dữ, một nụ cười quá duyên dáng để kháng cự lại. Anh ta biết thế, đồ quái thú. “Nếu những chiếc ủng đó mà xé rách chăn màn của tôi, tôi sẽ đuổi anh ra khỏi đây và đến nhà ông mục sư nhanh như anh có thể nói Jack Robinson, dù có 10 bảng hay không có 10 bảng.”

“Ủng thôi,” anh sửa cô. “Cô đã làm hư một chiếc rồi, nhớ không? Và chăn màn không có rách, vì thế cô không cần gọi tôi đến cái ngai chán ngắt đó.” Mắt anh nhảy múa; người rất khốn khổ biết cô đang bị lừa.

“Anh nên biết ơn tôi vì đã làm hỏng chiếc ủng của anh. Tôi đã có thể bỏ anh đóng băng trong đám bùn đó.”

“Nhưng cô đã không,” anh nói nhẹ nhàng, “và tôi rất biết ơn hơn bao giờ hết.”

Nên có một luật chống lại một giọng nói như thế. Áo khoác của anh nằm trên giường bên cạnh anh. Cô nhặt nó lên và treo nó trên một cái móc. Việc treo đó sẽ làm kéo giãn hình dáng chiếc áo, nhưng việc gì phải quan tâm? Thật đáng đời nếu anh ta phải mặc một miếng giẻ quai dị khi cuối cùng anh ta cũng phải rời khỏi nhà cô. Cô không có một chiếc tủ quần áo, tủ ngăn kéo, hay thậm chí cả giá treo đồ. Nhưng ngai mục sư thì có.

“Anh thật là tốt vì đã như thế. À, bọn trẻ đây rồi. Nếu anh cần giúp đỡ để kéo chiếc ủng ra, hãy nhờ John hoặc Henry giúp nhé. Tôi bận rồi.”

11. Chương 10

“Có nước nóng không?” Nash hỏi trước bữa ăn tối. “Tôi muốn cạo râu.” Cô đã hoàn toàn lịch sự với anh suốt buổi chiều. Lịch sự đến nỗi anh muốn cảm lạnh.

Anh không thích Maddy giữ khoảng cách với anh, như thể họ là những người xa lạ tình cờ gặp nhau - chết tiệt đó là sự thật. Họ đã không còn là những người xa lạ hơn nữa. Anh đã vài lần cố gắng phá bỏ vẻ ngoài lịch sự của cô. Nhưng không thành công.

“Vâng, dĩ nhiên,” cô nói vui vẻ. Cô lấy bộ dụng cụ cạo râu của anh và mang cho anh nước nóng và khăn mặt.

“Cám ơn.” Với một nụ cười, anh giơ tay lấy đồ cạo râu. “Em sẽ giúp chứ?” Cử chỉ cơ bản của sự xoa dịu, anh nghĩ, phải tin tưởng cô ấy, trong tâm trạng thế này, với một con dao kẻ cạo anh.

“Tay anh không còn rung nữa; anh không cần sự giúp đỡ của tôi nữa,” cô quan sát, và gọi John đến để cầm cái gương cho Mr. Rider.

Henry cũng đến, và Nash hy vọng sự hòa giải này sẽ trở thành một bài học cạo râu cho hai cậu nhóc trong khi Maddy bận rộn chuẩn bị bữa tối.

Anh đã không nghĩ đến chuyện đó, dù vậy. Anh đã không có nhiều việc phải làm với các cậu nhóc trước đây, và việc dạy hai cậu nhóc này bài học vỡ lòng nam tính của việc cạo râu đã cho anh một cảm giác...anh không chắc nó là cái gì.

Anh chưa bao giờ một lần được xem cha anh cạo râu. Người đàn ông dạy anh và Marcus cạo râu là người hầu được thuê cho họ khi họ tới tuổi. Cạo râu nên được, anh quyết định khi anh chỉ cho các cậu bé cách sử dụng da liếc dao cạo, một người đàn ông dạy cho các con trai của mình. Một điều nhỏ nhặt, nhưng quan trọng.

Anh tính tham gia cùng họ ở bàn ăn tối, nhưng gần như ngay lập tức sau khi họ đem cất đồ cạo râu của anh đi, các cô bé đã đi đến với khay thức ăn tối cho anh.

Anh mở miệng để đề nghị anh có thể đứng lên thì bắt gặp ánh mắt của Maddy.

“Anh muốn gì à, Mr. Rider?” cô hỏi một cách lịch sự nên anh quyết định tốt hơn là lịch sự ở lại giường. Cô ấy mà còn lịch sự hơn nữa anh sẽ kết thúc với chứng khó tiêu mất.

Sau bữa tối, khi bàn ăn đã được lau dọn và chén bát đã được dọn đi, cô nói với bọn trẻ, “Mr. Rider đã rất chán, mắc kẹt trong giường mà không có gì để làm. Sao các em không chỉ cho anh ấy trò chơi bài yêu thích của các em?”

Anh thở dài. Còn hơn là bị trừng phạt.

Trong vòng năm phút cả năm đứa trẻ đều ở trên giường và anh chơi một trò chơi tên là Fish, nó liên quan đến việc tìm các cặp đôi. “Em không tham gia với chúng tôi à?” anh gọi cô sau một lúc.

“Cám ơn anh, Mr. Rider, nhưng tôi có việc để làm.” Cô ấy Mr. Rider với anh ở mỗi câu, đối xử với anh với sự thờ ơ hài lòng, như thể anh thật sự là một người ở trọ thay vì là...bất cứ điều gì anh muốn.

“Mr. Rider, có phải anh có một nữ hoàng?” Jane hỏi trong một giọng có ý nói cô bé đã nói câu đó trước đó rồi nhưng Nash đã không chú ý. Nash hiền lành giao nữ hoàng của mình ra. Jane cầm lấy nó với một nụ cười tự mãn và Nash chỉ dồn có nửa sự chú ý của anh vào trò chơi. Sự kiêu hãnh của anh đang nhận vài cú đập trong ngôi nhà này nhưng anh không chuẩn bị để mình bị “lừa” bởi mấy đứa nhỏ - không cả với không một trận đấu.

Trong khi họ chơi bài, Maddy đem ra một giỏ rơm lớn và vài mảnh dây leo được cuộn lại, rồi ngồi lên một cái ghế thấp, một con dao trông có vẻ nguy hiểm trong tay cô. Anh có thể ngửi thấy mùi rơm rạ ẩm ướt và mùi sáp ong.

Cô ấy đang làm cái quỷ gì vậy?

“Tới lượt anh, Mr. Rider!” Giọng nói với sự kiên nhẫn phóng đại.

Nash bẻ cong tâm trí mình trở lại trò chơi. Đó là một trò chơi đơn giản nhưng đáng ngạc nhiên thú vị. Nash đã không thường có gì để làm nhiều với trẻ con. Anh đã có dịp gặp các cậu bé của Gabe anh trai anh vào những lần đến thăm ở Zindaria, nhưng chúng say mê những con ngựa và hầu hết các tương tác của họ là trên lưng ngựa hoặc trong chuồng ngựa.

Anh chưa bao giờ có kinh nghiệm với bất cứ điều gì giống với sự ồn ào, sự vui vẻ thân tình như thế này. Bọn trẻ đã bắt đầu bằng sự lịch sự cần trọng với anh, nhưng sớm ré lên với chiến thắng khi chúng đẩy anh đến fist, hoặc kêu quang quác lên với niềm hân hoan khi chúng lấy bớt đi của anh một quân bài. Chúng nằm ườn ra bên anh và giường anh giống như một ổ cún con nặng trĩu.

Lucy, quá nhỏ để chơi, đã với vế đứng đắn, đòi một chỗ trong lòng Nash. Cô bé xem với một sự tập trung cao độ, vui sướng với mỗi quân bài anh thắng và khư khư giữ các cặp thẻ mà anh hay bọn trẻ tích lũy được, miễn cưỡng bỏ ra, ngay cả khi trận đấu đã kết thúc.

Chốc chốc anh lại liếc nhìn Maddy. Cô đã làm vài vật dẹt giống cái đĩa từ rơm và đang cuộn nó vòng quanh, rồi đập vào nó với một cái vồ gỗ để làm phẳng và tạo hình nó, sau đó buộc mỗi cuộn lại với những sợi dây leo dài chắc đã được cô làm ẩm, và may chặt nó lại với một cái cây xỏ qua.

Nó trông có vẻ là một công việc khó khăn, luồng những sợi dây qua các bó rơm đã được cuộn lại và kéo chặt lại. Thỉnh thoảng cô nhăn nhó và mút tay.

“Con dao đó trông nguy hiểm,” Nash nói sau lần thứ ba.

“Đó không phải là con dao,” cô nói. “Đó là dây mâm xôi bện lại. Tôi đã cắt nó thành những sợi dây vào hè vừa rồi và chắc là còn sót lại vài cái gai nhỏ. Chúng chỉ là những cái khía, không có gì nghiêm trọng.”

“Cô đang làm cái quái gì thế?”

“Làm một cái đồ ong.”

“Một cái gì?”

Bọn trẻ nhìn chăm chăm vào sự thiếu hiểu biết của anh. “Một cái đồ ong,” Jane phát âm rõ ràng, nghĩ chắc anh nghe không rõ. Sau đó khi anh tiếp tục cái nhìn “vẫn chưa hiểu”, cô bé thêm vào, “để bắt mấy con ong.”

“Ong?” Nash kêu lên. “Cái gì, em bắt ong thực sự, ong còn sống ấy hả?”

“Đúng vậy, tất nhiên,” Maddy nói, bật cười với sự ngạc nhiên của anh. “Còn cách nào khác để chúng ta có mật ong?” Đó là sự phản hồi thân tình đầu tiên kể từ sự cố nhật ký, và Nash sẽ không để nó lãng phí. Ngoài ra anh chưa bao giờ thấy một phụ nữ bắt ong trước đây.

“Em không bị đốt sao?”

“Không thường lắm. Tôi đeo mạng che mặt. Và khi tôi lấy các tổ ong, tôi sử dụng khói, dĩ nhiên.”

“Khói?”

“Nó làm dịu chúng.”

“Em dùng khói để bắt chúng trong cái vật đó sao? Như thế nào?”

John giải thích. “Mỗi mùa xuân chúng em đều đi tìm các bầy ong trong rừng, và khi chúng em tìm thấy, chúng em sẽ nói với chị Maddy. Chị ấy sẽ mang một cái đồ ong và lừa ong vào đó-”

“Nhưng chúng em không dùng khói trong rừng,” Jane sửa cậu.

“Và sau đó chúng em mang cái đồ ong đầy những con ong về nhà,” Henry nói theo kiểu một câu chuyện dài được cắt thành từng phần. Henry muốn trở lại trò chơi bài.

“Và sau đó những con ong làm mật cho chúng em suốt mùa hè dài,” Jane kết thúc. “Và sáp ong.”

Nash kinh ngạc. “Em bắt mấy con ong đại? Bằng tay không?”

Tất cả họ đều cười vui vẻ với sự diễn đạt của anh. “Một bầy ong non thì thường không hung hăng lắm,” Maddy giải thích. “Và, dĩ nhiên là, tôi có mang găng tay, cũng như mạng che mặt.”

“Chúng ta quay lại được chưa ạ?” Lucy hỏi với một sự ngơ ngậy thiếu kiên nhẫn. Nash miễn cưỡng trở lại trò chơi. Maddy đã bắt và nuôi ong? Anh muốn nghe thêm nữa.

Từ khóe mắt của mình anh đã nhìn thấy cái đĩa dẹt đã trở thành một cái rọ tròn và ngay sau đó nó thành một cái hình dạng của một tổ ong. Anh đã nhìn thấy chúng suốt nhưng anh chưa từng một lần thắc mắc làm thế nào để lấy được mật: tất cả những điều anh biết đó là anh thích mật ngọt trên những cái bánh xốp nóng. Anh cũng đã gặp một vài người nuôi ong, nhưng họ đều là, không có ngoại lệ, những người đàn ông tóc hoa râm với những chòm râu lớn, không phải là những phụ nữ trẻ, xinh đẹp.

Anh thấy đôi tay nhỏ nhắn nhưng mạnh mẽ, khéo léo của cô định hình cái tổ. Rơm ẩm, những dây mâm xôi và dây bện. Nét đặc biệt của Maddy Woodford: làm ra những thứ hữu ích từ chỗ không có gì. Cô là một cô gái phi thường.

Một phụ nữ.

Sau một lúc Lucy dần mệt mỏi. Từ từ cô bé sụp xuống ngực anh, sau đó cho ra một cái ngáp lớn và vận vẹo vào khuỷu tay anh, nơi cô bé chỉ đơn giản là rơi vào giấc ngủ, má cô bé tì vào ngực anh. Những đứa khác bớt ồn lại khi anh yêu cầu chúng, nhưng nó chỉ kéo dài khoảng ba phút. Lucy vẫn ngủ, không đếm xỉa tới.

Anh chưa bao giờ cảm nhận một đứa trẻ ngủ trong lòng mình trước đây. Đó là một cảm giác đặc biệt. Hoàn toàn tin tưởng.

Anh liếc nhìn Maddy để xem cô ấy có chú ý thấy không, nhưng đầu cô vẫn cúi xuống cái tổ ong của cô khi cô buộc cuộn dây cuối cùng. Cô đứng lên và vươn người mệt mỏi, sau đó dọn dẹp đồng lộn xộn đó.

Cô quét các vụn rơm và những mảnh vụn dây mâm xôi rồi ném chúng vào lò sưởi. Ngọn lửa bùng lên rực rỡ vài vòng xoắn lửa của dây mâm xôi bay lên khoảng không của ống khói.

“Khi nào trò chơi kết thúc thì đi ngủ đó nhé,” cô bảo mấy đứa em. Cô liếc nhìn Lucy cuộn tròn người ngủ bên Nash nhưng không nói gì. Cô lấy đồ ngủ của bọn trẻ và hơ ấm chúng trước lò sưởi.

“Tôi sẽ ẵm Lucy.” Cô ôm cô bé từ lòng anh. Anh có thể ngửi thấy mùi tóc Maddy khi cô ngả người qua anh.

Bọn trẻ rửa mặt, sau đó thay đồ ngủ trước lò sưởi, đứa lớn hơn giúp đứa nhỏ hơn cài nút áo, trong khi Maddy thay đồ cho Lucy đang ngủ. Bầu không khí gia đình ấm cúng mà anh chưa bao giờ trải nghiệm.

“Hãy chúc Mr. Rider ngủ ngon,” Maddy bảo bọn chúng, và từng đứa một xếp hàng bên cạnh giường trong những chiếc áo ngủ màu trắng được vá đắp, những khuôn mặt đã được rửa sạch và sáng sủa, những tay chơi bày quỳ quyết biến thành những thiên thần nhỏ.

“Cám ơn anh vì buổi chơi bài tuyệt vời, thưa ngài,” John nói. “Anh là một người chơi rất lén lút và em thích nó rất nhiều. Chúc anh ngủ ngon ạ.”

“Chúng ta có thể chơi lần nữa không ạ?” Henry nói. “Có lẽ ngày mai?”

Nash cười và xoa tóc cậu nhóc. “Có lẽ.” Henry trông có vẻ hài lòng, Nash đã được tặng bốc một cách vô lý. Ai trông mong những đứa trẻ này có thể trở thành những người bạn tốt?

“Ngủ ngon ạ, Mr. Rider,” Susan nói vẻ buồn ngủ. “Mơ những giấc mơ ngọt ngào ạ.”

“Có điều gì em có thể làm cho anh không ạ, Mr. Rider?” Jane hỏi.

“Không, cảm ơn em, cô bé của tôi. Em là một tay chơi bài tinh quái đấy, nhỉ?”

Cô bé chớp mắt và cho anh một cái nhìn lo lắng.

Anh mỉm cười. “Đó là một lời khen,” anh giải thích. “Em sẽ làm cho một số đàn ông nhảy múa vui vẻ khi em lớn lên.”

Cô nhìn anh vẻ ngạc nhiên. “Em ạ?”

“Đúng, em, cô gái tinh ranh,” anh nói với cô bé, và vỗ nhẹ má cô bé với ngón tay anh. “Ngủ ngon, Jane.”

Cô bé đỏ mặt, lăm bầm gì đó, đi được nửa chừng tới cầu thang và nhìn xuống để chúc anh, “Chúc anh ngủ ngon với những giấc mơ ngọt ngào ạ, Mr. Rider.” Ánh mắt cô bé lấp lánh.

Maddy đứng trên sàn, theo dõi sự đối đáp với Lucy bên vai cô, ngủ say. Trong ánh sáng mờ, anh không thể đọc được biểu hiện của cô. Jane chạy lên cầu thang vượt qua cô, nhưng Maddy không di chuyển theo sau.

“Có chuyện gì?” anh hỏi lặng lẽ. Bọn trẻ đã đi trước cô. “Tôi đã làm gì sai sao?”

“Không,” Cô bước hai bước lên cầu thang, sau đó quay lại. “Thật tử tế, điều anh nói với Jane.” Sau đó cô xoay người và vội vã bồng Lucy lên gác. Cô ấy sẽ đẩy chúng vào, kể cho chúng nghe một câu chuyện trước khi ngủ, và hôn chúc chúng ngủ ngon. Anh đã biết các lệ thường ngày đó.

Nash ngồi lại, cảm giác kỳ lạ bị ảnh hưởng bởi những thói quen thường ngày trong gia đình. Không gì trong trải nghiệm của riêng anh như thế này.

Khi cha anh có ở nhà, Nash và Marcus sẽ thỉnh thoảng được đưa xuống trong khoảng nửa giờ ở phòng khách. Đó là một trải nghiệm đau đầu và buồn chán; cha họ rõ ràng là không hứng thú với họ.

Ông không bao giờ chơi bất cứ trò chơi nào với các con trai của ông. Không trừ khi họ tình cờ thấy ông ở Whites, hoặc câu lạc bộ nào đó, như đã trưởng thành.

Và Nash không thể tưởng tượng được việc mình ngồi trên giường cha anh, ngủ trong lòng ông.

Khi còn nhỏ, Nash được đưa vào giường bởi những người hầu, những người hầu mỗi khác mỗi năm. Điều đó sẽ không làm cho con trai của Bá tước Alverleigh có sự gắn bó tầm thường với người hầu.

Những người hầu cũng không quan tâm. Họ thường thiếu kiên nhẫn, hờ hững, không phải là không tốt - chỉ là muốn vội vàng để các cậu chủ ra khỏi tay mình.

Mama chưa bao giờ đưa chúng vào giường. Bà thỉnh thoảng xông vào nhà trẻ như một nàng công chúa xinh đẹp trong một đám mây của nước hoa, lấp lánh với đồ trang sức, váy bà xào xạc. Bà sẽ sà xuống trên họ, ôm và hôn họ một cách thái quá, rắc những câu hỏi cho chúng mà không bao giờ chờ đợi câu trả lời. Và sau đó bà bỏ đi, để lại hai cậu con trai còn bàng hoàng ở đằng sau, Marcus thì hất hơi. Nước hoa của Mama luôn làm cậu ta hất xì.

Maddy còn không thậm chí là mẹ của những đứa trẻ này...

Cuối cùng anh nghe thấy cô đi xuống gác. Anh đã chờ khi cô trải giường phía trước lò sưởi, như thường khi, sau đó - "Em đang làm gì vậy? anh hỏi gay gắt.

Maddy cho anh một cái nhìn mát mẻ. "Nó giống như làm gì? Tôi đi ngủ." Cô lật chăn ra và bò vào.

"Giường của em là ở đây."

Maddy lắc đầu. "Cả anh và tôi đều biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta chia sẻ chung một cái giường lần nữa." Cô đã cố suốt buổi tối để giữ sự tức giận của mình, dùng nó như là một tấm khiên để chống lại sự quyến rũ của anh. Nhưng thật là không thể khi mà vẫn ở với anh trong một thời gian dài.

Cách anh chơi với bọn trẻ, sự kiên nhẫn của anh, cảm xúc vui vẻ của anh, sự tử tế của anh...Và sau đó khi Lucy ngủ thiếp đi trong lòng anh, sự chú đáo, vẻ phản ứng thận trọng, cái nhìn trong mắt anh...Cô phải giữ khoảng cách của cô. Sẽ quá dễ dàng để rơi vào tình yêu với người đàn ông này.

Anh đóng cửa ra ngoài phòng. "Tôi đã cho em lời của tôi như là một quý ông rằng không có hại gì với em từ việc chia sẻ cái giường này rồi mà."

"Nó tùy thuộc vào việc định nghĩa của anh về tác hại." Cô không tin tưởng anh một chút nào. Anh quá hấp dẫn. Thậm chí ngay cả trong giấc ngủ cơ thể cô cũng tìm cách để gần với anh hơn, và đó không phải đơn giản là tìm kiếm cơ thể ấm áp của anh.

Cô chưa bao giờ hiểu câu này trong Kinh Thánh "tốt hơn là hãy lấy vợ (chồng) còn hơn là bị cháy." Cô không hiểu nghĩa của từ "cháy" là gì. Nhưng giờ thì cô đã hiểu.

Cô đã cháy, đã khao khát, đã nhức nhối vì anh.

Nhưng điều đó không thể. Cô không biết gì về anh. Anh cũng không biết gì về mình. Anh có thể đã kết hôn. Cô sẽ không, không thể quyến rũ chồng của người đàn bà khác.

Liệu sự không chung thủy có được tính nếu bạn không biết bạn đang làm gì?

Ngay cả nếu cô trao mình cho anh, vậy thì sau đó thì sao? Liệu cái sự cháy đó có dừng lại, hay nó còn bùng lên? Sự thèm muốn: một lần được nếm thử, không bao giờ quên. Anh ấy có thể có được ký ức trở lại vào bất kỳ lúc nào, và tiếp tục đi trên con đường vui vẻ của mình, bỏ cô lại đằng sau...bị đốt cháy.

Maddy đã từng tự hào với bản thân vì lương tri của mình. Cô là người nhạy cảm và có óc thực tế, người đáng tin cậy.

Maddy đó đang biến mất nhanh chóng. Một người suốt đời trong sạch bị phá hủy hoàn toàn bởi một đôi mắt màu xanh đang mời gọi cô hãy quên đi những lo lắng và một nụ cười có thể làm tan chảy xương cô.

Có năm đứa trẻ phụ thuộc vào việc Maddy giữ vững đầu mình. Và đức hạnh của cô.

Một đêm trên sàn nhà cứng lạnh sẽ bảo đảm điều đó. Và có thể mang lại cho cô lý trí của mình.

Anh cau mày. “Tôi sẽ không bao giờ làm tổn thương em.”

“Tôi biết.” Cô tin anh. Anh sẽ không bao giờ hại cô. Không phải cố ý. Không có chủ tâm. Nhưng sự hại đó không phải là cái hữu hình. Hoặc là có tính toán.

“Vậy thì vào giường đi.”

Cô lắc đầu và thổi tắt nến. “Ngủ ngon, Mr. Rider.” Ngôi nhà được chiếu sáng bởi ánh sáng lơ mơ của ngọn lửa đang tàn lụi.

“Vậy nếu em quá buồn...” Anh nhảy ra khỏi giường và cà nhắc băng qua căn phòng.

“Anh đang làm gì vậy?” Cô ngồi dậy, ôm chặt lấy tấm chăn phòng thủ.

Anh chìa tay ra. “Thôi nào.”

“Không, tôi-”

“Em sẽ ngủ trên giường,” anh nhấn mạnh. “Tôi sẽ ngủ ở đây.”

Cô không nhúc nhích.

Anh đưa ra một tiếng thở dài bức tức. “Nếu em nghĩ tôi sẽ cho phép một phụ nữ bỏ giường mình và ngủ trên sàn trong khi tôi ngủ thoải mái trong giường cô ấy thì-” Anh khịt mũi và một lần nữa, chìa tay ra. “Tôi sẽ không đi mà không nhận được câu trả lời.”

Đó là điều anh đã nói đêm trước. Cô biết không có sự tranh luận. “Tốt thôi, nhưng tôi cảnh báo anh, nếu anh trở lại giường với tôi thì-”

“Tôi sẽ không.” Nó thẳng thừng và tỏ rõ quan điểm, làm cô ngạc nhiên. Kẽ miệng lưỡi đi đâu mất rồi? Hay là đây là trò bịp khác của anh ta?

Một cách thận trọng cô đặt tay mình vào tay anh và anh kéo cô đứng lên. Anh dẫn cô trở lại giường mình và lịch thiệp giúp cô leo vào như thể anh đang giúp một phụ nữ bước vào xe ngựa vậy.

“Nằm xuống,” anh ra lệnh, và khi cô làm, anh kéo chăn lên tới cằm cô và nhét cô vào như thể cô là một em bé.

Anh khập khiễng đi tới cái giường tạm nhưng không nằm vào nó. Thay vào đó anh bỏ thêm một ít que củi vào lò sưởi, sau đó giơ chân qua ghế và ngồi ngược lên cái ghế. Với hai khuỷu tay trên cái tựa lưng và cằm nghỉ ngơi trên nắm tay gấp lại, anh nhìn chăm chăm vào những ngọn lửa nhảy múa.

“Anh đang làm gì thế?”

“Suy nghĩ. Ngủ đi.” Ánh lửa họa hình chiếu của khuôn mặt anh và mạ vàng đôi chân cứng, dài của người cưỡi ngựa, được bao phủ không hết bởi chiếc áo ngủ của mục sư.

Maddy cố không nghĩ về cái cơ thể ẩn dưới nó. Cô nhắm mắt lại, nhưng biết rằng anh vẫn đang ngồi đó, vẫn tỉnh táo, quá hấp dẫn. Anh đang suy nghĩ lần nữa về trí nhớ bị mất của mình? Nhìn vào than, tự hỏi anh là ai?

Anh trông...cô đơn.

Thật ngạc nhiên vì anh đã không cố nói với cô về chuyện chia sẻ cái giường. Anh dường như bằng cách nào đó khác với người đàn ông của đêm trước, kẻ tán tỉnh xảo quyệt có nụ cười và đôi mắt biết cười là một mối đe dọa liên tục với ý thức đứng đắn của cô. Tối nay anh nhiều kiềm chế hơn, gần như là nghiêm túc. Như thể anh ấy cũng muốn đặt một vài khoảng cách giữa họ.

Bởi vì cô đã mất sức hấp dẫn với anh? Cô không nghĩ thế. Anh không phải người hay hờn dỗi. Nó như thể anh phải nhiều hơn sự - thận trọng? kiềm chế? nghiêm túc? - xung quanh cô. Tại sao?

Như thể anh có thể đọc được suy nghĩ của cô, anh xoay người và nhìn cô.

“Sao em không ngủ đi?”

“Tôi không buồn ngủ,” cô thừa nhận.

Khuôn mặt anh ẩn trong bóng tối. “Tôi không thể không tự hỏi về những bức phác thảo trong cuốn sách. Đó là em, phải không, đứa trẻ trong những bức tranh? Ai là họa sĩ vậy?”

Cô ngáp ngừng. Một phần của cô vẫn còn giận vì anh đã tọc mạch vào quá khứ của cô. “Mẹ tôi.”

“Em sẽ cho tôi xem các bức tranh lần nữa, và kể cho tôi nghe về chúng chứ?”

Không có lý do để giấu chúng, cô nghĩ. Anh ấy đã nhìn xem cái đã có để xem. Và những ký ức của cô đã bị khuấy động; một phần của cô muốn chia sẻ chúng với anh. “Nếu anh thích,” cô nói, ngồi lên và nhét gối sau lưng.

Anh thấp một ngọn nến và mang lại cho cô cái hộp nhỏ của Grand-mère của cô, sau đó ngồi lên giường bên cạnh cô, trên mép đồng chắn, vì thế cô phải cúi người ra để kiểm tra cho anh. Cái giường cảm thấy rất rộng rãi trước đó giờ lại cảm thấy nhỏ.

Cơ thể to lớn, ấm áp của anh đã ép vào chiều dài của cô, từ vai đến bắp chân. Cô cố để không để nó ảnh hưởng đến cô khi cô lấy ra quyển phác thảo.

Anh lật đến bức vẽ Maddy khi còn nhỏ. “Đây là em, đúng không?”

Maddy ngạc nhiên vì anh nhận ra cô. “Vâng.”

Cái nhìn của anh lướt qua trên khuôn mặt cô như một cái chạm, gửi đến một cơn rung mình hầu như không cảm nhận được qua cô. “Đây là ở Pháp, đúng không? Và em lúc đó mấy tuổi vậy?”

“Khoảng mười tuổi. Và đúng, đó là Pháp.”

“Không phải một kỳ nghỉ, tôi nghĩ thế.”

“Không, tôi sống ở đó khoảng 10 năm, với Grand-mère, cho đến khi tôi 19.”

Anh lật một trang khác. “Người phụ nữ lớn tuổi này...ngoại của em?”

Cô gật đầu. Anh đặt một ngón tay dài lên bức tranh ngôi nhà của Grand-mère. “Và đây là nhà của bà ấy?”

Một lần nữa cô gật đầu.

“Thuộc về tòa lâu đài này?”

Cô ngáp ngừng. Tốt hơn là giữ nó đơn giản. “Nó bị đốt trong thời Khủng bố. Cuộc cách mạng. Nó không xa từ ngôi nhà của chúng tôi. Chúng tôi đã ở đó cho những chuyến dã ngoại. Nó đẹp, anh có nghĩ thế?” Không cần thiết để nói với anh tòa lâu đài đó đã từng thuộc về gia đình của Grand-mère. Không gì tệ hơn những người đã từng cư ngụ trên đỉnh vinh quang, rồi mất hết tài sản.

Anh cho cô một cái nhìn về tìm kiếm, như thể anh biết còn nhiều hơn thế, nhưng tất cả những điều anh nói là, “Vậy làm thế nào một cô bé người anh đến sống ở Pháp trong 10 năm?”

“Đó là một câu chuyện dài.”

Anh mỉm cười. “Tôi không buồn ngủ. Còn em?”

Cô rung mình. Không chút nào. Với cơ thể to lớn, ấm áp, nam tính của anh ép lại bên cô, mỗi thớ thịt người cô đều bùng tỉnh. “Cha tôi gặp mẹ tôi ở Paris chỉ trước sinh nhật lần thứ 30 của ông ấy. Bà ấy được 17 và rất đẹp, và gia đình bà giàu.” Cô cũng thường tự hỏi cái nào đã hấp dẫn Papa nhất.

“Papa là một người đàn ông điển trai, và thừa kế một tài sản vừa phải. Nhưng ông ấy là người Anh. Ông ngoại tôi khinh thường người Anh. Ông nói với Papa ông sẽ đánh ông ấy bằng roi ngựa nếu ông ấy cố gặp Mama lần nữa.” Cô thở dài. “Papa đã rất tức giận.”

“Người đàn ông nào cũng thế.”

Cô gật đầu. “Papa là một người đàn ông khá kiêu ngạo. Nó chỉ làm ông quyết tâm hơn để có được bà ấy.”

“Hoàn toàn dễ hiểu.” Anh toe toét. Rõ ràng là anh thấy nó như là một chuyện tình lãng mạn, và nó đã thế; ít nhất nó đã bắt đầu theo lối đó.

Cô nói tiếp, “Lúc này bắt đầu thời kỳ Khủng bố - cuộc cách mạng - và mọi thứ trong hỗn loạn. Cha của Mama và anh trai đã đi ra ngoài một buổi sáng và đã bị xâu xé bởi một đám đông giận dữ. Grand-mère dự kiến cái đám đông ấy sẽ đến chỗ bà bất kỳ lúc nào. Sợ cho Mama, bà đã triệu tập cha tôi và nói nếu ông ấy có thể đưa bà ấy an toàn ra khỏi Pháp, ông ấy có thể cưới bà ấy. Điều mà ông ấy đã làm.” Cô nên dừng câu chuyện này ở đó, với “và họ sống hạnh phúc mãi mãi,” nhưng cô không thể để mình nói thế bởi vì họ không như thế, họ chắc chắn đã không như thế.

Anh cau mày. “Vậy còn bà ngoại cô? Bà không đi với họ sao?”

“Không, bà có lòng trung thành cao hơn.”

“Cao hơn cả con gái mình sao?”

Maddy gật đầu. “Grand-mère phục vụ nữ hoàng, Marie Antoinette. Cho đến khi bà biết được số mệnh của nữ hoàng, Grand-mère sẽ không rời khỏi Paris.”

“Bà ấy đã không chia sẻ số mệnh đáng thương của Marie Antoinette.” Ngón tay anh chạy dọc xuống đường khâu của quyền phác họa. Gương mặt của bà ngoại cô nhìn ra với cô.

“Không, bà ấy sống. Bà cảm thấy tội lỗi về điều đó cho đến hết phần đời còn lại của bà, Grand-mère đáng thương. Họ cùng tuổi nhau, sinh cùng tháng, Grand-mère và nữ hoàng, và vì thế bà luôn luôn tin rằng họ cùng chia sẻ số mệnh giống nhau, cái được viết trong các ngôi sao. Bên cạnh đó, bà phục vụ nữ hoàng, đó là bổn phận của bà. Thay vào đó, số mệnh của bà vẫn để bà tiếp tục sống khi những người bà yêu thương đã chết.”

“Em yêu bà ấy,” anh nói nhẹ nhàng, giọng anh rất sâu và trầm lặng.

“Tôi đã. Tôi vẫn nhớ bà ấy.” Giọng cô vỡ vụn.

“Bà ấy nghe như một phụ nữ khác thường.”

“Bà ấy đã thế. Bà dạy tôi cách nuôi ong.” Và còn nhiều hơn thế. Cô đã luôn tự hào về Grand-mère, thậm chí cô cũng công nhận sự lập dị của bà. Grand-mère sống như một phụ nữ nông thôn trong ngôi nhà nhỏ, không ngưỡng ngạo và với điệu bộ ra vẻ mình là người nho nhã...

“Ấm đầu”, Papa đã từng nói thế, khi nghĩ Grand-mère không nghe thấy.

Giá như Papa có thể thấy các con ông bây giờ, ở trong một ngôi nhà xuống cấp, sống nhờ rau cỏ, mấy con gà, mật ong và với trí thông minh của chúng, cũng giống như Grand-mère. Liệu ông ấy có cảm nhận được sự trở trêu này. Có lẽ là không.

Cô mở ngẫu nhiên đến trang khác. Đó là chân dung của bé Jean, đứa em trai cuối cùng bé nhỏ đoàn mệnh tội nghiệp của cô...Cổ họng cô tắc nghẹn.

Cô cảm quyền phác họa và đóng nó lại nhẹ nhàng.

“Em không trả lời câu hỏi của tôi.”

Với một nỗ lực cô kéo tâm trí mình trở lại hiện tại. “Câu hỏi gì cơ?”

“Làm thế nào một cô gái nhỏ sinh ra ở Anh lại đến sống một nơi như thế? - anh chạm vào quyền phác họa -” ở Pháp trong 10 năm, trong khi chiến tranh đang hoành hành.”

À, câu đó. “Không có chiến tranh khi chúng tôi rời Anh.”

“Không, nhưng sau cuộc cách mạng vẫn là một thời gian lạ thường cho du lịch.”

Cô cắn môi, cố để nghĩ giải thích nó như thế nào. “Mama...Mama đã gặp khó khăn trong việc cho Papa người thừa tự ông quá muộn.” Đó là một cách để miêu tả những lần sẩy thai và thai chết lưu bất tận và đau khổ.

“Khi đó tôi lên chín, Mama quyết định làm một chuyến hành hương đến Đức Mẹ Lộ Đức để cầu nguyện cho một đứa con trai. Papa đồng ý - ông đã tuyệt vọng cho một đứa con trai - vì vậy chúng tôi đã đi. Họ để tôi lại với Grand-mère trong khi ông ấy và Mama đi đến Lộ Đức, và khi họ trở lại, Mama đã có mang lần nữa.” Đó là quá sớm, bà ấy biết thế. Các bà mẹ đã bảo Mama bà ấy nên chờ, lành hẳn, và khỏe hơn trước khi thử lần nữa, nhưng Papa quá háo hức để có con trai.

“Di chuyển sẽ là nguy hiểm cho đứa trẻ, vì vậy Papa để Mama và tôi ở với Grand-mère chờ sinh.”

“Đứa bé trong bức tranh.”

Cô gật đầu. “Cậu bé ra đời quá sớm, quá nhỏ và ốm yếu. Cậu bé chỉ sống được vài tuần. Và Mama...” Giọng cô vỡ vụn. “Bà ấy...héo mòn dần.”

Cánh tay anh choàng quanh cô và anh ôm cô lặng lẽ bên anh. “Tôi rất tiếc.”

Cô gật đầu không thể nói. Những tháng ngày bất tận khi Mama gần như không nói hay không ăn uống. Khóc không ngừng trên các bức vẽ bé Jean. Cậu bé nên được đặt tên là John, sau tên Papa, nhưng Mama luôn gọi bé là Jean.

Cô chưa bao giờ kể với bọn trẻ điều đó. John chắc sẽ ghét biết rằng đã có người khác trước cậu đã chết, được đặt tên là John.

Anh ôm cô, vuốt ve da trên cánh tay cô một cách nhẹ nhàng. “Tôi đoán chiến tranh đã ngăn cản em trở lại Anh.”

“Không, nó chưa bắt đầu sau đó.”

“Vậy sao em không trở lại Anh?”

Cô lắc đầu và nhún vai lúng túng.

Anh cau mày. “Cha em đã không thể đưa em rời khỏi nước Pháp?”

“Ông ấy đã không cố.”

“Không thậm chí sau khi chiến tranh bắt đầu?”

“Không”

“Tại sao?”

Đã bao nhiêu lần cô hỏi mình câu tương tự? Đó là một khoảng không trống rỗng, sâu hoắm đau nhói bên trong cô, xuyên suốt thời thơ ấu của cô. “Tôi không biết,” cô nói với anh. “Ông ấy chưa bao giờ giải thích.” Và cô cũng không bao giờ hỏi. Cô không thể chịu đựng để nghe câu trả lời mà cô biết ông sẽ cho: rằng cô chỉ là một đứa con gái và ông không cần cũng không muốn có một đứa con gái. Cô đã từng nghe ông nói với mẹ cô một lần.

Cả hai cánh tay thất chặt quanh cô. Cô dựa vào anh, ngã mình vào sự quan tâm và ấm áp và...thoải mái.

“Tôi ổn mà,” cô nói. “Tôi không hối tiếc những năm của tôi với Grand-mère, và tôi yêu những đứa trẻ này và tôi thích được là một phần của một gia đình lần nữa. Tôi chỉ ước...” Rằng nó đã được khác đi, rằng Papa đã yêu cô, rằng cô đã được ra mắt...Rằng Papa đã không mất hết tài sản của mình. Quá nhiều điều ước. Tất cả đều vô nghĩa. Cây nến đã cháy hết và tắt trong tiếng xì khói. Nó như một dấu hiệu, cô nhẹ nhàng tách mình ra khỏi vòng tay của anh. “Đã đến giờ lên giường, tôi nghĩ - để ngủ, ý tôi là vậy. Tôi có nhiều việc để làm vào buổi sáng.”

“Em luôn luôn có nhiều việc để làm.”

Cô nhún vai. Bận rộn thì tốt hơn là bị buồn chán.” Hoặc là đói. Buồn chán là căn bệnh của người giàu có.

Anh không di chuyển. Cô có thể nhận ra hình dáng anh trong bóng tối lơ mơ này, có thể ngửi thấy mùi sạch sẽ tươi mát của xà phòng cạo râu của anh và mùi xạ nam tính bên dưới.

Anh cong người và hôn nhẹ nhàng vào trán cô, như cách cô hôn bọn trẻ, một loại phúc lành hơn là một nụ hôn.

“Ngủ ngon, Mr. Rider,” cô thì thầm như tiếng dội lại của lời chúc ngủ ngon của bọn trẻ.

Anh khum má cô trong lòng bàn tay anh và nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu, biểu hiện của anh bị khuất trong bóng tối.

Cô chờ đợi, thở hổn hển.

Đêm có mùi của sáp ong, của sự sạch sẽ, của mùi rơm ỉm, của mùi xà phòng của đàn ông. Một người đàn ông. Người đàn ông này. Mùi của da anh là một phần của cô. Vâng, cô đang đùa với lửa, nhưng, như thể nào đó cô lại muốn nó, đau nhức vì nó.

“Tôi không có ý định để điều này xảy ra,” anh thì thầm như thể cho bản thân mình và chạm môi anh vào miệng cô.

Đó là sự vuốt ve nhẹ nhàng nhất, một cái chạm nhẹ qua làn da nhạy cảm tinh tế. Một khúc dạo đầu. Một cái rùng mình nhẹ qua cô như âm thanh của tiếng vĩ cầm trong đêm tối thanh vắng.

Cô đã sẵn sàng hơn nữa. Muốn nhiều hơn nữa.

Miệng anh chải lên miệng cô lần nữa, một lần, hai lần, trêu chọc đôi môi cô, nếm cô. Trêu ngươi. Anh mon men trên môi trên của cô, và nó như đã được lên thiên đàng. Anh chạm lưỡi anh vào lưỡi cô và một tia lửa tinh tế chạy nhanh qua cô, cô thở hổn hển và hít vào hơi thở của anh.

Anh hôn cô lần nữa và chạy đầu lưỡi mình lên vòm miệng cô và cuộn tròn một niềm vui thích nóng thất chặt sâu bên trong cô.

Cô chọc những ngón tay mình vào tóc anh, chuyển động gần hơn, dựa vào sức nóng cứng cáp của cơ thể anh, vui sướng trong vị cay nóng của anh, trở lại trong mỗi cái vuốt ve, bản năng, mù quáng, và muốn nhiều hơn nữa...nhiều hơn nữa.

“Không.” Anh dừng nụ hôn và đẩy nhẹ nhàng cô ra. Hơi thở anh rời rạc, hổn hển, như thể anh đang chạy.

Cô im lặng, không thể nghĩ được, hoa mắt với khoái lạc và nhu cầu. Và mất mát.

Anh trượt ra khỏi giường, vẫn còn thở hổn hển. “Ngủ ngon, Miss Woodford. Có những giấc mơ ngọt ngào.” Và sau đó không thấy anh đâu như một cái bóng mất hút trong màn đêm. Cô nghe tiếng anh bò vào giường trên sàn.

Lò sưởi hầu như đã tắt hẳn, không còn gì ngoài tro.

Những giấc mơ ngọt ngào ư?

Maddy cuộn người vào bên trong cái giường ấm áp của cô, đau nhức, trống rỗng. Làm thế nào mà anh mong cô sẽ ngủ được sau chuyện đó? Cô thấy rạo rực, như mùa xuân.

Đúng lúc làm sao cho anh để quyết định chơi trò là một quý ông thay vì là một tên phóng đảng. Cô đâm vào gối và ra lệnh cho cơ thể mình đi ngủ.

12. Chương 11

Ai đó đang di chuyển quanh bên ngoài ngôi nhà. Maddy ngồi thẳng dậy trên giường. Bloody Abbot? Cô lắng nghe, căng thẳng để nghe được từng âm thanh, chuẩn bị tinh thần cho tiếng rên rỉ, đập phá, và cào xước ở cửa ra vào và cửa sổ.

Không có gì. Nhưng ai đó, hay thứ gì đó chắc chắn có ở bên ngoài. Một con thú? Một con cáo? Mấy con gà mái đang làm một tiếng ồn, nhưng không phải tiếng quang quác điên cuồng báo hiệu một con cáo đến. Một con bò hay cừu, có lẽ, đột nhập vào vườn của cô, với ý định gặm thảm rau xanh ngọt ngào của cô?

Cô trượt xuống giường và vội đến cửa sổ.

“Có chuyện gì vậy?” Anh ngồi dậy.

“Có thứ gì đó bên ngoài.” Cô chăm chú nhìn xuyên qua lớp kính dày bị bóp méo. Thật khó để nhìn thấy nhiều. Trăng đã lên, nhưng có mây phủ và khu vườn bị đổm sáng tối. Khó có thể nói đó là thứ gì đang chuyển động hay đó chỉ chỉ là những đám mây.

Anh đứng bên cạnh cô, khẩu súng lục trong một tay, tay kia trên lưng nhỏ bé của cô. Ấm áp. Rắn chắc. Bảo vệ. “Tên đó nữa à?”

“Tôi không nghĩ thế. Đó có thể là một con thú.”

Họ lắng nghe. Chắc chắn có cái gì đó. Họ có thể nghe thấy tiếng động như thể những cành cây bị gãy.

“Tôi sẽ ra ngoài xem đó là cái gì,” anh nói.

“Tôi cũng đi,” cô nói với anh và nắm lấy áo choàng của mình.

Nhưng khi họ vừa mở cửa, có một âm thanh chuyển động, sau đó một âm thanh khác, và đột ngột một hàng lửa cháy dữ dội dọc theo bức tường phía sau khu vườn.

Trong một lúc Maddy không thể nghĩ cái gì đã cháy ở đó, nhưng sau đó - “Những tổ ong của tôi!” Cô chạy về hướng chúng, sau đó ngừng lại bị sốc. Các tổ ong của cô tất cả đều bị bốc cháy, những tổ ong bằng nhôm bốc một đám lửa lớn, sáp ong bên trong như chất đốt để ngọn lửa lớn hơn. Những tia lửa và những sợi nhôm bị đốt nhảy múa và xoắn vòng lên bóng đêm, bay nhanh trên gió.

“Ong của tôi, ong của tôi!” Nhưng không gì cô có thể làm được: những tổ ong đã trở thành những mảnh than nóng rực. Những vụn tro trắng bong ra trong gió. Cô rùng mình.

“Có mùi gì?” Nash hít không khí. “Một sự cố ý,” anh nói, nâng lên một miếng giẻ. “Cái này bị ngâm trong dầu đèn.”

Cô quan tâm nó như thế nào để làm gì nữa? Ong của cô đã chết. Tàn nhẫn phá hoại. Maddy cảm thấy muốn bệnh. Những con ong quý giá của cô...Chúng là một phần của gia đình, những con ong này. Chúng biết những bí mật của cô, là người bạn tâm tình của cô và an ủi cô, là mối liên kết của cô với Grand-mère và quá khứ của cô.

“Ai muốn làm một chuyện khủng khiếp như vậy chứ? Giết ong? Và tại sao chứ?” cô hỏi.

Một phần của câu trả lời đã rõ ràng. Hình bóng mặc áo choàng đứng trên đỉnh đồi, đang xem. Quá xa để truy đuổi.

“Tại sao?” Maddy thì thầm lần nữa. “Tôi không làm gì với hấn ta. Và những con ong vô hại với mọi người - chúng chỉ chích để tự vệ. Chúng chỉ làm việc và cho mật.” Những giọt nước mắt lăn xuống má cô.

Mỗi tổ ong bị phá hủy, mỗi người thợ bé nhỏ, mỗi nữ hoàng tử vì đạo. Tất cả mật ong đó, tất cả sáp đó, tất cả việc đan kết cái tổ ong...đã biến mất. Bọn trẻ chạy về nhà trong mùa hè đó, hét lên rằng chúng đã phát hiện ra một đàn ong dại trong rừng, chuyển phiếu lưu của việc đánh bắt và mang về nhà bầy ong, mỗi bầy đàn mới là một nguồn thu nhập khác...Tất cả việc giữ ong sống và cho ăn trong cái giá lạnh nhất của mùa đông...đều bị phá hủy.

Maddy cũng đã bị phá hủy. Mật ong là nguồn thu nhập chính. Tất cả sự chống cự bấy giờ của gia đình cô với cảnh thiếu thốn là những con gà và vườn rau.

Những con gà! Cô tách khỏi cái ôm an ủi của anh và chạy đến chuồng gà. Cửa đã mở. Những con gà chạy rải rác khắp khu vườn và một số đã bay ra ngoài tường...

Khu vườn của cô! Những đám mây hé mở, để ánh trăng tràn ngập khu vườn...hoặc những gì còn sót lại của nó. Những cây giống bị giẫm đạp lên mặt đất, những giàn mắt cáo bị lật đổ và đập tan.

Âm thanh của những cành cây bị gãy.

Những cây trồng không chỉ đơn giản là bật gốc, mà bị phá và bị giẫm đạp tan hoang dưới một gót chân thù địch. Hoàn toàn, cố ý phá hoại.

Cô khảo sát sự tàn phá trong im lặng, run lấy lấy. Gió cắt qua lớp quần áo của cô, cơn lạnh khắc nghiệt và cay đắng, lạnh đến xương tủy cô.

Tất cả công việc của cô trong năm qua bị phá hủy trong một đêm ngắn ngủi. Mục đích là gì chứ? Để bọn trẻ sẽ chết đói sao? Cô cảm thấy bệnh.

Cánh tay anh thắt chặt quanh cô. “Hãy vào bên trong, không gì em có thể làm bây giờ.”

Cô lắc đầu. “Những con gà, tôi phải bắt chúng trở lại-”

“Hãy để cửa mở và chúng sẽ trở lại sớm thôi. Chúng không thích bị ở bên ngoài trong cái giá lạnh và trong bóng tối đâu.”

“Nhưng một con cáo có thể-”

“Hãy cho Dorothy và Mabel và các cô gái một ít thời gian để trở về chuồng của chúng. Tôi sẽ ra ngoài chút nữa và khóa cửa chuồng gà lại. Em đang bị lạnh và bị sốc. Em cần được ấm lại.”

Anh có lý. Rằng cô đang run lập cập và cô cảm thấy muốn bệnh với cái dạ dày của cô. Đột nhiên cô muốn, muốn hơn bất cứ gì, trở lại nơi ấm áp và an toàn của căn nhà, để đóng chặt cái điều tồi tệ đã xảy ra.

Cô ghét đứng bên ngoài trước mắt tên quái vật đó, dù hẳn là ai, đang nhìn từ trên đó, hả hê trước sự tàn phá vô đạo đức của hắn. Tất cả công việc khó nhọc của cô...những con ong của cô...

Ngày mai cô sẽ tức giận, còn giờ cô chỉ muốn bệnh. Bị phá hoại. Bị đánh bại. Cô để Nash đưa cô trở lại dọc theo con đường đi qua những luống rau bị giẫm nát, trở lại ngôi nhà mà cô đã từng một lần nghĩ là một thiên đường.

Không có gì là một nơi ẩn náu hơn nữa. Cô có thể có tiền trả tiền thuê, cô có thể bắt đầu một khu vườn mới, và thiết lập lại các tổ ong mới, nhưng ai có thể nói hẳn ta không quay trở lại và phá hoại chúng lần nữa?

Cái người ác độc này là ai vậy, và tại sao hắn khiến cô và gia đình bé nhỏ của cô chịu sự căm ghét như vậy?

Nash đưa Maddy thẳng đến lò sưởi. Cô gần như đông cứng, kết quả của cú sốc cũng như đêm lạnh.

Anh liếc nhìn cái giường. Anh muốn trèo vào nó với cô, ôm cô và xua đi cái giá lạnh từ đôi mắt cô, nhưng anh không thể. Mặc cho các sự việc vừa qua, anh cũng không thể tin tưởng bản thân mình trên một cái giường với cô.

Anh đã hứa với cô rằng cô sẽ an toàn với anh. Anh đã thất bại để bảo vệ khu vườn và các tổ ong của cô. Anh sẽ không làm cho mọi việc tồi tệ hơn bằng cách tước đi sự trong trắng của cô.

Anh ngồi với cô trong cái ghế gần lò sưởi nhất và cho thêm củi vào cho đến khi lửa bùng lên. Anh lên vài viên gạch vào trong than và treo cái ấm nước trên lò sưởi. Maddy nhìn chăm chăm vào những ngọn lửa, nghiền ngẫm về số phận những con ong của cô.

“Nhanh lắm,” anh nói với cô. “Chúng không cảm thấy gì đâu.” Côn trùng có biết đau không? Anh không biết.

Anh tìm thấy chai rượu của mình và đặt nó bên môi cô. “Uống đi.” Cô ngoan ngoãn nuốt, sau đó rùng mình và thở hổn hển. “Cái gì-” Nhưng cô đã không thể nói hết được một câu. Cô nhìn anh phần nộ khi cô hổn hển thở và thối phỉ phì.

“Đó chỉ là rượu brandy thôi, rượu brandy Pháp chất lượng tốt.” Anh chà sát lưng cô nhẹ nhàng. “Nó sẽ làm em tốt lên.”

Cô cuối cùng cũng ngừng ho. “Nó kinh khủng. Nó đốt cháy tất cả trên đường trôi xuống.”

“Và làm ấm máu em. Không phải em cảm thấy tốt hơn rồi sao?”

Cô cho anh một cái nhìn khinh miệt và không thềm trả lời, nhưng cơn run rẩy của cô đã giảm bớt phần nào và cái nhìn lạnh lẽo đã đi khỏi đôi mắt cô. Một chút phần nộ là tốt, nó sẽ làm nóng người lên.

“Tôi nên đi ra ngoài để xem liệu có thể cứu được cái cây nào của mình không-”

“Em không được đi. Chúng ta sẽ xem điều có thể làm vào buổi sáng,” anh nghiêm nghị nói với cô.

Anh múc một ít mật ong vào một cái cốc, thêm một chút brandy, và đổ một ít nước nóng từ ấm đun nước vào. “Toddy nóng,” anh nói, ấn nó vào tay cô, bọc các ngón tay lạnh của cô xung quanh cái cốc ấm. “Rất có lợi cho em.”

Cô chấp nhận nó với lòng biết ơn và nhắm nháp ngum đầu tiên với sự thận trọng, sau đó hài lòng hơn. Nó chủ yếu là mật ong, do đó brandy dễ nuốt hơn lúc này.

Các ngón tay cô như đá khi chạm vào. Anh liếc nhìn chân cô và rửa thăm. Viên áo ngủ và đôi dép lê mỏng của cô bị ướt sũng bùn. Bảo sao cô không đang đóng băng.

Anh lục lại cái hộp nơi cô cất giữ quần áo của cô và kéo ra một cái áo ngủ sạch và một cái khăn choàng len. Anh giữ cái áo ngủ ra và làm ấm nó trước lò sưởi, nhìn chăm chăm vào những chỗ bị vá. Cô đã uống xong cốc toddy và đang ngồi nửa cuộn tròn trong ghế, mắt nhắm lại.

Anh nhanh chóng mở nút thắt dây áo choàng không tay của cô. Bảo sao cô không lạnh, chết tiệt cái thứ gần như xác xơ này. Anh đẩy cái áo choàng ra khỏi vai cô, sau đó bắt đầu mở mấy cái nút nhỏ phía trước của áo ngủ cô.

Mắt cô vụt mở. “Anh đang làm cái-cái gì vậy?”

“Đồ em ướt hết rồi. Em cần thay đồ.”

“Dừng.” Cô đẩy tay anh ra.

“Được thôi, em làm đi.” Anh đứng đằng sau và đợi, tự nhủ dù sao đi nữa thì cũng sẽ tốt hơn nếu cô tự làm. Nút vú cô se cứng bên dưới lớp vải mềm cũng đã cũ mòn. Hạ nhiệt nào, không thêm muốn, anh tự nhủ cực kỳ nghiêm khắc. Anh đưa cô cái áo ngủ ấm, khô và cái khăn choàng, bước ra xa, và quay lưng lại.

Đằng sau anh, tiếng vải kêu sột soạt. Anh nghiêng rằng, tưởng tượng cô trượt cái áo ướt qua đầu, để những đường cong của cô trần trụi tằm trong ánh lửa. Từ khước mắt của mình anh thấy cái áo ngủ chặt chội viên áo đầy bùn nằm trên sàn. Phải giữ từng mảnh vụn ý chí để anh không quay lại, không ẵm cô trên tay, mang cô vào giường, và làm ấm cô trong cái hình dáng căn bản nhất.

Cái gì đã ám anh để làm cái lời hứa đáng nguyên rủa đó chứ?

Dường như cả một thời đại trôi qua trước khi cô nói, “Anh có thể quay lại rồi.”

Anh từ từ xoay lại, nửa hy vọng cô quyết định thỏa mãn trí tưởng tượng của anh về cô và bày ra trước mắt anh không mặc gì nhưng trước ánh lửa, cô đã gài nút lên tới cằm và được bọc trong cái khăn choàng.

“Em vẫn đang mang đôi dép kìa, chết tiệt.”

Cô cau mày. “Tôi quên mất. Tôi khó có thể cảm thấy bàn chân mình, nó quá lạnh.”

Lắm bấm dưới hơi thở của mình, anh nắm lấy một chiếc khăn, quỳ xuống, kéo đôi dép của cô ra, và lau khô chân cô kỹ lưỡng. Chúng lạnh như đá khi chạm vào. Anh chà xát chúng nhẹ nhàng trong tay mình và cô rên rỉ, với niềm vui hay đau đớn, anh không chắc.

“Bọn trẻ vẫn ngủ dù chuyện đã xảy ra,” cô nói bằng một giọng tự hỏi. “Quá nhiều sự phá hoại và chúng vẫn ngủ. Hẳn quá yên lặng lần này.”

“Điều này đáng để biết ơn, hử?”

“Sẽ thật đáng sợ nếu chúng nhìn thấy những con ong bị thiêu cháy. Quá đau đớn... Và Jane với Susan sẽ bắn khoăn với mấy con gà mái và muốn đi ra ngoài, để chắc chắn rằng chúng an toàn - anh sẽ kiểm tra chúng sau đó chứ?” Không chờ anh trả lời. “Mấy cậu bé sẽ rất đau khổ, chúng đã làm việc rất chăm chỉ trong khu vườn đó. Còn Lucy - trời ơi, Lucy yêu mấy con ong. Cô bé đã từng kể cho chúng nghe những câu-câu chuyện.” Cô cắn môi và im lặng. Anh có thể nói cô đang chiến đấu với những giọt nước mắt.

Anh cũng đang chiến đấu thôi thúc ôm cô vào cánh tay anh và hôn những giọt nước mắt đó.

Anh cọ xát và xoa bóp chân cô cho đến khi chúng ấm và hồng hào, và cô đang cong người với đôi tay anh trong hai lòng - và lần này thì anh chắc chắn.

“Giường.” Giọng anh thoát ra khàn khàn.

Cô không nhúc nhích. Anh liếc nhìn cái sàn đá giữa cô với cái giường và không khiển trách cô; chân cô sẽ lạnh lại trong lúc cô đi đến đó mất.

Không để ý đến bản thân mình, anh khom người và bế cô ra khỏi cái ghế.

Cô bắt đầu. “Anh đang làm gì thế? Mất cá chân anh!”

“Có vẻ đã hồi phục lại rồi.” Anh đi khắp khiêng, đó là bởi vì một chiếc ủng của anh đã hỏng nên đi vậy là phải. Mất cá chân anh đau nhức, nhưng không phải là không thể chịu đựng được. “Chắc nó chỉ bị bong gân thôi.”

Anh bế cô vào giường và đẩy nhẹ cô vào các tấm chăn. Cô kéo tấm chăn lên quanh cô và cuộn người như một cô bé. “Anh rất tử tế” cô bắt đầu và anh không chờ để nghe.

Anh giậm mạnh chân trở lại lò sưởi. Tử tế! Anh không muốn là người tử tế. Anh muốn trườn vào giường với cô và ôm cô, kéo cái áo ngủ và chần chịt tiết đó ra khỏi cô, chiếm hữu cô, khám phá từng inch từng inch người cô, dồn mỗi suy nghĩ, mỗi nỗi sợ hãi ra khỏi não cô, chìm cô trong cảm giác mạnh. Anh muốn cô cong người lại bên anh, như cách chân cô bên tay anh, rên rỉ với sự thỏa mãn. Anh muốn nếm cô, để hiểu cô, để vùi sâu anh trong cô và cảm nhận cô rung mình và kêu lên khi anh đưa cô đến đỉnh. Món quà bị lãng quên.

Cơ thể anh rung lên không kiểm soát khi chỉ mới nghĩ đến điều đó. Anh đã cứng như đá và đã sẵn sàng. Và cô ấy thì ấm áp và mềm mại.

Và dễ bị tổn thương.

Anh chộp lấy cái kẹp và kéo hai viên gạch nóng ra khỏi lò. Anh bọc chúng trong miếng giẻ cho đến khi chúng dễ dàng cầm được, sau đó mang chúng đến giường.

Mất cô đã nhắm. Cô trông có vẻ kiệt sức. Anh nâng tấm chăn lên và trượt viên các viên gạch nóng vào trong, để nơi chân cô và một viên mỗi chân. Cô thở dài trong thỏa mãn và chân cô cong lại xung quanh chúng.

Cô đã không cần anh, anh tự nhủ cấu kỉnh: một viên gạch nóng cũng đủ tốt.

Còn về phần mình, anh có một cái sàn đá lạnh và đó là tất cả điều anh cần. Anh kéo chiếc ủng tốt của mình ra và đá văng chiếc còn lại, cởi quần ống chèn, rồi bò vào cuộn giường bên lò sưởi. Anh buông người và quay mặt. Liệu còn cái sàn nào cứng và lạnh hơn nữa không nhỉ? Ít nhất thì lò sưởi cũng tỏa ra một ít nhiệt và anh cũng ấm hơn bên phía đó.

Jane và Susan sẽ lo lắng về các con gà mái...Anh sẽ kiểm tra chúng sau đó chứ?

Chết tiệt, anh hất tung chăn ra, mặc lại quần và mang ủng vào, giậm chân đi ra ngoài để kiểm tra mấy con gà mái trời đánh. Tại sao anh lại hứa nhiều điều ngu ngốc, phiền phức đáng nguyên rủa như thế này chứ?

Nó làm Nash mất ngủ lần nữa. Chưa bao giờ anh hôn một người phụ nữ trong một thời gian ngắn như thế, không phải một phụ nữ anh muốn. Và anh muốn Maddy Woodford; cơ thể anh lại căng lên, máu anh lại đang ca hát và còn sống và còn muốn.

Cái khoảnh khắc khi đôi môi cô hé mở nhẹ nhàng, dịu dàng dưới...Sự ngọt ngào, cái vị khó nắm bắt của cô, như mùi hương của cô. Cái gì anh cũng sẽ cho để được nếm cô đúng cách...

Anh rên rỉ và quay lại cái sàn đá đó, ước gì sự lạnh lẽo của nó sẽ kéo cái nhiệt đó ra khỏi anh, nhưng một loại nhiệt khác làm anh tỉnh táo.

Một cách kiên quyết, anh chuyển tâm trí mình đến vấn đề hiện tại. Kẻ khốn kiếp đó là ai? Kẻ nào muốn làm cho Maddy và bọn trẻ trở nên nguy ngập đến mức phá hoại kế sinh nhai của họ? Họ sẽ không chết đói - Nash có thể thấy điều đó - nhưng cái con heo này không biết điều đó.

Kể nào đó muốn cô ra khỏi căn nhà này và rõ ràng là đã chuẩn bị kế sách để tàn phá nó. Nhưng lại không cố gắng để làm bị thương Maddy và bọn trẻ.

Năm lần “Bloody Abbot” đến “thăm” họ trong vài tuần qua, ngoài việc dọa một phụ nữ và một đám trẻ, thì việc đốt cháy các tổ ong và phá hủy cây trồng là điều tồi tệ nhất hẳn đã làm.

Cuối cùng anh cũng ngủ thiếp đi, tâm trí anh đầy các câu hỏi, cơ thể anh căng ra và cấu kỉnh với khao khát.

Nash thức dậy ngay sau khi bình minh lên vì tiếng lách cách của cái cửa đang đóng lại lặng lẽ. Anh ném chăn ra, chụp lấy khẩu súng lục, bay ra mở cửa, và gần như vấp phải Maddy đang ngồi trên bậc thềm phía trước, đang buộc dây đôi ủng làm việc xấu xí của cô.

“Cái gì? Cái gì vậy?” anh hỏi gặng, quét mắt qua đường chân trời.

“Không có gì.” Cô đứng lên, ăn mặc gọn gàng trong bộ váy màu xanh đã bị nhạt màu, tóc cô ánh màu rượu vang trong ánh nắng buổi sáng và được bôi gọn gàng thường thấy. Cô trông đáng yêu hơn bất cứ người phụ nữ nào sau một đêm bị xáo trộn và ngủ rất ít.

Mắt cô chuyển từ mặt anh đến tóc anh, rồi sau đó nhìn xuống chân và lưng anh. “Chào buổi sáng. Tôi nghĩ anh có một giấc ngủ tồi tệ.” Mắt cô nhảy múa.

Anh cứng người lại, nhận ra rằng trông anh kém bảnh bao hơn là anh muốn mình trông như thế nào trước phụ nữ anh khao khát, đôi chân trần và đang mặc một cái áo ngủ được may cho lão mục sư thấp béo. Anh đưa tay ra cào tóc mình và nhận thấy nó đang dựng như cái bàn chải. Anh cố vuốt nó kín đáo.

“Em đang làm gì vào giờ này thế?” Anh nói, thậm chí đến tai anh nghe cũng thô lỗ và cấu kỉnh.

“Tôi cần thấy mấy con gà mái.”

“Tôi đã nhốt chúng lại sau khi em đi ngủ.”

“Tôi biết. Tôi có nghe thấy anh đi ra ngoài lần nữa đêm qua. Cám ơn anh.” Cô bắt đầu đi xuống con đường mòn.

“Chờ đã,” anh nói. “Tôi sẽ mặc đồ và đi với em.”

“Được rồi,” cô bảo anh. “Không có gì anh có thể làm đâu. Tôi muốn kiểm tra tổn thất trước khi bọn trẻ dậy.”

“Tôi sẽ đi,” anh nói kiên quyết, rồi bước vào trong và mặc quần chèn, mang ủng và áo khoác. Anh đã làm chiếc ủng bị cắt ra của anh có thể mang lại được bằng cách giải quyết đơn giản buộc nó lại với miếng giẻ rách. Nó trông cực kỳ xấu xí, nhưng mà anh không có lựa chọn.

Anh thấy cô quỳ trên khu vườn thực vật, đang trồng lại bất kỳ cây nào chưa bị phá hủy hoàn toàn, và ném những cây hư vào hai đống: có thể sử dụng như thực phẩm và chỉ phù hợp với gà mái. Cô trông gần như thanh thản.

“Tôi nghĩ em vẫn còn buồn sau đêm qua.”

Cô ngồi trên gót giày của mình và chùi một sợi tóc vướng vào khoeo mắt cô bằng lưng bàn tay cô, để lại một vệt bẩn. “Buồn ư? Tôi còn hơn cả buồn, tôi tức điên. Nhưng tôi không để cho con quái vật đó đánh bại mình. Sẽ có nhiều việc để làm cho khu vườn này trở lại như cũ, nhưng ít ra thì lúc này cũng chỉ mới vừa bắt đầu mùa sinh trưởng chứ không phải cuối mùa.”

“Làm cho khu vườn này trở lại như cũ? Ý em là em sẽ bắt đầu lần nữa?” Anh nhìn đồng lộn xộn. Sẽ là một khối lượng lớn của công việc.

Cô khịt mũi. “Chứ tôi nên làm gì đây? Nhượng bộ, nhét đuôi tôi vào giữa hai chân, và chạy trở lại Fyf - chạy trốn sao?” cô sửa lại. “Không, không, và không! Tôi sẽ không bị lừa ra khỏi nhà mình bởi một kẻ hèn nhát dọa nạt trẻ con! Bên cạnh đó, tôi có một giải pháp hoàn hảo để đối phó với anh ta trong tương lai - nuôi ngỗng.”

“Ngỗng?” Làm thế nào cái con gia cầm này giải quyết được vấn đề của cô chứ?

“Ngõng trông nhà rất tuyệt vời. Anh sẽ nghe tiếng ồn ào chúng kêu khi có bất kỳ người lạ nào xung quanh - và chúng ăn cỏ và ngũ cốc, rẻ hơn so với nuôi một con chó,” cô kết thúc vẻ hân hoan. “Tôi không thể tưởng tượng được là tại sao tôi không nghĩ đến chúng sớm hơn. Ngõng sẽ kêu ré lên cảnh báo với bất kỳ kẻ nhu nhược nào bò vào trong bóng đêm để dọa nạt trẻ con và đốt cháy những con ong bé nhỏ vô tội, chăm chỉ làm việc! Điều này nhắc nhở tôi...” Cô liếc qua anh nơi các tổ ong từng ở đó trong các học đá. “Tôi tốt hơn nên dọn sạch đồng đồ nát của các tổ ong đi. Tôi muốn dọn sạch những thiệt hại này nhiều hết mức tôi có thể trước khi bọn trẻ thấy.” Nắm lấy một cái thuổng, cô hướng về phía các tổ ong.

“Tôi sẽ giúp, chỉ cho tôi biết tôi phải làm gì.” Anh chưa bao giờ nhổ một cây cỏ dại hay chăm sóc một khu vườn trong đời mình nhưng cơ bắp anh thì tùy ý cô sử dụng.

“Cám ơn anh.” Cô cho anh một nụ cười rục rịch lái mỗi ý nghĩ ra khỏi đầu anh. “Mang xe cút kít lại đây, làm ơn.”

Anh lấy nó, một thứ to lớn cũ kỹ cồng kềnh khó để cân bằng và càng khó hơn để lái nó đúng hướng. Khi nó lắc lư hướng về các tổ ong, cô nhìn lên và ném cho anh một cái cười nhanh toe toét. “Đó là cái tôi dùng để mang anh vào trong nhà, sau tai nạn của anh.”

“Cái này á?” Anh bị sốc. “Em đã chở tôi trên cái này? Như thế nào?”

Cô nhún vai. “Tôi đâu có nói nó dễ dàng. Nhưng ‘túng thì phải tính’ thôi”.

Đúng là ‘túng thì phải tính’. Nash choáng váng, đối mặt với bằng chứng hữu hình điều cô phải làm để cứu sống anh. Cho đến bây giờ nó đã là một bài học mang tính học thuật; anh không nghĩ ra được làm thế nào cô xoay sở được để đưa cơ thể bất tỉnh của anh từ đồng bùn lầy lội vào trong, và vào giường cô.

Anh nhìn chăm chăm vào cái hình dáng mảnh mai nhỏ nhắn hiện đang xúc một đồng rơm bị cháy và mặt ong vào trong xe cút kít được lột rơm tươi. Làm thế quái nào cô xoay sở để nâng được anh lên?

“Thật không dễ dàng gì,” cô thừa nhận khi anh hỏi. Cô giải thích cách cô buột anh vào xe và anh đã chết lặng.

Cô đưa anh một cái thuổng. “Anh có thể vui lòng đào một cái lỗ ở đó? Tôi sẽ chôn những con ong này.”

Đào cho cô một cái lỗ ư? Anh đào cho cô một chục cái cũng được.

Lúc bọn trẻ tức dậy và đang tìm kiếm bữa sáng của mình, Maddy và Nash đã dọn sạch gần như xong đám thực vật bị phá hoại. Hốc đá nơi các tổ ong từng ở đã được lau sạch, vẫn còn dính chút tro bụi, nhưng đã trống.

Những cái tổ ong bị cháy đen được ném vào một cái lỗ, nhưng Maddy dừng Nash lại từ việc lấp đất lên nó. “Chúng ta sẽ có một buổi tưởng niệm,” cô nói với anh. “Bọn trẻ sẽ muốn nói lời tạm biệt.”

Bọn trẻ lang thang vào vườn, kêu lên đau đớn trước sự phá hoại, nhưng chúng nhận lời gợi ý từ chị gái và bắt đầu sửa lại giàn mắc áo và trồng lại các cây con gần như ngay lập tức. Các cô bé đếm số con gà mái - tất cả đều có mặt và còn đủ - và thu lượm trứng như thường lệ, khuôn mặt trắng bệch và bị sốc.

Maddy cho chúng thời gian để hấp thu sự phá hoại này, sau đó cho chúng ăn một bữa sáng lớn với cháo đặc, kem và mật ong, tiếp theo là bánh mì nướng với mật ong cho những ai vẫn còn bụng.

Sau đó họ tổ chức một buổi tưởng niệm đơn giản cho các con ong. Nash chưa bao giờ tham dự một đám tang cho bất kỳ động vật nào, nói chi đến những con ong.

Mỗi đứa trẻ mang theo một đóa hoa loại mà các con ong thích. Chúng xếp hàng bên ngôi mộ. Maddy phát biểu vài lời. “Ong thân mến, chúng tôi xin lỗi vì những điều ác độc đã làm với các bạn. Cám ơn vì mật và sáp mà các bạn đã cho chúng tôi, và vì như là một phần của gia đình chúng tôi, như đã luôn luôn thế. Chúng tôi sẽ mang các chị em của các bạn từ các khu rừng về đây để làm một bầy đàn mới. Hãy yên nghỉ nhé.”

Mỗi đứa trẻ sẽ nói vài lời và ném hoa của chúng vào, ngay cả John, cũng đã nói với mấy con ong rằng cậu đã tha thứ cho con ong nào đó đã chích cậu và dù vậy, chúng đã làm ra mật ong rất ngon.

Nash không biết phải nói gì. Anh không hoàn toàn tin vào cảm xúc của họ với những con côn trùng này - những con côn trùng có ngòi châm chích. Anh thích mật ong, nhưng còn...

Anh lấp lổ. Một cách long trọng.

Khi bọn họ bước vào nhà trở lại, anh hỏi Maddy, “Tại sao cô chỉ mang về các chị em ong từ rừng? Mà không là các anh em ong?”

Đằng sau anh các cô bé cười khúc khích. “Bởi vì chỉ các con ong cái mới làm tất cả các công việc,” Jane nói với anh. “Còn những kẻ lừa biếng - đó là cái tên anh có thể gọi cho các con ong đực - chúng không thích làm việc chút nào.”

“Trừ việc bảo vệ tổ ong,” Nash nói.

Jane làm một âm thanh tỏ ra khinh bỉ. “Các con ong đực không chiến đấu, chúng thậm chí còn không thể chích! Các ong cái sẽ bảo vệ tổ, làm mật, lau dọn tổ, mọi thứ. Tất cả việc làm của các con ong đực là ăn.”

Nash và hai cậu bé trao đổi những cái nhìn. “Chúng phải làm tốt cái gì đó chứ,” anh nói, cảm thấy cần thiết để tìm và ủng hộ một số đức tính nam tính cho các sinh vật bé nhỏ.

Maddy vẫy tay cho các em đi trước, sau đó xoay lại và cho anh một cái nhìn tinh nghịch. “Sinh sản. Đó là mục đích duy nhất của trong trong cuộc sống.”

Nash giữ khuôn mặt thẳng. “Đấy, tôi đã bảo mà. Những chàng trai cao quý, tất cả không trừ một ai. Làm nhiệm vụ của mình cho vua và đất nước.”

Cô lắc đầu. “Cho ong chúa,” cô nói. “Không có vua, tất cả vì nữ hoàng.”

Vào bữa trưa, vẫn là súp với với pho mát trên bánh mì nướng, cô nói với Nash, “Có phải anh nghĩ thật kỳ dị khi chúng tôi tổ chức lễ tưởng niệm cho các con ong phải không?”

“Không, không hoàn toàn,” anh nói dối.

“Đó là vì Grand-mère, anh biết không, những con ong đã cứu mạng bà ấy.”

Mày anh nhướn lên. “Như thế nào?”

Tâm trạng Maddy đã được nhắc lên. “Bởi một thủ thuật rất thông minh.” Bọn trẻ trao đổi những cái nhìn hiểu biết và ngồi xuống để lắng nghe cái điều rõ ràng là một câu chuyện được yêu thích.

Nash biết bổn phận của mình. “Kể tôi nghe đi.”

“Anh biết đấy tôi đã kể cho anh nghe việc Papa giúp Mama thoát khỏi cuộc Khủng bố, trong khi Grand-mère vẫn còn ở lại? Ừm, vài ngày sau đó Grand-mère nghe rằng người ta đang đến chỗ bà, chỉ một số ít, nhưng gần đủ. Họ biết bà là một bầy tôi trung thành của nữ hoàng. Vì vậy-”

“Bà đã giấu mình trong số-” Lucy bắt đầu.

“Suyt, Lucy, để chị Maddy kể nó,” Jane nói.

Maddy mỉm cười và tiếp tục. “Grand-mère ở trang trại nhỏ của nữ hoàng, le Hameau de la Reine, ở Versailles. Nữ hoàng và các quý bà của bà ấy thích được làm như những nông dân, và họ sẽ ăn mặc như những cô gái chăn cừu và những cô gái vắt sữa và đại loại thế. Và Grand-mère đã nuôi ong để làm mật ong cho nữ hoàng.”

Cô hạ thấp giọng đến một giọng lý kỳ. “Bọn người đó đang đến chỗ bà, la hét đòi máu! Bà không có ngựa hay xe ngựa để chạy trốn, và bà biết họ sẽ tìm thấy bà nếu bà cố trốn vào bên trong. Vậy bà ấy đã làm gì?”

Bọn trẻ nhìn một cách trông chờ vào Nash, mắt chúng sáng lên với sự phấn khích.

“Làm cái gì?” Không cần phải giả vờ cho cái giọng bị mê hoặc của mình.

“Bà đã kéo tất cả các tổ ong thành một vòng tròn và ngồi vào giữa chúng, mang mạng che mặt và găng tay.”

“Họ có tìm thấy bà ấy không?”

Maddy gật đầu. “Một vài người đã tìm ra nhưng họ là người thành thị và họ sợ ong. Khi có bất kỳ ai đến gần, Grand-mère sẽ đập vào tổ ong với một cây gậy và tất cả các con ong giận sôi lên bay ra ngoài, chích vào bất kỳ ai đi ngang qua.”

Cô cho một tiếng cười ngẩn. “Nếu họ biết bất cứ điều gì về ong họ sẽ chờ cho đến khi đêm xuống khi những con ong nghỉ vào ban đêm, nhưng Grand-mère đã may mắn. Đám người đó đã đi tìm con mồi dễ dàng hơn và bà đã trốn thoát và đã lên đường đến một nơi bà biết trong đất nước.”

Bọn trẻ đồng thanh, “Và ở đó bà sống hạnh phúc trong suốt quãng đời còn lại.”

“Và đó, Mr. Rider, đó là tại sao chúng tôi trong gia đình này yêu mến và kính trọng những con ong,” Maddy kết thúc.

“Và chúng em cũng thích những con ong,” Henry thêm vào.

Họ dành phần còn lại của ngày làm việc trong vườn. Nash cảm thấy mệt, nhưng khi Maddy nhìn thấy khuôn mặt anh và đề nghị anh ở bên trong và nghỉ ngơi sau bữa ăn trưa, anh đã từ chối.

“Giúp em việc này là điều ít nhất tôi có thể làm,” anh nói với cô.

“Nhưng đây là ngày đầu tiên anh ra khỏi giường. Anh cần nghỉ ngơi. Anh chưa hoàn toàn bình phục đâu.”

Nhưng Nash vẫn kiên trì làm việc.

Khoảng bốn giờ, Maddy ra lệnh dừng lại. Họ đã làm nhiều việc họ có thể suốt ngày nay, cô nói. Nash kín đáo vui mừng. Anh đã kiệt sức.

“Trứng bác trên bánh mì nướng cho bữa xế, và bánh kếp cho bữa tối,” cô tuyên bố. “Và sau đó chúng ta sẽ có một câu chuyện.”

Họ vừa hoàn thành xong bữa xế thì Maddy, người đang đối mặt với cửa sổ, nói, “Mr. Harris! Nhanh lên, các em ra ngoài ngay, làm ơn!”

Khuôn mặt bọn chúng sống động với sự tò mò. “Ồ, nhưng mà chị Maddy...” John bắt đầu.

Maddy giơ một bàn tay lên. “Chị không muốn các em ở trong nhà trong khi ông ta ở đây. Các cô bé, hãy khóa cửa chuồng gà cho ban đêm, sau đó đem nửa chục trứng đến cho dì của chị Lizzie và yêu cầu bà ấy một ít pho mát đã gọt kem. Chờ ở đó với chị Lizzie. Còn John và Henry, không phải các em kiểm tra ngựa của Mr. Rider vào tối nay sao? Không phải á? Vậy thì giờ đi đi. Sau đó ghé qua chỗ chị Lizzie và đưa các cô gái về nhà. Giờ đi đi.” Bọn trẻ giải tán.

13. Chương 12

“Anh cũng vậy,” Maddy bảo Nash. “Làm ơn ra ngoài.”

“Tôi sẽ ở lại,” Nash nói dứt khoát. Đột nhiên anh thấy không còn mệt nữa.

Cô ném cho anh cái nhìn hoài nghi. “Anh có điên không đấy? Tôi không thể để ông ta biết tôi có một người đàn ông ở đây! Ra ngoài, nhanh lên! Ông ta đến rồi kia!”

Một tiếng gõ cửa nặng nề ở cửa trước.

Cô đứng, anh biết, nhưng anh là thằng khốn nếu anh để cô một mình với thằng cha đó. Cô để bọn trẻ đi cũng vì lý do đó.

Bên cạnh đó, anh muốn nghe điều Harris phải nói. Chửi thề dưới hơi thở mình Nash bò lại lên giường và kéo màn, để một khoảng trống nhỏ để nhìn qua.

Anh chán với ẩn trốn lắm rồi. Đó là một việc trái với ý muốn, dù anh biết có lý do để làm thế. Nhưng anh là một người đàn ông, chết tiệt, không phải là một con chuột.

“Mr. Harris, ông khỏe chứ? Mời ông vào,” anh nghe Maddy nói.

Harris lầm bầm gì đó và bước vào. Ông ta đứng, cánh tay gấp lại, chân khuỳnh ra, nhìn xung quanh căn nhà với một thái độ sở hữu. “VẬY RA CÔ CHƯA THU DỌN HÀNH LÝ À?”

“Như ông đã thấy,” Maddy nói một cách lịch sự.

“Tôi không nghĩ nó làm cô mất thời gian lâu đâu,” Harry nói thẳng thừng. “Không có gì nhiều để đóng gói.”

Như trước đó, Harris đã tự ngồi mà không được mời. Quần ống chèn của ông ta thậm chí còn chặt hơn, áo ghi lê được thêu lòe loẹt sắc sỡ hơn, và thậm chí từ trên giường, Nash cũng có thể ngửi được mùi sáp thơm bôi tóc của người đàn ông này.

Maddy đặt một ấm trà và vài cái tách và đĩa lên bàn. “Ông đã thông báo cho Mr. Renfrew hay anh trai ngài ấy, bá tước, rằng Sir Jasper đã hứa với tôi chúng tôi có thể ở đây, để đổi lấy mật ong, cho đến khi John qua 21 tuổi?” Giọng cô nhẹ, theo lối thường đàm.

“Tôi đã nói với cô, không có giấy tờ gì của cái lời hứa đó tồn tại trong các hồ sơ của căn nhà này.” Ông ta dựa lưng, cân bằng trên hai chân của cái ghế, nhìn tự mãn và hoàn toàn về làm chủ.

Nash cầu cho cái ghế bị gãy.

Maddy nói vui vẻ, “Tôi không hỏi ông đã tìm thấy bằng chứng cho lời hứa đó chưa, tôi chỉ hỏi ông đã nói chuyện với Mr. Renfrew hay em trai ông ấy về nó chưa.”

“Dĩ nhiên tôi không.” Harris búng những móng tay của mình trong cái ra vẻ thờ ơ nhất. “Ngài Mr. Renfrew có những điều tốt hơn để làm hơn là lo lắng về một tuyên bố không thể được chứng minh. Và ông ấy đã rất rõ ràng rằng ông ấy muốn cô ra khỏi ngôi nhà này ngay lập tức.”

Chết tiệt cái gã này, Nash nghĩ. Với sự nhớ lại tốt nhất của mình anh chưa bao giờ trao đổi một từ với cái gã này. Tất cả những câu hỏi bất động sản trực tiếp đều phải thông qua Marcus.

Tuy nhiên trí nhớ của anh gần đây không đáng tin cậy. Nhưng không có nghĩa là đã từng có những quyết định về một bất động sản khi anh chưa bao giờ kiểm tra nó. Cả anh lẫn Marcus đều sẽ không làm những việc như vậy. Cha họ đã rèn luyện cho cả hai những nguyên tắc cơ bản trong việc quản lý các bất động sản.

Và ném một người phụ nữ và bọn trẻ ra khỏi nhà họ? Anh không cần một trí nhớ để nói với anh rằng anh có bao giờ làm một chuyện như thế này không, cả Marcus cũng sẽ không, vậy cái chết tiệt gì làm Harris quyết định như vậy?

Maddy nói, “Tôi nghĩ trường hợp này có thể, đó là lý do tại sao tôi đã viết cho Bá tước Alverleigh và giải thích toàn bộ tình hình. Trà nhé?” Cô cầm bình trà lên và cho ông ta một nụ cười rạng rỡ, không thật.

Với một cái quắc mắt, Harris đẩy cái tách sang một bên. “Không cần.” Ông ta liếc quanh phòng. “VẬY LÁ THƯ ĐÓ ĐÂU RỒI? TÔI SẼ GỬI NÓ CHO CÔ.”

Maddy rót cho mình một tách trà, thêm vào một ít mật ong, và khuấy kỹ trước khi trả lời. “Ồ, tôi đã tự mình gửi nó đi rồi. Mục sư Matheson có một bản sao Debrett’s Peerage, ông biết đấy, cuốn sách về danh sách các nhà quý tộc của vương quốc và-”

“Tôi biết cuốn Debrett là gì.”

“Một cuốn sách thú vị phải không ạ? Và do đó tôi đã tìm thấy địa chỉ của bá tước Alverleigh và đã tự mình gửi lá thư đó.”

Harris trừng mắt nhìn cô. Maddy nhắm nháp trà của mình, dường như không thấy sự bức mình của ông ta.

Ông ta làu bàu. “Giỏi lắm, tôi không ở đây để nói chuyện về các bức thư. Tôi ở đây để lấy tiền thuê. 5 bảng bây giờ, và không bàn cãi.”

“Dĩ nhiên.” Cô với lấy cái hộp.

Harris chớp mắt ngạc nhiên. “Cô có 5 bảng?”

“Không chính xác.” Cô vật lộn với cái nắp hộp hình như bị mắc kẹt. “Tôi vẫn phải nói rằng đó là giá thuê cất cổ và tôi có ý định giải trình với Mr. Renfrew khi nào ông ấy có ở đây-”

“Tôi cảnh báo cô-”

Cô đặt tờ 10 bảng lên bàn giữa họ. “Tôi cho rằng ông có thể thối lại cho tôi chứ?”

Harris nhìn chăm chăm vào tờ tiền giấy trong hoài nghi, sau đó nhặt nó lên và xem xét nó cẩn thận. Ông cho nó vào trong túi nhưng cô nhanh nhẹn giật nó lại từ các ngón tay của mình. “Thối lại cho tôi trước, nếu ông không phiền,” cô nói kiên quyết trong một giọng dễ chịu.

Harris miễn cưỡng rút ra từ trong túi áo khoác của ông ta và kéo ra một nắm tiền lẻ. “Làm thế quái nào cô có một số tiền như thế này?” ông gầm gừ khi chọn những đồng tiền.

Chân mày cô nhướng lên và cô nói một cách sinh động, “Ồ đâu tôi có nó không phải là chuyện của ông, Mr. Harris. Tất cả những điều ông nên quan tâm đó là tôi có thể trả tiền.”

Với một thái độ miễn cưỡng, ông ta ném lên bàn 2 đồng xôvren, 3 nửa đồng xôvren, một đồng curon, và 5 đồng hào florin. Khi Maddy đếm lại số tiền đồng, Harris với lấy tờ 10 bảng.

Ngay lập tức, cô đẩy nhẹ nó qua bàn trở lại. “Biên lai trước, nếu ông không phiền?” Cô xếp chồng lên nhau 5 bảng tiền đồng ông ta đã đưa nó cho cô bên cạnh tờ tiền.

“Biên lai?” Mặt ông ta đỏ lên. “Biên lai á?”

Cô giữ giọng mình nhẹ nhàng. “Tôi tin rằng đó tiêu chuẩn quán lệ thương nghiệp.”

“Tiêu chuẩn quán lệ thương nghiệp!” Ông ta khịt mũi. “Cô mà cũng biết tiêu chuẩn quán lệ thương nghiệp hay sao? Hay là Sir Jasper cũng đã đưa ra một biên lai mỗi khi ông ấy nhúng cái bắc mình vào nồi mật ong của cô?”

Có một sự im lặng đột ngột, sau đó tiếng một cái tát mạnh vang vọng khắp phòng.

Qua chỗ trống trên bức màn, Nash có thể thấy Maddy dựa vào bàn, hình ảnh của một phụ nữ cuồng nộ vì bị xúc phạm. Anh chuyển động nhưng cô đã bắt gặp cái nhìn đối diện trực tiếp của anh. Lùi lại, cái nhìn của cô nói. Đây là trận chiến của tôi.

Phải lấy hết sức mạnh ý chí Nash tuân theo. Nếu thằng khốn này mà di chuyển một bước về phía cô ấy...

Harris giật mạnh bàn chân ông ta, đá cái ghế ra đằng sau, một bàn tay để ở gò má mình. “Đồ chó cái!”

“Ông dám!” Maddy nhìn dữ dội. “Không có gì, không có gì không phải phép trong tình hữu nghị của chúng tôi. Sir Jasper là quý ông lịch thiệp quen biết bà tôi. Và vì mục đích của bà ấy, ông ấy đã cho chúng tôi chỗ này và chấp nhận mật ong như tiền thuê để bảo lưu lòng tự trọng của tôi!”

Harris chế nhạo. “Bảo lưu lòng tự trọng của cô? Giống đặt bàn tay ông ta trên làn da xinh đẹp của cô hơn, như cái tôi làm-” ông ta lắc lư đi về phía Maddy, đôi tay to bè của ông ta vươn ra phía trước.

Nash đã bước ra từ hốc tường. “Đủ rồi đấy!” Giọng anh như một cái quất bằng roi.

Harris quay ngoắt người và nhìn chăm chăm, bắt mắt vào cái cằm lõm chồm của Nash, cái quần chên của anh, chiếc áo sơ mi mở cổ và đôi cánh tay cuộn lại, không áo khoác, khăn choàng cổ, hoặc áo ghi lê và, chết tiệt nhất là, không giày hay vớ. “Đây là ai? Người đàn ông yêu thích của cô, hử? Giờ tôi biết sao cô có tờ 10 bảng rồi, kiếm nó trên-”

Nash đâm vào mặt Harris.

Harris loạng choạng và lão đảo bước lùi. “Đồ khốn.” Ông ta đâm trả lại một cú vào Nash, nhưng dù ông ta là kẻ cục súc và lực lưỡng, nhưng Nash cũng có một kỹ năng giỏi trong môn quyền Anh. Anh khóa tay hấn dễ dàng.

“Chú ý ngôn ngữ của ông vào. Có một quý cô hiện diện đây,” Nash chụp tay ông ta.

Harris làm một âm thanh thô lỗ. “Quý cô? Nghe như-”

Một lần nữa Nash đập nắm tay vào mặt Harris. “Xin lỗi ngay.”

Harris nắm lấy cái ghế và vung nó qua Nash. Anh cúi đầu né tránh nhưng nó cũng sượt qua mặt anh. Anh giật mạnh nó từ tay ông ta và ném nó qua một bên.

“Xin lỗi ngay,” Nash lặp lại.

“Với cô ta? Anh có thể lấy phần còn sót lại của một lão già nhưng-”

Lần này cú đánh của Nash làm Harris nằm bò toài ra trên nền đá phiến. Ông ta nằm đó, co rúm lại, mũi chảy máu rất nhiều.

Nash đứng phía trên ông ta, thở hổn hển, nắm chặt nắm đấm của mình, “Tôi nói, xin lỗi quý cô này ngay.”

Maddy kéo mạnh khuỷu tay anh. “Ông ta thế đủ rồi, Mr. Rider.”

Nash không nhúc nhích.

“Xin lỗi, thưa cô,” Harris lồm bồm qua chiếc khăn tay của mình. Không thật tâm lắm.

Nash bị cảm dỗ để đập thêm một cú nữa vào tên khốn này, nhưng Maddy đã bám chặt lấy cánh tay anh vì thế anh thả nắm đấm của mình ra và bước đi.

Vẫn còn trên sàn nhà, Harris khịt mũi ẩm ỉ vào khăn tay của mình. “Tôi sẽ báo với quan hành chánh địa phương về anh,” ông ta lồm bồm trong một tông giọng khác với thời điểm xin lỗi trước đó. “Xem xem tôi làm gì. Với cả hai người các người.”

“Hãy làm vậy với thiện chí của tôi nhé,” Nash nói kiên quyết. “Và sau đó ông có thể giải thích với họ tại sao ông đã đe dọa người phụ nữ này-”

“Đe dọa? Tôi không bao giờ làm.” Nhắc mình dậy và cho Maddy một cái nhìn giận dữ có thể tiết ra nọc độc. “Có phải cô ta nói với anh rằng-”

Nash tiến một bước về phía trước. Harris vội vàng bước ngang như một con cua, đặt cái bàn giữa anh ta và Nash. Ông ta đã thấm hết máu từ mũi mình. “Anh không có quyền-”

“Ra ngoài,” Nash nói lạnh lùng. “Ông bị sa thải. Hãy ra khỏi nơi ông đang sống, và nếu tôi bắt gặp ông trên đất của tôi lần nữa, tôi sẽ đập từng inch vào mạng sống của ông đấy.”

Lông mày Harris nghiêng lại với nhau. “Đuổi tôi? Anh đang nói cái quái gì vậy? Đất của anh?”

Nash cong nhẹ mày mỉa mai. “Nash Renfrew, sẵn sàng phục vụ ông. Tướng công Nash Renfrew.”

Có một sự im lặng kéo dài. Qua chiếc khăn tay dính máu của mình, Harris liếc từ Nash đến Maddy và sau đó trở lại Nash. “Đó là một lời nói dối,” ông chế nhạo, nhận thấy sự ra hiệu của anh từ biểu hiện ngạc nhiên của Maddy. “Anh đã nghe tôi nói với cô ấy và-”

“Tôi đã,” Nash đồng ý. Tôi nghe ông đưa ra những mệnh lệnh từ tên của tôi cái điều tôi chưa bao giờ ban phát ra và tôi cá là ông cũng chưa bao giờ nhận từ anh trai tôi. Tôi nghe ông đòi khoản tiền mà ông không có quyền để đòi, và-” giọng anh trở nên băng giá hơn - “Tôi nghe ông đang cố gắng để đuổi một phụ nữ và năm đứa trẻ mồ côi, và khi cô ấy yêu cầu một điều trần công bằng, ông đã công kích danh dự của cô ấy và danh dự người chú quá cố của tôi, Sir Jasper Brownrigg.”

Harris chùi khuôn mặt đầy máu của mình với một cái khăn tay đã bẩn. Cái nhìn của ông ta liếc qua lại giữa hai người họ, phán đoán sự hoang mang của Maddy bên cạnh tư thế đỉnh đạc băng giá của Nash.

“Tôi không tin anh. Cô ta đã gọi anh là Rider trước đó.”

Nash nhún vai. “Một cái tên từ thời thơ ấu.” Anh cảm thấy cái nhìn của Maddy lên anh. Cô vẫn chưa tin nó không phải là một sự lừa bịp khéo léo của anh.

Harris lắc đầu, không bị thuyết phục. “Nash Renfrew sống ở nước ngoài.”

“Thường tôi là thế, nhưng lúc này, tôi ở nhà.”

“Hãy chứng minh anh là ngài ấy,” Harris nói với vẻ tham chiến, nắm chặt mép bàn.

Nash nhún vai. “Tôi không có giấy tờ, nếu đó là ý ông muốn. Nhưng tôi không cần thiết phải chứng minh tôi với người như ông.”

Harris cho một nụ cười đắc thắng. “Bởi vì tất cả đều là nói dối, và vì vậy tôi sẽ đi nói với các nhà chức trách.”

Nash nói lạnh lùng, “Cứ việc.”

Harris nhìn trừng trừng, sự thù địch vẫn còn.

Năng lượng của Nash đang giảm nhanh. Mắt cá chân anh và đầu đang nhoi nhói. Anh dựa trên cạnh giường và lơ đãng nói to, “Có phải Ferring vẫn còn là quản lý ở nhà của chú tôi? Tôi đã không đến Whitehorn kể từ khi tôi còn là một đứa trẻ, nhưng tôi không nghĩ tôi đã thay đổi quá nhiều. Và người quản gia, tên bà ấy là gì nhỉ? Một phụ nữ đáng sợ - ồ, đúng rồi, Mrs. Pickens. Ông có thể hỏi họ, họ sẽ xác minh cho tôi.”

Một biểu hiện bị săn đuổi hiện ra trên mặt Harris. “Chắc ai đó đã cho anh biết tên của họ,” ông ta quát tháo âm ỉ. Ông ta thọc một cái nhìn buộc tội vào Maddy, nhưng cô đang nhìn chăm chăm vào Nash, vẻ bối rối.

Nash vẫy một tay. “Cứ đi nói với mấy quan hành chính đi.” Anh đứng thẳng, uốn cong mấy ngón tay của mình, sau đó làm thành hai nắm đấm, và nói trong một giọng như thép, “Giờ thì tôi nghĩ tôi phải bảo ông rời khỏi đây thôi.”

Harris đưa mắt nhìn tờ 10 bảng vẫn còn đang nằm trên bàn và với tới nó.

“Bỏ nó ra!” Nash ra lệnh.

“Vẫn còn 5 bảng tiền thối lại của tôi thì sao?” Harris nói với vẻ đang giao tranh.

“Coi như bồi thường cho sự náo động của quý cô đây.”

Harris quắc mắt, nhăn nhó vì các vết cắt bầm dập trên mặt ông ta. “Tôi sẽ trở lại, cả hai người, ông ta thề khi suýt ngã. ”Hai người cứ chờ đó.”

Maddy đặt sầm một bát nước muối nóng, một ít vải, và một ít thuốc mỡ cho các vết xước lên bàn. Nước sóng sánh văng ra; nhưng cô không quan tâm. “Đó là sự thật?”

Đôi tay đang lau vết máu dừng lại. “Rằng tôi là Nash Renfrew? Vâng, đó là sự thật.” Anh lau khô tay trên một cái khăn.

Maddy nhìn ra xa, quá bối rối để gặp cái nhìn của anh. Vậy ra, anh ta là Nash Renfrew— Tướng công Nash Renfrew—em trai của một bá tước, không ít hơn. Người ở trọ nhà cô. Chủ đất của cô.

Và là một kẻ đại nói dối.

“Anh biết bao lâu rồi?”

Anh gấp cái khăn cẩn thận và đặt nó lên bàn. Như thể bằng cách nào đó sẽ xoa dịu được cô. “Kể từ chuyến thăm của Harris ngày hôm qua.”

Một cảm giác thít chặt, giằng dãn nghẹn lại trong ngực cô. Anh ta đã chọn không cho cô biết.

“Đó là điều kỳ lạ nhất,” anh giải thích. “Khi nghe đến chỗ Harris nói ra những cái tên: tên của tôi, của Marcus em trai tôi, và của chú Jasper. Có gì đó rung lắc, cái gì đó bao vây, thông suốt và đột ngột nó rơi vào cùng một chỗ.” Anh mỉm cười với cô, như thể đang mong cô chúc mừng anh.

Cô nhìn chăm chăm vào bát nước bẩn và nghĩ về việc đổ ầm nó lên cái đầu dày, đẹp trai của anh ta. Anh ta không có chút ý tưởng gì về cái vị trí anh đặt cô vào sao? Và anh đã làm cô cảm thấy mình ngốc nghếch như thế nào?

Và đau lòng như thế nào?

Những sự thân mật mà họ đã trao nhau, những nụ hôn dịu dàng...Cô đã chia sẻ quá khứ của cô với anh, kể cho anh nghe về cuộc đời của cô ở Pháp...Họ đã cùng nhau chôn những con ong, cùng làm việc trong khu vườn bị phá hoại của cô và trong suốt lúc đó, suốt thời gian đó anh đã biết.

“Vậy là, anh đã có trí nhớ trở lại, chỉ như là - thật tuyệt! - nhưng không nghĩ rằng sẽ đề cập đến nó vào lúc đó sao?” Tại sao phải chờ quá lâu để tiết lộ nó? Và là Harris, của tất cả mọi người. Tại sao không là cô? Anh không tin cô? Cô đã cứu mạng sống ngốc nghếch của anh, mạo hiểm danh tiếng của cô để giữ anh an toàn.

“Tôi đã bắt đầu nhưng-”

“Nhưng?”

“Em đã đi, và lúc em trở về thì tôi quyết định sẽ tốt hơn nếu em không biết thực sự tôi là ai.”

“Và. Tại sao. Được. Là thế. Khẩn cầu?” Maddy ngồi trên đôi tay mình để ngăn những ngón tay cô cong lại thành nắm đấm. Anh ta không có chút ý tưởng gì về tổn thương anh đã làm cho cô? Anh nghĩ không ai biết được tất cả những ngày - và những đêm! - cô có ngài tướng công của thái ấp trên giường mình?

“Tôi muốn tìm hiểu Harris sẽ làm gì.”

Cô khịt mũi. “Và tôi sẽ làm mọi thứ tôi có thể để ngăn chặn anh tìm ra, tất nhiên.”

“Theo cách nào đó. Em đã muốn tôi rời khỏi.”

“Hah! Vậy ra tôi đã đúng tất cả - đó là một kiểu hối lộ - hối lộ để anh được ở lại đây!”

Anh trông bối rối. “Em hiểu mà.”

“Không! Tôi đã nghĩ đó là bởi vì anh không muốn ở với ngài mục sư - vì sự dị ứng của anh với giới giáo sĩ và tất cả. Nhưng điều đó cũng không rửa được tội!” Quá tức giận và tổn thương để ở cùng một phòng với anh, cô đứng dậy và đi ra cửa. “Anh không cần phải tới nhà mục sư; anh có thể đi đến nhà riêng của anh, tới trang viên Whitehorn, không quá hai dặm, với một tá giường ngủ để chọn và những người hầu để chăm sóc anh.”

Cô giật mạnh cánh cửa ra. “Thay vào đó anh đã chọn ẩn danh tính mình với tôi, hối lộ tôi, và sau đó, sau tất cả những sự kín đáo của chúng ta, anh đã tiết lộ bản thân mình với một người trong làng người làm tôi muốn bệnh!” Cô nắm lấy áo choàng của cô từ một cái móc và bỏ đi, đóng sầm cửa sau lưng.

Cô chạy vào vườn, chiến đấu với những giọt nước mắt của cơn giận dữ và thất vọng. Và bị tổn thương.

Anh ta không cần phải cho cô 10 bảng đó. Anh ta đã để cô lướt mồ hôi với lá thư cho anh trai anh ta, khi mà suốt thời gian đó anh ta đã biết điều đó không cần thiết. Anh ta có thể giải quyết tất cả các vấn đề của cô với một cái vẫy tay của mình.

Và cái trò đổ lỗi bịch về địa chỉ của anh trai anh ta và cuốn Debrett - hẳn anh ta đã cười thầm về chuyện đó!

Anh ta còn còn chọc tay vào những món đồ riêng tư nhất của cô và cô đã tha thứ cho anh ta, thậm chí - còn tội nghiệp anh ta vì đã bị mất trí nhớ!

Cô ngốc nghếch, ngớ ngẩn, dễ tin làm sao! Cả làng sẽ sớm biết anh ta đã nhảy ra từ giường của cô, nửa mặc nửa không và không mang giày! Và vào ban ngày! Bảo vệ danh dự cô!

Danh dự của cô! Thật đẹp mắt! Ngài tướng công Nash Đền độn đã không có ý tưởng về việc sửa chữa điều anh ta đã đặt cô vào.

Không ai tin cô còn trong trắng, rằng không có gì xảy ra giữa họ. Ngoài việc Maddy Woodford ngốc nghếch đã nhiệt tình cho đi trái tim của mình để đổi lấy vài nụ hôn dịu dàng. Những nụ hôn đau lòng!

Những nụ hôn cho một cô gái đại dột, cả tin từ một tên đểu nói dối!

Cả làng sẽ nghĩ đến điều tồi tệ nhất. Mọi người sẽ tin rằng cô đã cố bẫy lãnh chúa của thái ấp vào hôn nhân. Và đã thất bại.

Đàn ông không bao giờ phải chịu đau khổ, không bao giờ bị đổ lỗi. Luôn luôn là phụ nữ.

Cô đang bước đi - bão táp theo sau - không có ý tưởng về nơi cô đang đi. Giờ cô đã đột ngột đến chỗ bế tắc khủng hoảng. Không một suy nghĩ, cô đang hướng về chỗ yêu thích của cô để trút bỏ phiền muộn - những tổ ong.

Những tổ ong trống rỗng vẫn còn đỏ và dính nhớp từ đám cháy. Một cảm giác phát ốm dâng lên trong cô. Không có những con ong để kể ra những rắc rối của cô. Grand-mère đã chết. Cô thậm chí còn không có một đứa trẻ để ôm. Và cuộc sống cô đang trong tình trạng đổ nát nghiêm trọng.

Cô bật khóc.

Cô ngồi trên cục đá lạnh, những giọt nước mắt của cơn giận dữ, đau khổ và bị phản bội đang tuông xuống gò má cô. Đã bao lâu rồi kể từ lần cô khóc, thật sự khóc? Cô không thể nhớ. Có lẽ là khi cô chôn cất Grand-mère. Hoặc là khi cô đóng cửa ngôi nhà của họ lần cuối cùng. Không phải cho Papa. Cái chết của ông là một sự giải thoát được ban phước.

Cô khóc cho đến khi cô không còn nước mắt nhiều hơn nữa.

Cô hít một hơi thật sâu, rung mình và đứng lên, bình tĩnh và mệt mỏi. Cơn bão nước mắt đã làm cô tốt hơn lên, như một cơn mưa đã rửa sạch bụi bẩn, làm mọi thứ sạch sẽ lên.

Cô lau những vệt nước mắt từ hai bên má và đi vào rừng. Đó là một cuộc đi bộ yêu thích, sự tĩnh lặng, lặng lẽ của cánh rừng một bên, những ngọn đồi xanh thoải thoải bên còn lại, và dẫn đến đỉnh đồi, nơi bạn có thể nhìn thấy hàng dặm trong những hướng nhìn khác nhau.

Cô thích tầm nhìn này, yêu thích vì sự nhỏ bé của mình trước một cảnh quan rộng lớn. Luôn luôn đặt những vấn đề của cô vào tầm nhìn đó, cảnh quan đó.

Cây cối đã có những chồi xanh. Trong các cánh đồng, phủ đầy những hoa giọt tuyết đã nở rộ, những đầu hoa dễ thương chúc xuống như những thiếu nữ e thẹn. Ở vài cánh đồng, vài con cừu non, lông trắng sáng rõ trên đồng cỏ, đứng chồn chân, vui vẻ bú sữa mẹ, đuôi ngoe nguẩy trong vui sướng. Mùa xuân đang xung quanh cô.

Cô chưa bao giờ cảm thấy ít sức sống như lúc này. Cô cảm thấy mình kiệt quệ, trống rỗng.

Cô đã lên tới đỉnh đồi và đang hít thở không khí trong lành, mát lạnh, không khí làm khỏe người. Những lựa chọn đang trải ra trước mắt cô. Một là trở về làng, nói cách khác là Whitethorn Manor, hoặc là đi về hướng đông bắc, chỗ Fyfield Place . . . Fyfield Place và Mr. Hulme.

Oh, Grand-mère ơi, con đang trong một mớ hỗn độn của tất cả mọi thứ.

Cô sẽ phải rời làng. Có lẽ đó là sự yếu đuối của cô, nhưng cô không thể chịu đựng được bị khinh miệt và thậm chí bàn tán, bị những người bạn mới của cô quay lưng lại với cô. Cô chưa bao giờ có bạn trước đây, không như thế này. Ở Pháp họ giữ khoảng cách của họ.

Bọn trẻ, cũng vậy, cũng sẽ chịu đau khổ từ danh tiếng bị hủy hoại của cô. Cô không thể ở lại.

Cô có 15 bảng. Không đủ để bắt đầu lại. Lý do duy nhất họ còn sống sót được trước đây là vì Sir Jasper chỉ lấy tiền thuê tượng trưng cho ngôi nhà nhỏ này. Và cô cũng không nghi ngờ việc Nash sẽ tôn trọng sự sắp xếp này, nhưng cô cũng không thể ở lại. Một giá thuê chiếu lệ cũng chỉ làm tăng thêm những tin đồn.

Ngao ngán, cô ngắm quang cảnh và rừng mình. Chỉ có duy nhất một lựa chọn...

Nash nguyên rửa chính mình. Cái sự bức bối chết tiệt của anh. Sau tất cả những gì họ làm để tránh ảnh hưởng đến cô ấy...Và với việc Harris là người của mọi người. Tệ hơn cả là cái nhìn trong mắt cô khi cô nhận ra anh đã có lại được trí nhớ mà không nói với cô. Anh đã thậm chí không quan tâm đến cảm xúc của cô. Tất cả điều anh nghĩ là làm thế nào để ở lại đây, trong nhà này, làm thế nào để bảo vệ cô khỏi Bloody Abbot. Anh đã làm cô tổn thương. Rất nhiều, từ cái nhìn của nó. Chết tiệt! Và bằng việc bảo vệ cô từ Harris, anh đã đặt cô vào một hoàn cảnh tồi tệ. Chết tiệt anh sẽ làm gì đây?

Anh đã gây ra vụ tai tiếng, anh sẽ sửa sai. Nhưng bằng cách nào?

Giải pháp thường thấy để cứu vãn đức hạnh là hôn nhân. Cơ thể anh âm ỉ phê duyệt. Cái nhìn của Nash trôi đến hàng móc treo quần áo, những bộ váy áo nhạt màu trên những cái móc trong vách tường, đến những bộ sưu tập nhỏ của những cuốn sách tự làm, đến nồi súp, đang sôi nhẹ trên lửa...

Maddy là một linh hồn nhỏ chất phác. Một người nuôi ong và gà và trẻ con. Một người đẹp, nhưng không được đào tạo và giáo dục cơ bản. Ngoài thời gian ngắn ở trong nhà người cha lịch thiệp của cô, cô đã trải qua phần lớn cuộc sống trong những ngôi nhà nhỏ trồng rau.

Liệu Maddy có thể sống cuộc sống anh đã sống, hòa nhập với “đỉnh của đỉnh”(*) của xã hội quốc tế? Đàn ông sẽ chấp nhận vẻ đẹp của cô, nhưng còn phụ nữ... Họ sẽ có cô ấy cho bữa điểm tâm, anh nghĩ. Họ sẽ đánh hơi ra gia cảnh của cô - họ đã luôn làm thế - và xé cô ra thành từng mảnh.

(* nguyên văn “la crème de la crème”)

Không, đó sẽ là ích kỷ và độc ác để kéo Maddy vào thế giới đó. Cô có thể sẽ chấp nhận ý kiến này, nhưng cô sẽ không biết những hệ lụy đó. Và anh sẽ phải nhìn những người ở thế giới của anh nghiền nát tâm hồn tươi sáng của cô. Và điều đó làm anh không thể chịu đựng nổi.

Anh đã không đoạt trình tiết của cô, chỉ là sự dàn xếp cho danh tiếng của cô, và để một người đàn ông quấy rối cả hai người họ một sự hận thù.

Tất cả những gì cô thực sự cần là nơi mới để sống, để thoát khỏi những tin đồn, và một thu nhập, anh nhắc mình. Và sự bảo vệ.

Một ngôi nhà ở phần đất của anh trai anh sẽ là một sự hoàn hảo. Nash sẽ dàn xếp một thu nhập cho cô và bọn trẻ, còn Marcus sẽ đảm bảo họ không bị bất cứ tổn hại nào.

Đó là một giải pháp thỏa đáng. Nhưng tội lỗi thì vẫn còn.

“Tôi muốn anh rời khỏi.” Maddy treo áo khoác lên móc. Bọn trẻ sẽ sớm trở về. Cô cần làm bữa tối.

Anh cho cô một cái nhìn giật mình. “Cái gì? Bây giờ?”

“Càng sớm càng tốt.” Cô vui vì anh đã phục hồi lại được trí nhớ của mình, cô thật sự vui, nhưng giờ cô chỉ cảm thấy...chán nản. Đang cố gắng để lấy hết can đảm để làm cái điều cô biết cô sẽ phải làm. Kết hôn với Mr. Hulme.

Cách duy nhất để đương đầu khi cuộc sống của bạn bị đảo lộn, bạn phải đối mặt với nó và làm bất cứ điều gì đến tiếp theo. Điều đó là làm bánh kếp cô đã hứa với bọn trẻ cho bữa tối.

Tờ 10 bảng vẫn còn nằm trên bàn nơi cô đã để nó, 5 bảng tiền thối lại chất gọn gàng trên nó. Cô bỏ nó vào hộp thiếc. Ít nhất họ có thể đủ khả năng để đón xe ngựa đến Leicestershire. Cô thắt nút cái tạp dề buộc quanh cô để bảo vệ cô khỏi những vết bẩn ra và lấy một giỏ trứng, một cái chậu, và một cái nĩa.

Anh nhìn cô một cách ủ rũ. “Tôi đã không -” anh bắt đầu, sau đó dừng lại. Anh có thể thấy vẻ nghiêm trọng của cô. “Được rồi, tôi sẽ đi, nhưng tôi sẽ chờ cho đến khi bọn trẻ trở về. Tôi muốn nói lời tạm biệt.”

Cô gật đầu. Các em cô sẽ buồn. Chúng thích anh. Như cô vậy, đó là vấn đề, và nếu cô thích anh quá nhiều cho sự yên bình trong tâm trí cô, thì đó là bí mật của cô. Nhưng bọn chúng đều biết anh sẽ rời đi ngày nào đó. Và hôm nay là ngày đó.

Cô đập trứng vào chậu và đánh trứng với cái nĩa. Những câu hỏi chưa được trả lời bay vòng trong đầu cô. Tại sao anh đã thật sự giữ nó trong bí mật? Cô không tin cái cớ của anh về việc bắt quả tang Harris. Điều đó không đòi hỏi anh phải ngủ trên sàn nhà của cô. Có phải anh nghĩ cô là người không đáng tin? Hoặc tệ hơn, có phải anh sợ cô sẽ cố để - để xâm phạm...

Đó là điều cuối cùng cô làm.

Cô đã luôn biết không thể có gì giữa họ. Điều đó chỉ có thể nếu như Nash không phải là người thừa kế của một lãnh địa của bá tước...nếu như Papa không đánh mất hết tiền của ông ấy...nếu như cô có một sự giáo dục bình thường và được học hành để trang bị cho địa vị của cô trong cuộc sống và cô đã được ra mắt như những cô gái khác cho địa vị của cô. Nếu cô không có 5 đứa em để nuôi dưỡng, nếu cô không phải là người thuê nhà của anh, sống trên sự từ thiện của chú anh.

Nếu như...

Nhưng các nếu như không “vực được đạo”(*), như Lizzie thường nói, và sẽ là vô nghĩa nếu cứ bám vào các vinh quang đã qua. Maddy đã học được điều đó từ Grand-mère.

Khi bà đã có tuổi và trở nên hay quên, Grand-mère càng bám nhiều hơn vào vẻ quan trọng của tầng lớp thượng lưu của bà, từ chối thừa nhận cái mà bà đã mất. Hầu hết người dân địa phương đều cười nhạo bà, dẫu là sau lưng bà. Bà đã có quá nhiều phẩm giá bẩm sinh để hiển hiện nó trên gương mặt bà, nhưng Maddy hiểu.

Maddy cũng có quá nhiều kiêu hãnh để bản thân mình lờ đi trước những lời gièm pha. Người ta cần có tiền để duy trì vẻ bề ngoài của mình và cô cũng không có nó. Không tiền và không ảo tưởng.

(*nguyên văn “buttered no parsnips”, câu này đầy đủ là “fine words butter no parsnips” - có thực mới vực được đạo -ND)

Cô dừng đánh trứng và đặt cái nĩa xuống. “Sao anh không nói cho tôi biết anh đã phục hồi trí nhớ? Tại sao giữ nó bí mật?”

“Tôi đã nói với em trước đó rồi mà. Tôi muốn bắt quả tang Harris, và vì em sẽ đuổi tôi ra khỏi nhà. Như ngày hôm nay đã chứng tỏ.” Anh đan hai tay sau đầu, như thể hài lòng với câu trả lời của mình và dựa lưng lên hai chân của cái ghế.

“Khi Mr. Harris làm thế tôi đã hy vọng là cái ghế sẽ gãy,” cô quan sát, và đổ nước sữa đã tách bơ vào hỗn hợp.

Anh nhe răng cười. “Tôi cũng vậy.”

Cô nhìn cái ghế. “Anh chắc chắn sẽ làm nó yếu đi.”

Bốn chân ghế lập tức trở về vị trí của nó trên sàn.

Điều đó làm tắt nụ cười trên mặt anh, cô nghĩ. “Vậy đó là tất cả về việc bắt quả tang Harris?”

“Vâng.”

Cô không tin một từ nào. Cô rây bột vào chảo. “Anh có thể ngủ thoải mái ở Whitehorn, sau đó trở lại đây vào buổi sáng.”

Cô cho một chút bơ vào một cái chảo và đặt nó lên lò để nung chảy. “Không có lý do cho bất kỳ ai liên kết Ngài Nash Renfrew với tôi.” Cô đổ bơ đã tan chảy vào hỗn hợp bánh kếp và khuấy mạnh nó.

“Chết tiệt,” anh nói về cái kính. “Cô phải biết chứ, chuyện này vô nghĩa, trong sáng và đơn giản. Tôi không thể tới Whitethorn chỉ với một chiếc ủng, không phải với đêm đầu tiên của tôi như là một ông chủ mới. Tôi trông thật là lố bịch. Người ta cần phải có một sự xuất hiện tử tế - tạo một sự ấn tượng, bắt đầu ra sao thì sau cũng sẽ như vậy mà.”

“Sáo rỗng!” Cô phủ bát bột bánh kếp với một miếng vải sạch, và khi cô đặt bát bột đó lên một cái kệ để ngồi, câu trả lời đến với cô. Cô biết lý do anh vẫn ở trong nhà cô. Bí ẩn là tại sao anh không muốn thừa nhận nó. Cuối cùng cơn giận của cô cũng đã thoát ra hết.

“Sáo rỗng á?” anh lặp lại khi cô trở lại cái bàn.

“Anh là một kẻ lừa gạt, Nash Renfrew,” cô nói nhẹ nhàng. “Anh đã ở đây, đã ngủ ở đây trên cái sàn nhà cứng ngắt, lạnh lẽo chỉ vì một lý do duy nhất: để bảo vệ tôi và bọn trẻ từ Bloody Abbot.”

“Vâng, tất nhiên tôi đã thế,” anh nói, trông bối rối. “Tôi sẽ là loại người gì khi để em lại trong cái đồng lộn xộn như thế này, để tiếp tục con đường vui vẻ của mình sau tất cả những gì em làm cho tôi chứ?”

Là vậy, cô nghĩ. Đó là lòng biết ơn, thuần khiết và đơn giản. Và cả hào hiệp nữa. Trả nợ bằng sự tử tế. Quá nhiều cho những giấc mơ buổi sáng và những hy vọng ngu xuẩn.

Và nếu anh để cô lại trong một đồng lộn xộn tồi tệ hơn cái lộn xộn trước khi anh đến, đó chẳng là lỗi của ai cả. Không phải của anh, cũng không phải của cô. Chỉ là một trong những tai nạn của cuộc đời.

14. Chương 13

“Vậy anh là ai, Mr. Nash Renfrew?” Maddy hỏi. Cô làm cho hai người họ một tách trà cây tầm xuân và trà bạc hà rồi ngồi xuống bàn để uống nó. “Tôi biết anh là em trai của Bá tước Alverleigh, và là cháu của Sir Jasper - và vui lòng nhận lời chia buồn của tôi tới cái chết của chú anh.”

Anh gật đầu chấp nhận, và cô tiếp tục. “Nhưng ngoài sự thật anh đã sống ở nước ngoài, tôi không biết gì khác về anh cả.”

“Tôi là một nhà ngoại giao,” anh nói với cô. “Tôi được gửi đến Nga trong những năm gần đây, sống ở St. Petersburg và Moscow.”

“St. Petersburg,” cô kêu lên. “Tôi nghe nói nó rất đẹp.”

“Đó là thành phố đẹp nhất tôi từng đến, trừ Venice. Người ta gọi St. Petersburg là Venice của phương Bắc.” Đó là cảm giác rất khác lạ, ngồi ở đây, trao đổi chuyện trò lịch sự như những người xa lạ trên một cái bàn, khác với khi anh ngủ với cô trong vòng tay anh. Nash nhắm nháp trà của mình. Anh thậm chí đã quen với vị của những tách trà pha chế khác lạ của cô.

“Và anh thích được là một nhà ngoại giao chứ?”

“Tôi yêu nó,” anh nói đơn giản. “Tôi không thể tưởng tượng mình sẽ làm bất cứ điều gì khác. Những chuyến lữ hành, những cuộc vận động ngầm, những cung điện lấp lánh, và hàng rào chính trị trong bóng tối, và trên tất cả là, tôi đang phục vụ đất nước mình.”

“Vậy là anh không có kế hoạch trở thành một diễn chủ trên mảnh đất này.” Anh bật cười và lắc đầu. “Còn xa lắm. Tôi được nghỉ phép để về gỡ rối các vấn đề của chú Jasper, cùng với những việc khác nữa. Tôi biết ông ấy đã phát triển nó thành một đồng lợn xộn vào khoảng lúc cuối đời.”

Cô lắc đầu. “Không lợn xộn nhiều lắm đâu vì ông ấy rất yếu. Ông ấy không thể rời khỏi giường mình, nhưng tôi đã từng đến thăm ông thường xuyên và tâm trí ông còn khá minh mẫn cho đến vài tuần cuối, khi chất Laudanum (cồn thuốc phiện - ND) mà bác sĩ kê toa làm ông rất bất an.”

“Tôi hiểu.” Vậy là khác biệt tài chính mà anh đã phát hiện ra không phải là kết quả của một ông già bị lãng trí. Marcus đã viết thư cho anh ở Nga, nói rằng anh ấy cảm thấy có điều gì đó không ổn. Marcus có một cái mũi cho những việc giống thế này.

“Tôi không có nhiều thời gian để thu xếp nó. Tôi dự kiến sẽ trở lại St. Peterburg vào tháng Sáu.”

Cô rót thêm vào tách của anh và của cô. “Anh có nhiều việc để làm đấy, trong thời gian ngắn như thế này. Các bất động sản sẽ cần nhiều việc phải làm, tôi e là thế.”

Anh kéo dần khuôn mặt. “Tệ như vậy à? Vậy thì, tôi sẽ bắt đầu và anh trai tôi sẽ giúp - anh ắt yêu thích việc giống vậy. Tôi không hoàn toàn thoát ra khỏi công việc của mình. Cô của Sa Hoàng, Đại công tước Anna Petr a Romanova, sẽ làm chuyến công du đầu tiên của bà tới Luân Đôn, và vì bà ấy biết tôi rõ, nên tôi phải đi tới Luân Đôn và tham dự vũ hội với bà. Bà ấy là một quý bà lớn tuổi và rất khó chịu.”

Cô cho anh một cái nhìn lạnh nhạt. “Tôi biết anh sẽ làm hài lòng bà ấy.”

Anh giật mình.

Mắt cô nhảy múa. “Bà tôi cũng tương tự - rất cầu kỳ và kiểu cách nói chung, nhưng với sự có mặt của một chàng trai đẹp trai trẻ trung, bà ấy bùng nổ. Anh sẽ nghĩ bà ấy không có gì trừ sự phong lưu.” Cô bắt đầu rửa tách và đĩa lót tách. “Vậy, không còn ai khác thân thích có thể lo lắng cho anh sao? Cha mẹ? Vợ? Anh có nên viết thư cho anh trai anh và nói rằng anh vẫn ổn chứ?”

“Không, tôi đã-” Anh dừng lại, nhớ lại việc anh đã xâm nhập vào lá thư cô ấy viết cho Marcus. “Không ai sẽ lo lắng hết. Cha mẹ tôi đã chết và tôi không có vợ.” Anh hít một hơi và nói thêm, “Dù vậy cô tôi bây giờ đang sắp xếp cho đám cưới của tôi.”

“Anh đã đính hôn ư?” Có phải có một sự đè nén trong giọng cô? Lưng cô quay lại vì thế anh không thể đọc được biểu hiện của cô. Chắc cô ấy không nghĩ...không mong đợi...

Ngực anh cảm thấy thít chặt.

Cô quay lại với một nụ cười rực rỡ. “Thú vị nhỉ. Kể cho tôi nghe về hôn thê của anh đi. Cô ấy có xinh đẹp? Đám cưới sẽ sớm chứ? Anh phải kể cho những cô gái, họ yêu thích nghe chuyện về những đám cưới.”

Không, cô ấy không mong đợi...

Sau khi cân nhắc kỹ, anh thấy nhẹ nhõm, anh nghĩ. Cô ấy là một cô gái dễ thương, nhưng cuộc sống không hoạt động như thế. Hôn nhân giống như là những hiệp ước giữa các nước, được làm vì những lý do thiết thực, không phải vì những cảm xúc. Anh biết thế và Maddy, là một người gốc Pháp, cũng biết điều đó. Người Pháp, ngay cả sau cuộc cách mạng của họ, vẫn thiết thực và thực tế trong việc tách bạch hôn nhân từ các vấn đề của trái tim.

Bên cạnh đó, ai biết được cô Maude đã sắp đặt xong chưa? Anh đã cho bà ấy hơn ba tuần. Cô Maude có thể giải quyết được các công việc của một nước nhỏ trong vòng ba tuần. Bà ấy có khả năng là đã chọn được cho anh một cô dâu hoàn hảo. Và đã đặt chỗ nhà thờ rồi cũng nên.

Cơn thít chặt trong ngực anh vẫn không dịu đi.

“Tôi chưa đính hôn,” anh nói. “Cô của tôi đã đảm bảo là sẽ tìm cho tôi một cô dâu phù hợp.”

“Phù hợp?” Mắt cô mở to. “Anh để chuyện đó cho cô của anh sao?”

Anh nhún vai. “Đó là một giải pháp thiết thực nhất.”

“Anh không định kết hôn vì tình yêu à?” Cô có vẻ ngạc nhiên.

Có một sự im lặng ngắn, sau đó, “Tôi luôn tin rằng một cuộc hôn nhân được sắp xếp là cách tiếp cận thận trọng nhất.”

“Thận trọng, đúng, nhưng nghe có một chút...máu lạnh, anh không nghĩ vậy sao? Đặc biệt là khi anh có một lựa chọn”

Anh lưỡng lự. Nếu cô ấy đang nuôi dưỡng những giấc mơ phụ nữ về tình yêu và hoa hồng, tốt nhất là đưa cô về thực tại. “Cha mẹ tôi đã kết hôn vì tình yêu. Từ điểm nhìn của một đứa con của cuộc hôn nhân đó, thì đó là một địa ngục sống. Quan điểm của tôi không thay đổi kể từ đó.” Quan điểm của anh, trên thực tế, đã chai sạn lại rồi. Các bà vợ càng chán hơn và không ngừng nghĩ mời gọi anh “chìm chuột”, anh càng nhận ra rằng hôn nhân và tình yêu là sự kết hợp tồi tệ nhất có thể.

Anh vờ không để ý thấy biểu hiện bối rối của cô và thêm vào trong một giọng nói nhẹ nhàng, “Bên cạnh đó, tôi không có thời gian để hẹn hò. Tôi chỉ ở Anh một thời gian ngắn. Bộ Ngoại Giao không tán thành cho các đại sứ Anh kết hôn với người nước ngoài, và cô tôi có thể tin tưởng được để tìm một cô gái phù hợp.”

“Tôi bị thôi miên bởi ý niệm lừa mờ của một xã hội khác,” cô nói. ” ‘Cô gái phù hợp’ là sao?”

Anh chạy một ngón tay quanh cổ áo mình. Mặc dù anh không đang đeo cravat, nhưng cảm thấy ngộp. “À, em biết đó, một cô gái phù hợp về sự giáo dục, phù hợp về sự kết hợp cho một cuộc sống trong giới ngoại giao-”

“Maddy, Maddy, chúng em đã về.” Bọn trẻ ào vào nhà. Nash chưa bao giờ vui mừng khi nhìn thấy một đám trẻ con đầy bùn trong cuộc đời anh. Cuộc trò chuyện bị lạc đề sang khu vực lộn xộn.

Cả hai người họ đều biết bất cứ gì khác giữa họ là không thể, nhưng vẫn...

“Chúng em nhìn thấy Mr. Harris đi vào làng,” John nói với họ. “Ông ấy trông giống như bị ai đó đâm vào mũi vậy.” Cậu xem xét kỹ lưỡng mặt của Nash, liếc nhìn các đốt tay của anh, và trao đổi cái nhìn hài lòng với Henry.

“Di của chị Lizze đã cho chúng mình một lít sữa tươi,” Jane nói, đóng cánh cửa sau họ.

“Và một ít kem để làm bánh kếp của chúng ta, cũng như pho mát tách bơ,” Susan thêm vào. “Lucy đang cầm pho mát ạ.”

“Con ngựa của anh đang trong tình trạng tuyệt vời, thưa ngài,” Henry nói với Nash, kiểm tra các dấu hiệu của trận chiến. “Sẵn sàng để được cưỡi, chúng em nghĩ thế,” cậu thêm vào về hy vọng.

Nash cảm ơn các cậu bé. Ngựa của anh sẽ được cưỡi sớm thôi.

Jane đặt cái bình nặng lên bàn. “Em đã mang nó suốt trên đường.”

Maddy nhượng một bên chân mày nhìn các cậu bé. “Em có đề nghị giúp ạ,” John nói trong một tông giọng bị buồn phiền, “nhưng chị ấy nói chúng em quá vụng về và sẽ làm đổ nó mất.”

“Em đã làm đổ trước đó,” Jane vặn lại.

“Đủ rồi!” Maddy vỗ tay cô. “Dừng lại, tất cả các em, đi rửa tay cho bữa tối nào. Chúng ta sẽ có một số tin tức cho các em.”

Bọn trẻ đưa ra, vô tư cãi nhau ầm ĩ.

“VẬY là bí mật đã bị lộ,” anh lặng lẽ nói.

Cô cho anh một cái nhìn chế nhạo.

“Trận đánh nhau của tôi với Harris.”

“À, cái đó.” Cô đặt chảo nướng bánh lên lò và bắt đầu dọn bàn. “Tôi không quan tâm. Mr. Harris là một kẻ ức hiếp, và cái điều ông ta nói về chú của anh và tôi thì thật kinh khủng. Tôi chỉ buồn bởi vì-” Cô ngừng lại. “Ừm, anh biết rồi đó.”

“Tôi biết.” Anh vẫn chưa tin lắm việc cô đang đuổi anh. “Tôi vui vì trận đánh nhau đó không làm phiền em. Hầu hết phụ nữ ghét cay ghét đắng những cảnh như vậy.”

“Không hề, tôi có một tính khát máu tồi tệ,” cô thừa nhận khi cô thả một nhúm nhỏ bơ vào chảo. Nó kêu xèo xèo khi cô nghiêng chảo để bơ bao phủ đáy chảo. Một mùi thơm ngon tràn ngập căn phòng.

Cô đổ bột nhào vào lớp bơ đang sủi bọt. “Tôi chưa bao giờ được bạch mã hoàng tử đến cứu tôi trước đây.”

Từ điều mà anh có thể hình dung, cô chưa bao giờ có bất kỳ ai bảo vệ cho cô cả. Bọt nổi lên trên bề mặt bột bánh.

Cô đổ bánh ra và gọi với vào chỗ rửa chén, nơi các âm thanh của tiếng nước bắn tung tóe và tiếng cười đùa trẻ con càng lúc càng to hơn, “Nhanh lên nào, mấy em. Bánh kếp ra lò hai phút rồi đây.”

Cô trượt mẻ bánh đầu tiên vào một miếng thiếc mỏng và đặt chúng gần lò sưởi để giữ nóng. Cô đổ tiếp một nhúm bơ nhỏ khác vào chảo. Anh nhìn nó kêu xèo xèo và sủi bọt. Dạ dày anh sôi ùng ục.

“Anh được chào đón ở lại cho bữa tối, Mr. Renfrew,” cô nói như thể anh là một người lạ, một vị khách tình cờ, không phải là ai đó đã sống ở đây được nhiều ngày rồi. Về một đường trên cát. Đặt anh ở một khoảng cách, nơi anh thuộc về.

“Bữa tối cuối cùng à?” anh nói về buồn buồn.

Cô gập cái nhìn buồn rười rượi của anh. “Chính xác.”

Ngực anh nặng trĩu. Anh ước gì nó không kết thúc thế này, nhưng dù anh tiếc về cái kết quả cuối cùng này, và làm buồn cô, nhưng anh không thấy hối tiếc về hành động của mình.

Để cô lại một mình đối mặt với tên khốn rình rập trong bóng đêm ư? Không bao giờ. Và không một người đàn ông nào có tự trọng có thể làm thế, hoặc giấu mình sau tấm rèm giường trong khi Harris đe dọa và bắt nạt cô ấy.

Anh liếc nhìn cái giường. Nếu anh có bất kỳ hối tiếc nào, thì chúng cũng không thể được anh thừa nhận, không với cô...

Nash chưa bao giờ ăn tối với bọn trẻ trước đây. Chúng đến bên bàn trong một sự lộn xộn hồ hởi, nhưng một khi đã ngồi xuống, thì lại khá điềm đạm và cư xử tương đối nhã nhặn.

“Em hy vọng mặt anh không quá đau, Mr. Rider?” Jane hỏi thăm khi cô bé giúp Lucy ngồi vào ghế cạnh Nash. “John nói anh đã đánh nhau với Mr. Harris.”

“Anh đã thắng phải không ạ?” Henry hỏi.

“Dĩ nhiên là anh ấy thắng rồi,” John nói quả quyết.

Maddy đặt một ấm mật ong, vài lát chanh, một bình sữa lớn, và một bát kem trên bàn. “Đừng quấy rầy Mr. Rider ở bữa ăn, em trai.”

“Em ước gì em được xem,” Henry nói.

“Em cũng vậy,” John nói. “Em chưa bao giờ được xem một trận đánh hoàn toàn.”

“Đó khó mà gọi là một trận đánh hoàn toàn,” Nash nói với một cái nhìn xin lỗi với Maddy. “Chỉ có ba cú đấm - à không, anh đã không hạ nốc-ao ông ta.”

“Và đó là chỉ bởi vì Mr. Harris đã làm chị khó chịu,” Maddy thêm vào.

“Nếu ông ấy mà làm chị Maddy khó chịu, em cũng sẽ đấm ông ấy,” John nói mạnh.

“Em cũng vậy,” Henry thêm vào.

“Em nữa,” Lucy nói.

“Các cô gái không đấm người,” Jane nói với cô bé.

Lucy suy nghĩ câu này. “Vậy em sẽ đá ông ấy.”

Nash cố không cười vì các cô chị đang cố giải thích cho cô bé hiểu những sai lầm cần tránh của mình. Không một lời giải thích nào của chúng làm hài lòng cô bé.

“Nhưng nếu em không được đấm hay đá hay cắn, vậy thì em có thể làm gì khi ai đó làm thế với em chứ?” cô bé hỏi, thất vọng. “Chị Maddy?”

Tất cả đều nhìn Maddy.

“Đó là bất công nhất, chị đồng ý,” cô nói. “Bà của chị đã dùng một cái gậy và nếu có ai làm bà ấy khó chịu bà ấy sẽ đánh họ với nó, nhưng chị sẽ không khuyên em làm thế đâu, Lucy. Những việc đại loại thế chỉ dành cho những cô gái lớn tuổi hơn, không phải cho những cô gái nhỏ.”

“Chị có đánh Mr. Harris với một cái gậy chứ ạ?” Lucy tiếp tục.

Cô lưỡng lự, rõ ràng là cần phải cân nhắc việc kể cho bọn trẻ nghe sự thật. Nash chờ đợi, tò mò để xem cô sẽ giải quyết câu hỏi này thế nào. Câu hỏi về sự tự bảo vệ mình của phụ nữ là một câu hỏi hóc búa; về mặt lý thuyết phụ nữ - các quý cô, ít nhất là không bao giờ được nghĩ là phải tìm thấy bản thân mình trong một vị trí như vậy. Đành ông gia đình cô ấy phải có nhiệm vụ bảo vệ bảo vệ cô ấy. Nhưng khi bạn không có người đàn ông nào để bảo vệ bạn...

Cô sẽ làm gì nếu anh không ở đó? Thật là không thể chịu được khi nghĩ như vậy. Cô có đủ dũng cảm cho hai người, nhưng Harris là một người đàn ông khỏe mạnh, to lớn với một tính khí xấu xa.

“Không, chị đã tát ông ta, một cái mạnh vào mặt,” cô nói với chúng. “Nhưng đó là vì chị đang bức bối. Chị không nên làm vậy. Hầu hết sự phòng thủ tốt nhất cho một phụ nữ là ở lưỡi cô ấy. Không, không phải là lưỡi ra ngoài, Lucy, ý chị là sử dụng lời nói.”

“Như khi chị Maddy giận dữ với chúng ta vì sự nghịch ngợm vậy đó,” Jane nói.

“Đại loại như vậy đấy,” Maddy đồng ý. “Dù vậy nếu em thật sự bị nguy hiểm từ người nào đó xấu xa, Lucy, em cũng có thể đấm, đá, hoặc cắn. Giờ thì nói chuyện về đánh nhau đủ rồi. Bữa tối là dành cho ăn uống và trò chuyện. Jane, em vui lòng rót cho mọi người một tách sữa nhé?”

Bàn ăn rơi vào im lặng khi bọn trẻ uống sữa của mình.

Nhìn thấy Maddy đang bận rộn đổ mấy cái bánh kếp ra, John cúi xuống và thì thầm, “Anh sẽ dạy Henry và em đánh nhé? Chúng em cần phải học. Vài thằng nhóc trong làng-” Cậu bé ngừng khi Maddy xoay lại.

Nash biết nó có nghĩa gì. Chúng đang bị bắt nạt và giấu điều đó với Maddy. Nash, với sự ngưỡng ngùng của mình, hiểu hết về bọn con trai và chuyện bắt nạt. “Anh sẽ dạy cho các em.”

Lúc đó, Maddy bắn cho anh một cái nhìn gay gắt qua đầu bọn trẻ. “Mr. Rider sẽ rời khỏi đây ngay, John à, vì vậy em không cần phải mong đợi nhiều về các lời hứa của anh ấy đâu.” Cô đã không bỏ qua sự trao đổi nào.

“Rời đi ă?” Bọn trẻ quay sang nhìn anh trong sự mất tinh thần. “Khi nào vậy ă, thưa ngài? Khi nào anh sẽ đi ă?”

Nash nhận ra thật khó khăn một cách đáng ngạc nhiên để nói với bọn trẻ. “Anh đã bình phục các chấn thương của mình rồi,” anh nói với vẻ xin lỗi, “và phải trở về nhà anh.”

“Nhưng trí nhớ của anh thì sao ă, thưa ngài?” Jane hỏi.

“Nó trở về rồi.”

“Cái gì, tất cả hết ă?” Henry rõ ràng đã hy vọng câu trả lời sẽ là không.

Nash xoa đầu các cậu bé. “Ừ, từng chút một. Tên anh là Nash Renfrew và anh đến đây để thăm nhà mới của anh, trang viên Whitehorn.”

“Nhà của Sir Jasper?”

“Ừ, anh là cháu ông ấy. Ông ấy đã để nó lại cho anh trong di chúc của ông.”

Bọn trẻ sáng rỡ một cách rõ rệt. “Vậy là chúng ta sẽ là hàng xóm ă, thưa ngài.”

“Hỏi đủ rồi, các em,” Maddy cắt ngang. Cô đặt một đĩa bánh kếp vào giữa bàn. “Cẩn thận, đĩa nóng đấy.” Cô cởi tạp dề ra và đi đến chỗ của cô ở đầu bàn.

Nash đứng dậy, nhưng John đã ở đó trước anh, kéo ghế ngồi cho Maddy. Đó là một phần của sự đào tạo cho các cậu bé, anh nhìn thấy. Henry cũng vậy, đã đứng ở ghế của cậu, chờ cho Maddy ngồi rồi mới ngồi xuống.

Cô mỉm cười với cả hai cậu bé và vuốt mái tóc ngắn của John khi cô đã ngồi và bắt đầu phân phối số bánh kếp.

Một cử chỉ nhỏ của sự phê duyệt và tình cảm, và vì mỗi ngày không phải ai trong số chúng cũng đều nhận được như vậy, nhưng nó đã đánh vào Nash vì anh không nhớ cả cha hay mẹ anh làm một cử chỉ như thế với anh hay với Marcus.

Cha anh sẽ khinh bỉ nó. Trẻ con được sinh ra như những kẻ không văn minh và không được nuông chiều: chúng cần kỷ luật nghiêm khắc và đào tạo khắt khe để biến chúng thành những con người văn minh.

Mẹ anh sử dụng hay từ chối không cho tình cảm của bà ấy như là một phần thưởng hoặc là sự trừng phạt, với các con trai bà và chồng bà, và chẳng bao giờ dự đoán được đó sẽ là gì. Mama thích giữ đàn ông với sự cảnh giác, và như thế có nghĩa là khiến họ phải lưỡng lự do dự. Thậm chí với cả các con trai bà.

Maddy giữ các đứa trẻ này với sự kìm cương nhẹ nhất mà không cần bất kỳ sự đe dọa hay kỷ luật nào mà Nash từng có kinh nghiệm. Cô cho rằng chúng sẽ cư xử tốt và hầu hết thời gian thì đúng là như vậy. Khi có bất kỳ sự sửa sai nào là cần thiết phải làm, cô chỉ làm nó với cái nhướn mày hoặc không nói một từ. Và vẫn có tình cảm.

Thật khác thường.

Mấy đứa trẻ này cư xử ít hoàn hảo hơn anh và Marcus đã từng, nhưng có một sự thoải mái, vui vẻ về chúng. Nếu có bất cứ ai thông báo với anh cách đây một tuần rằng anh sẽ có bữa tối ở bàn với đám trẻ con sinh động, chắc anh sẽ kinh hoàng. Nó sẽ là một sự kiện để bị chịu đựng.

Giờ thì...

“Mr. Rid—er, Mr. Renfrew,” John hỏi, cắt ngang sự mơ màng của Nash. “Anh sẽ đem nhiều hơn những con ngựa giống như Pepper đến Whitehorn chứ ạ?”

“Pepper thật ra là con ngựa của anh trai anh,” Nash giải thích. “Anh thường dùng ngựa của anh ấy khi anh ở Anh.”

John nhăn trán. “Khi nào anh ở Anh ạ, thưa ngài?”

Maddy nói, “Mr. Renfrew vừa mới trở về từ St. Petersburg. Đó là ở Nga.”

“Tại sao anh ở Nga ạ, Mr. Renfrew?” Jane hỏi.

“Anh là một đại sứ,” Nash giải thích. “Điều đó có nghĩa là anh phải làm nhiều chuyến công du ở những nước khác nhau. Anh hầu như ít ở Anh.”

“Vậy anh không có bất kỳ con ngựa nào ở Anh ạ?” John hỏi trong vẻ mất tinh thần.

“Không, anh không ở đây đủ lâu.”

“Nhưng giờ anh sẽ sống ở trang viên Whitehorn, việc này sẽ thay đổi, đúng không ạ?”

“Anh chắc chắn sẽ đến xem sự hoạt động của bất động sản này và làm một số thay đổi,” Nash đồng ý. “Nhưng anh nghi ngờ anh sẽ mua bất kỳ con ngựa nào. Anh sẽ trở lại St. Petersburg trong tháng Sáu.”

“Nhưng anh chỉ ở đó khoảng hơn một tháng.”

Tất cả chuyện trò và tiếng loảng xoảng của dao kéo đều đã dừng lại. John nói, “Anh sẽ không sống ở Whitehorn ạ?”

“Anh sẽ không là hàng xóm của chúng em ạ?” Jane nói.

Lucy nắm chặt tay áo anh với một bàn tay nhỏ xíu. “Anh sẽ không rời khỏi chúng em chứ ạ, Mr. Rider?” cô bé nói trong một giọng nhỏ thảm thương. “Nhưng anh được cho là một hoàng tử mà.”

Nash nhìn những gương mặt nhỏ buồn buồn ngồi xung quanh cái bàn. Chứa lòng lạnh, anh thậm chí đã không biết chúng cách đây một tuần, và hầu hết thời gian đó anh đều bất tỉnh. Anh cũng thích chúng, nhưng chắc là chúng có thể nhìn thấy...

Không, chúng chỉ là trẻ trẻ con...

“Anh phải đi,” anh giải thích nhẹ nhàng. “Đó là nghề nghiệp của anh. Đó là cách anh phục vụ đất nước mình. Anh chỉ về Anh để thu xếp tài sản của chú anh và để—” Anh dừng lại. Anh không nghĩ chúng sẽ hiểu ý tưởng tìm kiếm một cô dâu của anh. Lucy chẳng phải đã nói: Maddy là Lọ Lem còn anh là hoàng tử.

Tốt hơn là chỉ anh và Maddy biết.

Trời mưa trong suốt buổi tối, lạnh và đều đều. Maddy nhìn ra ngoài trời. Không có dấu hiệu nó sẽ ngừng lại. Cô sẽ không để bất kỳ ai ra ngoài trong thời tiết này, nhất là để một mình người đàn ông mới đây bị thương nặng. Cô liếc nhìn Nash. Anh cũng biết vậy.

“Nếu được sự cho phép của em, tôi sẽ ở đây một đêm cuối,” anh nói trong một giọng thấp.

Maddy cho anh một cái nhìn nghi ngờ.

“Tôi hứa tôi sẽ rời đi vào sáng sớm.”

Cô gật đầu. Anh đã hiểu lắm. Cô không nghi ngờ sự chân thật của anh. Cô tin là anh sẽ rời đi trong buổi sáng. Anh nhìn như một người đàn ông đã sẵn sàng để sống cuộc đời mình. Để sắp xếp lại bất động sản mới của anh và trở lại St. Petersburg. Kết hôn với một “cô gái phù hợp” trên đường về.

“Anh đang nghĩ Bloody Abbot sẽ trở lại?” cô hỏi nhỏ anh. Cô không muốn bọn trẻ nghe thấy.

Anh nhún vai. “Tôi không dám chắc nguy cơ đó.”

“Đó là nhà tôi,” cô nhắc anh. “Anh không phải ở đây và bảo vệ tôi. Tôi sẽ xoay sở được. Tôi luôn làm được.”

“Tôi là chủ đất của em,” anh phản đối. “An toàn của em là trách nhiệm của tôi.”

Đó không phải sự thật, nhưng nếu anh muốn giả vờ, thì Maddy không quan tâm. Thật ra mà nói, cô vui vì anh đã ở đây một đêm nữa. Còn nhiều điều cô muốn biết về anh trước khi anh rời đi mãi mãi. Cô không muốn có ảo tưởng về người láng giềng vừa tạt đến và những thứ như vậy trong tương lai.

Ngay cả nếu anh đến Whitehorn, cô cũng sẽ không sống ở đây. Cô sẽ đến Fyfield Hall.

“Anh không phiền một đêm nữa trên sàn nhà sao?” cô cần làm rõ tất cả những chuyện này.

Cô có thể tự hỏi, ao ước, hay thậm chí là mơ về cái đêm cuối cùng cùng nhau trên giường cô, nhưng cô không thể tự mình đưa ra lời mời.

Nếu anh cố để quyến rũ cô...vậy thì, cô sẽ đối mặt với điều đó, xem có bất kỳ kháng cự nào trong cô hay không. Cô nghi ngờ về nó. Đức hạnh là cái gì bây giờ chứ?

Maddy đã thực hiện lời hứa kể cho bọn trẻ nghe một câu chuyện trước khi đi ngủ, nhưng thay vào đó Mr. Rider đã kết thúc bằng cách kể cho chúng nghe vài nơi anh đã từng đến thăm như: St. Petersburg, Venice, Zindaria, Vienna, nơi điệu waltz được phát minh ra.

Anh kể cho chúng nghe những chuyến đi trong một cỗ xe không có bánh zigzag băng qua những cái hồ lớn bị đóng băng, cảm thấy sự thay đổi của băng bên dưới họ. Anh kể một câu chuyện về một chuyến hành trình qua một khu rừng phẳng lặng, tối đen, bị tuyết bao phủ, với một bầy sói bên gót chân họ, với những người Cozak hoang dại cưỡi ngựa như những người liêu lĩnh nhất và nhảy xổm và nhảy nhót nhô với những tiếng la hét lớn, của những phụ nữ thôn quê mặc lên mình khoảng 16 cái váy, cái này chồng lên cái kia - Maddy tự hỏi anh ta học được cái gì từ cái cuối cùng ít sự thật kia.

Bọn trẻ tất cả đều say mê; đó như là một thế giới khác.

Đó là thế giới khác. Thế giới của anh

Trước khi đi ngủ bọn trẻ đã nói lời chúc ngủ ngon của chúng với những gương mặt một chút ủ ê. Chúng biết anh sẽ rời đi. Lucy, tất nhiên, muốn Mr. Rider - cô bé từ chối dùng tên thật của anh - bồng nó lên giường, nhưng Maddy phủ quyết nó, nói rằng chân anh còn quá đau, nhưng thật sự, cô biết điều đó sẽ chỉ kéo dài những thứ khác thêm.

Cô ở lại với bọn trẻ cho đến khi chúng chìm vào giấc ngủ.

Lúc cô trở xuống, anh đã chất thêm củi vào lò, đặt một tấm phòng trước nó, và kéo nó ra trước chiếc giường tạm trước lò sưởi.

Một câu hỏi đã được trả lời. Không cần thiết để chiến đấu với lương tâm của cô và chống lại sự quyến rũ tối nay. Điều đó cũng tốt thôi.

Có lẽ thế.

Cô tắm nhanh trong chỗ rửa chén, thay áo ngủ, và quấn khăn choàng ấm áp quanh mình. Cô đặt ngọn nến của cô trên bàn và thổi tắt nó. Cái bắc vẫn còn khói lúc cô bước vào giường.

Cô nằm về phía tấm màn mở, xem ánh sáng của cái lò sưởi và bóng của người đàn ông đang nằm trước nó. Mặc dù ngày dài và những phiền muộn trước buổi tối, cô vẫn không một chút buồn ngủ.

Bên ngoài gió thổi xào xạc qua các nhánh cây, nhắc cô khi cô còn là một đứa trẻ nghe gió, tưởng tượng rằng cô trên một chiếc thuyền ở biển cả.

“Anh sẽ đi thuyền từ Anh đến thẳng St. Peterburg?” Cô hỏi nhỏ trong trường hợp anh đang ngủ.

“Vâng. Đó là mùa hè khi tôi trở lại. Vào mùa đông thì đó là một câu chuyện khác. Biển Baltic thì thường bị băng phủ.”

Một vài hòn than rơi trong lò sưởi, gợi một chùm tia lửa xoay lên ống khói. Mưa liên tục rơi đều xuống.

“Tôi đang nghĩ về tiền thuê nhà,” cô nói sau một lúc.

Anh đổi người, quay anh về phía mặt cô. “Tôi nghi ngờ Harris đã gian lận sổ sách trong một thời gian. Tôi cá là ông ta đã lên kế hoạch thu tóm những gì ông ta có thể và biến mất trước khi bất kỳ ai nhận thấy ông ta trốn mất. Ông ta không mong đợi tôi cho đến hè này.”

Maddy suy nghĩ điều đó. Còn hơn thế, cô chắc chắn. “Ông ta khá ngạc nhiên khi tôi đưa ra tờ tiền anh cho tôi. Ông ta không mong đợi tôi sẽ trả. Tôi nghĩ đó là những gì làm ông ta rất tức giận.”

“Lúc em trả tiền?”

“Vâng. Ông ta trong tâm trạng khá tốt cho tới khi tôi đưa tiền ra. Và sau đó đột nhiên ông ta bắt đầu xúc phạm tôi. Ông ta chưa bao giờ như vậy trước đây. Ông ta kiêu ngạo, nhưng không xúc phạm.”

“Ông ta ăn mặc rất đẹp cho một người quản lý bất động sản,” Nash quan sát thấy. “Anh ta khá đồng bóng, đúng không?”

“Có lẽ thế, nhưng ông ta không bao giờ thể hiện bất kỳ quan tâm nào đến tôi theo kiểu ấy. Ông ta chắc cũng biết tôi không quan tâm đến những thứ như vậy. Dù vậy ông ta đã nghĩ tôi có một sự sắp xếp với chú của anh...”

Nash chống người anh lên trên khuỷu tay. “Nhưng kế hoạch ban đầu của ông ta là đuổi em ra khỏi nhà. Đó là điều tôi không hiểu. Nếu ông ta đã tính phí thuê thêm và bỏ túi phần chênh lệch, vậy sao còn phải đuổi em?”

“Một bài học cho những người khác chẳng?”

“Có thể, nhưng có thể Harris không phải là người duy nhất cố gắng để đuổi em đi.”

Maddy ngồi dậy trên giường. Kéo chăn quanh cô. “Anh có nghĩ Harris là Bloody Abbot không?” Điều này cũng có khả năng, nhưng... “Ông ta làm sao hưởng lợi được từ một ngôi nhà bỏ trống nhỉ?”

Cô có thể cảm thấy cái nhún vai của anh khi anh trả lời, “Đó là một bí ẩn. Em đã sống ở đây bao lâu rồi?”

“Không quá 18 tháng. Nó trống và khá xuống cấp. Bọn trẻ và tôi phải lau dọn và quét vôi nó.”

“Em không tìm thấy bất kỳ cái lỗ bí mật nào hay những cánh cửa sập bị ẩn đi sao?”

“Không gì. Không cả với một ván sàn bị lỏng. Tôi đảm bảo với anh, nếu có bất kỳ kho báu được giấu ở đây chúng tôi đã tìm thấy nó rồi.”

Họ nhìn chằm chằm vào nhau qua căn phòng trong bóng tối, cân nhắc vấn đề. Bóng đêm dường như dày lên.

Đêm cuối cùng của họ với nhau và họ nằm trên những phía đối diện của căn phòng thảo luận về một người quản lý bất động sản không thật thà và những cánh cửa sập bí mật.

Maddy ngồi với đồng chăn giường lộn xộn quanh cô, muốn anh đứng dậy và đến với cô.

Nash trở người. Cô căng thẳng.

Anh nằm xuống và nói, “Được rồi, dù nó là gì đi nữa thì chúng ta có thể điều tra thêm vào buổi sáng. Tôi sẽ biết được chuyện này cách này hay cách khác thôi.”

Maddy miễn cưỡng nằm xuống giường. Không phải cô đang lo lắng về chuyện Harris.

Cô nằm nghe gió trên cây. Giấc ngủ vẫn không đến gần hơn. Cô quan tâm đến người đàn ông bên lò sưởi.

Maddy đã từng mơ mình là một cô gái sẽ yêu, điên cuồng vì yêu, tất cả vì tình yêu. Sẽ đắm mình vì tình yêu từ đầu tới chân, và bước về phía người đàn ông đang chờ cô với tình yêu tỏa sáng trong đôi mắt anh ấy.

Cô chăm chú nhìn vào cái bóng của Nash, được vẽ lên bởi ánh sáng của ngọn lửa. Anh đã bao giờ mơ ước về tình yêu chưa? Tại sao lại phải làm một sắp xếp thực dụng khi mà anh không cần phải làm thế? Ngài tướng công Nash Renfrew có tất cả những lựa chọn trên thế giới này. Thậm chí có đơn giản như Mr. Rider chỉ bằng một góc ấy thôi, anh ấy cũng sẽ không khó khăn để tìm thấy một người vợ, không có khó khăn để tìm thấy tình yêu.

Anh ấy cũng không phải tìm kiếm đâu xa.

Nhưng anh không phải là Mr. Rider và anh sẽ không bao giờ như thế. Một cuộc hôn nhân giữa họ là không thể nào. Cô sẽ trải qua quãng đời còn lại của mình trên giường với một lão già...và ở đây là người đàn ông của những giấc mơ của cô, đang nằm khó chịu dưới sàn nhà lạnh cứng của cô.

Nhưng cô có thể yêu anh, chỉ một lần, chỉ một đêm. Liệu có thể? Danh tiếng của cô đã bị hủy hoại rồi mà.

Cái cô sẽ mất là gì? Chỉ là trinh tiết của cô. Trái tim cô đã mất cho anh. Cô nhìn qua căn phòng chỗ của Nash. Đêm cuối cùng của anh ở đây. Cơ hội cuối cùng của cô.

Dù sao thì cũng chẳng còn gì tệ hơn nữa.

“Anh có lạnh không?” cô thì thầm trong bóng tối.

“Một chút, tại sao?” Câu hỏi treo trong không khí.

“Anh có thể ngủ ở đây nếu anh thích. Với tôi.” Đó, cô đã nói rồi đó.

Một khoảng dừng hơi lâu. Cô tự hỏi anh có nghe thấy không. Sau đó một giọng trầm thoát ra trong bóng tối. “Nếu anh ngủ ở đó với em, anh sẽ không thể cưỡng lại.”

Maddy nuốt khan. “Em không muốn anh cưỡng lại.”

15. Chương 14

Anh im lặng. Mưa đập vào các cửa sổ trong một tiếng trống đều đặn. Bóng anh bên những ngọn lửa đang nhảy múa của cái lò sưởi bất động. Căng thẳng dày lên trong không khí.

“Em không biết điều gì có thể đến,” Maddy nói. “Em biết anh sẽ rời đi vào sáng mai. Em không muốn thứ gì từ anh...không gì trừ đêm nay.”

“Và sau đó?”

“Em sẽ trở lại Leicestershire với bọn trẻ.”

“Nhưng-”

“Đây không phải là một cuộc thảo luận!” Cô không thể chịu được sự hồi hộp này, không muốn nghĩ về tương lai. “Nếu anh không muốn em, vậy thì-”

“Anh muốn em.” Giọng trầm của anh cắt lời cô, chắc chắn và mạnh mẽ, làm cô nín thở. “Anh muốn em,” anh lặp lại. “Vậy em có chắc chuyện này chứ? Bởi vì một khi anh ở trên giường em, sẽ không quay lại được.”

“Em chắc chắn,” cô thì thầm, bất chấp những nghi ngờ và nỗi sợ của mình. Nỗi sợ sẽ sống phần đời còn lại của mình trong hối tiếc vì đã không làm tình với Nash đã lấn át đi tất cả những lo lắng khác.

Cô nghe tiếng sột xoạt của vải khi anh đẩy qua một bên đồng chăn của mình trên chiếc giường tạm, và chuẩn bị tinh thần cho sự xuất hiện của anh trên giường cô. Anh làm cô kinh ngạc.

“Anh sẽ đốt lò lên. Em sẽ không có đủ- Anh sẽ cho người đem củi tới trong vài ngày nữa.”

Đó là một lời nhắc nhở cho vị thế là chủ đất mới của anh. Với hành động như thế này, cũng có nghĩa là xác nhận tình trạng của cô như một người tình của anh. “Thật tuyệt,” cô nói với anh. Anh có thể đốt hết củi của cô - cô không quan tâm. Cô sẽ rời đi sớm thôi.

Có đốt củi hay đốt cầu của cô, thì cũng như nhau cả.

Đây là đêm của cô, cho sự riêng tư của cô, ngọn lửa đặc biệt của đêm nay sẽ giữ ấm cô suốt những đêm dài, cô đơn phía trước.

Cô nằm lặng lẽ, gần như nín thở, nhìn anh di chuyển quanh nhà, chân anh vẫn còn khập khiễng. Cái áo ngủ của ông mục sư quá chật ở vai anh, quá rộng ở giữa, và quá ngắn cho chiều dài của cơ thể anh. Lai áo kết thúc ở giữa đùi.

Một cuộn dây phấn khích đã bị tháo bung ra sâu bên trong cô ở ý nghĩ của việc lướt đôi bàn tay cô lên khắp cơ thể của anh - và nó đã gây ra một cơn sốt. Không phải là loại sốt thông thường.

Anh đã đốt lò sưởi cháy sáng lên, xua đi bóng tối của đêm, đốt cháy những lo âu của cô. Kế đó, anh thấp sáng một số ngọn nến, lèn chúng vào trong những cái lọ khác nhau và đặt chúng xung quanh giường.

“Em có phiền không?” anh hỏi, dừng lại hành động đốt một ngọn nến. “Vì đây là đêm đầu tiên bên nhau của chúng ta, anh muốn nhớ mọi thứ, gồm cả em trông đẹp như thế nào như khi Chúa tạo ra em.”

“Không, đẹp lắm.” Cô cũng muốn nhớ hình dáng anh, làn da màu đồng, rất nam tính, và...hoàn toàn không thể cưỡng lại.

Như khi Chúa tạo ra em. Có nghĩa là trần truồng. Áo ngủ của cô đã cũ và bị chấp vá. Cô ước gì cô có cái gì đó đẹp để mặc cho anh. Cô có nên cởi áo ngủ cô ra bây giờ không nhỉ?

Nhưng cô quá mắc cỡ để cởi nó ra trong khi anh vẫn còn đang mặc đồ.

Anh vội vã đến bên giường, vẽ khập khiễng của anh vẫn thấy rõ. “Brrr, cái sàn đó đang đóng băng lại. Chúng ta phải cho em thêm một số tấm thảm thôi.”

Cô có thể nhìn thấy đầu óc anh đang làm việc như thế nào, cung cấp cho cô với tất cả những tiện nghi, giả định như anh có quyền để chăm sóc cho cô.

Điều đó sẽ không xảy ra. Cô sẽ không sống như thế, phụ thuộc vào anh, với cả làng đều biết. Điều nhìn thấy. Điều thì thầm. Và trút nó vào bọn trẻ.

Mà có như vậy thì cũng vẫn còn tử tế.

Một luồng khí mát lạnh lướt qua da cô khi anh nâng tấm chăn lên và trườn vào giường bên cạnh cô. Cô giật mình khi đôi chân to lớn, lạnh giá của anh cọ vào đùi cô. “Đến lượt em làm ấm chân anh,” anh thì thầm. Anh nằm nghiêng qua bên cô và vuốt một sợi tóc lác trên mặt cô. “Em có một đôi mắt đẹp nhất.”

Cô nhìn trả lại trong im lặng, không thể nghĩ ra điều gì để nói. Cô chỉ muốn hôn anh và bắt đầu. Cô không khá chắc phải làm gì, nhưng cô đã mời anh vào giường cô, vì vậy cô nên chủ động...

Cô nghiêng người về phía trước và hôn anh. Một chút vội vã và vụng về - răng của họ va vào nhau - nhưng anh bình tĩnh đặt một tay lên vai cô. Tay kia khum vào gáy cô và đôi môi anh khép chặt vào cô khi anh nắm quyền kiểm soát, và các dây thần kinh cô - xương cô - bị phá sản.

Maddy chạy hai bàn tay cô qua đôi vai anh, trên lớp vải sạch của chiếc áo ngủ của anh có mùi nắng và xà phòng, và mùi cạo râu tươi mát. Bên dưới lớp vải, đôi vai anh ấm và cứng, và anh mỉm cười uể oải, như một con mèo vàng nâu to lớn, thưởng thức sự đánh giá của cô khi cô vuốt ve tay cô lên anh.

Cô cho các ngón tay mình vào đường viền cổ áo hở nút của cái áo ngủ anh, vuốt ve cái cổ họng mạnh mẽ của anh, trượt nhẹ lên bề mặt phía trên ngực anh.

Anh phát ra một âm thanh thấp sâu trong cổ họng anh, bắt lấy bàn tay cô, và hôn vào lòng bàn tay cô. Nó lập tức gợi cảm giác râm ran vào sâu trong cô và những ngón tay cô khum lại quanh hàm anh. “Anh cởi áo ngủ ra bây giờ nhé?”

Miệng cô khô ran. “Vâng,” cô lầu bàu.

Trong một chuyển động mau lẹ, anh ngồi dậy, kéo mạnh nó qua đầu mình, và ném nó sang một bên. Anh trần truồng. Trần truồng như anh đã từng ở đêm đầu tiên trong giường cô. Nhưng đêm nay, đêm của yêu thương, anh là của cô để vuốt ve, hấp thụ, yêu thương.

Ánh lửa nhảy múa trên cơ thể màu đồng, dài, rắn chắc của anh. Maddy vuốt ve lòng bàn tay cô chậm rãi, trang trọng lên anh, yêu thương cái sức mạnh của đôi vai và các bắp thịt săn cứng, thanh lịch của cánh tay anh, khuôn ngực rắn chắc của anh.

“Anh thật đẹp,” cô thì thầm.

“Không, từ đó là của anh”. Anh kéo những bím tóc dày của cô ra phía trước và tháo chúng ra từ từ, những ngón tay anh xuyên qua những lọn tóc dày, thì thầm những điều về râu ngô và lửa khi anh cọ nó vào mặt mình và sắp nó lên vai cô. Khi anh hoàn thành, những ngón tay anh nghỉ ngơi nhẹ nhàng trên ngực cô.

“Anh có muốn em-” cô bắt đầu, với tay lên các nút phía trước áo ngủ.

“Không.” Anh ép tay anh vào tay cô, dừng lại cái động tác ấy. Anh mỉm cười với sự ngạc nhiên của cô. “Chưa được.”

Trước khi cô có thể hỏi tại sao, anh cúi mình và hôn nhẹ nhàng lên miệng, một lần, hai lần, và sau đó anh hôn như mưa vào mặt cô, trên mí mắt cô, trên má cô, mềm mại và ngọt ngào, như mưa mùa hè.

Giống như một con mèo, cô cọ xát vào anh, chạy tay cô lên ngực và vai anh, yêu thương hình thể săn gọn, cảm giác cứng cáp của anh.

Da anh mát lạnh nhưng ấm dưới cái chạm vào của cô, và tăng nhiệt thấm vào cô như nó đã từng ở những đêm họ ngủ chung với nhau.

Anh gieo những nụ hôn từ khóe miệng rồi dọc theo đường viền hàm của cô trong một sự chậm chạp; thăm dò gợi cảm xuống cổ cô.

Đôi môi cô cảm thấy bị sưng lên, siêu nhạy, mặc dù anh chỉ lướt qua chúng. Cô đau nhức vì những nụ hôn sâu hơn anh đã cho cô trước đó, và làm ẩm đôi môi cô, thưởng thức sự ham muốn mãnh liệt. Tất cả những thứ đó cô sẽ có trong đêm nay với anh. Cô sẽ không lãng phí một khoảnh khắc nào của nó bằng sự vội vàng gấp rút.

Nhưng cô đang đói...và anh là một bữa tiệc.

Những ngón tay cô di chuyển theo cách riêng của chúng, vuốt ve nhẹ nhàng lên những núm cứng nhỏ. Những núm vú của anh có nhạy cảm như của cô không nhỉ? Cô vẽ vòng tròn lên chúng với những móng tay của cô, cào vào chúng nhẹ nhàng, như một con mèo. Anh gầm gừ một tiếng nhỏ trong cổ họng và cử động chống lại tay cô, đẩy vào cô, đòi nhiều hơn nữa.

Một con...sư tử đẹp của cô? Không, anh là một con báo sư tử, thanh lịch, đầy sức mạnh và có màu vàng hung.

Như một con mèo, cô liếm da anh, nếm vị muối, tinh chất đậm đà của Nash. Anh căng lên. Anh không thích nó ư?

Cô ngược nhìn lên và bắt gặp ánh mắt anh đang mỉm cười. “Nữa đi,” anh thì thầm.

Lần này cô cắn anh nhẹ nhàng, cọ răng cô lên những cái núm cứng đã lớn hơn một chút và anh cong người, rùng mình dưới sự chạm vào của cô. Cô mỉm cười, tràn đầy sức mạnh nữ tính, sau đó thở hổn hển khi anh cọ vào ngực cô qua lớp vải chiếc áo ngủ.

Anh vuốt ve lên lớp vải rất nhẹ nhàng, quá tinh tế đến nỗi cô không cảm thấy nó. Thay vào đó cô rung người không kiểm soát ở cái chạm nhẹ nhất. Ngực cô cảm thấy đau nhói lên, những nụ hoa cứng đâm vào lớp vải, thèm khát cái đụng chạm của anh. Anh vuốt ve cô lần nữa và lần nữa, cô rùng mình và cong người, ép sát vào anh.

Và bây giờ...” anh nói và với tới những cái nút trên áo cô. Cô cử động để giúp anh, háo hức cho cái da chạm da với anh, nhưng một lần nữa anh dừng cô lại, “Chúng là nút của anh.”

Cô nín thở chờ đợi.

Anh tháo một hạt nút nhỏ bằng ngà, sau đó hôn cô một cách chậm chạp, trang trọng. Thật tuyệt, nhưng cô muốn nhiều hơn nữa.

Thay vào đó anh tháo một cái nút khác, vụng về, với đôi tay run rẩy.

Cô rên rỉ âm thầm. Sao cô mặc một chiếc áo ngủ quá nhiều nút như thế này nhỉ? “Em đoán anh hơi nhỏ thích mở các món quà của mình ra một cách rất chậm chạp.”

“Đúng vậy.” Anh mở cái nút nhỏ tiếp theo giữa những ngón tay dài, mạnh khỏe và cho cô một nụ cười chậm rãi. “Anh vẫn vậy.”

Chắc chắn là vậy. Bao nhiêu nút rồi nhỉ? Cô cố nhớ và thất bại. Tất cả những gì cô biết là nếu anh cứ tiếp tục cởi nút ở tốc độ tra tấn như thế này, cô sẽ tan chảy, hoặc phát nổ, hoặc gì gì đó mất thôi.

“Em không phải là một cái bư kiện.” Trong một chuyển động cô kéo áo ngủ qua đầu và ném nó sang một bên. Nó trôi xuống sàn và hạ cánh nhẹ nhàng lên cái áo của anh.

Và cô đã khóa thân trước một người đàn ông, lần đầu tiên trong đời cô. Không khí mát lạnh ban đêm thì thấm vào làn da cô.

“Không,” anh hít thở. “Em là một món quà.”

Dưới sức nóng thiêu đốt của cái nhìn của anh, sự e thẹn cuối cùng của cô đã tan chảy. Anh nói cô đẹp và bây giờ, khi anh nhìn, cô cảm thấy mình đẹp, tắm trong ánh nến dịu dàng. Hương thơm của gỗ táo bị đốt và sáp nến tràn ngập không khí; sáp ong của cô, từ những con ong riêng của cô. Thế giới của cô đã giao kèo với chỗ này, cái giường này, người đàn ông này. Không phải những ngày đã qua, không phải ngày mai. Chỉ có bây giờ.

“Kem và lụa, mật ong và lửa,” anh thì thầm. Anh kéo lưng bàn tay anh nhẹ nhàng dọc xuống cổ cô, sau đó từ từ nghiêng người về phía trước cho đến khi miệng anh sát sát miệng cô.

Cô quên thở. Trái tim cô đang đập thành thạch trong ngực.

Và sau đó anh bắt giữ miệng cô, tuyên bố quyền sở hữu với một sự dịu dàng đói khát tách cô ra.

Anh mơn trớn bên trong miệng cô với lưỡi anh, chạy tay lên cô, ấm áp, đốt nóng, làm tan chảy cô, đòi hỏi những đáp trả cô không biết bên trong cô. Những cơn rung mình dài gọn sóng xuống cột sống cô trong một nhịp điệu không cho phép từ chối.

Với miệng, lưỡi và đôi bàn tay anh khám phá cô, nếm, vuốt ve, hiểu biết cô với một sự chắc chắn đã làm cô tan chảy với niềm vui, ngay cả khi cô cong người lại bên anh. Mỗi sự đụng chạm gửi những cơn sóng khoái cảm xuyên qua cô, những ngón chân cô cong lên và gây ra cơn rung đau sâu bên trong cô. Cô đang tan chảy dưới sức nóng của anh, đang quay tròn, đang ôm anh như thể cô đang rơi xuống thay vì đang nằm an toàn trên giường cô, trong cánh tay anh.

Cô cử động không ngừng chống lại anh, ôm chặt lấy vai anh như thể đang cưỡi một cơn bão trên biển. Cô không biết chính xác điều cô muốn, chỉ biết rằng anh, và chỉ anh, là có thể cho cô điều đó.

Bàn tay anh giữa hai đùi cô, đang vuốt ve, mơn trớn, chồ ngã ba giữa hai đùi cô và Cô thở hổn hển, cơ thể cô đã mất kiểm soát, đang cong và run sâu vào bên trong cô, và thế giới biến mất, chỉ còn mình anh.

Nash bám vào những mảnh vụn kiểm soát cuối cùng. Anh muốn thưởng thức mỗi chuyển động, mỗi cảm giác, mỗi cái thở hổn hển và rên rỉ và tiếng thở dài rung lên. Đôi mắt màu vàng rượu brandy của cô mở to, xuyên vào anh, đâm vào anh, và sau đó cô nhắm lại, không cho anh vào, hàng mi đen hình trăng lưỡi liềm diềm quanh mi mắt, mạ vàng trong lửa khi cô rung mình và đánh bại anh trong cơn khoái lạc.

Anh rên rỉ, tuyệt vọng để chôn vùi mình vào sâu bên trong cơ thể mảnh mai, sẵn sàng, ngọt ngào như cỏ mới khô, nóng như rượu brandy. Anh giữ lại với mỗi mảnh vụn của sự kiểm chế anh có thể tập hợp được. Lần đầu tiên của cô. Anh đã xác định để làm điều tốt nhất có thể.

Nhưng cô cực kỳ đáp ứng nó. Và anh thì đang quá đói vì cô. Cảm giác như anh phải chờ đợi hàng năm để làm điều này với cô, không phải hàng ngày. Cơ thể anh nhức nhối và đau đớn với sự đau đớn cực độ vì không được lấp đầy, một cơn thú đói đang cào xé đòi được ăn.

Từ từ những cơn rung mình truyền xuống từ cô và cô nằm trong vòng tay anh, thở hổn hển.

Anh gieo những nụ hôn chậm rãi trong một sự thăm dò vinh quang xuống chiều dài màu kem của cơ thể cô. Vẻ đẹp của làn da như lụa của cô. Anh có thể nếm vị mặn ngọt ẩm ướt của da cô, hương thơm của xà phòng của cô, được tạo ra từ sáp ong và hoa cỏ, và vị gây nghiện nhất của tất cả, hương thơm của Maddy.

Anh cọ xát cầm anh hẹ nhàng lên ngực cô và ngậm lấy một nụ hồng trong miệng anh, trêu chọc nhẹ nhàng lúc đầu, sau đó trở nên đòi hỏi hơn. Cho cô một cách hào phóng với khao khát, yêu thương tiếng nấc nhỏ dịu dàng của niềm vui cô tạo ra.

Hai tay cô chạy trên thân thể anh một cách cuồng cuồng, gửi con thú bên trong anh vào sự điên cuồng la hét trong im lặng. Chưa được, chưa được.

Anh kéo những nụ hôn lên bụng mềm mại của cô, vùi mặt mình vào trong đỉnh đùi mượt mà của cô. Cô tạo ra một âm thanh nhỏ ngạc nhiên nhưng các chi của cô rơi vào khao khát bất lực, và anh nếm cô, mặn-ngọt, thuốc tiên của Maddy, có hiệu nghiệm hơn bất cứ gì anh đã từng nếm thử.

Hơi thở cô giạt mạnh trong một chuỗi những tiếng thở hổn hển và cô bắt đầu rên rỉ, xoắn lại bên dưới anh, thúc giục anh với sự run rẩy, điên cuồng vuốt ve khi anh ngấu nghiến cô.

Anh cứng như đá của địa ngục và bị đốt cháy với những khát khao tuyệt vọng, với những hương vị và mùi hương, với cảm nhận cảm xúc của cô ở sự kiểm soát của anh. Anh tiếp tục vuốt ve cô với đôi tay anh khi anh mon men trở lại bên trên cơ thể cô, buộc dây mỗi mẫu tự chữ.

Anh nâng người lên chuẩn bị và cô lướt những ngón tay nhẹ nhàng lên anh trong sự khám phá tò mò. Trời đất, nó gần như phóng thích anh. Anh điên lên dưới cái chạm nhẹ hẫng, muốn nhiều hơn nữa.

Một cái rùng mình dài đau nhói. Anh không thể giữ lâu hơn nữa. Cô đã sẵn sàng, còn hơn cả sẵn sàng, và khi anh đặt mình vào lối vào của cô, cô hăm hở đẩy mình vào anh.

Anh đi vào cô trong một chuyển động chậm, cảm thấy cái rào chắn trinh nguyên trong cô, chặn đứng cơn đau của cô bằng một nụ hôn. Chân cô đưa ra và quấn chặt lấy anh và cô trút như mưa những nụ hôn không rõ ràng, vụng về, cuồng nhiệt lên ngực anh, cầm anh, và cánh tay anh, bất cứ đâu cô có thể với tới khi cơ thể cô vật lộn để điều chỉnh cho anh. Tim anh thắt chặt lại trong ngực, như một cái nắm tay bị buộc trong một chiếc găng tay.

Anh bám vào mảnh vụn kiểm soát cuối cùng của mình và xoa dịu cô với những ngón tay anh, kích động cô một lần nữa, và rồi được thưởng với sự kéo căng chấp nhận của cô. Một cái rùng mình sâu nữ tính là tất cả những gì nó gợi đến cơ thể đang nhấp nhô của anh đòi hỏi sự giải thoát, đánh xoáy vào sự kiểm soát của anh, và anh quay cuồng cùng với cô, đẩy sâu vào trong những nhịp điệu cổ xưa và vĩnh cửu nhất. Bay vút lên. Lặn vào lửa và cực đỉnh...và bóng tối.

Khi anh biết được điều gì tiếp theo, lò sưởi đã tắt với một ánh sáng lờ mờ của than, và những ngọn nến đang cháy thấp dần. Maddy nằm cuộn tròn bên anh, nhìn anh với đôi mắt mềm mại. Đôi mắt ẩm ướt. Anh cử động để ánh sáng chiếu vào khuôn mặt cô và nhìn thấy những vệt nước mắt.

Anh cọ vào chúng nhẹ nhàng với một ngón cái. “Anh xin l-” anh bắt đầu nhưng cô không để anh hoàn thành.

“Em không sao,” cô nói và hôn anh nhẹ nhàng, ngọt ngào và thờ dài. Đó là tiếng thở dài của một phụ nữ đã nhận được hài lòng. Nhưng những giọt nước mắt làm anh lo lắng.

“Em đang khóc.” Không bao giờ, chưa bao giờ chuyện ái ân của anh kết thúc trong nước mắt. Những giọt nước mắt phụ nữ làm anh bất an, làm anh mất nhuệ khí.

Cô lắc đầu và cho anh một nửa nụ cười bí ẩn, nụ cười của nàng Mona Lisa, ẩn dấu những điều mà không người đàn ông nào có thể hy vọng hiểu được. Cô rúc đầu vào hốc giữa hàm và vai anh, đặt lòng bàn tay cô lên ngực anh, nhắm mắt và ngủ.

Một mỗi, nhưng mất một lúc lâu sau đó anh mới theo cô vào giấc ngủ. Đó không phải chỉ vì những giọt nước mắt của cô đã làm anh tỉnh táo. Mà toàn bộ việc này là điều đáng...lo ngại.

Anh đã làm tình với một số phụ nữ trong đời mình. Anh luôn nhìn hành động ái ân như một sự trao đổi dễ chịu của niềm vui. Không hơn, không kém.

Nhưng lần này...lần này thì không gì giống như thế. Đúng là đã có niềm vui, nhưng niềm vui là từ diễn tả quá ít. Quá bình thường, quá...nhạt nhèo.

Làm tình với Maddy Woodford không kém hơn từ...choáng váng. Không, phải hơn thế nữa, nó là...

Anh ngủ thiếp đi trong khi tìm kiếm một từ biểu tả cho đúng...

Họ làm tình một lần nữa trong sự tĩnh lặng của đêm tối, ngắn, nhưng mãnh liệt, cái khớp chân đau ghê gớm làm anh mướt mồ hôi, kiệt sức, thỏa mãn, nhưng không hài lòng.

Lần này cô ngủ thiếp đi trên người anh, cánh tay và chân cô vẫn còn quấn xung quanh anh, và cánh tay anh khóa quanh cô, không muốn rời đi.

Các ngón tay lạnh của bình minh đang trộm vào trong ngôi nhà khi cô đánh thức anh dậy lần thứ ba, chạy đôi tay cô lên anh nhẹ nhàng đánh thức anh dần dần, như thể đang nổi lên từ bề mặt của một cái hồ rất sâu.

Anh vẫn chỉ tỉnh táo có một nửa khi anh vào cô, mỗi chuyển động đều từ từ, như thể trong một giấc mơ, nhưng không khí lạnh buổi sáng đã liếm vào hai bên sườn anh như một con sói đói. Anh sẽ không bao giờ quên biểu cảm trên gương mặt cô khi cô yêu anh lặng lẽ, dịu dàng, với đôi tay, với miệng với thân thể. Không đòi hỏi thứ gì, cho đi tất cả.

Họ cùng nhau lên đỉnh, như thể anh chưa bao giờ có kinh nghiệm, hậu hương vị của nó là một nỗi đau ngọt ngào, như vị ngọt của rượu vang với muối.

Nash ôm cô bên anh khi những giọt mồ hôi đã khô trên người anh, không muốn rời xa. Vẫn là sự liên kết trong cách mãnh liệt nhất, chân tay họ vẫn quấn vào nhau, nhưng hơi thở thì đã điều hòa trở lại, một cách yên bình. Nhưng có điều gì đó chọc vào anh, một biểu hiện anh thoáng thấy trong mắt cô trong ánh sáng bình minh mát lạnh. Quen thuộc, nhưng khó nắm bắt.

Anh lo lắng về nó, như một cái lưỡi lo lắng cho cái răng đau, lo nhiều, nhưng không có tác dụng.

Cuối cùng cô cũng thẳng người lại và tách ra khỏi anh. “Đến giờ đi rồi,” cô thì thầm. “Bọn trẻ sẽ thức dậy trong một giờ nữa hoặc khoảng đó. Chúng đã nói lời tạm biệt. Tốt nhất anh nên đi trước khi chúng xuống ăn sáng.” Cô hôn anh để làm dịu đi sự kiên quyết trong những lời nói của cô và trong mắt cô, rồi đẩy nhẹ anh.

Cô cúi xuống và nhặt lấy áo ngủ trên sàn, kéo nó qua đầu với một cơn rùng mình và nói, “Anh có muốn ăn sáng không?”

“Không.” Anh đói cồn cào, nhưng biểu hiện trong mắt cô, độ sáng trong giọng nói của cô đã làm anh bối rối.

Anh ngồi dậy và nhanh chóng mặc quần áo, nhận thức được cái cách cô nhìn anh suốt ở mỗi chuyển động của anh. Cô giúp anh buộc lại chiếc ủng bị hư bằng dây ruy băng đen, đó là để tang cho những ngày còn lại của cô, cô nói, và mặc dù anh biết nó trông thật kỳ cục, nhưng anh không nghĩ nhiều hơn là một ý nghĩ thoáng qua.

Cô là tất cả những gì anh có thể nghĩ được, quá yên lặng để an ủi, đôi mắt tuyệt đẹp màu rượu brandy của cô tránh nhìn anh. Một lần anh đã thoáng thấy, cái gì nhỉ...đau buồn? Giận dữ? Hối tiếc? Chỉ thoáng qua một cái quá nhanh cho anh để hiểu. Nhưng nó cũng làm bực mình anh.

Với hai chân, anh leo trở lại vào giường với cô và hôn mỗi cái nhìn từ đôi mắt cô, nhưng khi anh tiến một bước về phía cô, cô lại giơ một tay ra như thể để tránh anh ra. Đó là bởi vì anh đã lấy đi trinh tiết của cô? Hay cô lo lắng về chuyện có thai? “Nếu em biết mình có thai—”

“Đừng lo.” Cô vội bước ra cửa, mở nó, và mỉm cười, một nụ cười rộng mở có nghĩa là để trấn an, nhưng làm anh thậm chí còn bất ổn hơn, rồi nói, “Anh phải đi ngay bây giờ.”

Anh ngáp ngừng, túi đồ trong tay. “Anh sẽ lên đường.”

Em biết.”

“Whitehorn khoảng một giờ đi bộ hoặc 15 phút cưỡi ngựa từ đây.”

“Em biết.”

“Vây đây không phải là lời tạm biệt, chỉ là...chào buổi sáng.” Cái đầu tiên trong những cái anh hy vọng là sẽ có nhiều lời chúc buổi sáng như thế này. “Anh sẽ ở đó trong khoảng vài tuần,” anh nói. Cô gật đầu, cắn môi, đôi mắt tỏa sáng.

“Và mặc dù anh phải trở lại Nga tháng tới...” Đột nhiên anh không biết phải nói gì. “Đó không phải tạm biệt,” anh lặp lại chắc chắn.

“Em biết.” Giọng cô gắt mạnh. Cô mỉm cười nhanh - anh chắc chắn nó run run - kiễng chân và hôn anh lần nữa, một cái vuốt ve chậm kéo dài. Một lời tạm biệt rõ ràng, Nash nghĩ.

Anh đáp trả bằng cách cướp đoạt miệng cô một cách chiếm hữu, gần như hoang dại, để cho cô thấy anh không có ý bỏ rơi cô. Cô đang nghĩ cái quái gì thế? Anh thường khá giỏi ở việc đọc những biểu cảm của người khác, tiên đoán những suy nghĩ và cảm xúc của họ - đó là một vốn quý trong nghề nghiệp của anh - nhưng ngoài một cái nhìn ngắn không rõ ràng trong đôi mắt cô khi anh rời cô ra, anh không thể đọc được gì từ khuôn mặt cô khi cô bước trở lại. “Chúa sẽ ban bình an cho anh, Nash Renfrew,” cô thì thầm và đẩy nhẹ anh ra cửa.

Cô đóng nó lại đằng sau anh và anh nghe tiếng chốt cửa từ từ. Anh bước nặng nề dọc theo con đường bằng giá về phía nhà mục sư nơi con ngựa anh đang ở đó. Cái chết tiết gì trong cô vậy? Câu trả lời đã đến với anh. Anh đã hiểu. Cô là một trinh nữ. Đó là lý do cô dễ xúc động sáng nay. Nó phải nên là buổi sáng sau ngày cưới của cô ấy. Tội lỗi chọc vào lương tâm của Nash với những ngón tay dài, đầy gai khi anh giậm chân trên đường.

Cô biết nên đã không hỏi gì về hôn nhân. Và, chết tiết, anh sẽ không bỏ rơi cô. Làm thế nào anh có thể? Cô là... Cô là điều quan trọng nhất đã từng xảy ra với anh.

Có phải cô nghĩ anh chỉ thế mà đi thôi phải không? Mà cũng đúng là lúc này anh đang bỏ đi đấy thôi. Nghiền ngẫm về cái điều không thể tránh khỏi. Có cái gì đó trong đôi mắt ấy. Đôi mắt của Maddy.

Chết tiết và chết tiết! Anh đá vào một hòn sỏi xấu xa, và gần như làm sút mối buộc trên chiếc ủng.

Một mớ lộn xộn chết tiết. Anh không bao giờ nên ở lại đêm qua, không bao giờ được chấp nhận lời mời vào giường với cô. Nhưng hành động đó đã thực hiện. Và thực hiện một cách tốt đẹp. Tốt đẹp đến...tuyệt vời, anh không hối tiếc điều đó.

Nhưng còn cô ấy? Anh dừng lại, gặp phải một đàn cừu, và chờ khi chúng tràn qua anh trong một con đường mòn hẹp. Người chăn cừu cho anh một cái gật đầu và chạm vào nón ông ta. Nash đáp trả với lời chào lơ đãng.

Có phải cô ấy nghĩ anh sẽ bỏ rơi cô và bọn trẻ? Khỉ thật, anh thích những đứa nhỏ này. Rất thích. Điều trước tiên anh sẽ làm ngay khi anh trở về nhà mình là sẽ gọi người quản lý kinh doanh của anh tới - không phải Harris - người của Marcus, và sẽ thiết lập một sự ủy thác cho Maddy và bọn trẻ, vì vậy họ không cần phải sống nhờ vào mật ong, trứng, và súp từ cỏ dại một lần nữa.

Còn bao xa nữa mới tới nhà ông mục sư đây? Chân anh đau. Đôi ủng được làm cho cưỡi ngựa, chứ không phải cho đi bộ hàng dặm với mặt đất bị đóng băng.

Cô ấy sẽ an toàn trên một trong những bất động sản của Marcus. Cô ấy không thể ở đây, đối mặt với những tin đồn cô không đáng bị, nhưng trông cô có vẻ không sao. Vây cái ý nghĩ gì đã làm anh cảm thấy quá trống rỗng thế này?

Nhà xứ vẫn còn tĩnh lặng. Vào cái giờ này, chưa ai thức cả. Nash tìm thấy con ngựa của mình, và để lại một lời nhắn cảm ơn ông mục sư, nói rằng anh ghé thăm ông vào một giờ thuận tiện hơn để gửi lời cảm ơn ông. Anh để lại vài đồng xỏvoren mới tinh cho người giữ ngựa.

Sau đó anh hướng ngựa về Whitehorn ở một nước đại. Không khí lạnh đâm qua anh, cọ rửa phổi anh khi anh cúi xuống cổ con ngựa, thúc giục nó nhanh hơn và nhanh hơn, thường thức tốc độ, tìm kiếm thứ gì đó của sự giải thoát - từ cái gì, anh không biết. Anh đã có nhiều phóng thích tối qua hơn bất cứ đàn ông nào. Anh hẳn đã được thư giãn và không chèn vào đâu được. Thay vì vậy anh lại có một đồng rối bòng bong. Giờ

đã có nhiều người hơn ra đường, nhiều nông dân nâng một tay lên chào, như thể họ biết anh. Có lẽ là những người thuê đất của anh. Cảm ơn Chúa là họ ở quá xa để thu hút anh vào cuộc trò chuyện.

Anh thúc ngựa phi nhanh cho đến khi cả chủ và ngựa đều thở hết hơi, máu sôi lên, không khí lạnh đâm chích qua da, đầu của Nash cứ ôn đi ôn lại cái cảnh cuối cùng trong ngôi nhà nhỏ đó hết lần này đến lần khác.

Khỉ thật, anh chưa sẵn sàng để kết thúc nó. Bất kể “nó” là gì. Whitethorn Manor hiện ra trong thung lũng giữa những cây xanh, nổi lên trong làn sương mù của lòng một thung lũng. Anh kéo con ngựa tạm dừng lại và ngậy người nhìn ra phía trước.

Làm thế nào mà anh muốn nó kết thúc chứ?

Lẽ ra anh phải làm mọi chuyện cho rõ ràng. Anh thậm chí còn không nói cho cô ấy nghe kế hoạch của anh để đảm bảo cho tương lai của cô. Và nếu cô quá bướng bỉnh và kiêu hãnh để chấp nhận sự giúp đỡ của anh, anh sẽ tìm cho cô một chỗ làm nơi cô có thể kiếm sống tốt. Anh sẽ trả tiền cho việc học hành của các cậu bé, dĩ nhiên, và các cô bé sẽ có một khoản hồi môn hào phóng - anh sẽ tìm ra cách để cô nàng bé nhỏ cứng đầu ấy chấp nhận.

Anh nghiêng chặt quai hàm, thất vọng. Vấn đề là, dù cho các kế hoạch đó tất cả đều tốt cho một số phụ nữ khác, nhưng cô ấy là Maddy. Cô ấy không giống như những phụ nữ khác.

Anh càng nghĩ về nó, càng thấy khó nắm bắt biểu hiện của cô, cái lần làm tình cuối cùng của họ, đã làm anh lo lắng. Một loại im lặng, cam chịu chấp nhận. Về cái gì, chết tiệt thật? Anh sẽ làm rõ ràng chuyện này rằng anh sẽ không bỏ rơi cô!

Nếu ý nghĩ bị bỏ rơi làm cô lắng, thì chỉ có Chúa mới biết tại sao cô không cố đeo bám lấy anh. Anh biết chuyện bị phụ nữ đeo bám ra sao. Nhưng Maddy thì lại dồn hết sức để đẩy anh ra khỏi cửa. Và cài chốt lại sau lưng anh.

Khi anh nhìn chằm chằm xuống hàng cây, một ký ức va mạnh vào anh. Anh đã nhìn thấy cái biểu hiện đó trước đây. Nhưng khi nào? Anh đã nhớ ra. Đó là vẻ mỏng manh cam chịu khi cô gói lại bức chân dung của bà ngoại, quyển phác họa và cuốn nhật ký thời thơ ấu của cô. Khi thật, về mặt tinh thần cô đã bọc anh trong miếng gấm thêu kim tuyến đã nhạt màu đó, sẵn sàng cất giữ anh với tất cả những kỷ niệm quý giá khác của cô ấy. Anh nhìn chằm chằm vô thức vào cái màu đá vàng nhẹ của tòa nhà anh thừa kế, sau đó giật mạnh con ngựa vòng lại và phi nước đại trở lại con đường anh đã đi.

16. Chương 15

“Khắp cả làng rồi, Miss,” Lizzie thở hổn hển. Cô chạy suốt từ trang trại và gõ cửa ngôi nhà lúc bọn trẻ vừa mới đi đến chỗ ông mục sư.

Trong một khoảnh khắc điên rồ, Maddy đã nghĩ Nash đã trở lại. Nhưng chỉ là Lizzie, đang chạy đến để cảnh báo cô. Maddy đặt một bên lá thư cô đang viết - cố để viết. Cố để làm cho mình viết. Cô dường như không thể nghĩ ra từ nào.

“Chuyện gì vậy, Lizzie?” mặc dù cô đã biết rõ.

“Bác mình đang uống nước trong quán nước ngày hôm qua và nghe được Mr. Harris đang kể với bất cứ ai nghe ông ta rằng ông ta đã bắt gặp bạn với một người đàn ông ưa thích của bạn trong giường bạn. Và nhiều người đã tin ông ta, Miss ạ, gồm cả bác Bill.” Cô cho Maddy một cái nhìn xấu hổ. “Ông ấy đầu tiên không tin. Ông ấy chưa bao giờ thích Mr. Harris và vì vậy, khi ông ấy về nhà vào tối qua từ quán rượu, ông ấy đã hỏi thẳng mình, có phải bạn có một người đàn ông đang sống với bạn không?”

Cô đỏ mặt. “Nó đã làm mình ngạc nhiên, Miss ạ, và mình đã bảo với ông ấy không có, nhưng mình không giỏi nói dối và ông ấy biết có gì đó. Và vì vậy mình đã giải thích rằng quý ông của bạn là một người bệnh

vô hại, nhưng bác Bill không tin. ‘Không người bệnh vô hại nào lại làm cho Harris bị vỡ mũi như thế’ ông ấy nói như vậy đó.”

“Mình hiểu.” Maddy thở dài. Vụ tai tiếng đã lan rộng nhanh hơn cô nghĩ.

“Đó là sự thật, phải vậy không, Miss? Mình có thể thấy bạn đã khóc.”

Maddy lắc đầu. “Mr. Renfrew đã không làm gì sai cả, Lizzie, và vì vậy bạn phải nói với bác bạn và mọi người khác.” Không phải vì lợi ích của cô - cô sẽ ra đi và chuyện dân làng nghĩ gì về cô sẽ không còn quan trọng một khi cô rời đi, nhưng Nash sẽ là một điền chủ trong hạt này, và nó không công bằng khi anh bị đổ lỗi cho những thứ là lỗi của cô. Sự lựa chọn của cô.

Lizzie quan sát với con mắt sắc sảo. “Nếu anh ta không có gì sai, vậy sao bạn lại khóc?”

“Anh ấy đã đi.” Maddy cắn đứt ra những từ đó và cố để trông không quan tâm. Nhưng đau khổ thất bại.

Mặt Lizzie rủ xuống. “Ồ, Miss, bạn đã yêu anh ấy rồi phải không?” cô thì thầm. “Ồi, Miss.” Lizzie kéo cô vào một cái ôm ấm áp và sự an ủi không mong đợi đó đã làm Maddy rơi nước mắt lần nữa.

Thật ngốc nghếch để khóc, cô âm thầm mắng mình, khi nó là tất cả việc của riêng cô. Chỉ là cô không biết nó sẽ thế nào, cảm thấy quá nhiều...và sau khi nhìn anh cười ngượng đi khỏi, biết là nó đã kết thúc.

Sau một lúc cô lùi lại. “Đừng quan tâm mình,” cô thì thầm, rút ra một cái khăn tay. “Mình chỉ là một đứa ngốc nghếch phải lòng một bộ mặt đẹp trai.” Và để bản thân mình mơ những giấc mơ bí mật, không thể nào thành sự thật.

Lizzie lau má Maddy với một góc tạp dề mình. “Cả bạn và mình đều thế,” cô nói. “Đó là những rắc rối với phận đàn bà - chúng ta được tạo dựng ra để cho đi trái tim chúng ta. Mình thậm chí đã kết hôn với khuôn mặt đẹp trai của mình và nhưng điều đó cũng vẫn làm mình không vui.”

Maddy đưa ra một tiếng cười run rẩy. Sự chấp nhận thực tế của Lizzie về số phận của cô ấy làm cô cảm thấy dễ chịu chút ít. Cô nghĩ tất cả phụ nữ đều đã trải qua điều đó. Mama đã và Grand-mère cũng vậy.

“Bác Bill không trách bạn đâu, ông ấy nói đó tất cả bọn đàn ông tốt mã đều như thế: ‘Bọn hoang đàng, tất cả không trừ một ai, được tạo ra để tận dụng lợi thế.’ Nhưng ông ấy cũng nói...” Lizzie cau mặt trong thất vọng. “Ông ấy nói mình không được đi và trở thành người hầu bây giờ, rằng nếu bạn mà cũng có thể bị hủy hoại bởi một thằng tốt mã, thì một đứa con gái như mình, với một sự yếu đuối đối với bọn đàn ông đẹp mã, sẽ chẳng hy vọng giữ được tiết hạnh.” Lizzie xụ mặt xuống. “Nhưng không còn nguy hiểm đó nữa đâu. Reuben của mình đã chữa lành bệnh mê trai đẹp của mình rồi. Có nhiều gã đã cố quyến rũ mình, nghĩ rằng mình cô đơn, giờ thì mình đã ném được những niềm vui của giường cưới, và nhiều đó cũng đủ rồi...” Về mặt của Lizzie diễn tả sự xa xôi, hồi tưởng.

Maddy không cố để nghĩ về những đêm cô đơn trong tương lai. Những cảm xúc của cô quá thô và tế nhị để thể hiện, nhưng cô biết chính xác Lizzie cảm thấy thế nào. Niềm vui của chiếc giường cưới...

Reuben đã đi bao lâu rồi? Gần 2 năm? Anh ta sẽ không bao giờ quay lại, điều đó đã rõ ràng với Maddy. Vậy mà Lizzie vẫn có thể nhìn lại việc này khi đề cập tới tên anh ta...

Ồi Chúa.

Lizzie tiếp tục., “Nhưng nếu mình không thể có Reuben, mình không muốn có ai cả.” Cô nháy mắt với Maddy. “Đặc biệt là không với một vài gã trong làng với đôi tay mồ hôi đầy vụng về.”

Maddy xoay sở một nụ cười, nhưng cảm giác muốn bệnh đục lỗ trong dạ dày cô. Không phải một gã trai làng vụng về, mà là một lão già khó tính với làn da trắng mềm, phủ đầy bột và đôi tay cắt sửa móng hoàn hảo...Cô ngăn chặn một cơn rùng mình.

Làm thế nào cô chịu được Mr. Hulme chạm vào cô sau Nash? Nhưng cô phải, cô phải. Nếu bác của Lizzie, người đã luôn luôn là một đồng minh, có thể nghĩ điều tồi tệ nhất về cô thì...

Cô đột ngột trở nên nhận thức được những gì Lizzie đang nói. “Ông ấy nói mình không được đến đây học nữa, Miss à, rằng nếu cái tên tốt của bạn đã bị làm bẩn...” Cô cầm chặt đôi tay Maddy trong đôi tay thô kệch vì làm việc của mình. “Đừng nhìn như thế, Miss à. Mình sẽ vẫn đến dù sao đi nữa, bạn biết mình

sẽ không như thế mà. Và mình không quan tâm điều Bác Bill nói, mình cũng sẽ trở thành một người hầu. Mình sẽ không sống với những con bò suốt phần đời còn lại của mình. Hoặc nếu mình phải như thế, thì mình xác định chúng sẽ là loài hai chân với những bộ quần áo lạ mắt và có điệu bộ nho nhã.” Cô nháy mắt.

Maddy cười nghen ngào. Đơn giản là khó mà buồn rầu với Lizzie ở bên. “Bạn không cần bất kỳ bài học nào nữa đâu. Và mình đã viết cho bạn một lá thư giới thiệu rồi.” Cô lấy nó ra từ bộ hồ sơ và trao cho Lizzie. “Ngoài ra, mình sẽ đi khỏi làng này.”

Lizzie rút lá thư quý giá này vào trong túi tạp dề của cô, không đọc. “Cám ơn, Miss. Rời khỏi làng ư? Đi đâu?”

“Mình sẽ trở lại Leicestershire. Nơi bọn trẻ đã từng sống.”

“Nhưng mình nghĩ-” Lizzie dừng lại.

“Nghĩ gì?”

“Mình có cảm giác bạn không thích nó như ở đây.”

Maddy làm một cử chỉ buồn bã. “Mình không thích. Nhưng giờ mình không có lựa chọn. Mình không thể ở đây. Mr. Harris đã nhìn thấy.”

“Cái lão khốn!” Lizzie lẩm bẩm, nhưng cô không cố gắng tranh luận. Cô đã sẵn sàng chấp nhận chuyện rời đi của Maddy, chỉ xác nhận lại việc này. “Khi nào bạn đi?”

“Sáng mai. Mình sẽ bắt chuyến xe ngựa đến Salisbury và sau đó đổi xe.”

“Bọn trẻ nói gì khi bạn nói cho chúng biết?”

“Mình chưa nói với chúng.” Cô đã cho chúng đi học, như thường lệ, không thể dối mặt với những câu hỏi của chúng ngay sau khi Nash đi.

Lizzie nhìn mặt trong sự cảm thông không lời. “Vậy bạn sẽ làm gì ở Leicestershire, Miss?”

Maddy ngập ngừng, nhưng không có lý do để giữ bí mật. “Mình có một đề nghị kết hôn.” Thực tế tuổi tác không tạo ra khác biệt. Mr. Hulme đã chờ cô nhiều năm - lời đề nghị vẫn để mở.

“Vớ-” Lizzie kêu lên, nhưng sự phản kích của cô xì hơi khi nhìn thấy khuôn mặt của Maddy. “Không phải Mr. Renfrew sao?”

Maddy lắc đầu. “Một người bạn của cha mình.”

Lizzie héch mũi. “Già rồi á?”

Maddy gật.

“Giàu có?”

Lần nữa, Maddy lại gật đầu. “Mình mệt mỏi vì phải chiến đấu cho mấy miếng ăn rồi, và bọn trẻ đang lớn quá nhanh so với quần áo chúng.”

“À, tốt, nếu ông ta giàu mình nghĩ cũng không quá tệ. Còn hơn là ở đây và phải nghe mấy bà già xâm xì và quay lưng họ với bạn,” Lizzie nói thẳng thừng. Cô liếc nhìn cửa sổ nơi mặt trời đang đốt cháy khói màn sương buổi sáng. “Tốt hơn mình nên đi, Miss. Mình phải về, mình đã vắt xong sữa, nhưng vẫn còn bơ để đánh, và nếu mình không đi bây giờ mình sẽ ở trong nước còn nóng hơn nhiều.”

Maddy nhìn cô bước ra cửa và hai cô gái ghì chặt nhau. “Oh, Miss, mình sẽ nhớ bạn nhiều,” Lizzie nói trong nước mắt.

Cô cũng sẽ nhớ Lizzie, Maddy nghĩ, ôm chặt cô ấy. Cô sẽ rất cô đơn mà không có-”

“Lizzie” Cô nắm chặt vai Lizzie. “Hãy đi với mình.”

Lizzie mở to mắt. “Ở đâu? Ở Leicestershire?”

Maddy gật đầu. “Như là người giúp việc của mình. Mr - người đàn ông mình sẽ kết hôn để dàng có khả năng thuê thêm người giúp việc, và như vậy sẽ có ý nghĩa nhiều với mình vì có một người bạn với mình.”

Một nụ cười toét miệng gần như xẻ đôi mặt Lizzie. “Mình sẽ đi,” cô nói. “Xúc động quá, mình sẽ đi, Miss à. Bạn thật sự chứ?”

“Mình thực sự muốn mà.”

“Vậy thì, mình đi,” Lizzie tuyên bố. “Cho dù Bác Bill có nói mình có được đi hay không.” Họ ôm nhau lần nữa, sau đó Lizzie liếc nhìn bầu trời. “Giờ thì mình sẽ được đi nơi nọ nơi kia rồi. Mình sẽ đánh một núi bơ trước và xem liệu mình có thể làm ông ta tử tế hơn không trước khi mình đưa ra tin này.”

Cô bắt đầu chạy về phía trang trại, sau đó dừng lại, và quay người lại với một nụ cười toe toét. “Không còn ai vậy máu bò nữa! Hoan hô!” Và trong những bước chân vui vẻ, cô phóng đi.

Maddy nhìn cô đi, rồi từ từ nụ cười cô nhạt dần. Nếu dân làng đang phản ứng như Lizzie đã nói, cô tốt hơn là đi và đối mặt với mục sư. Cô cần thiết để giải thích, và nói lời chào ông với Mrs. Matheson. Và vài người bạn khác.

Cô mặc áo choàng và bắt đầu đến nhà mục sư.

Nash xuống ngựa, buộc con ngựa vào cổng nhà Maddy, và gõ cửa. Không có câu trả lời. Anh cố gõ và thấy nó khép lại nhưng không khóa. “Maddy?” anh gọi, nhưng không có câu trả lời. Cô chắc là đưa bọn trẻ đi học.

Anh bước vào bên trong. Và dừng lại ngạc nhiên. Ngôi nhà bình thường vốn rất gọn gàng giờ rất lộn xộn. Trên bàn, ở trung tâm là đồng chăn giường được xếp gọn gàng, và trên sàn là quần áo và các vật dụng khác. Một đồng nhỏ tiền - tổng số tiền mà họ sở hữu ít ỏi đến tội nghiệp, nhưng điều đó rõ ràng với Nash rằng mọi thứ Maddy và bọn trẻ sở hữu đều tập hợp ở đây.

Hai túi da lớn, cũ mòn nằm bên cạnh giường. Cô đang đóng gói để dọn đi.

Cô không lo lắng về việc bị bỏ rơi - cô đang bỏ rơi anh!

Khi nào thì cô định nói với anh chứ? Anh tức giận tự hỏi. Cô làm việc cực kỳ nhanh! Anh chỉ rời khỏi đây mới có một hai giờ.

Anh đi vơ vẩn quanh phòng, trừng trừng giận dữ nhìn hai đồng đồ gọn gàng. Hai đồng đồ cho mỗi người, để trên bàn, và trên sàn. Những bộ quần áo - rất ít ỏi - và một vài kho báu của tuổi thơ; quyển phác họa của Susan, những cuốn sách tự làm, cuốn Luciella trên cùng, và những thứ làm Nash nhớ lại từ thời thơ ấu của mình: một đầu lâu chim, một hòn đá kỳ lạ, một móng ngựa, một gậy và banh cricket. Đồng đồ của Maddy gồm vài bộ váy mơn xơ cả chỉ, vài cuốn sách làm bánh, và hộp da nhỏ gồm những kỷ niệm quý giá của cô. Được bọc trong tấm vải gấm nhạt màu. Chết tiệt! Làm thế nào mà cô định đi mà không thềm nói lời nào với anh chứ? Và cô định đi tới cái nơi chết tiệt nào?

Những giấy viết thư đang nằm rải rác trên bàn. Một lá thư đề gửi anh nhưng chỉ mới bắt đầu; cô đã viết: Nash thân yêu, em không thể nói điều này khi anh ra đi, nhưng...

Nói gì? Đầu anh đang sôi lên với những câu hỏi, nhưng dù anh có đọc nó bao nhiêu lần, thì anh cũng vẫn đang ở trong tối mò.

Anh nhặt lá thư khác, đang mở nằm trên bàn, một bản nháp, với nhiều vết gạch xóa.

Mr. Hulme thân mến, tôi hy vọng ông vẫn khỏe... [Tôi viết thư này để hỏi nếu lời đề nghị của ông vẫn còn...Tôi viết để báo cho ông rằng tôi đã đồng ý...Bọn trẻ và tôi sẽ rời khỏi nơi chúng tôi đang sống...và...] (bị gạch xóa) Tôi sẽ chấp nhận các điều kiện mà ông đã đưa ra trước đó với tôi...

Đề nghị? Điều kiện? Không rõ ràng vì những dòng bị gạch xóa. Anh lật lại lá thư.

Địa chỉ gửi đến ai đó tên Mr. Geo. Hulme, Esq. của Fyfield Place, Gilmorton, Leicestershire.

Ai là Mr. George Hulme, Esquire (Ngài)? Và ông ta là cái gì với Maddy? Ông ta đã đề nghị gì trước đó, cô đã rõ ràng là từ chối nó. Giờ cô đang xem xét lại? Bởi vì Nash?

“Anh quên gì à?” Giọng Maddy nói đến từ cửa ra vào mở.

Anh quay lại. “Ai là George Hulme?”

Mắt cô lập tức đóng lại. Cô đóng cửa lại trước khi nói, “Hàng xóm của cha em.” Mắt cô rơi xuống bức thư trong tay anh. Cô cởi áo choàng và móc mạnh nó lên móc. “Em không thể chịu đựng được khi người ta đọc thư của người khác,” cô nói không úp mở. “Đó là một việc hèn hạ nhất, xâm phạm nhất, đáng khinh-”

“George Hulme. Loại hàng xóm nào vậy?”

Mắt cô chớp tức tối. “Không phải chuyện anh quan tâm, nhưng ông ấy là một người bạn tốt của cha em. Ông ấy là người thi hành di chúc của Papa và là người đồng ủy thác của di sản Papa để lại, đại loại vậy.”

“Người đồng ủy thác?”

“Ông ấy là người hoàn toàn chịu trách nhiệm cho các vấn đề tài chính - các khoản nợ của Papa, nói cách khác. Em được quyền chăm sóc bọn trẻ.”

“Cái này” - anh vung lá thư chưa hoàn thành - “cái này đề cập ông ta đã đưa ra một đề nghị với em. Loại đề nghị gì vậy?”

“Anh không xấu hổ à, còn đề cập đến thư cá nhân của em?”

“Nó đã mở ra ở trên bàn. Đề nghị gì vậy?”

Cô không trả lời. Thay vào đó cô bắt đầu nhặt lên quần áo bị vứt trên sàn. Hành động tẻ ngắt này làm anh tức điên. Anh nắm cổ tay cô. “Đề nghị gì?”

Cô kéo ra. “Đó là một người rất đáng kính.”

“Kết hôn sao?” Anh chớp mắt. “Thế lão Hulme này bao nhiêu tuổi?”

Cô nhún vai. “Em không biết. Lớn hơn Papa vài tuổi, em nghĩ thế. Chắc hơn 60?”

“Hơn 60 á? Lão già dê! Em sẽ từ chối ông ta, tất nhiên. Như em đã làm trong quá khứ, anh suy ra được.”

Cô cho anh một cái nhìn không rõ ràng. “Khi một người đàn ông chăm sóc kỹ mình - và Mr. Hulme thì giữ mình rất kỹ - thì 60 không phải là quá già.”

Nash khịt mũi. “Đề nghị kết hôn với một cô gái trẻ 20 tuổi thì là thế.”

“22.” Cô dẫn tâm trạng bực bội của mình xuống và trình diễn một bộ mặt bình tĩnh cáu kỉnh.

Nông cạn, Nash biết; tuy nhiên, tâm trạng bực bội của anh cũng đang bốc lên. “Các con ông ta nghĩ gì về đề nghị thái quá này?”

“Ông ta không con.”

“Góa vợ lâu rồi?”

“Không.” Cái nhìn của cô sượng đi. Cô đang giấu điều gì đó.

“Ý em là sao, không? Ông ta góa vợ khi nào?”

“Ông ta không góa vợ. Ông ta chưa lấy vợ bao giờ.”

“Chưa bao giờ lấy vợ á? Và bây giờ, trong thập kỷ thứ 6 của mình, ông ta quyết định lấy một người vợ trẻ đủ để là cháu nội ông ta á?”

Nash lắc đầu. “Có gì đó không đúng ở đây. Một người đàn ông ở tuổi đó, một người đàn ông độc thân lâu năm - tới hơn 60 năm! - thành tình quyết định thay đổi cuộc sống của mình? Anh không tin. Ông ta phải được lợi lộc gì?”

Cô để lộ răng trong một nụ cười giả hiệu. “Em.”

Anh khịt mũi lần nữa. Đó là một sự kỳ quặc. Mỗi ý nghĩ về cô, về lão già nào đó...bất cứ người đàn ông nào...Anh nắm chặt tay trong túi áo, cổ lờ đi.

“Đó là sự thật,” cô nhấn mạnh. “Ông ấy nói với em khi em còn là một cô bé rằng ông sẽ cưới em vào ngày nào đó.”

Anh tròn mắt. “Đó chỉ là điều gì đó chúng ta nói với trẻ con mà thôi.”

Tiếng thở dài tức giận thoát ra từ cô. “Em biết,” cô nói lặng lẽ hơn. “Nhưng ông ấy vẫn để ngỏ vị trí đó suốt từ đó. Em đã nghĩ những ám chỉ của ông ấy chỉ là những lời nói vui. Nhưng khi Papa mất Mr. Hulme đã nhấn mạnh rằng Papa đã đồng ý sự kết hợp này.” Cô nhấn mạnh. “Em nghĩ sự hấp dẫn thực sự đó là ông ấy ngưỡng mộ cách em chăm sóc Papa khi ông ấy sắp chết.”

Nash ghé tồm. “Ý em là ông ta muốn buột một phụ nữ trẻ dễ thương vào ông ta để ông ta được chăm sóc tốt cho tuổi già của ông ta à? Anh chưa bao giờ nghe bất cứ điều gì quá...quá...”

“Ích kỷ?”

“Lãng phí,” anh cau kinh. “Lãng phí cho em, cho cuộc đời em, và tất cả những tiềm năng tuyệt vời.”

Cô cho ra một tiếng cười không vui vẻ và nhìn xung quanh cô. “Vâng, thực vậy, tại sao người ta lại phải từ bỏ tất cả những tiềm năng tuyệt vời này nhỉ” - cô ám chỉ ngôi nhà nhỏ này, bây giờ nó thiếu hẳn đi sự ấm áp của chính nó - “để kết hôn với một ông già giàu có? Tại sao phải từ bỏ cuộc đấu tranh liên tục và không ngừng nghỉ cho thức ăn và quần áo của năm đứa trẻ khi mà bằng cách kết hôn anh có thể cho chúng mọi thứ chúng cần và muốn?”

“Và còn em thì muốn có gì?”

Cô cho anh một cái nhìn dài, sau đó nhún vai một cách khó hiểu.

“Em đã từ chối lão ta trước đây,” Nash khẳng định. Cái ý tưởng cô ấy sẽ kết hôn với một lão già nào đó làm anh kinh hoàng. Cô ấy không thể được phép hy sinh bản thân mình quá hờ hững như vậy. Cô ấy xứng đáng được tốt hơn, tốt hơn nhiều.

Cô quay lưng lại với anh và bắt đầu nhanh nhẹn xếp quần áo. “Vâng, đúng thế, nhưng giờ em đã lớn hơn và khôn ngoan hơn.”

Tội lỗi giáng xuống cơn giận dữ và thất vọng của Nash đến điểm một người không thể chịu đựng nổi. Cô ấy đã không nói gì về việc trở thành vợ của một lão già cách đây hai ngày, khi khu vườn của cô bị phá hủy và các tổ ong của cô bị đốt. Cô cũng không nói gì về việc cưới Hulm sau đó. Ngược lại, cô ấy còn quyết tâm sẽ chống lại.

Còn bây giờ, tất cả quyết tâm đó đã biến mất từ cô và anh ghét điều đó, ghét nhìn thấy sự cam chịu chấp nhận trong mắt cô, biết rằng anh là nguyên nhân của việc này.

“Nếu đó là tiền mà em cần, như anh đã nói trước đây, anh có thể-”

Cô quay lại nhìn anh, tức giận. “Còn dám nói cho em tiền sao!”

Chết tiệt, những kỹ năng ngoại giao của anh đi đâu hết rồi? Nash hít một hơi để bình tĩnh và nói lại. “Anh không có ý như vậy, em biết là anh không như vậy mà. Nhưng rõ ràng là em muốn bảo vệ cho bọn trẻ. Anh nghĩ em cũng hiểu là anh sẽ chăm sóc chúng cũng tốt như em vậy. Anh đã không nói điều đó rõ ràng.”

“Anh đã nói khá rõ ràng rồi và anh không việc gì phải chê trách bản thân mình vì nó. Nhưng em không thể chấp nhận kiểu giúp đỡ đó. Anh không thể biết nó sẽ như thế nào trong cái làng nhỏ thế này đâu, mọi người biết từng việc của nhau, nếu anh cho người đem củi tới, dân làng sẽ biết, nếu anh cho em một tấm thảm trên sàn, họ cũng sẽ biết. Và họ sẽ thì thầm và bàn tán. Và những phụ nữ tốt bụng, đáng kính, vẫn là bạn của em cho tới bây giờ sẽ x-suy đoán những chuyện đó. Và không lâu sau những kết luận chụp mũ được đưa ra. Và mọi người sẽ đồn đãi. Và bọn trẻ sẽ đau khổ vì điều đó.”

Cô ấy đã muốn nói điều gì đó khác, anh nghĩ. X-Xa lánh? Những người bạn của cô ấy sẽ xa lánh cô? “Anh sẽ mua cho em một ngôi nhà đầu đó - trên một trong số đất của anh trai anh-”

“Cám ơn anh, nhưng không,” cô cắt lời anh kiên quyết. “Ý anh là em sẽ sống như tình nhân của anh chứ gì.”

Cô dừng lại và, kinh hoàng, anh ấy đã nhận ra anh không có câu trả lời. Anh đã không nghĩ về bất cứ điều gì, trừ việc anh sẽ mất cô khi anh tìm thấy cô.

Cô đọc được một câu trả lời trong khuôn mặt lạnh giá của anh và lắc đầu. “Sống như tình nhân của anh, chỉ gặp anh khi anh trở lại Anh, khi anh có thể dành thời gian cho?” Cô làm một cử chỉ quyết định. “Em từ chối sống trên những mảnh vụn của sự chú ý đó và phải trải qua cuộc đời mình trong sự chờ đợi. Em sẽ làm những lựa chọn của riêng mình.”

Sự đánh giá lạnh nhạt của cô về tình thế này đã giáng một đòn tội lỗi lên anh. Anh là một gã tốt làm sao khi mang một cô gái đến chuyện này khi mà tất cả những điều cô ấy đã làm là cứu mạng sống anh. “Anh xin lỗi. Anh biết đó là lỗi của anh, việc anh đã ở đây - và chuyện đã xảy ra giữa chúng ta đêm qua-”

“Đừng xin lỗi chuyện đêm qua!” Mắt cô lóe lên, giọng ngọt ngào như mật ong của cô rung lên vì cảm xúc. “Tối qua không liên quan gì với chuyện này - không gì cả! Đó là chuyện riêng giữa anh với em, và nếu có bất kỳ việc gì em phải hối tiếc, thì đó không phải là chuyện chúng ta đã làm tình.”

Cô đưa một bàn tay mướt mướt lên mặt mình, cố gắng giữ bình tĩnh. Những ngón tay của cô run lên và nổi đau xoắn vào trong anh.

Trong một giọng bình tĩnh hơn cô nói, “Đề nghị của anh rất hào phóng, Nash, nhưng anh không cần phải chăm sóc em hay cho em tiền hoặc cho em nhà hay thậm chí cúi để làm dịu đi cảm giác tội lỗi mà anh nghĩ rằng anh có. Anh không làm gì để phải chỉ trích mình cả. Mọi thứ đã xảy ra trong căn nhà này là lựa chọn của em - của em! Và em không hối tiếc vì điều đó.” Cô dừng lại. “Có lẽ trừ việc Mr. Harris đã khám phá ra anh ở đây. Nhưng lần nữa, đó cũng là trách nhiệm của em - em biết đó là mạo hiểm và đã chấp nhận nó-”

Cô ấy đang quá rộng lượng, Nash nghĩ. Anh đã khiêu khích lòng hận thù của Harris và đã gây ra vụ tai tiếng này điều đó buộc cô phải bỏ đi, để cưới một lão già.

“-và nếu em trở phải trở lại Leicestershire và cưới Mr. Hulme, đó cũng là lựa chọn của em. Vì vậy làm ơn đặt qua một bên bất kỳ tội lỗi đặt không đúng chỗ nào mà anh có, hãy chấn chỉnh lại bất động sản mới của anh, hãy trở lại Nga và sống cuộc sống của anh như là một nhà ngoại giao, và để em sống cuộc đời mình.”

Anh nắm cánh tay cô và xoay cô đối diện với anh. “Em chắc chắn không thể cưới một lão già để làm ông nội em! Đó là chuyện bần thủ.”

Cô kéo mình ra khỏi sự kìm chặt của anh với một sự chuyển động cấu kính. “Làm ơn đừng có mà rửa em. Đó không phải chuyện của anh, Nash Renfrew. Đó là cuộc đời của em, lựa chọn của em.”

“Và thân thể em sẽ có một lão già không đủ khả năng chiếm hữu!”

Cô quay đi, cố giấu cái rùng mình đột ngột ghé qua cô với những lời anh nói, nhưng Nash đã nhìn thấy và chớp ngay lấy với chiến thắng. “Hãy thừa nhận đi, em không muốn cưới ông ta.”

“Em không thừa nhận gì hết!” cô lóe lên. “Đó là quyết định của em. Giờ thì làm ơn - ” Cô dừng lại và bước qua chỗ khác. Cô đứng, lưng quay lại anh, hít thở sâu, cố tập hợp bình tĩnh. Khi cô xoay lại, mặt cô dịu đi và rõ ràng tất cả các dấu hiệu của cảm xúc.

Cô bước đến Nash và bằng một giọng bình tĩnh dễ chịu, nói, “Tạm biệt, Mr. Renfrew. Em chúc anh tất cả những gì tốt đẹp nhất trong cuộc sống của anh.” Cô đưa tay cô ra.

Anh nhìn chăm chăm vào nó như thể với một con rắn còn sống. Nếu anh bắt lấy, có nghĩa là anh chấp nhận từ bỏ cô. Chết tiệt nếu anh như vậy. Để cô ra đi và cưới một lão già dê ghê tởm, chỉ bởi vì Nash Renfrew đã hủy hoại cuộc đời cô?

“Được rồi, anh sẽ kết hôn với em,” anh nghe giọng mình nói.

17. Chương 16

Giống như bị nước lạnh tạt vào mặt. Được rồi, anh sẽ kết hôn với em? Như ném vào cô trong cơn giận dữ, bực bội, như thể cô đã cầu xin anh cưới cô vậy.

Được rồi, anh sẽ kết hôn với em. Và sau đó anh trông như bình tĩnh khỏi cơn mơ hồ, như thể anh cũng bị sốc với chính mình như cô vậy. Anh hẳn đã không có ý nói như thế.

Anh đã rèn luyện cho gương mặt mình lúc nào cũng có biểu hiện của sự lịch thiệp, tất cả những giận dữ và ghen tuông của anh - vì chuyện đã xảy ra - cô biết - đã bị đóng gói giấu đi hết, giờ anh đang trình diện cho cô thấy bộ mặt ngoại giao của mình. Đang chờ cô trả lời cho cái hành động thiếu thận trọng của anh, rõ ràng là không được lên kế hoạch trước, và dường như ngay lập tức hối hận với đề nghị kết hôn của mình.

Cô muốn tát vào mặt anh, để làm vỡ òa những giọt nước mắt - không, không được tát anh! Không thể người đó!

Sẽ đáng đời anh nếu cô chấp nhận anh.

Anh vẫn đang chờ, mắt anh không thể đọc được, tất cả những dấu hiệu của cảm xúc thờ ơ. Công việc của một nhà ngoại giao là nói dối vì đất nước mình. Anh sẽ là một nhà ngoại giao tuyệt vời, cô chắc chắn.

Anh có thể đã làm tình với cô với một sự dịu dàng và đam mê, đã trộm mắt đến mẩu cuối cùng của trái tim tuyệt vọng thiếu cảnh giác của cô, nhưng trong một thoáng cô đã nhìn thấy điều anh thật sự nghĩ.

Nó trượt sâu vào trong trái tim cô.

Cô muốn anh, nhưng cô cũng quá kiêu hãnh để chấp nhận cái rõ ràng là một lời đề nghị hôn nhân không định trước. Đặc biệt là khi cô đã biết được kiểu cô dâu mà anh muốn có - một cô gái có nguồn gốc tốt, có những liên quan phù hợp. Mà cô thì không có những điều đó.

Cô có thể bị tuyệt vọng đủ để kết hôn với Mr. Hulme, nhưng với anh, cô chỉ đặt mình nằm mấp mờ ở giữa. Với Nash, cô muốn mọi thứ, thân thể, trái tim, và linh hồn.

Anh đang chờ, đang nhìn cô với những biểu hiện kinh khủng, trống rỗng, ngoại giao.

Nếu cô nhận lời anh, lợi dụng cảm giác tội lỗi và ghen tuông tạm thời của anh để bẫy anh vào hôn nhân, đây sẽ là khuôn mặt cô sẽ thấy suốt đời còn lại của cô, tất cả đều lịch thiệp, ngoại giao và trống rỗng, với đôi mắt không thể đọc được. Nó không chỉ làm tan vỡ trái tim cô, mà còn sẽ nghiền nát nó thành tro bụi.

Cô cho anh một cái nhìn kiêu hãnh. “Có phải anh nghĩ em sẽ chấp nhận một lời cầu hôn như thế này? Được thốt lên trong sự oán giận bực bội, và ném nó xuống trong đồng bụi bẩn để em nhặt nó lên?”

Quai hàm nghiền chặt của anh rơi xuống.

“Cảm ơn anh, Mr. Renfrew, nhưng không, cảm ơn anh. Em sẽ làm theo quyết định của mình. Tạm biệt. Thật vui vì đã biết anh. Anh có thể thấy mình đi ra ngoài được rồi đây.” Cô quay lưng lại để anh không thể thấy được cô đang chiến đấu với những giọt nước mắt.

“Rất tốt, thưa cô,” anh nói trong một giọng bị bóp nghẹn và ào ra khỏi nhà.

Cô đã từ chối anh. Nash đi ra chỗ anh đã buộc con ngựa. Cô đã từ chối anh. Đuổi anh đi với một sự từ chối phũ phàng trong một giọng điệu xứng đáng với một nữ công tước.

Anh cảm thấy bớt căng thẳng; được giải thoát. Anh không có ý đưa ra một lời đề nghị như thế. Anh không có ý định cái đã ám anh nói ra.

Anh muốn phi nước đại, để rời khỏi toàn bộ cái đồng lộn xộn mất thể diện phía sau anh, nhưng ngựa anh đã mệt. Hai lần chạy điên cuồng là đủ cho một buổi sáng.

Rời khỏi với một tốc độ như rùa này thì...thật là bực bội.

Anh cố khóa tâm trí nét biểu hiện bị tác động mạnh của cô ấy. Anh tự nhắc nhở mình rằng, việc đó là không thể, rằng Maddy là người quá chất phác, quá ngây thơ cho cuộc sống của anh. Nhưng có một cảm

giác đóng băng lại ở sâu tận trong tâm anh, ở giữa cái cái cảm giác choáng váng vì hành động bốc đồng của mình, với chuyện cô đã từ chối anh.

Sự từ chối của cô đang châm chích vào anh.

Cô ấy đã nói gì nhỉ? Một lời cầu hôn như vậy sao? Được thốt lên trong sự oán giận bực bội - oán giận bực bội? - và ném nó xuống trong đồng bụi bẩn.

Thật là vô lý. Anh không ném bất kỳ cái gì khô gì vào trong đồng bụi bẩn cả. Chẳng có xúu bụi nào trong ngôi nhà đó; cô ấy đã giữ nó sạch sẽ và gọn gàng như mới. Vậy còn oán giận bực bội...

Một phụ nữ trung niên hướng đến anh trong một chiếc xe chó hai bánh, một giỏ hoa đặt cạnh chỗ ngồi của bà. Mỉm cười với anh về mong đợi, bà dừng lại với ý định rõ ràng muốn nói chuyện với anh. Một người tá điền khác?

“Chào bà?” Nash cắn cẩu châu rồi phi đi tiếp.

Thay vì kết hôn với Nash, Maddy đã chọn một con dê già phóng đấng gấp ba lần tuổi cô!

Nó còn nhiều hơn là châm chích. Nó vết cắt sâu. Và đang mưng mủ.

Một con chó gầy nhom chạy ra từ một trang trại, sủa dữ dội.

Được rồi, anh sẽ kết hôn với em.

Chúa lòng lành, có đúng là anh đã nói như vậy không? Trong cái tông giọng đó? Với người phụ nữ anh muốn làm tình tất cả các đêm, người đã làm đảo lộn anh hoàn toàn với sự ầm ập và rộng lượng của mình. Người chẳng có một nỗ lực nào để bẫy anh vào hôn nhân, người chỉ cứu sống anh, dịu dàng với vết thương của anh, và chăm sóc cho anh hơn bất cứ ai trong đời anh.

Đồ đàn! Đâu rồi nhà ngoại giao với tài thuyết phục nổi tiếng cho những lời ngọt xớt của mình?

Vấn đề là, anh đã được dùng để đối phó với nam giới, đàm phán với nam giới. Anh hiểu đàn ông. Đàn ông thì hoặc là logic, hoặc là không logic, dễ dàng đủ để đọc được, để bị lèo lái bởi những cảm xúc anh có thể hiểu: tham vọng, tư lợi, quyền lực.

Còn phụ nữ...Anh chưa bao giờ hiểu phụ nữ. Anh giữ họ ở một khoảng cách, tán tỉnh, làm chệch hướng bất kỳ ý định nghiêm túc nào, thỉnh thoảng tự cho phép mình hưởng thụ trong vui vẻ chuyện yêu đương với một phụ nữ có cùng ý định. Không bao giờ để bất kỳ cảm xúc nào xa hơn. Anh luôn làm rõ ràng ngay từ đầu.

Nhưng anh đã để Maddy Woodford gần gũi với anh hơn bất kỳ người phụ nào trong đời mình.

Tuy vậy Maddy Woodford đã không bôi xáp cảm xúc lên anh. Cô đã không nhỏ nước mắt hoặc la lối hoặc xỉ vả anh; cô ấy không đeo bám, cô ấy cũng không cầu xin. Cô ấy không đòi hỏi anh bất cứ gì, chỉ mình cơ thể anh. Cô ấy đã yêu anh rất ngọt ngào và hào phóng ở đêm đó, làm phá vỡ tất cả sự tự chủ của anh, sau đó để anh đi với một nụ cười, dù run run, và một lời tạm biệt cương quyết.

Anh đã là người trở nên dễ xúc động. Đây là lần đầu tiên trong đời anh. Cái ý nghĩ cô ấy cưới một con dê cụt nhọt nhạt, nằm trên giường với một lão già chà bàn tay qua cô, chảy nước dãi, phục vụ ông ta, lão già nhỏ dãi lên làn da tinh khiết như lụa của cô...Nó làm anh điên tiết.

Anh nhắm mắt lại, nhận ra các cảm xúc cấu kính đang tràn qua anh.

Ghen tuông.

Cha và mẹ anh, lịch sử lặp lại.

Hãy đặt cô ấy ra ngoài tâm trí ngay! Quên cô ấy đi. Mình đã đề nghị, và cô ấy đã từ chối rồi mà.

Chết tiệt, cuộc sống có nhiều đơn giản hơn trước khi anh gặp Maddy Woodford: êm đềm, vui vẻ, tương đối có trật tự. Anh biết chính xác anh là ai và anh muốn gì.

Giờ anh là một đồng của những khao khát trái ngược nhau đang móc móng vuốt vào bên trong anh như những con thú hoang dã, đang xé anh ra thành từng mảnh.

Anh muốn cười bão tố, nguyên rửa gió và tru lên với mặt trăng. Thay vào đó anh lại bị buộc phải nước kiệu từ từ xuyên qua ánh mặt trời với hoa mùa xuân và những con chim chết tiệt đang hót líu lo.

Anh muốn đâm ai đó, bắn vào cái gì đó, bóp cổ ai đó. Chết tiệt, anh phải làm cái gì đó mới được!

Mình đúng là đồ ngốc, đồ ngốc! Madday mắng nhiếc mình âm thầm khi cô đi đi lại lại quanh căn nhà, đóng gói và phân loại đồ đạc. Sau mọi điều mình luôn luôn nói về việc nắm bắt cơ hội khi nó đến. “Cơ hội” đó là lợi dụng sự ghen tuông nhất thời của anh ấy. Ít nhất thì mình cũng có được người chồng mà con tim mình khao khát.

Không chỉ con tim. Khi cô đi đi lại lại quanh ngôi nhà, cô cảm thấy những cơn đau nhẹ ở những nơi không mong muốn, và những tiếng vọng của đêm yêu thương gợn sóng nhẹ nhàng qua cô.

Mỗi lần nó xảy ra, cô nhắm mắt lại, đắm mình vào mỗi cảm xúc nhỏ bé, tích trữ, ghi nhớ nó cho tương lai dài đằng đằng cô đơn mà cô đã quá ngốc nghếch giữ chặt lấy.

Cô đổ lỗi cho tất những bài hát, những bài thơ và những câu chuyện về sự từ bỏ tất cả cho tình yêu. Vì lợi ích của người cô yêu.

Người cô yêu, người đã sốc với chính mình vì một lời cầu hôn bất ngờ, và giờ đã ra đi, hướng về tương lai rực rỡ của anh, không nghi ngờ là đang tự chúc mừng mình vì đã may mắn thoát được một người phụ nữ không phù hợp nhất.

Người cô yêu, người đã hôn cô như một giấc mơ, và đã làm tình như...

Một làn sóng nóng bỏng, khoái cảm rùng mình xuyên qua cô, đang động lại ở trung tâm cô, đang siết chặt như một nắm tay nhưng sâu bên trong cô. Cô nhắm mắt lại để thưởng thức nó.

“Em định bọc anh lại trong miếng gấm bạc màu ấy có phải không?” một giọng nói trầm sâu từ cửa ra vào.

Cô xoay tí. Miếng gấm bạc màu nào?

“Anh sẽ không cho phép.” Anh sải bước vào trong ngôi nhà. “Anh đang sống, đang hít thở. Với những nhu cầu.” Anh đóng cửa lại đằng sau anh và quay lại, đôi mắt xanh chán chường nhìn vào cô trong cái cách làm tim cô run rẩy. “Và anh không sẵn sàng để bị cất vào trong một cái hộp.”

“Cái gì-”

“Ngồi. Xuống.” Đó không phải là một yêu cầu.

Maddy chớp mắt. Và ngồi xuống. Mở to đôi mắt khi anh sải bước vào trong, như thể đang đi đến một quyết định, và sau đó đến đứng trước mặt cô.

Rồi quỳ xuống trên một đầu gối.

Maddy ngừng thở. Tim cô đập thình thịch trong ngực như một nắm tay đang đập vào một cánh cửa.

Đôi mắt anh xanh đậm và ẩm ướt. Anh nắm lấy tay trái cô trong tay anh và nói, “Madeleine Woodford, em sẽ cho anh vinh dự có được bàn tay của em trong lễ cưới chứ?”

Trong một lúc cô quá choáng váng để trả lời.

Anh đưa ra một nụ cười về tội nghiệp. “Mỗi người đàn ông đều được quyền làm hồng lời cầu hôn đầu tiên của anh ta. Em phải thừa nhận lần này không phải là lời bị ném trong bụi, cũng không phải bị thốt ra trong oán giận bức bối.”

Cô đã chạm vào tự ái của anh bằng những lời đó, cô nhận ra.

Xúc phạm cảm giác của anh về chính mình.

Anh chờ phản ứng của cô.

“Tại sao anh muốn cưới em chứ?” cô hỏi, sau đó âm thầm nguyên rửa bản thân mình vì đã hỏi thế. Đó là một điều kỳ diệu vì anh đã trở lại, hỏi cô lần nữa. Chỉ có vài người được cho cơ hội thứ hai trong đời. Nhưng cô muốn biết - phải biết tại sao.

Đau nhói cho các từ...

Anh mỉm cười. “Vì sự hủy hoại thanh danh của em, anh không thể làm ít hơn việc khôi phục lại được nó từ kết quả của hành động khinh suất của mình.”

Ồ, ra vậy. Maddy nuốt nổi thất vọng của cô xuống. Đó không phải là vấn đề tại sao - nó không phải, thật sự không phải. Cô vẫn sẽ chấp nhận lời đề nghị của anh. Lịch thiệp với phụ nữ cũng là một lý do tốt đủ để kết hôn.

Chẳng ích gì khi khóc cho điều ngoài tầm với. (*)

(* Nguyên văn “No point crying for the moon”: một thành ngữ, có nghĩa muốn cái gì đó ngoài tầm với, khó như chiêm mặt trăng làm của riêng vậy - ND)

“Lời đề nghị này, dĩ nhiên, bao gồm cả bọn trẻ,” anh nói. “Anh biết em muốn giữ chúng bên nhau. Anh là một người có của cải. Không ai sẽ thiếu thốn thứ gì.”

Cô cắn môi và xoay sở cho một cái gật đầu.

Anh hiểu sai cho lý do của sự im lặng của cô và siết chặt tay cô. “Hãy tin anh, nếu anh không nghĩ đây là điều tốt nhất để làm, anh cũng sẽ tìm ra một giải pháp khác cho vấn đề này.”

Vấn đề này. Đó là cô.

Ồ, tại sao cô không thể chỉ nói vâng và kết thúc chuyện này? Có chuyện gì với cô vậy? Cô cố gắng nuốt xuống một lần nữa, nhưng có một cục nghẹn lớn trong cổ họng cô.

Một vết nhăn nhỏ hình thành giữa chân mày anh. “Anh cho rằng em nghĩ điều này là quá sớm, rằng em chỉ mới biết anh một thời gian ngắn. Nhưng đây là điều cần thiết để chúng ta chặn đứng tin đồn.”

Tin đồn, đúng vậy.

Anh cho cô một cái nhìn sắc sảo. “Em chắc đang lo lắng, có lẽ, bởi vì em biết anh đã có kế hoạch cho một...một loại cô dâu khác.”

Maddy đưa ra một cái nhún vai. Cô biết.

Anh chắc đã nhìn thấy điều gì đó trong biểu hiện của cô, vì cái cau mày của anh sâu thêm. “Em có các phẩm chất đáng ao ước khác.”

Maddy đột ngột khó thở lần nữa. “Thật sao?”

“Đúng vậy, thật sự. Khả năng đối phó với những hoàn cảnh khó khăn không mong đợi là điều quan trọng đối với vợ của một nhà ngoại giao. Trong tuần vừa rồi chúng ta đã tìm cách xoay sở xử lý được hai vụ dưới những điều kiện căng thẳng trong ngôi nhà chật hẹp này. Em đã giữ được một cái đầu lạnh và gần như đã đối phó được, hơn là với một sự đa cảm cao độ, như hầu hết các phụ nữ anh quen biết.”

Ồ. Ý anh là cô đã không la hét hay trở nên cuồng loạn trong một cơn khủng hoảng. Đủ đúng. Cô chán với cái thực tế đó lắm rồi.

Một sự đa cảm cao độ là thứ gì đó chỉ có một phụ nữ được nuông chiều mới có khả năng có. Như một sách lược, nó hoàn toàn phụ thuộc vào việc có ai đó sẵn sàng và chờ đợi để đến giải cứu bạn. Không ai từng đến giải cứu Maddy; cô luôn luôn phải tự giải cứu lấy chính mình.

Cho đến khi Nash Renfrew bước vào cuộc đời cô, cô nhắc mình. Và bây giờ anh đang đề nghị nhận lấy tất cả những rắc rối của cô và cưới cô.

Cưới cô. Cưới cô. Lý do không quan trọng, Maddy tự bảo mình. Những từ ngữ không quan trọng. Chỉ có thực tế mới quan trọng.

Nash cầm tay cô. “Anh tin rằng chúng ta sẽ đối xử tốt với nhau.”

Đối xử tốt với nhau? Maddy cố gắng để dung hòa người đàn ông đã từng làm cô run rẩy, khoái lạc đêm đó với người xa lạ có giọng điềm tĩnh đang ngỏ lời cầu hôn với một sự kể lại những thiếu hụt và những phẩm chất của cô.

“Đó không phải là một kết hợp của tình yêu, Maddy,” anh nói nhẹ nhàng. “Đừng nhầm chuyện giữa chúng ta đêm qua là vì, vì tình yêu. Đó...đó chỉ là chuyện giữa một người đàn ông và một người đàn bà. Đôi khi. Nếu họ may mắn. Đó là một biểu hiện lành mạnh của ham muốn, đó là tất cả.”

Có lẽ thế, Maddy nghĩ. Cô không thể nói lên những cảm xúc của anh, chỉ có của cô.

Anh kéo một lọn tóc đằng sau tai cô và thậm chí còn vuốt nhẹ da lên da làm cô muốn bủn rủn. Anh nói, “Em có những ý niệm lãng mạn, anh cảm thấy thế, nhưng tin anh đi, sự sắp xếp thực tế này còn tốt hơn là một sự kết hợp tình yêu.”

Ở cái nhìn nghi ngờ của cô, anh giải thích thêm. “Anh đã kể với em cha mẹ anh đã có một kết hợp tình yêu. Tình yêu của một đời, họ đã gọi nó như thế. Mỗi sự tương tác là thừa mứa đam mê và đầy rẫy...cảm xúc.” Mắt anh âm ỉ. “Nó đã xé gia đình tụi anh ra từng mảnh. Một mối quan hệ như thế sẽ là lời nguyền rửa với anh.”

Lời nguyền rửa? Đến lượt Maddy nhìn chằm chằm. Anh có thể không có ý đó.

Câu này, từ người đàn ông đã vuốt ve ngực của cô khi anh hầu như không có ý thức? Người đã thậm chí còn không biết tên chính mình, đã cuộn thân thể to lớn ấm áp của mình quanh cô, bảo vệ và yêu thương, ngay cả trong giấc ngủ. Người đã ngủ với bàn tay khum trên ngực cô? Người có thể làm cô khóc trong đêm với vẻ đẹp và sức mạnh của chuyện ái ân với anh? Và người làm bên trong cô tan chảy với niềm vui ngay cả khi anh vắng mặt.

Anh muốn một cuộc hôn nhân không đam mê, không cảm xúc?

Cô sẽ hứa không có chuyện như thế. Nhưng giờ không phải lúc để thú nhận điều đó. Cô gấp đôi tay mình lại và cố gắng nhìn nghiêm trang. Và sự vô cảm cho phù hợp. Tim cô đập thành thịch.

“Vậy, em sẽ nói gì, Maddy Woodford? Em sẽ lấy anh chứ?”

Nếu là người tốt thì nên từ chối anh. Cũng như không công bằng chút nào với một người như anh, bất chấp sự bảo đảm của anh, rằng thế giới của anh sẽ nhìn nhận cuộc hôn với cô như là một cuộc hôn nhân tương xứng.

Nhưng cuộc sống vốn dĩ là không công bằng.

Nó đã không công bằng với Grand-mère, cũng không công bằng với Mama, và nó cũng vậy với Maddy và bọn trẻ.

Nhưng Nash đã tự nguyện. Với tự do ý chí của mình, và anh cũng đã hỏi cô lần thứ hai. Đây quả là hành động điên rồ của anh, để sống chịu đựng và hối tiếc.

Cô sẽ nắm bắt lấy cơ hội này - với người đàn ông này - với cả hai bàn tay.

Grand-mère, bà có đang nhìn thấy không? Maddy hít một hơi dài và thốt ra những từ định mệnh, “Cám ơn anh, Mr. Renfrew. Em vinh dự được chấp nhận lời cầu hôn của anh.”

“Tuyệt,” anh nói và hôn tay cô.

Anh hôn lên mu bàn tay cô một cách chậm chạp, với một cái nhìn như thiêu đốt từ đôi mắt màu xanh mãnh liệt. Và nó đã gởi một cơn rung mình nóng bỏng xuyên qua cô, tập hợp tất cả các lò nung trong dạ dày cô.

Cô muốn anh hôn môi cô nên đã nghiêng người về trước, mời gọi điều đó.

Nhưng anh đứng dậy, lấy một cuốn sổ ghi chép nhỏ và cây bút chì từ túi ra, rồi nói, “Anh sẽ lập tất cả các thỏa thuận.”

Có lẽ hôn bị giới hạn trong phòng ngủ. Không quan trọng, Maddy quyết định, miễn là được hôn.

Cô sẽ cưới Nash Renfrew.

Grand-mère sẽ rất vui mừng: cuộc hôn nhân này sẽ trả lại cho Maddy vị thế của dòng dõi và xuất thân của cô, nếu không thì cũng là sự giáo dục của cô, đặc quyền mà cô đáng lẽ có.

Grand-mère cũng sẽ phê chuẩn cho cái cách mà người đàn ông này mặc một cái áo khoác vừa khít với cái quần ống chèn bằng da hoẵng, chưa kể đến đôi mắt đẹp màu xanh. Grand-mère đã từng để mắt tới một người đàn ông trẻ trung đẹp trai, và xiêu lòng một cách đặc biệt với một người đàn ông mắt xanh. Bà đã chuyển cả hai điều đó cho Maddy. Mặt Pháo của cô...

Nash Renfrew trong một cái áo khoác vừa khít với quần da hoẵng là một người đàn ông đẹp trai. Trần trướng trên giường thì còn hơn cả đẹp.

Cô sẽ kết hôn với anh chứ? Hãy thử ngăn cô lại xem.

Liệu cuộc hôn nhân này có phải sẽ là một cuộc dàn xếp máu lạnh như anh nói anh muốn thế? Sẽ không nếu cô có thể xoay sở.

Liệu họ sẽ hạnh phúc? Cô hy vọng thế. Cô chắc chắn sẽ cố gắng.

Liệu anh ấy có bao giờ yêu cô không? À, câu này vẫn còn là câu hỏi...

"Giờ thì," Nash nói, cây viết chì và quyển sổ đã sẵn sàng, "Anh nên thông báo cuộc đính hôn của chúng ta với ai đây?"

Maddy suy nghĩ. "Không ai cả," cuối cùng cô nói. Có vài họ hàng ở rải rác, nhưng không quan tâm đến Maddy và bọn trẻ khi họ cần được giúp đỡ; cô không muốn làm gì với họ khi bây giờ may mắn của cô đã thay đổi. Và chỉ có vài bạn bè trong làng, nhưng cô chưa biết họ đã phản ứng thế nào với tin đồn về cô.

Anh cau mày và liếc tới bức thư chưa được hoàn thành của Mr. Hulme đang nằm trên bàn. "Cũng không với lão đó luôn à?"

Đặc biệt là không với lão ấy, Maddy nghĩ. "Không. Ông ấy không biết em ở đâu, và em cũng không thích ông ấy biết em sẽ kết hôn."

Nash cau mày. "Nhưng không phải em đã hứa hôn với ông ấy rồi sao?"

Maddy lắc đầu. "Chưa, chưa bao giờ. Ông ấy đã hỏi cưới em cách đây hai năm, nhưng em đã từ chối. Nhưng ông ấy vẫn nói lời đề nghị đó sẽ vẫn để mở, vì vậy khi em...em..."

"Không còn hy vọng, em đã quyết định đổi ý," anh nói nhẹ nhàng.

"Vâng."

Anh ngập ngừng, như thể muốn nói gì đó, sau đó đổi ý. Anh nói nhanh, "Được rồi. Vậy thì, sẽ là một đám cưới nhỏ, không ồn ào, nhé?"

Cô gật đầu.

"Và em thích làm lễ ở nhà thờ ở đây, hay đâu đó khác? Những lựa chọn thay thế là nhà nguyện gia đình ở Alverleigh, St. George's, Hanover Square trong London, hoặc nơi khác nếu em thích."

"Ở nhà thờ trong làng này, em nghĩ vậy, với mục sư Matheson." Ít nhất thì ở đó sẽ có vài người cô quen biết ở đám cưới mình, ngay cả nếu họ chỉ là Lizzie, bà Metheson, và vài dân làng tò mò đến để xem và bàn tán.

"Tốt, vậy anh sẽ thu xếp càng sớm càng tốt. Anh sẽ đi gặp ông ấy bây giờ." Anh nhấc lên đôi găng tay.

"Em cần một chiếc váy mới," cô buột miệng. "Em đã phải nhận lời cầu hôn trong bộ áo cũ rách này rồi, nhưng em từ chối kết hôn với nó."

Anh vẫy tay lơ đãng. "Tất nhiên rồi. Tất cả sẽ được lo hết."

"Và đôi giày mới. Đôi này đã bị lủng lỗ nếu em quỳ gối trước bàn thờ, mọi người sẽ thấy-"

Anh liếc nhìn giày cô và cau mày. "Chúa lòng lành, anh sẽ không mơ đám cưới với em trong những thứ cũ rách như thế này. Em sẽ cần một tủ quần áo hoàn toàn mới, tất nhiên là thế."

Vẻ chê bai của anh về trang phục của cô làm cô thấy khó chịu. Cô khó mà giữ cho mình vẻ bề ngoài đáng kính được - đột nhiên cô nhận ra điều anh đang nói. “Một tủ quần áo hoàn toàn mới?”

Anh nhìn lên từ danh sách của mình. “Đương nhiên. Sau đám cưới, chúng ta sẽ tới Luân Đôn ở đó một nhà may sẽ may đo mọi thứ em cần.”

Một tủ quần áo hoàn toàn mới ư? Cô nuốt xuống. Đối với một cô gái phải lo lắng về việc làm sao có tiền mua một đôi giày mới cho bọn trẻ, thì chuyện này tiến triển quá nhanh. Nhưng với một tủ quần áo hoàn toàn mới. Cô có thể thích ứng kịp. Những bộ quần áo. Những bộ đồ mới đẹp đẽ. Đã bao lâu rồi cô có một bộ áo mới nhỉ?

Anh thêm vào trong một giọng làm yên tâm, như thể việc đi mua sắm cho một tủ quần áo hoàn toàn mới sẽ là một chuyện khó khăn với cô, “Cô của anh sẽ giúp em. Bà ấy có khiếu thẩm mỹ tuyệt vời và bà ấy rất thích đi mua sắm.”

Cô của anh. “Có phải đó là người cô sẽ tìm kiếm cho anh một cô dâu phù hợp?”

Anh gật đầu. “Phải, cô Gosforth, Maude, Quý bà xứ Gosforth. Là em gái của cha anh, bà ấy bị góa đã nhiều năm rồi, và không có con. Bà ấy rất tuyệt vời, quần giao, và hoàn toàn à la mode. Bà ấy sẽ rất vui để cho em thấy những tủ đồ.”

“Em hiểu,” Maddy nói một cách thận trọng. “Anh không nghĩ bà ấy có thể sẽ bực bội em à?”

Anh nhìn cô ngạc nhiên. “Bực bội em? Tại sao bà ấy phải vậy?”

“Có lẽ bởi vì sau tất cả công sức bỏ ra để kiếm cho anh một cô dâu đủ điều kiện, thì anh lại đi chọn em.”

Anh nhún vai. “Có bất cứ giận hờn nào thì bà ấy cũng sẽ trút lên anh, chứ không phải em đâu. Cô Maude không bao giờ giữ một bực tức nào. Bà ấy rất thích anh - cũng như tất cả các đứa cháu của bà - và chẳng bao giờ có thể giận lâu.”

Maddy cho anh một cái nhìn nghi ngờ. Cô thấy không chắc.

“Bên cạnh đó,” anh thêm vào, “ngay cả khi bà ấy rất giận dữ đi nữa, bà ấy chắc cũng sẽ không thể cưỡng lại được viễn cảnh mua sắm cho em và bọn trẻ.”

“Bọn trẻ?” À, dĩ nhiên anh ấy cũng muốn bọn trẻ được ăn mặc đúng cách, cô khiển trách mình. Tất cả đều quá đột ngột; cô vẫn chưa nắm bắt được hết sự thay đổi lớn trong cuộc sống của mình.

Anh hiểu lầm cô. “Cô Maude rất thích trẻ con, vì vậy đừng quá lo lắng chuyện đó - anh sẽ thu xếp mọi thứ. Em chỉ cần hoàn thành việc thu dọn và sẵn sàng mà thôi. Chúng ta sẽ đi vào chiều nay, ngay sau bữa trưa khi anh có thể.”

“Đi vào chiều nay á? Tại sao? Và đi đâu-”

Ngay lúc đó có người gõ cửa. Cô ngáp ngừng.

“Mở cửa đi,” anh nói với cô. “Anh sẽ giải thích sau.”

Nhưng đó là Lizzie.

“Ồ, Lizzie,” Maddy kêu lên. “Bạn có thể chờ một-”

“Không cần,” Nash ngắt ngang. Anh gật đầu với Lizzie và làm cử chỉ mời cô vào. “Anh sẽ đi bây giờ. Đừng lo về tại sao hay ở đâu, chỉ cần sẵn sàng thôi.” Anh liếc nhìn Lizzie và thêm vào trong một giọng hạ thấp, “Và không nói với bất cứ ai về chuyện rời đi này, không với cả Lizzie, em hiểu không?” Anh cầm túi đồ và nón của mình lên.

“Nhưng-”

“Hãy tin anh.” Anh đi, đóng cửa lại sau lưng.

Cô quay lại thấy Lizzie đang nhìn cô vẻ trên chọc. “Chuyện gì đang diễn ra vậy Miss Maddy?”

“Chúng ta sẽ làm một tách trà nhé, Lizzie, rồi mình sẽ kể cho bạn tất cả. Thật là một buổi sáng có nhiều sự kiện quan trọng.”

“Là anh à!” Mục sư kêu lên với vẻ ghê tởm khi ông mở cửa cho Nash. Đôi mày rậm của ông nhúu lại, giống những con sâu bướm màu xám đang tức giận. “Anh còn dám vác mặt đến đây khi làm cho cô gái tội nghiệp đó-”

“Tôi ở đây là để sắp xếp một đám cưới,” Nash nói quả quyết.

“Thật sao? Hmm. Tôi nghĩ tốt hơn là anh nên vào trong.”

Ông mục sư dẫn Nash vào một phòng sách nhỏ, ẩm cúng. Các cuốn sách và giấy viết đang bày ra trên một cái bàn phụ nhỏ, và từ chỗ nào đó bên ngoài, âm thanh của những giọng trẻ con trôi tới. Có lẽ bọn chúng được nghỉ giải lao từ các bài học của mình.

“Có đúng không?” Mục sư hỏi.

“Cái gì đúng không?”

“Rằng anh là em trai của bá tước Alverleigh. Và là người thừa kế bất động sản của Sir Jasper Brownrigg. Ngồi xuống, ngồi xuống,” mục sư thêm vào vẻ bực mình, vẫy tay chỉ Nash đến cái ghế đã mòn nhưng trông thoải mái.

“Đúng vậy,” Nash ngồi ở cái ghế được chỉ định và vắt chân lên.

Mục sư đưa mắt nhìn chiếc ủng của Nash với những dải ruy băng màu đen buộc xung quanh và khịt mũi. “Hắn nó một trong các mốt kinh dị của thời trang London.”

Nash mỉm cười. “Không, nó là gu của riêng tôi.”

Mục sư khịt mũi lần nữa. “Anh sẽ cưới xin đằng hoàng sau khi chung chạ với cô gái tội nghiệp đó chứ?”

“Cô ấy chưa bao giờ như thế,” Nash nói. “Chưa bao giờ.”

Đôi mày rậm của mục sư giãn ra. “Tôi hiểu.” Ông nhìn chăm chú gương mặt Nash trong một lúc. “Cô ấy đã bị hủy hoại tới chừng mực mà làng này quan tâm. Không có lửa thì làm sao có khói. Danh tiếng chỉ là ảo ảnh.”

“Thực vậy,” Nash nhẹ nhàng. “Đó là lý do tôi ở đây. Một đám cưới, ngay khi có thể được sắp xếp.”

Mục sư gật đầu cộc lốc. “Ngẫu nhiên là ngài giám mục sẽ đến đây vào chiều nay trong một kỳ nghỉ ngắn. Ông ấy có thể cấp cho anh một giấy phép. Tiết kiệm cho anh một chuyến đi đến Salisbury.” Ông mở cuốn sổ ghi chép của mình và đọc lướt qua các mục. “Anh không thể đám cưới cho đến 10 ngày sau khi giấy phép được cấp. Có nghĩa là đến ngày thứ Sáu tuần kế. Nếu anh muốn đám cưới sớm hơn, anh cần phải có một giấy phép đặc biệt, có nghĩa là sẽ phải làm một chuyến đi tới Luân Đôn.”

“Không, thứ sáu tuần kế cũng được,” Nash dừng lại. “Vị giám mục dự định sẽ ở đây trong bao lâu?”

“Một tuần. Tại sao?”

“Ông ấy có thể được thuyết phục ở lại để dự một lễ cưới không nhỉ?” Với sự hiện diện của một giám mục sẽ là một lợi thế cho Maddy, làm cho cái đám cưới này trông ít vội vàng hơn.

Ngài mục sư cho anh một cái nhìn sắc sảo. “Vậy có bất kỳ người thân nào của anh tới tham dự không? Anh trai anh, ngài bá tước, chẳng hạn?”

Nash gật đầu. “Anh trai tôi, ngài bá tước; cô tôi, quý bà Gosforth; anh rể tôi và vợ, quý bà Helen; và vài người khác. Và sẽ có một buổi tiệc nhỏ ở trang viên Whitehorn mà ngài giám mục, ngài, và bà Matheson sẽ được mời, tất nhiên.”

Mục sư Matheson gật đầu. “Vậy thì tôi tin ngài giám mục sẽ thật sự quan tâm.” Ông nghiêng người nhìn Nash một cách xét đoán. “Một đám cưới được tiến hành bởi một giám mục và có sự tham dự bởi những vị khách quý như vậy sẽ làm các phụ nữ trong làng này kích động cho mà xem.”

Nash mỉm cười. “Hy vọng nó sẽ biến tâm trí họ đến những...chủ đề thú vị hơn.”

Mục sư nói một thẳng thắn, “Không gì xấu xa hơn những kẻ ngồi lê đôi mách tự kích động mình.”

“Đúng. Và, dĩ nhiên, Miss Woodford sẽ chỉ mời những người mà cô ấy xem là bạn.”

Ngài mục sư Matheson mỉm cười lần đầu tiên. “Ồ, điều đó sẽ làm họ thay đổi thái độ, thật vậy. Rất tốt, tôi sẽ chuyển lời yêu cầu của anh đến ngài giám mục.” Ông liếc nhìn Nash và đưa ra một cái gật nhỏ, như thể xác nhận điều gì đó với chính mình. “Vợ tôi và tôi sẽ làm điều mà chúng tôi có thể để thuyết phục ông ấy ở lại. Vợ và tôi cũng được, nhưng nó ít xứng đáng hơn một đám cưới đầy đủ mà chúng ta có thể cho cô ấy.”

“Tuyệt vời, chúng ta đã hiểu nhau hơn rồi.” Nash đứng lên. “Tôi sẽ đưa Maddy và bọn trẻ đi thăm gia đình tôi vào cuối ngày hôm nay, nhưng tôi sẽ đánh giá cao nếu ông giữ điều này cho mình. Chúng tôi sẽ trở lại trong một tuần nữa, nhưng trong khi chờ đợi, tôi muốn mọi người nghĩ Maddy vẫn đang ở nhà như thường lệ.”

Mục sư Matheson đồng ý, và trông có vẻ tò mò, nhưng Nash không giải thích.

Mục sư tiễn anh ra cửa trước. “Vợ tôi sẽ rất vui khi nghe về đám cưới này. Bà ấy rất thích cô gái và bọn trẻ. Bất cứ gì chúng tôi có thể giúp, chỉ cần hỏi.” Ông đưa tay ra với Nash.

Nash bắt chặt nó. Anh đã hiểu sai người đàn ông này trước đây. “Chỉ có một hiểu lầm nhỏ: ngài giám mục có thể nói lời cầu nguyện hoặc thực hiện một lời ban phước lành hay đại loại vậy, còn chúng tôi muốn ông sẽ chủ trì buổi lễ.”

Mắt ngài mục sư gần như lồi ra. “Tôi? Thay vì ngài giám mục? Chúa tôi, tại sao?”

“Ông là một người bạn đáng tin cậy của Maddy và sẽ ý nghĩa với cô ấy hơn nếu để ông làm lễ cưới cho chúng tôi, hơn là một tá các giám mục hoặc thậm chí là một ngài tổng giám mục đi nữa.”

Ngài mục sư nhìn chằm chằm trong một lúc và mặt ông từ từ đỏ lên. Ông rút ra một cái khăn tay lớn màu trắng và hỉ dụi dụi vào nó. “Tôi rất vinh hạnh, cậu bé của tôi, rất vinh hạnh,” ông nói trong một giọng đặc.

Làm một chuyến khởi hành lần thứ ba trong ngày hôm đó đến nhà mới của mình, Nash dừng lại trong làng, đói muốn xỉu, và ăn hai miếng bánh pa-tê cùng với bia tại quán trọ. Với cô gái mang bánh và người đàn ông đem bia đến cho anh, anh tình cờ tiết lộ thông tin rằng anh sẽ trở về vào tuần tới để tham dự đám cưới của mình. Vâng, với Miss Woodford. Một cuộc đính hôn bí mật đã có từ lâu rồi. Hai năm qua cô ấy đã chờ anh trở về từ Nga. Vâng, cô ấy là người rất kiên nhẫn, anh thực sự là một người đàn ông may mắn. Và vâng, Rusia là một chặng đường dài từ đây. Nước ngoài thật sự.

Và vậy là, anh nghĩ khi cưỡi ngựa về hướng Whitehorn, tin đồn sẽ chệch sang hướng mới thú vị.

Kế tiếp, kiểm soát phần thừa kế của mình thôi.

18. Chương 17

Tin tức rõ ràng là đã lan tới trang viên Whitehorn rằng Nash đang ở trong hạt, bởi vậy nên khi anh nhảy xuống ngựa từ lối dẫn vào nhà, một nhóm người làm đã xếp hàng trước cửa để đón anh.

Anh nhận ra Ferring, người quản lý và bà Pickens, quản gia. Họ đều trông ốm hơn và già hơn anh nhớ. Ferring khoảng 70, và bà Pickens có lẽ 60. Cùng đứng với họ là một phụ nữ trung niên, chắc người và một cô gái trẻ khoảng 16. Khi anh xuống ngựa, một người giữ ngựa giọng sang sảng, tóc xám xuất hiện từ đầu đó ngoài nhà.

“Ông Grainger có phải không?” Nash cố nhớ cái tên này từ trí nhớ của mình và đưa cho người giữ ngựa dây cương. Ở những chuyến thăm hiếm hoi thời thơ ấu của anh với Chú Jasper, anh rất hay đến những chuồng ngựa này.

Người đàn ông đưa ra một nụ cười nhanh và khẽ cúi chào. “Ây, thưa ngài. Tôi ngạc nhiên vì ngài vẫn còn nhớ; chắc cũng khoảng 20 năm hoặc hơn kể từ lần cuối ngày đến đây.”

Nash mỉm cười trả lại. “Khi đó tôi 9 tuổi. Nhưng làm sao tôi có thể quên ông đã kiên nhẫn thế nào với một đứa nhóc hỗn xược chứ?”

“Ngài chưa bao giờ là một đứa nhóc hỗn xược, thưa ngài, chỉ là một cậu bé với niềm đam mê những chú ngựa và một sở trường nghịch ngợm.” Người giữ ngựa vỗ vào cổ con ngựa. “Tôi thấy ngài đã lớn lên thành một người sành sỏi ngựa đấy.”

“Ôi trời, anh bạn này thuộc về em trai tôi. Ông sẽ chăm sóc nó kỹ nhé? Tôi sẽ cần nó sau đó. Và đem hành lý của tôi vào nhà - phải, cái bọc quần áo cũng như cái túi da.”

Người quản lý già đang cứng nhắc chờ ở bậc trên cùng trong suốt cuộc trao đổi, một cái nhìn lo lắng trên gương mặt ông tăng lên khi Nash tới gần hơn. “Chào mừng ngài đến trang viên Whitehorn, Mr. Renfrew. Tôi xin lỗi - nếu chúng tôi được báo trước sớm hơn-”

Nash bắt tay người đàn ông lớn tuổi. “Ông thế nào, Ferring? Trông ông cũng như bao giờ hết. Việc thiếu báo trước là có chủ ý. Tôi muốn thấy điền trang này trông như thế nào - mà không được chuẩn bị trước. Bà Pickens, thật vui khi gặp lại một gương mặt quen thuộc.”

Người quản lý trông kém vui hơn và giới thiệu anh với bà Goode, đầu bếp, và cháu gái bà, Emily, một người hầu phòng hoặc phụ bếp, Nash đoán.

“Có rất nhiều việc phải làm,” Nash nói với Ferring. “Nhưng trước hết tôi cần phải viết vài bức thư. Tôi yêu cầu bốn người giữ ngựa để cưỡi ngựa đi giao thư: một đến Bath, một đến London, một đến Alverleigh, nhà anh trai tôi, và cái thứ tư đến Firmin Court, một nơi gần Fern, trong quận kế bên.”

Ferring và bà Pickens trao đổi những cái nhìn. Có lẽ họ không có thói quen để các người giữ ngựa đi giao thư, nhưng Nash không có thời gian để lãng phí. “Ngoài ra tôi sẽ cần đến cỗ xe ngựa của chú tôi - Tôi đoán ông ấy có thứ gì đó tốt hơn cái phương tiện cổ lỗ xỉ mà ông ấy có lần cuối cùng tôi ở đây.”

“Tôi e rằng không, thưa ngài.”

“Chúa lòng lành. Chứ ông ấy đã dùng cái gì?”

“Không gì, thưa ngài. Sir Jasper hiếm khi rời khỏi điền trang.”

“Ồ, vậy thì ông sẽ phải gọi ai đó đi thuê một cái-”

“Tôi xin lỗi, thưa ngài,” Ferring nói giọng rung rung. “Nhưng tôi không thấy mình có thể lo liệu được.”

“Sao không?” Nash đột nhiên nhận ra vấn đề. Ông già này đáng lẽ phải được nghỉ hưu rồi. “Được rồi,” anh nói trong một giọng nhẹ nhàng hơn. “Tập hợp tất cả các người làm lại trong thư phòng trong vòng 15 phút nữa, và tôi sẽ tìm ra ai đó để chạy việc lật vật cho tôi.”

“Nhưng, thưa ngài, người làm đã tập hợp cả rồi ạ,” Ferring nói với anh.

“Đâu?” Nash nhìn xuống hành lang.

“Ở đây, thưa ngài.” Ferring ra hiệu với một cái quét cánh tay ông.

Với một cảm giác chán chường, Nash nhìn người làm của mình. Tất cả bốn người họ. Không tính người giữ ngựa đang dắt con ngựa của anh. “Tôi ngờ rằng Grainger là người giữ ngựa duy nhất còn lại?”

“Tôi e là thế, thưa ngài.”

“Có bất kỳ con ngựa nào không?”

“Chỉ có một con kéo xe hai bánh, thưa ngài, để đi mua sắm và đưa chúng tôi đi nhà thờ vào các ngày Chủ nhật.”

Nash cào các ngón tay qua tóc mình. Không nghi ngờ con ngựa này chắc cũng chậm chạp và già như những người này. Chỉ vài người làm khung sườn là một điều bình thường khi gia chủ không ở thường xuyên - nhưng anh nghi ngờ anh về đây là để khám phá ra nhiều năm nó đã bị bỏ bê.

“Ferring, tôi sẽ nói chuyện với ông và bà Pickens trong thư phòng trong 15 phút nữa, và sau đó tôi muốn nói chuyện với tất cả mọi người 20 phút sau đó - gồm cả Grainger và người làm vườn, nếu có. Bất cứ ai hiện đang làm việc trên điền trang này.”

“Còn người quản lý bất động sản, Mr. Harris?”

“Không Harris. Tôi đã gặp ông ta. Và Ferring này, hãy đem tất cả các đôi ủng của chú tôi ra đây.” Bất lấy biểu hiện của Ferring, Nash thêm vào, “Tôi hy vọng sẽ tìm thấy đôi vừa với tôi; ông có thể nhìn thấy tình trạng của tôi rồi đây.”

Ferring liếc nhìn chiếc ủng bị buộc miếng ruy băng và mặt ông lại tiếp tục trở về trạng thái cũ.

Trong 15 phút kế tiếp, Nash thảo với hai bức thư cho cô Maude - hai là bởi vì anh không chắc bà ấy đang ở Bath hay London - và một bức viết với cho Marcus, còn bức thứ tư thì đi cùng với những món đồ anh lấy ra từ gói đồ mà Grainger đã mang vào. Anh buộc chúng vào trong mẫu giấy nâu và buộc nó lại với dây bện.

Anh bắt đầu lá thứ năm cho Harry và Nell ở Firmin Court, nhưng nhớ lại khó mà tìm ra người giao thư, nên quyết định không gửi. Anh hy vọng họ thích những bất ngờ.

Ferring đàng hăng ở cửa, tay ông ôm các đôi ủng. Nash thử vài đôi, nhưng chúng đều quá nhỏ.

“Đáng tiếc.” Anh đặt chúng sang một bên. “Nào, giờ một vòng quanh ngôi nhà nhé, nếu ông không phiền.”

Mười lăm phút sau đó anh đã kiểm tra được gần hết ngôi nhà. Nói chung thì nó không tệ như anh tưởng. Các bức tường đã cũ, mòn, sờn ở các góc cạnh, nhưng không ngạc nhiên trong một ngôi nhà của một ông lão không vợ. Với một ít lau chùi đánh bóng, nó sẽ coi cũng tạm được.

Anh trở lại thư phòng, ngồi tại bàn gỗ sồi lớn được chạm khắc, và gọi những người làm còn lại. Họ đã vào trong, những gương mặt rầu rĩ.

“Tôi sắp kết hôn,” anh nói với họ. “Đám cưới sẽ là vào ngày thứ sáu tuần kế tiếp, như vậy mọi người sẽ chỉ có 1 tuần để chuẩn bị đón khách.”

Toàn bộ hàm của bọn họ đều rớt xuống. “Ngài mong chờ khoảng bao nhiêu khách ạ?” Bà Pickens hỏi một cách do dự.

“Không nhiều, chỉ có cô của tôi, Lady Gosforth; anh tôi, bá tước Alverleigh; em kế tôi, Mr. Morant, và vợ, Lady Helen Moran; và có thể một vài người khác nữa. Và, tất nhiên, những người hầu của họ - cô tôi sẽ đem theo người may đo, người đánh xe, và vài người giữ ngựa của cô ấy.Ồ, và dĩ nhiên cả cô dâu nữa, Miss Madeleine Woodford và các em kế của cô ấy - năm đứa dưới 12 tuổi, vì vậy nhà trẻ sẽ cần được mở ra.”

“Năm đứa trẻ ạ?” Ferring run run.

Nash cau mày. “Có vấn đề gì à?”

Ông già trông muốn khóc. “Ồ không, thưa ngài, chỉ là...”

Bà Pickens bước lên phía trước. “Chỉ là đứa trẻ cuối cùng trong căn nhà này chính là ngài, thưa ngài. Và tôi có thể nói” - bà liếc nhìn người quản lý - “và tôi có thể nói vì tất cả chúng tôi, thưa ngài, đã quá lâu rồi kể từ khi cái nơi cũ kỹ này có trẻ con chạy chơi trong nó.”

Ferring lôi ra một cái khăn tay và ẩm ỉ hỉ vào, gạt đầu mạnh mẽ cho thấy sự đồng ý của ông ta. “Whitehorn sẽ là một ngôi nhà gia đình lần nữa, như nó đã thế khi tôi còn là một cậu bé.”

“Chỉ có một tuần thôi, và sau đó tôi sẽ đóng cửa nó -”

“Đóng cửa nó?”

“Cho sửa chữa và nâng cấp. Tôi sẽ trở lại Nga trong thời gian ngắn, nhưng đây sẽ là ngôi nhà miền quê của chúng tôi. Tôi sẽ, dĩ nhiên, giữ tất cả mọi người ở đây. Ai muốn nghỉ hưu sẽ nhận được lương hưu.”

Có một âm thanh gần như tiếng thở ra có thể nghe rõ.

Nash tiếp tục. “Đầu tiên của những thứ đầu tiên nhất. Tôi muốn căn nhà này phải được lau rửa sạch, các phòng phải được mở ra, các giường ngủ phải được lau chùi, các tấm trải với ga giường, và...” Anh làm một

cử chỉ mơ hồ. “Mọi người sẽ biết rõ hơn tôi những gì cần phải làm.” Anh quay sang Grainger. “Tôi chưa kiểm tra các chuồng ngựa nhưng-”

“Tất cả đều gọn gàng và ngăn nắp, thưa ngài,” Grainger nói.

Nash không ngạc nhiên. “Làm tốt lắm. Ông cũng sẽ bận rộn. Hầu hết khách của chúng ta sẽ đem theo các người giữ ngựa và người đánh xe của riêng họ, nhưng ông sẽ là người cấp tế và quản lý toàn bộ.”

Đôi mắt Grainger thoáng chút lấp lánh. “Như những ngày xưa, sẽ như vậy, thưa ngài. Thật vui để nhìn thấy các chuồng ngựa lại bận rộn lần nữa.”

Nash nhìn người đầu bếp. “Bà Goode, bà có thể nấu ăn cho số khách mời đó không? Và cho một buổi chiêu đãi nhỏ cho các khách mời của đám cưới, sau buổi lễ?”

“Tôi có thể, miễn là họ không phiền cách chế biến miền quê - sẽ không phải là những món Pháp kỳ quặc, thưa ngài.”

“Tuyệt. Giờ thì, Ferring-”

Nhưng bà đầu bếp vẫn chưa xong với anh. “Và nếu ngài cho tôi một ngân quỹ thích hợp, tự do để đặt mua những thứ tôi muốn, và nếu ngài cho tôi sự giúp đỡ tôi muốn có.” Bà nghiêng cái cằm thích gây gổ của mình.

Bà Pickens và Ferring thì thầm một cách kích động với bà ta, nhưng bà chỉ đặt cái cằm của mình thêm kiên quyết và nói, “Và tôi muốn có tiền lương của mình. Và của Emily.” Ferring và bà Pickens run rẩy trong vẻ đau khổ có thể thấy được. Grainger thì nhìn chăm chăm vào một điểm trên thảm, rõ ràng ước gì mình ở chỗ khác.

Nash nhướng một bên mày. “Lương của bà?”

“Bà ấy không có ý gì-” Bà Pickens bắt đầu, nhưng Nash giơ tay lên.

“Ý bà là gì, bà muốn lương của bà à, bà Goode?”

“Tôi đã bị nợ lương gần sáu tháng nay,” bà nói với anh với vẻ giao tranh căng thẳng. Bà hất đầu về phía những người làm khác. “Và họ còn bị nợ nhiều hơn, mặc dù họ sẽ không nói là bao nhiêu. Tôi đã nhận một số tiền từ ông ta nhưng chỉ khi tôi đe dọa ông ta bằng pháp luật.”

“Có phải bà đang nói về Harris, tôi đoán thế?”

“Vâng.”

“Ông ta còn thiếu tiền lương của mấy người sao?” Nash không thấy ngạc nhiên. “Bao lâu rồi?” anh hỏi mỗi người, và khi họ nói, anh bị sốc.

Ngoại trừ người đầu bếp, người rõ ràng là một phụ nữ tính toán, những người khác đã không được trả lương trong hơn một năm nay - kể từ trước khi Sir Jasper chết. Harris đã tuyên bố ông ta không có thẩm quyền để trả lương. Chờ hướng dẫn của người thừa kế, ông ta nói thế; ông ta chỉ làm theo lệnh. Tất cả sẽ được sắp xếp lại khi nào người thừa kế tiếp quản. Tất cả những điều Harris đã làm là trả tiền cho thực phẩm, và theo bà Goode, thì đó là một khoản tiền bủn xỉn.

Nhưng tại sao các người lại ở lại quá lâu vậy?” Nash hỏi, thấy kinh khủng, và nhận ra họ không có đủ khả năng để bỏ đi. Họ không còn nơi nào khác để đi.

“Tôi sẽ sắp xếp lại mọi thứ,” anh hứa với họ. “Tôi đã sa thải Harris ngày hôm qua.”

“Sa thải ông ta?” Tất cả các người hầu đều rạng rỡ.

“Phải, ông ta không có quyền xử lý các vấn đề theo cách ông ta đã làm. Tôi xin lỗi sâu sắc cho tình thế mọi người đang lâm vào. Đương nhiên tôi cũng sẽ bù lại số tiền thiếu hụt trong tiền lương của mọi người.”

“Vậy ra đó là ngài, thưa ngài, người đã làm cho mắt Harris ra màu đen và các vết thâm tím mà ông ta trưng ra tại quán trọ đêm qua?” Grainger hỏi vẫn tất.

“Tôi không tha thứ cho hành động khiếm nhã với phụ nữ,” là tất cả những gì Nash nói. Anh kéo ra cuộn tiền giấy của mình - cảm ơn Chúa anh đã đem đủ - và lấy ra một số. “Ferring, đây là 5 bảng cho số tiền lương mỗi người đã bị nợ. Phần còn lại sẽ được dùng cho những nhu cầu cấp thiết. Hãy trình cho tôi danh sách số nợ và tôi sẽ quyết toán. Ông và bà Pickens được toàn quyền thuê người làm tạm thời; không hạn chế số lượng, tôi muốn chỗ này sẽ được sạch sẽ láng bóng, khu vườn gọn gàng, và cỏ phải được cắt tỉa.”

“Grainger, hãy thuê một số chàng trai có khả năng trong làng để giúp ông công việc trong các chuồng ngựa, và cũng như đi giao các bức thư cho tôi.”

Anh quay qua bà đầu bếp. “Bà Goode, hãy lập một ước tính cho các yêu cầu của bà cho tuần tới - thực phẩm và người làm - và gửi nó cho bà Pickens phê duyệt. Một lần nữa, không hạn chế số lượng. Tôi muốn khách khứa của mình sẽ thoải mái và được ăn ngon như chúng ta có thể làm cho họ. Tôi sẽ lại đi liền nhưng sẽ trở về trong một ngày hoặc lâu hơn. Còn hỏi gì không?”

Họ quá sốc để nói một từ.

Nash đứng lên. “Grainger, hãy đi với tôi tới nhà của Harris. Tôi đã nói với ông ta là phải đi khỏi ngay lập tức, nhưng tôi phải cảnh báo ông trước, nếu ông ta còn ở đó sẽ có chuyện xấu đấy.”

“Trong trường hợp đó, nó sẽ là một niềm vui, thưa ngài,” Grainger nói với một nụ cười toe toét.

“Tốt lắm.”

Nash lấy khẩu súng lục của mình từ túi da Grainger đã mang vào, kiểm tra nó, sau đó để nó vào trong túi áo khoác của mình. “Tôi định để ông ta bị bắt giam. Tôi sẽ cần phải xem xét các sổ sách của điền trang này, nhưng không nghi ngờ sẽ có những cáo buộc hình sự để trả lời. Người đàn ông này không ngu ngốc, vì vậy tôi ngờ rằng ông ta đã biến đi từ lâu rồi.”

“Không chắc lắm đâu, thưa ngài,” Granger nói. “Harris đã chết chìm trong rượu ở quán trọ suốt đêm qua. Khó mà ngồi lên ngựa của mình, vì vậy tôi nghĩ ông ta sẽ thức dậy muộn. Và trong một tâm trạng khó chịu.”

Nash ước gì anh đập ông ta cho ra ngô ra khoai và tống ông ta đến chính quyền ngay lúc đó, nhưng đã quá muộn để hối tiếc.

“Căn nhà đó.” Grainger chỉ vào một ngôi nhà đá xám trông kiên cố trên một phần đất của điền trang. Khói cuộn tròn từ một trong các ống khói. Ai đó đang ở nhà.

“Đi vòng ra phía sau,” Nash nói với Grainger. Anh gõ cửa trước. Không trả lời. Anh gõ lần nữa. Im lặng.

Anh nhìn chăm chú vào các cửa sổ nhưng không thấy dấu hiệu của bất kỳ ai. Sau vài phút, Grainger trở lại.

“Ông ta đã đi rồi, thưa ngài. Ngựa của ông ta không có ở trong chuồng. Dù vậy ông ta cũng chưa đi xa đâu; có phân ngựa ăm ở gần cửa sau. Và ông ta không giữ bất kỳ người hầu nào. Không thể, tôi nên nói vậy. Chẳng ai có thể sống ở trong đó. Hàng ngày.”

Nash nhặt lên một hòn đá, có ý định ném vào, nhưng Grainger đã dừng anh lại. “Cửa sau chỉ khép lại, thưa ngài.”

Ở bên trong, họ ngửi thấy một mùi rất khó chịu đang bị đốt. Họ nhận thấy lò sưởi của văn phòng điền trang đang phun khói và một ngọn lửa đang âm ỉ, bên dưới nửa cháy âm ỉ đó là một đồng giấy tờ và những cuốn sách dày, bị buộc lại.

“Sổ sách của điền trang!” Nash lao tới lò sưởi và kéo ra đồng giấy đang cháy âm ỉ, làm hồng đôi găng tay. Hầu hết các tờ giấy đều không đọc được, nhưng các cuốn sách thì không dễ cháy. Các góc cạnh đã bị cháy nhưng chúng vẫn còn có thể đọc được.

“Cũng may là ông ta đã say túy lúy đêm qua,” Grainger nhận xét. “Trong tình trạng không thể phá hủy bằng chứng.”

Nash đi thông qua văn phòng, kiểm bắt cứ cái gì anh nghĩ là có liên quan. Anh bọc chúng lại trong một miếng vải không thấm dầu và kẹp dưới cánh tay mình.

“Tôi sẽ đem những thứ này đi,” anh nói với Grainger đang đóng cửa đằng sau họ. “Tìm cho tôi vài người đàn ông đáng tin cậy để ở lại đây. Nếu Harris trở lại, họ sẽ tóm ông ta và dẫn đến chính quyền địa phương theo ủy quyền của tôi.”

Grainger nhe răng cười. “Tôi biết vài người. Đó sẽ là một niềm vui cho họ để đối phó với Mr. Harris, tôi nghĩ thế.”

Khi họ đi qua chuồng ngựa, Nash bị nhắc về nhu cầu phương tiện vận chuyển. “Ở đâu tôi có thể thuê một chiếc xe ngựa cho sáu người đi tới quận kế tiếp?”

“Phải cưỡi ngựa vào Salisbury, tôi nghĩ thế. Trừ khi mục sư cho ngài mượn cỗ xe du lịch của ông ấy,” ông thêm vào như một lời giải thích. “Đó là một chiếc xe tốt.”

“Tuyệt,” Nash nói. “Tôi sẽ nói chuyện với ông ấy chiều nay.”

Đột nhiên Nash nhận ra rằng anh đã mong đợi nhiều từ một nhóm nhỏ những người hầu, đã phải tự xoay sở trong những năm qua theo cách của họ. “Tôi đã không yêu cầu quá nhiều với mọi người đây chứ, ông Grainger? Mong đợi mọi người thực hiện một phép lạ nhỏ trong một thời gian ngắn như thế này? Thành thực mà nói, thì tôi sẽ không trách cứ mọi người đâu.”

Grainger bật cười. “Mr. Renfrew, thưa ngài, tôi sẽ là người đàn ông nổi tiếng nhất trong làng này, tôi nghĩ thế, sẽ điều phối các công việc, trái, phải và trung tâm. Cùng với Ferring và bà Pickens. Và bà Goode. Đừng lo lắng về chúng tôi, thưa ngài. Chúng tôi biết làm thế nào để ngôi nhà cũ kỹ đó phải nên được, và đó sẽ làm niềm vui của chúng tôi nhiều như là của ngài vậy để nhìn thấy nó trở lại như xưa.”

Nash gật đầu hài lòng. “Tuyệt. Vậy nếu ông có thể đem con ngựa đến cho tôi, tôi sẽ đi gặp ngài mục sư về cỗ xe.”

Khi Nash lên tới đỉnh đồi để xuống nhà mục sư, anh không thể không nhìn qua nhà của Maddy. Cái quỷ gì thế nhỉ? Một cỗ xe du lịch sang trọng và bốn con ngựa đẹp không kém đang chờ trên đường bên ngoài nhà cô. Một người đánh xe ngồi phía trước, và một người giữ ngựa trong một chế phục màu xám trơn đang đi tới lui đằng sau những con ngựa để phân tán chúng khỏi những cơn gió lạnh.

Ai đang làm phiền cô ấy bây giờ vậy? Anh rời con đường và phi nước đại về phía ngôi nhà.

Anh đến từ phía sau nên không bị nhìn thấy và lặng lẽ bước vào bằng cửa sau. Những giọng nói vang lên trong một tranh luận, hai nữ và một nam, những giọng này anh nhận ra. Người đàn ông là anh trai anh, Marcus.

Nash dựa người vào cửa ra vào, thở khê, và nghe trộm mà không xấu hổ.

“Anh ta nói có điều dối trá đang diễn ra ở đây và tôi không nghi ngờ chuyện đó!” Marcus nói với giọng lạnh lùng và đe dọa nhất của mình.

“Ồ, thưa ngài, Miss Maddy sẽ không bao giờ-” Lizzie bắt đầu.

Maddy cắt lời cô. “Chuyện dối trá là sao?” Tông giọng của cô như đang cảnh báo với bất kỳ người đàn ông nào. Là với một người đàn ông hiểu bất cứ gì về phụ nữ. Chứ không phải anh trai anh.

Nash khoanh tay và tiếp tục thưởng thức câu chuyện. Lửa gặp nước đá. Không nghi ngờ trong đầu anh ai sẽ là người chiến thắng.

“Anh ta nói tôi nên đáp ứng tất cả các đòi hỏi của cô nhưng-”

“Các đòi hỏi?” Maddy bị xúc phạm. “Tôi chưa bao giờ đưa ra bất kỳ đòi hỏi nào với anh ấy hoặc với anh trai anh ấy. Tôi đã viết một bức thư hoàn toàn lịch sự-”

“Tôi có bằng chứng, thưa cô,” giọng Marcus như một dây buộc đầu roi bằng nước đá. “Trong đó khách hàng của tôi đã xin tôi cấp cho cô bất cứ cái gì cô yêu cầu, và như tôi đã nói với cô, đó không phải là kiểu-”

Khách hàng của anh ấy? Marcus đang chơi trò khỉ gì đây? Anh không phải là bất kỳ khách hàng nào.

“Tôi không tin cô! Không có lý do gì để anh ta-”

“Thôi đủ rồi! Nếu cô không giao anh ta ra ngay lập tức, tôi sẽ cho người của tôi đi gặp chính quyền địa phương đây.”

“Ồ, thưa ngài, Miss Maddy chưa bao giờ làm gì sai-”

“Để yên nào, Lizzie, tôi không cần bảo vệ bản thân mình.” Giọng Maddy sắc bén. “Tôi đã nói với ông anh ấy đã rời đi sáng nay, hoàn toàn không bị hại-”

Marcus khịt mũi. “Mà không có đôi ủng của mình? Tôi không nghĩ thế!”

“Dĩ nhiên anh ấy đã mang đôi ủng của mình.”

“Anh ta đã nói với tôi chúng đã bị cắt ra. Và hãy mang những cái này đến.” Nash nhìn nhanh qua góc phòng và thấy anh trai mình đang vung lên một đôi giày. Tuyệt vời.

Marcus tiếp tục, “Làm thế nào anh ta có thể đi ra ngoài mà không có giày chứ? Giờ thì, đủ quanh co rồi đây, thưa cô: hãy giao tù nhân của cô ra, hoặc tôi sẽ gọi chính quyền tới.”

“Tôi phải nói với ông bao nhiêu lần nữa đây, anh ấy không phải tù nhân của tôi, anh ấy chưa bao giờ là tù nhân của tôi, và anh ấy đã rời khỏi đây một cách tự nguyện!” Maddy nói qua kẽ răng nghiến lại. “Và đôi ủng của anh ấy đã bị hư, nhưng chỉ một cái, và anh ấy đã buộc nó lại với dây ruybăng đen.”

“Với ruy băng đen?” Marcus nói trong hoài nghi lạnh nhạt. “Cô đã cho thấy sự ngu dốt của mình rồi đây, thưa cô. Na-khách hàng của tôi luôn luôn ăn mặc không chê vào đâu được và hoàn hảo đến từng chút một: anh ta sẽ không bao giờ buột giày của mình với dây ruy băng đen. Đến chết anh ta cũng không bị nhìn thấy trong đôi giày bị buộc với-”

“À, nhưng như anh thấy đây, các tiêu chuẩn của em đã bị giảm xuống đến đáng buồn.” Nash thông thả bước vào.

“Nash!” Marcus kêu lên. “Chú ồ chứ?”

“Vẫn hồng hào, như anh thấy.” Nash mỉm cười và giăng rộng tay ra. “Chào anh, Marcus. Miss Woodford, Lizzie, tôi muốn hai cô gặp anh trai tôi, Marcus, bá tước Alverleigh.”

Tia nhìn của Marcus chạy nhanh qua trên anh, đóng băng lại trên chiếc ủng bên trái của Nash. Chân mày anh cong lên, khi nhìn thấy dải ruy băng đen buộc vào gọng giày.

“Ồ Chúa tôi,” Lizzie rên rỉ.

“Cái gì?” Marcus liếc nhìn cô.

“Ồ, không, ý tôi...” Lizzie ngượng ngùng chỉ vào bầu trời. Đôi mắt Marcus dờ ra.

“Anh trai anh?” Maddy thở hổn hển. “Bá tước Alverleigh? Tôi đã tưởng anh ấy là luật sư. Anh ấy nói như-”

“Ngụ ý thôi,” Marcus sửa cô một cách lạnh nhạt. “Tôi chỉ đơn giản nói ‘khách hàng của tôi’ và cô tự kết luận như vậy.”

“Không, anh cố tình lừa tôi,” Maddy bắt đầu. Thực tế cô đã chân-chạm-chân với anh trai anh.

“Và cô đã thách thức tôi, thưa cô.”

“Trẻ con, trẻ con, thôi trận cãi nhau không đáng có này đi,” Nash nói nhẹ nhàng, mặc dù sự thật là anh đang thích thú với cảnh hôn thê nhỏ bé của anh bốc lửa với ông anh lạnh lùng, cố gắng kiềm chế của mình.

Cả hai người họ lơ anh đi. “Sao anh không đơn giản là nói với tôi anh là ai chứ? Tại sao lại dùng dùng đi vào dưới lớp vỏ giả vờ và bắt đầu ném các đe dọa vào xung quanh?” Maddy gặng hỏi.

Nash có thể đánh cược rằng chưa ai từng nói với Marcus như thế này trong đời anh ấy. Anh có sở trường của cha họ đó là sự im lặng đe dọa. Nhưng rõ ràng là nó không tác dụng với Maddy.

Marcus nhìn xuống cô qua cái mũi dài của mình. “Bởi vì tôi có cảm giác rằng Nash đã bị thương và bị cầm tù bởi cô, có thể đã ngăn cậu ta đi, hoặc cũng có thể trong một trao đổi cho một đôi giày mới. Tại phần đó không rõ ràng lắm.”

“Để trao đổi cho một đôi giày á?” Maddy chế giễu. “Thật buồn cười! Tại làm có gì mà tôi muốn một đôi ủng cười ngựa đàn ông chứ?”

“Ai mà biết được,” anh nói lạnh lùng. “Vì tất cả tôi thấy cô là một người không bình thường.” Giọng anh ngụ ý cho thấy vẫn còn nghi ngờ.

“Sao anh không nói cho tôi biết anh là ai? Tại sao lại giả làm một luật sư?”

“Nash đã nói với tôi cậu ấy đang đi du lịch ẩn danh. Đương nhiên, sau một yêu cầu như vậy, tôi sẽ không tiết lộ danh tính cậu ta hoặc của tôi.”

Cả hai đều quay sang Nash chờ một giải thích. “Sao?”

Nash nhìn chăm chăm vào anh trai. “Du lịch ẩn danh? Bị cầm giữ bởi Miss Woodford để trao đổi cho một đôi giày? Anh đang nói cái gì vậy, Marcus?”

Như câu trả lời, anh trai anh lôi ra một lá thư và đưa nó cho anh. Nash đọc qua thông điệp anh đã viết vội nguệch ngoạc và bắt đầu phá ra cười. “Em hiểu vấn đề rồi. Em đã viết một cách vội vàng mà, anh thấy rồi đó.”

Marcus, em đã bị thương và đang hồi phục. Hãy cho Miss Woodford bất cứ điều gì cô ấy muốn. Em đang ẩn danh ở nhà cô ấy. Có chuyện dối trá đang diễn ra. Đôi ủng đã bị hỏng, gửi cái mới gấp. Nash.

“Cho tôi xem.” Maddy giật lấy lá thư từ các ngón tay anh và liếc vào. Cô nhìn thấy những chữ viết nguệch ngoạc của anh bên lề lá thư của cô, và hàm cô rơi xuống. “Nhưng đây là thư của tôi. Tôi đã tự mình niêm phong nó mà. Làm cách nào mà anh viết được trong một bức thư đã được niêm phong vậy?”

“À,” Nash bắt đầu. “Đó là khi anh đã nhớ lại được nhưng trước khi anh nói với em anh là-”

“Anh đã mở thư của em,” cô nói quyết liệt. “Anh biết em cảm thấy thế nào khi người ta đọc thư của người khác rồi đấy!”

“Nhưng không có gì cá nhân trong-”

Mắt cô lóe lên. “Không cần biết nội dung thế nào! Hành động đó rất là-”

“Không, không, em nói rất đúng và anh hứa anh sẽ không bao giờ làm thế lần nữa,” anh nói, giơ tay đầu hàng. Đôi mắt màu hổ phách của cô lóe lên. Cô làm vài cái hít sâu, cố kiểm soát cơn giận của mình. Ngực cô nâng lên và hạ xuống thú vị.

Nash ước gì anh mình và Lizzie biến đi. Cô trông thật đáng yêu khi đang tức giận, tất cả đều hồng hào và ửng đỏ và dễ thương. Chín mươi cho “hành động”.

“Ồ, tôi hiểu rồi,” Marcus thành linh lên tiếng.

Cả hai người họ nhìn anh.

“Cô ấy là tình nhân của chú. Điều này giờ đã rõ.”

“Tôi không phải là tình nhân của anh ấy!” Maddy nạt ngang. Và sau đó đỏ mặt, một hình ảnh thường thấy ở cô.

“Cô ấy không phải là tình nhân của em; cô ấy là hôn thê của em,” Nash nói với anh trai.

“Cái gì?” Đôi mắt như đá lửa của Marcus gần như sắp rút ra khỏi hốc mắt. “Em đã hứa hôn với cái người, cái người...”

“Người phụ nữ đáng yêu, đúng vậy,” Nash nói nhẹ nhàng, mắt anh sắc lẹm và chuyển tải một thông điệp im lặng đến anh trai.

“Anh biết chú đang gặp rắc rối,” Marcus nói trong một giọng dữ tợn. “Vậy là cô ta đã bẫy chú vào-”

Nash tóm lấy cánh tay anh trai và đẩy anh ra cửa. “Anh sẽ giải thích với anh trai anh những gì đã xảy ra,” anh nói với Maddy. “Các cô nói chuyện với nhau nhé.” Anh nháy mắt với Lizzie. “Một tách trà nhé, Lizzie?” Anh đẩy anh trai ra ngoài và dẫn anh ra vườn.

“Anh nghĩ anh đang làm cái quái gì thế?” anh nói. Anh lấy đôi giày từ tay anh trai, ngồi trên một cái ghế dài, và bắt đầu tháo mấy dải ruy băng từ chiếc giày bị hỏng của mình.

Marcus nói một cách cứng nhắc, “Chú đang gặp rắc rối.”

“Em đã, nhưng trong một cách-” anh nhìn thấy anh mình đang nhìn chăm chăm vào chiếc giày bị đã bị xé ra và giải thích, “Cô ấy phải cắt nó ra. Mất cả chân em đã bị sưng lên và cô ấy nghĩ có thể nó đã bị vỡ.”

“Anh sẽ đưa tiền cho con bé đó.”

“Con bé - Ồ, chắc ý anh là Maddy, Miss Woodford phải không? Cô ấy không phải là ”con bé“. Em dự định kết hôn với cô ấy.” Anh mang vào chiếc ủng mới và nắm chân anh gĩa lên để ông anh trai kéo chiếc còn lại ra.

“Không cần thiết phải thế. Anh sẽ trả tiền cho cô ta.” Marcus kéo chiếc ủng ra và đứng ngay ngắn bên cạnh đôi ủng bị hư.

Nash đứng lên và giậm chân đi đi lại lại vài bước trong đôi giày mới. “Tuyệt, chúng vừa khít. Cảm ơn anh đã đem chúng đến. Em không muốn anh đưa tiền cho cô ấy.”

Marcus cho anh một cái nhìn dò hỏi. “Nhưng có phải cô ta đã bẫy chú vào hôn nhân không?”

“Không.”

Đôi mắt xám như đá lửa của Marcus nheo lại. “Không phải chú đang yêu cô ta đấy chứ.”

“Dĩ nhiên là không. Tuy nhiên, em sẽ kết hôn với cô ấy.”

“Tại sao?”

Nash ngập ngừng, nhưng không còn cách nào khác để nói. “Em đã làm tổn hại cô ấy vì thế-”

“Vậy là cô ta đã lừa chú.”

“Cô ấy không thế. Đó hoàn toàn là lựa chọn của riêng em. Không có gì để tranh luận ở đây hết, Marcus, ý em đã quyết. Em sẽ cưới Miss Woodford vào thứ sáu tới. Các sự chuẩn bị đã xong hết rồi.” Gần như thôi. Còn một vấn đề nhỏ là giấy phép.

“Thương tích ở đầu chú chắc hẳn tệ hơn chú tưởng đấy. Chú đã quên là cô Maude đang lòng sục khắp chiều dài và chiều rộng của ba vương quốc-”

“Chỉ ba thôi hả? Không có Wales sao? Hay là cô ấy tránh Ireland?”*

(* Vương quốc Liên hiệp Anh và Bắc Ireland là một liên minh gồm 4 nước: Anh, Wales, Ireland, Scot - ND)

“Đừng có cợt nhả. Cô ấy đang sục sạo khắp đất nước, để mắt đến từng gia đình dòng dõi quý phái để tìm ra một cô dâu cho chú - với sự chủ mưu của chú - còn bây giờ chú lại nói là sẽ cưới cái người, cái người-”

“Cô gái,” Nash nói trong một giọng khó chịu.

Marcus dờ ra. “Chú yêu cô ta rồi,” anh nói trong giọng bị sốc.

“Không hề! Nhưng cô ấy đang trong sự chăm sóc của em và sẽ trở thành vợ em.” Anh khóa mắt với anh trai, và sau một lúc, Marcus buông một cái nhún vai lững lơ.

“Vậy thì chú tốt hơn nên kể cho anh biết tất cả mọi chuyện. Cô Maude sẽ không vui đâu.”

Nash liếc nhìn bầu trời. “Em không có thời gian. Em phải đưa Maddy đến chỗ của Harry và Nell trước khi trời tối.” Anh hất đầu hướng về phía cỗ xe của Marcus. “Lúc mới nhìn thấy, em không nghĩ nó là của anh. Mới hả?”

“Ừ, nó là kiểu mới nhất-”

“Sao không có huy hiệu của anh trên nó? Và sao chế phục đơn giản thế?”

“Anh thích đi du lịch mà không để lộ lai lịch của mình, thỉnh thoảng.”

“Những con ngựa này trông đẹp tuyệt. Chúng cũng nhanh nữa, đúng không?”

“Ừ, chúng đẹp mã và phi bon bon - Không. Chú không thể lấy chúng, Nash.”

“Em cần chúng, Marcus,” Nash dỗ dành ngon ngọt. “Chỉ một đêm thôi.”

“Anh sẽ không cho chú mượn xe mới của anh cùng với mấy con tuần mã này để em chở cái người-”

“Cô ấy đã cứu mạng em, Marcus.”

“VẬY ĐÓ LÀ LÒNG BIẾT ƠN?”

“Không, nó không phải-” Anh không biết nó là cái gì. “Em sẽ không bàn chuyện đó nữa. Cô ấy gặp nguy hiểm và em cần đưa cô ấy ra ngoài khu vực này tối nay, để giữ an toàn cho cô ấy.”

Marcus cau mày. “Nguy hiểm? Nguy hiểm gì?”

“Cô ấy bị sách nhiễu bởi một người đàn ông ăn mặc như một con ma để dọa cô ấy. Ở vài lần trước, nhà cô ấy đã bị tấn công và cách đây hai đêm những tổ ong của cô ấy đã bị thiêu rụi và rau trong vườn cô ấy bị phá hoại.” Anh chỉ khu vườn bị tàn phá với những cây héo, mới được trồng lại. “Những hành động của em có thể đã làm nó tệ hơn, vì vậy em cần cô ấy được an toàn.”

Marcus nhìn anh vẻ khó hiểu. Nash nhìn chằm chằm trả lại khiến anh phải cúi xuống. Marcus có thể ương ngạnh đến bậc mình. “Nó đụng chạm đến danh dự của em, Marcus.”

“Mmm.” Marcus mím môi.

“VẬY ANH SẼ GIÚP EM, CHẾT TIỆT, HAY LÀ EM SẼ CẦU XIN ÔNG MỤC SƯ ĐỊA PHƯƠNG CHO EM MƯỢN XE ÔNG ẤY ĐÂY?”

Marcus gật đầu lạnh lùng. “Được rồi, anh cũng muốn đến thăm Nell với Harry, để xem mấy con ngựa của anh có thể-”

“Không, xin lỗi,” Nash ngắt lời. “Em cần anh ở lại đây.”

“Ở ĐÂY? Ý CHÚ LÀ Ở TRANG VIÊN WHITEHORN?”

“Ý em là ở đây, trong nhà này. Em cần ai đó ở đây khi tên khốn đó tấn công. Hãy để người giữ ngựa ở đây với anh để đề phòng. Em muốn đi đến cùng chuyện này, bắt tên khốn đó và tìm hiểu lý do hắn làm chuyện đó.”

Chân mày Marcus nhướng lên. “Anh hiểu, chú muốn anh cho chú mượn cỗ xe mới của anh, trong khi chú đưa cái người đàn bà tóc đỏ lấm mồm-”

“Cô ấy rất ngọt ngào khi anh biết rõ cô ấy.”

“-đến chỗ của Harry và Nell, còn trong lúc đó anh phải ngồi trong căn nhà bé xíu thế này và đợi bị tấn công bởi một người hoặc nhiều người nào đó không biết. Phải không?”

“Tóm lại,” Nash nhe răng cười. “Anh khá là sắc sảo đấy, anh trai. Vậy là đồng ý rồi nhé?”

Ông anh cho anh một cái nhìn nhần nại. “Vậy anh sẽ làm gì đây trong khi chờ bị tấn công đây hử? Anh không thể tưởng tượng ra căn nhà này có thư viện.”

“Em chỉ có thứ này.” Từ bao yên ngựa của mình, Nash rút ra cái gói chứa những cuốn sách bị cháy xém và đưa nó cho Marcus. “Người quản lý điền trang Whitehorn đã nấu mấy cuốn này - cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Các bảng chứng sẽ ở trong đây. Anh thích thưởng thức mấy sổ tài khoản và những chuyện khó giải quyết mà.”

Marcus sầm soi vẻ khinh miệt cái gói, thở dài, rồi mở nó ra. “Anh không hiểu tại sao mọi người nghĩ chú có tài ngoại giao nhỉ. Theo như anh thấy thì chẳng có gì ngoài những lời điều ngoa. Ít ra thì căn nhà cũng ấm.” Anh nhét cái gói dưới nách.

“À,” Nash nói trong một giọng làm Marcus nhìn anh với vẻ có linh tính. “Maddy thường đi ngủ sớm vì vậy sau khoảng 9 giờ anh phải tắt lò sưởi. Và không cả nến hoặc đèn lồng. Em muốn Bloody Abbot nghĩ tất cả họ đều đã đi ngủ - đó là khi hắn tấn công.”

“Bloody là ai vậy?”

“Đó là con lợn ẩn mình, vờ làm bóng ma của một tu viện trưởng đã bị sát hại đã lâu, rất nổi tiếng ở đây.”

“Anh hiểu rồi, vậy là anh phải ngồi trong căn nhà bé tẹo này trong cái lạnh và bóng tối, chờ đợi bị tấn công bởi một tên tội phạm liều lĩnh ăn mặc như một bóng ma tu sĩ, trong khi chú cưỡi ngựa trong sự thoải mái của cái xe của anh, tháp tùng Miss Woodford đến chỗ Nell và Harry. Thật là thú vị. Anh không nghĩ là mình có thể hộ tống cô ấy đến đó trong chiếc xe của mình trong khi chú ngồi trong bóng tối. Không hả? Anh cũng không nghĩ vậy.”

“Với tâm trạng của cô ấy lúc này, em nghi ngờ cô ấy chịu đi cùng đường với anh đấy. Em sẽ quay lại đây sau khi em thả Maddy và bọn trẻ ở chỗ Harry và Nell.”

“Bọn trẻ? Bọn trẻ nào? Chú sẽ cưới một phụ nữ đã có con rồi hả? Con ai? Mấy đứa?”

“Không phải như anh nghĩ đâu, chúng là những đứa em kế mồ côi của cô ấy. 5 đứa, tuổi từ bốn đến mười hai.”

Chân mày Marcus bắn lên. “Năm?”

Nash gật đầu.

Đôi mắt Marcus nheo lại. “Chú thật là xảo quyệt, em trai. Đừng nghĩ rằng anh đã không nhận thấy chú không đề cập tới cái chi tiết nhỏ này cho đến khi anh bắt được từ ngữ của chú, vì vậy anh cảnh báo chú: nếu một trong số những đứa nhóc hỗn xược ấy nôn ra trong xe anh, chú sẽ mua cho anh một chiếc mới. Và nó không có rẽ đầu - anh đã ráp nó theo những thông số kỹ thuật đặc biệt của anh đấy.”

Nash bật cười. “Xong.”

19. Chương 18

“Em đã đóng gói đồ đạc chưa?” Nash hỏi Maddy khi anh trở vào nhà với anh trai. Anh trai anh thực sự. Maddy vẫn còn bực mình với ngài bá tước, mặc dù phần nhiều của sự bực bội này giờ đã hướng vào bản thân cô.

Cô nên nhận ra mới phải. Nhìn thấy họ đứng cạnh nhau, nét tương đồng gia đình là rõ ràng. Cô không nên mất bình tĩnh quá dễ dàng như vậy, nên hỏi nhiều câu hơn nữa lúc bắt đầu.

Nhưng anh ta đã càn quét vào nhà như một chúa tể và nói với cô với một thái độ khinh thị lạnh giá, làm một hơi những đe dọa trước khi tự giới thiệu mình - anh ta cũng không hẳn là giới thiệu mình nữa, chỉ đòi gặp khách hàng của anh ta, cũng ào ào như vậy, đe dọa cô với chính quyền. Và trong lúc đó còn nắm chặt đôi ủng trong bàn tay như thể anh ta có thể đập cô với chúng vậy.

Cô bắt gặp ánh mắt anh ta. Anh cho cô một cái gật đầu cộc lốc, và cứng nhắc, “Tôi xin lỗi vì những hiểu lầm, Miss Woodford.” Đôi mắt màu xám của anh ta như lạnh hơn bao giờ hết. Maddy không bị lừa để nghĩ rằng lời xin lỗi đó là bất cứ gì nhiều hơn một hình thức lịch sự.

Cô nghiêng đầu. Ít nhất thì anh ta cũng đã xin lỗi. Nhiều người đàn ông có thể đã không, sẽ không bao giờ thừa nhận họ đã sai.

Nash đang mang đôi giày ngài bá tước mang đến.

Môi cô xoắn lại. Có phải ngài bá tước đã thật sự tin rằng cô bắt giữ em trai anh ta để đòi chuộc cho đôi giày đó? Thật là vô lý. Cô cảm thấy cơn buồn cười đang trào lên và cố kìm lại.

“Gì vậy?” Nash hỏi.

“C-chỉ là đang nghĩ ”tiền” chuộc anh có vẻ rất đẹp. Em phải nói rằng, anh là một con tin rất rẻ tiền.” Một tiếng cười khúc khích thoát ra khỏi cô.

Bá tước cứng người. Nash liếc xuống đôi giày của mình và bật cười. “Anh hẳn đã nghĩ anh đang giải cứu em từ một bà điên hả, Marcus.”

“Chẳng có gì mới trong chuyện này cả. Cô hẳn đã trải qua cả đời mình vào những chuyện cãi cọ và cũng thường nói chuyện theo kiểu của mình đấy nhỉ. Tôi tin tôi sẽ chúc cô vui, Miss Woodford.” Sự lạnh lùng của anh ta mâu thuẫn với từ ngữ của anh ta. Anh ta đã không tỏ ra hòa giải vì cuộc hôn nhân của họ dù là nhỏ nhất. Anh ta nghĩ cô đã làm cho Nash không thể nói ra ý của mình.

Quá tệ, Maddy nghĩ. Nash đã đưa ra lời cầu hôn từ tự do ý chí của riêng anh. Cô sẽ không bội ước chỉ đơn giản vì anh trai anh nghĩ cô không đủ tốt.

Cô sẽ cho anh ta thấy.

Nash liếc nhìn cái giường. “Anh nghĩ em đã đóng gói đồ đạc xong hết rồi.”

“Tại sao? Không cần thiết chúng ta phải đi bây giờ.”

“Nhưng anh đã bảo em thu dọn rồi mà.”

“Anh đã bảo em tin anh, nhưng anh đã không giải thích tại sao, hay nơi chúng ta sẽ đi, hay trong bao lâu. Nếu anh nghĩ em sẽ chuyển đến Whitethorn Manor—”

“Anh muốn đưa em và bọn trẻ ra khỏi đây, để an toàn. Tối nay.”

“Tại sao? Chúng ta hoàn toàn an toàn ở đây.”

“Con heo đó có thể sẽ trở lại.”

“Em đã nói với anh, hẳn đã không làm gì chống lại em và bọn trẻ. Em chắc chắn mục đích của hẳn là dọa để em sợ mà bỏ đi, và em không có ý định làm cho hẳn hài lòng đâu.”

“Khi hẳn đốt mấy tổ ong của em, hẳn đã tiến một bước xa hơn việc chỉ đơn thuần là dọa nạt, vì vậy anh muốn em ra khỏi đây.”

“Không.” Maddy khoanh tay. “Em sẽ không hoảng sợ mà ra khỏi nhà em bởi một kẻ hèn nhát mặc đồ ngớ ngẩn và kêu la ai oán xung quanh ngôi nhà này để dọa bọn trẻ vào ban đêm.”

Nash cho cô một cái nhìn thất vọng. “Đó không phải là chuyện chạy trốn. Nếu đó là Harris, hẳn sẽ là trách nhiệm của anh. Anh muốn bắt gã đó và tìm hiểu tại sao anh ta làm vậy.”

“Tốt, vậy thì anh có thể bắt hẳn với em ở đây.”

“Và gây nguy hiểm cho bọn trẻ ư?”

“Nếu anh và anh trai anh ở đây, chúng sẽ không nguy hiểm. Và bọn trẻ sẽ học được cách đứng lên vì chính mình và sẽ không bị đe dọa bởi những kẻ bắt nạt hèn nhát.”

Bá tước tự mình ngồi vào bàn. “Tôi có thể thấy chuyện này sẽ tốn một ít thời gian đây,” anh ta nói không riêng với ai. “Tình cờ có ấm trà nào vẫn còn nóng không?”

“Tôi sẽ lấy cho ngài một ly.” Lizzie nhảy lên.

Nash và Maddy đều trừng trừng vào ngài bá tước, khó chịu vì bị ngắt ngang.

“Đừng bận tâm tới tôi,” anh ta nói, phất tay với một phong cách quý tộc. “Khá vui đấy.”

“Trong mọi trường hợp, đó không liên quan gì tới việc chạy trốn cả,” Nash nói với Maddy. “Anh đã sắp xếp để em gặp gia đình anh trước đám cưới. Và vì đám cưới sẽ là vào ngày thứ 6 tuần tới, chúng ta sẽ không còn nhiều thời gian nữa.”

“Gặp gia đình anh?” Maddy không thể tin vào tai mình.

“Phải, em đã gặp Marcus rồi đấy. Em kể anh, Harry Morant và vợ, Nell - Lady Helen - đang chờ chúng ta vào tối nay, và vì nhà họ, Firmin Court, thì cách đây ít nhất 20 dặm, nên chúng ta sẽ đi trong bóng đêm, trừ khi em đã thu xếp xong hành lý.”

“Cái gì? Họ đang chờ chúng ta vào tối nay á? Sao anh không nói với em?”

Nash làm một cử chỉ xin lỗi. “Vì có nhiều việc để làm quá, làm anh quên mất. Nếu chúng ta không đến vào một giờ hợp lý, Nell sẽ lo lắng. Nhưng nếu em không muốn đi...”

“Không,” Maddy nói. “Dĩ nhiên, chúng ta phải đi, nếu cô ấy đang chờ chúng ta. Em chỉ ước gì anh đã nói về nó trước khi viết thư cho cô ấy.” Cô nheo mắt nhìn Nash, người đang cố làm vẻ ngây thơ một cách khả nghi. “Anh đã cố tình, phải không? Anh đã sắp xếp chuyến viếng thăm Firmin Court vì anh biết em muốn ở lại đây và đương đầu với Bloody Abbot. Và giờ thì em không còn lựa chọn.”

“Đó là thói quen của cậu ta, sắp xếp mọi thứ theo ý thích của mình,” Marcus bàn luận suông. “Thật khó chịu đúng không?”

“Đúng,” Maddy đồng ý. Nhưng cô sẽ không đứng về phía anh chồng chống lại Nash. “Nhưng lần này thì không thể tránh được nữa rồi. Em không muốn làm cho Lady Helen phải lo lắng không cần thiết.” Cô hy vọng Nash ghi nhớ từ “lần này.”

“Tôi có thể đi với cô không, Miss Maddy?” Lizzie buột miệng khi cô đặt tách trà trước mặt bá tước.

“Cái gì?” Nash nhìn Lizzie ngạc nhiên. “Sao cô muốn-”

“Lizzie đã đồng ý trở thành người giúp việc của em, vì nếu em sẽ đi đến Firmin Court, thì dĩ nhiên cô ấy cũng sẽ đi cùng chúng ta,” Maddy tuyên bố. Nếu cô bị ép buộc đi mà không báo trước, đến đại gia đình của anh - một gia đình mà cô chắc sẽ đón nhận cô với cùng sự “ấm áp ầm cúng” tương tự ngài bá tước đây - thì cô cũng muốn có một đồng minh với mình. Đặc biệt là người có thể làm tóc cho cô.

Nash thực hiện một cử chỉ bàng quan. “Nếu em muốn Lizzie, tất nhiên cô ấy có thể đi cùng, dù xe sẽ khá đông. Tuy vậy, càng đông càng vui mà.” Anh mỉm cười. “Nào, giờ thu xếp hành lý đi.”

“Tôi cũng sẽ đi lấy hành lý của mình nhé, Miss,” Lizzie nói. “Bác tôi sẽ không quan tâm chuyện tôi bỏ việc mà không nói trước, trừ khi bạn sẽ kết hôn với Mr. Renfrew đây. Tôi sẽ trở lại trong nháy mắt thôi.”

“Lizzie, đừng nói với bác cô cũng như bất kỳ ai việc Maddy sẽ đi nhé. Tôi đang lập một cái bẫy cho Bloody Abbot.”

“Được ạ, Mr. Renfrew, thưa ngài.” Một nụ cười toe toét bắt ngờ trên mặt Lizzie. “Tôi sẽ bỏ lỡ buổi vắt sữa tối. Điều đó có nghĩa là tôi đã vắt sữa con bò cuối cùng của tôi rồi - Tạ ơn Chúa!” Rồi cô vội đi.

“Anh sẽ đón bọn trẻ từ nhà ông mục sư nhé?” Nash đề nghị và đi về phía cửa.

Anh trai Nash, người vừa nháp một ngụm trà cây nhà lá vườn của Maddy và đặt nó xuống với một cái rùng mình, đẩy ghế và đứng dậy. “Tôi sẽ đi với chú.”

“Ồ, nhưng em nên nói với gia đình Matheson-” Maddy bắt đầu.

“Anh đã nói với họ rồi. Và em sẽ trở lại trước lễ cưới, chỉ còn hơn một tuần nữa. Em có thể gặp họ sau.”

Maddy làm một cử chỉ bối rối. “Ồ, rất tốt. Vậy vui lòng chuyển lời xin lỗi của em đến bà Matheson nhé. Em thật sự không biết tại sao mọi thứ lại vội vã như thế này...”

“Chúng ta không muốn phải đi trong bóng đêm đâu,” Nash nói. Marcus cho anh một cái nhìn bóng gió.

Maddy, đầu đang quay cuồng, gạt đầu một cách mơ hồ. “Thôi anh đi đi. Em sẽ sẵn sàng khi anh trở về.Ồ, em ước gì anh đã nói với em sớm hơn.” Việc này là trốn chạy trái với ý muốn với kẻ khủng bố bí ẩn của họ, nhưng cô đã bị bắt buộc phải thế.

Bên cạnh đó, có thể vài ngày sau hần ta mới làm một cuộc đột kích khác, và cô còn có một đám cưới để chuẩn bị. Một cuộc sống mới đang vẫy tay ra hiệu; cô sẽ đặt chuyện này ra sau thôi.

Cô nhìn đồng quần áo với một cái quần thắt dạ dày. Cô không có gì phù hợp để mặt cho chuyến viếng thăm ai đó tên là Lady Helen - có lẽ là con gái của một bá tước - và bọn trẻ cũng vậy. Họ sẽ trông giống như là những kẻ ăn mày mất thôi.

Nhưng không tránh được nữa rồi. Cô nghiêng rặng và bắt đầu đóng gói lại.

“Thủ đoạn khéo đấy,” Marcus bình luận khi họ lái xe ngựa đến nhà ông mục sư. “Nhân tiện, có phải Nell và Harry đang chờ chú không đấy?”

“Không,” Nash nói. “Nhưng không còn cách nào khác để làm cô ấy đi cả. Cô ấy là một sinh vật bé nhỏ cứng đầu, Maddy của tôi, và đầy kiêu hãnh.” Và còn quá can đảm nữa.

Anh ngược lên và thấy Marcus đang nhìn mình với một biểu hiện kỳ lạ. “Gì thế?”

“Chú có chắc là chú không yêu cô ta đấy chứ?”

“Không, dĩ nhiên là không. Chúa tôi, Marcus, anh lớn lên cùng một nhà với em mà. Anh nghĩ là em sẽ điên rồ mà cam kết cho hôn nhân vì tình yêu sao?”

Marcus cho anh một cái nhìn tư lự, sau đó chuyển cái nhìn của mình qua cảnh quan đi qua. “Anh không nghĩ vậy, không.”

Chỉ hơn một giờ sau, Nash, Maddy, Lizzie và bọn trẻ đã lên đường đến Firmin Court, để Marcus và người giữ ngựa của anh ở lại. Xe còn hơn cả chật, với 3 người lớn và 5 đứa trẻ trong một cỗ xe được thiết kế cho 4 người, nhưng vì nó được thiết kế cho sự sang trọng, nên cũng rộng hơn so với bình thường.

Nash đã muốn cưỡi ngựa, nhưng Marcus đã đặt chân mình ở đó tước quyền anh, từ chối bị bỏ lại mà không có phương tiện chuyên chở. Nash có thể mượn ngựa của Harry nếu anh cần, Marcus chỉ ra. Bên cạnh đó, Nash cần phải xem chừng cái ghế mới của Marcus.

Như để làm Nash mất tinh thần, bà Matheson đã cho bọn trẻ ăn một bữa trưa thịnh soạn, cùng với những lời đe dọa kinh khủng của Marcus trong tai anh, Nash nhìn Henry đang càng lúc càng im lặng và càng xanh mặt hơn với mỗi cú xóc nảy của cỗ xe. Đây là một cỗ xe có độ nhún tốt cực kỳ, nhưng con đường này vừa gồ ghề vừa có nhiều ổ gà.

Thấy Nash có vẻ muốn nói gì đó, Maddy hỏi, “Em cảm thấy không khỏe à, Henry?”

“Em ổn ạ,” Henry lẩm bẩm. Nash không tin.

“Henry luôn luôn không ổn trong những chiếc xe ngựa,” Jane nói với Nash.

“Và trên những chiếc tàu,” John thêm vào. “Người ta sẽ không cho nó vào hải quân nếu nó cứ say sóng suốt thế kia.”

“Em sẽ gia nhập hải-” Henry gần như biến thành màu xanh lá cây và bụm miệng lại.

“Dừng xe lại!” Nash gầm lên và nhắc cậu bé ra khỏi xe, để bên vệ đường.

“Dừng lo,” anh nói với Henry sau khi cậu nhóc bỏ ra ngoài hết bữa ăn của cậu. “Khá nhiều sĩ quan hải quân cũng mắc phải chứng say sóng đấy.” Anh đưa cho Henry một chiếc khăn tay để lau miệng.

“Ai ạ?” Henry thì thầm về hoài nghi. Cậu cảm thấy xấu hổ.

“Đô đốc Lord Nelson, người anh hùng cuối cùng của Trafalgar,” Nash nói với cậu. “Bị chứng sợ biển khủng khiếp suốt cuộc đời ông.”

“Thật ạ, thưa ngài?” Henry đưa trả lại chiếc khăn. Thấy mà khiếp.

“Ném nó xuống rãnh đi,” Nash bảo cậu, và lấy hết “can đảm”, Henry quăng nó đi. “Đô đốc Nelson cũng đã có một cách để chữa bệnh say sóng cao độ.”

“Là gì ạ?”

Nash nháy mắt. “Ông ấy đã nói với mọi người rằng, ‘Bạn sẽ cảm thấy tốt hơn nếu bạn ngồi dưới một gốc cây.’”

Henry phải mất một lúc mới hiểu, sau đó cậu rung rung cười toe toét. “Đó là một chuyện đùa rất hay, thưa ngài.”

“Tốt lắm chàng trai,” Nash nói. “Giờ thì anh nghĩ em sẽ dễ chịu hơn nếu ngồi cùng với lái xe. John, em cũng vậy,” anh thêm vào, chú ý thấy John đang treo người ra ngoài cửa sổ. “Và có lẽ, nếu các em hỏi ông ấy một cách tử tế, Hawkins có thể sẽ chỉ cho các em cách kiểm soát.” Anh liếc người đánh xe đang gật đầu.

“Thật vui để giữ mấy chàng trai này, thưa ngài,” Hawkins nói. “Giống như ngày xưa với các ngài.”

“Ông Hawkins đã dạy anh cách lái xe ngựa khi anh còn là một cậu bé,” Nash giải thích với các cậu bé khi anh giúp chúng leo lên.

“Chúng đang ở với người rất đáng tin cậy,” anh nói với Maddy khi leo trở vào xe lần nữa. “Chúng sẽ khỏe lên thôi.”

“Cám ơn anh, đó là giải pháp hoàn hảo,” cô đồng ý. “Henry rất xấu hổ về cái dạ dày yếu của nó. Giờ nó sẽ rất vui vì được điều khiển xe cùng với người đánh xe, nó sẽ không nghĩ tới chuyện kia nữa.”

“Vậy mấy đứa còn lại thế nào? Chúng có bị giống Henry không?” anh hỏi. Liệu anh có thể nhét bao nhiêu đứa trên chỗ đằng trước nhỉ?

“Không, chỉ mình Henry. Anh rất tử tế vì đã quan tâm.”

Nash nghiêng đầu về khiêm tốn. Anh lo lắng nhiều hơn cho cái ghế của Marcus nhưng cô không cần biết chuyện đó. “Tuyệt.” Anh gõ nhẹ lên trần xe ra hiệu tiếp tục đi và ngã lưng thư giãn bên cái ghế ngồi rất dễ chịu.

Trong xe lúc này đã bớt đông đúc, các cô gái và Lizzie tản ra và rúc vào tấm thảm lông xa xỉ. Ngay sau khi sự phấn khích của họ cũng đã giảm đi, họ ngủ, bị ru ngủ bởi sự lắc lư của cỗ xe và nhịp đều đặn của tiếng vó ngựa. Lizzie cũng đã ngủ. Đang mơ sẽ thức dậy trước bình minh, đi vắt sữa.

Maddy đã mệt, nhưng cô biết cô sẽ không ngủ. Không với Nash đang ngồi đối diện cô, trông đẹp trai hơn bất cứ người đàn ông nào có quyền được thế. Ánh nhìn của anh lướt qua cô hết lần này đến lần khác giống như những cái vuốt ve nhẹ nhàng.

Dĩ nhiên cô không thể ngủ. Lỡ như miệng cô há ra thì sao? Hoặc cô ngáy? Ngoài ra, Lucy đang ngủ trong lòng cô và cánh tay Maddy đang mỗi nhừ. Cô cử động không thoải mái.

“Chuyện gì vậy?” Nash nghiêng người về phía trước.

“Không có gì. Chỉ tê tay thôi.”

“Anh ẵm cô bé cho.” Nash nhắc cô bé ra khỏi tay cô. Lucy cự quạ nhưng không thức dậy.

“Cám ơn anh.” Maddy vươn người và xoa bóp cánh tay mình. Cô dựa người và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, vờ quan sát khung cảnh, nhưng bí mật nhìn khuôn mặt anh trong lớp kính.

Anh là một bắt ngờ liên tục, người đàn ông này cô sẽ kết hôn. Trong vài ngày qua cô đã nhìn thấy các mặt của anh nhưng không tưởng tượng gì. Còn hôm nay nhìn thấy anh với anh trai của anh đã chỉ cho cô thấy một mặt khác của anh.

Nash đã nói gì về gia đình mình nhỉ? Rằng họ đã bị xé nát? Cô không nhìn thấy dấu hiệu của điều đó với Marcus. Hai người này rõ ràng thân thiết nhau, mặc dù tính tình khác nhau.

Và sớm thôi cô sẽ gặp được người em kế của anh, Harry, và vợ. Cô thúc vào chân anh bằng chân mình. “Kể em nghe về Harry đi. Chú ấy có giống anh không?”

Anh cho một tiếng cười bị bóp nghẹt. “Giống anh? Về hình dáng, có lẽ, nhưng về những mặt khác thì không. Anh có thể đã nói chuyện với em trong tuần qua còn nhiều hơn là Harry đã nói chuyện với bất kỳ ai khác trong suốt đời mình. Mạnh mẽ, thuộc típ người lạnh lẽ, đó là em kế của anh, Harry.”

“Em kế?”

Anh liếc nhìn bọn trẻ đang ngủ và nhún vai. “Không có gì bí mật, nhưng đó không phải là một câu chuyện hay. Mẹ Harry là một người hầu đã có mang với cha anh trong một thời gian ngắn khi cha và mẹ anh giận hờn nhau. Khi cái thai lộ rõ ra, cha anh đã gả bà ấy cho một thợ rèn địa phương, Mr. Morant. Khi bà ấy mất, ông ta đã ngược đãi Harry, vì thế Bà cô Gert của anh, người không theo các lễ thói thông thường, đã nhận nuôi cậu ấy, cùng với Gabe.”

Maddy ngáp ngừng, cố hỏi một cách tế nhị. “Vậy Gabe cũng là một em kế của anh à?”

“Không, cậu ấy là con trai thực sự, hợp pháp của cha mẹ anh. Cậu ấy giống cha anh một cách hiển nhiên, mặc dù cả hai tụi anh đều có mắt xanh giống mẹ.”

Maddy cứ nghĩ hoài thông tin này. Cảm thấy có chuyện không bình thường. Tại sao Bà cô anh lại nhận nuôi Gabe? Tại sao cậu ấy không được nuôi cùng với Nash và Marcus? “Em có chút khó hiểu.”

Với Lucy ngọ nguậy trong lòng, anh cho cô một tiếng thở dài buồn bã. “Anh không ngạc nhiên. Đó là kết quả của cuộc hôn nhân dữ dội của cha mẹ anh. Anh đã kể với em trước đó rằng họ đã điên cuồng trong tình yêu thế nào. Cuộc đời bên nhau của họ gồm một chuỗi những trận cãi vã kịch liệt và khi hòa thuận thì còn ”kịch liệt” hơn. Với Mama, đó là hơi thở của cuộc sống.”

“Còn cha anh?” Cô bắt đầu hiểu tại sao Nash cự tuyệt khái niệm của một kết hợp tình yêu. Hoặc điều anh đã nghĩ về nó.

“Cha yêu mẹ, ghét sự ồn ào. Marcus giống ông ấy khá nhiều, chỉ có điều anh ấy...kiềm chế hơn. Một người khá trầm lặng.”

Maddy không thích Marcus lắm. Cô muốn nghe về cậu bé đã bị đưa ra khỏi các anh em của mình...như cô đã từng.

“Nhưng tại sao Gabe phải sống với Bà cô của anh? Chắc đứa trẻ đó không mắc mủ tới những trận cãi nhau chứ?”

Nash nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ một lúc lâu, nhìn cảnh quan lướt qua. Mắt anh ảm đạm. “Anh đã từng kể với em sự đam mê đa cảm của cha mẹ anh đã xé toạc gia đình ra như thế nào. Gabe là một nạn nhân thực sự.”

Cô chờ đợi.

“Trong một cuộc tranh cãi, Mama, lúc đó đang mang thai, nói với cha rằng đứa trẻ là của người khác - điều đó không phải, tất nhiên, nhưng bà ấy muốn khiêu khích lòng ghen tuông của ông ấy.” Anh nhần mặt. “Và nó đã vậy. Ông ấy đuổi bà ấy đi và đưa mẹ của Harry lúc ấy là người hầu của ông về. Mama đã sinh Gabe ở Luân Đôn, và nghĩ họ sẽ nhận nhau sau, nhưng cha đã không bao giờ cho phép Gabe được mang về nhà ở Alverleigh. Mama đã để anh ấy lại cho người hầu chăm sóc trong 7 năm đầu đời của mình ở Luân Đôn, chỉ gặp cậu ấy khi bà đến London. Cậu ấy có lẽ vẫn ở đó nếu không có Bà cô Gert.”

Anh cử động, điều chỉnh vị trí của Lucy, và lắc đầu khi Maddy làm cử chỉ ẵm cô bé. “Bà ấy là người cá tính, Bà Gert. Một phụ nữ lớn tuổi đặc biệt. Bọn con trai tụi anh cực kỳ sợ Bà bởi cách Bà ra lệnh với cha anh - và như bọn anh được biết, chỉ có Chúa mới có thể bảo cha phải làm gì.” Anh cười lặng lẽ. “Thậm chí cô Gosforth của anh cũng từng tuyên bố cô ấy sợ Bà, và một khi em gặp cô Gosforth em sẽ thấy bà ấy không dễ bị đe dọa.”

“Bà cô của anh đã làm gì?”

“Bà bước vào ngôi nhà ở Luân Đôn và tịch thu Gabe từ tay mẹ anh, nhét cậu ấy vào dưới cánh tay bà như nhét một gói hàng bọc giấy nâu, và đưa cậu ta đến Dorset, nơi Bà đã nuôi dưỡng cậu ấy và Harry như những quý ông và như những người dòng họ Renfrew không kém hơn, với Bà Gert, hơn bất kỳ lời vô nghĩa nào về tính hợp pháp. Tính hợp pháp, Bà từng nói, là con số không bởi sự rộng tuếch của con người, bởi trẻ con là đến từ Chúa trời.”

“Ồ, em thích Bà Gert rồi đấy.”

Anh cười lục khục. “Bà ấy sẽ dọa sợ luôn cả em đấy.”

“Em không sợ, bởi bà ấy đã cứu trẻ con. Vậy khi nào thì anh và Marcus gặp được Gabe? Và các anh đã cùng đón Giáng sinh với nhau chưa?”

“Không, cậu ấy chưa bao giờ gặp tụi anh, tụi anh cũng không, cho đến khi chúng anh gặp nhau ở trường học khi anh khoảng 15 tuổi. Và tụi anh đã gọi Gabe là ”thằng con hoang“, như cha luôn luôn thế, còn Harry là ”thằng con hoang khác“. Và tụi anh đã gây rắc rối cho cậu ấy và Harry cho đến khi cả hai bị trục xuất.”

“Anh? Anh đã đối xử với các em mình như thế ư?” Maddy hầu như không thể tin được. “Nhưng tại sao?”

Anh thở dài và tạo ra một cái nhăn mặt buồn bã. “Đó là điều hay gặp cho mấy đứa con trai ở tuổi đó. Cha đã kích động tụi anh, tất nhiên. Ông ấy đã rất tức giận vì Bà cô Gert đã dám gọi mấy thằng con ngoài giá thú của ông - từ của ông ấy chứ không phải của anh - đến học trong ngôi trường cũ dành riêng cho giai cấp của ông ấy.”

Anh chạm vào vết sẹo nhỏ trên miệng. “Harry đã cho anh cái này, trong một trong số những trận đánh nhau của bọn anh.” Anh đưa ra một tiếng cười không vui. “Bọn anh đã nhận nhau kể từ đó, dĩ nhiên. Marcus và anh đã hối hận rất nhiều cho những hành vi của mình. Một khi ta trở thành người lớn, cha ta sẽ trở nên ít thần thánh hơn, nhiều sai lầm hơn, và chúng ta hiểu hơn về thế giới. Bên cạnh đó, rõ ràng như cái mũi trên mặt anh rằng Gabe là con trai của cha bọn anh, rành rành như bọn anh vậy. Và đó là tất cả kết quả của niềm đam mê vĩ đại của cha mẹ anh.” Anh nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ với một biểu lộ bất nhẫn, với những mắt mắt trong quá khứ.

Maddy dựa lưng vào ghế và nhìn mặt anh trên kính. Đó là một câu chuyện rất kỳ lạ...

Đến Donhead St. Andrew, xe ngựa dừng lại tại một quán trọ để nghỉ ngơi và cho những chú ngựa uống nước trước khi đến chặng cuối của chuyến hành trình. Mọi người đều ra ngoài để giãn chân, sử dụng tiện ích của nhà trọ và giải khát.

John và Henry bay xuống từ chỗ ngồi đánh xe, không cảm thấy bị lạnh, và bùng nổ với những câu chuyện về cách Mr. Hawkins, người đánh xe, chỉ cho chúng cách kiềm cương và thậm chí còn để cho chúng lại một lát - không ai nhận thấy à? - và ông ấy đã giải thích cho chúng cách điều khiển những con ngựa đầu đàn, và đã hứa sẽ chỉ cho chúng cách sử dụng roi khi nào họ tới Firmin Court và và và ngắt lời và giành nhau nói, chúng kể cho Maddy và Lizzie, và các chị em gái của họ về tất cả những chuyện đó, trong khi ngấu nghiến bánh Eccle (bánh quy của Anh -ND), bánh sandwich và những cốc sữa.

Nash thúc vào Maddy. “Anh nghĩ chúng ta đã tìm ra cách chữa trị cho cái dạ dày nhạy cảm của Henry rồi.”

Cô bật cười. “Có vẻ như vậy, thực sự.”

Cô nhìn bọn trẻ và tự hỏi tại sao cha mẹ lại có thể để những trận “cãi yêu” phá hủy cuộc đời của con mình. Nếu không có Bà Gert...

Tĩnh tảo trở lại, họ lại lên xe và tiếp tục hành trình. Maddy nhìn Nash trong tấm kính và trầm ngâm suy nghĩ về câu chuyện anh đã kể.

Giờ cô đã hiểu tại sao anh lại không tin tưởng tình yêu.

Cô ngồi lắc lư với sự chuyển động của chiếc xe. Grand-mère đã từng nói con người tham lam vô tận, không quan trọng bạn đã cho họ những gì, họ luôn muốn nhiều hơn nữa. Đó là sự thật, Maddy nhận ra. Nash Renfrew đã cho cô cơ thể anh, hứa hẹn với cô tài sản của anh và tên anh.

Maddy là người tham lam. Cô còn muốn hơn nữa. Cô muốn trái tim anh.

20. Chương 19

Lối vào Firmin Court rất ấn tượng, những cánh cổng sắt cũ được trang trí đặt giữa một bức tường đá cao. Mỗi cánh ở trung tâm được thiết kế một hình đầu con ngựa.

“Diễn trang này thuộc về gia đình Nell trong nhiều thế hệ. Nuôi ngựa đã nằm trong máu cô cũng nhiều như của Harry,” Nash nhận xét, gạt đầu tại cổng vào. “Họ đang tiếp tục truyền thống.”

Người đánh xe thối vào một cái tù và, và một người đàn ông từ căn nhà gác cổng chạy ra. Sau một cái trao đổi ngắn, ông ta mở cổng và họ điều khiển xe xuống lối xe chạy trong ánh hoàng hôn tím mờ. Âm thanh của móng guốc ngựa trên sỏi cứng dội lại trong sự tĩnh mịch. Một ít sương mù sà thấp xuống mặt đất.

Maddy siết chặt bàn tay mình dưới tấm thảm. Cô sẽ không căng thẳng, cô sẽ không, cô tự nói với chính mình.

Xe ngựa dừng lại ở dãy bậc thang đá nông dẫn đến cửa trước và tất cả mọi người đều xuống xe. Maddy bận rộn chỉnh trang cho mình và lũ trẻ.

“Lordy, Miss Maddy, tôi không biết mình đã sẵn sàng cho chuyện này chưa nữa,” Lizzie thì thầm căng thẳng. “Nơi này lớn hơn là tôi mong đợi.”

Maddy siết chặt tay mình. Bằng cách nào đó vẻ lo lắng của Lizzie đã làm cô bình tĩnh lại. “Ngẩng đầu lên nào, Lizzie. Bà tôi từng nói với tôi, đừng bao giờ phô bày dây thần kinh của mình với những người lạ.”

Nash leo lên bậc thang và giật mạnh dây chuông. Nơi nào đó sâu trong căn nhà tiếng chuông kêu lên om xòm.

Cánh cửa được mở ra bởi một người quản gia trông khó khăn với một vết sẹo xoắn lại chạy từ một bên tai xuống tới cằm anh ta. Nash gạt đầu với anh. “Bronson. Tôi đưa đến những người khách. Miss Woodford, đây là Bronson.”

Bronson cúi chào. “Xin chào, thưa cô? MR. Renfrew, thưa ngài, mời vào, mời vào. Tôi sẽ báo cho Lady Helen biết.” Bronson bật tách ngón tay và một người hầu tiến đến để cầm lấy các áo khoác và mũ nón của họ, trong khi Bronson nhanh chóng hướng xuống hành lang.

Maddy không có nhiều kinh nghiệm với các quản gia, nhưng những người mà cô từng gặp có vẻ như chỉ lướt đi. Còn Bronson thì đi như hành quân với bước chân nhanh, lưng thẳng cứng.

“Nhiều nhân viên của Harry đã từng chiến đấu với cậu ấy và Gabe trong chiến tranh,” Nash giải thích, nhận thấy biểu hiện của cô. “Bronson là một trung sĩ, trợ lý cho sĩ quan quân nhu, và ở một mức độ nào đó là một huyền thoại, anh nghe nói thế. Có thể tổ chức hoặc đạt được bất cứ thứ gì. Tuy nhiên, trong thời bình, vết sẹo biến dạng đó của anh ta làm người ta thấy không thoải mái, và anh ta không thể xin được việc làm. Ethan Delaney, một cộng sự của Harry, đã tình cờ gặp được anh ta, đang đói lả ở khu bến tàu, và đã đưa anh ta về nhà.”

“Thật tử tế,” cô thì thầm, không thật sự tập trung lắm.

Anh liếc nhìn cô và cười toe. “Đừng trông quá căng thẳng thế; Nell không ăn thịt em đâu mà lo.”

“Em không có căng thẳng,” cô nói dối.

Một cánh cửa mở ra và những tiếng cười đàn ông vang ra ngoài. Dường như Lady Helen đang có khách. Nhiều người lạ hơn, và không nghi ngờ là tất cả họ đều mặc đẹp nhất. Maddy nuốt khan và hắt cằm cô lên.

Một người phụ nữ nhỏ nhắn đi vội về phía họ. “Nash, thật là một bất ngờ thú vị. Chúng tôi đã không mong chờ anh cho đến ít nhất tuần tới.”

Tuần tới? Maddy bắn cho Nash một cái nhìn, nhưng anh đang ôm Lady Helen và hôn má cô. “Nell, thân yêu của tôi, cô trông dễ thương hơn bao giờ hết. Đến đây, để tôi giới thiệu với mọi người.”

Lady Helen là một phụ nữ nhỏ người, khuôn mặt thanh mảnh với tóc màu nâu nhạt, mặc đồ đơn giản, và đôi mắt đẹp. Ở cái nhìn đầu tiên, Maddy chỉ nghĩ đơn giản thế, nhưng khi cô ấy mỉm cười, có một sự ấm áp hân lên trong biểu hiện của cô và làm bạn quên mất vẻ ngoài của cô.

“Thật là một bất ngờ dễ thương - tôi luôn thích những vị khách bất ngờ.”

“Bất ngờ?” Maddy lặp lại. Cô cho Nash một cái nhìn gay gắt.

Nash thực hiện một cử chỉ bất lực. “Thư từ thường hay bị lạc...” Mắt anh nhấp nháy.

Bị lạc á, chân tôi nè, Maddy nghĩ. Anh lôi cô ra khỏi nhà mình chỉ với một thông báo ngắn cùn, rồi đùng tùm 6 vị khách không mong đợi đến nhà em dâu - 7 nếu tính cả Lizzie. Đàn ông! Tất thấy đều quá thiếu suy nghĩ!

“Lady Helen, tôi thành thật xin lỗi vì đã đến mà không báo trước. Tôi-”

“Không sao. Tôi vui vì được gặp chị, Miss Woodford. Bất cứ người bạn nào của Nash cũng đều được chào đón ở đây. Chị vừa đến đúng lúc ăn tối-”

“Cám ơn cô, nhưng nếu cô có khách, tôi không muốn xen vào.” Đặc biệt khi không trông có vẻ mệt mỏi do đi đường và trong một bộ váy tồi tàn.

“Không phải khách, chỉ là chồng tôi, và cộng sự của anh ấy, Ethan Delaney, và người bạn của chúng tôi, Luke, huân tước Ripton, đang đến thăm. Tất cả họ đều đã từng trong quân ngũ cùng nhau và thân thiết nhau như anh em - và ở đây bây giờ là Nash - vì vậy nếu chị không giúp tôi, tôi sẽ là người phụ nữ duy nhất ở bàn ăn đây.” Cô mỉm cười về tình nghịch với Maddy. “Không phải là tôi đang phàn nàn gì, đừng nghĩ thế nhé. Phụ nữ nào mà lại không muốn ăn tối với bốn người đàn ông đẹp trai nhất nước Anh chứ?”

“Bốn?” Nash xen vào với một nụ cười toe toét. “Không nếu Ethan là một trong số bốn đó.”

“Ethan có thể không đẹp trai theo lối thông thường, nhưng với nhiều phụ nữ, vẻ xù xì, thô kệch của anh ấy thì trông rất hấp dẫn đấy,” Lady Helen nói về anh ta với vẻ cao thượng. “Là đàn ông, anh không thấy đâu.”

“Tôi chắc chắn là không rồi. Một quái vật xấu xí to xác, đó là cái mô tả về Ethan. Vậy không phải là Tibby đã bỏ rơi anh ta, nếu không thì cô đâu có được một mình với những gã đẹp trai chúng tôi?”

“Không, cô ấy không thể tham gia với chúng ta tối nay. Patrick bé bỏng tội nghiệp bị đau bụng và dĩ nhiên cô ấy phải ở nhà với cậu bé.”

Lady Helen xoay người và cho người quản gia vài hướng dẫn nhanh.

“Tibby là bà Delaney,” Nash giải thích. “Patrick là con trai còn nhỏ của cô ấy.”

“Sáu tháng tuổi và là một cậu bé đẹp,” Lady Helen nói khi nghe lóm được. “Chị sẽ gặp cậu bé và Torie bé nhỏ của tôi vào ngày mai.” Cô mỉm cười với bọn trẻ. “Giờ thì, những đứa trẻ dễ thương này là ai vậy? Nash, giới thiệu chúng tôi đi, nếu anh không phiền.”

Jane và Susan làm một cái nhún gối chào dễ thương. Maddy cảm thấy rất tự hào về chúng. Sau đó Lucy cũng cố nhún gối, nhưng bị vấp, và gần như ngã lộn nhào. Trước khi Maddy có thể di chuyển, Nash lặng lẽ bắt lấy cô bé và giúp cô bé đứng dậy với tiếng xuyết xoa khe khẽ. Maddy thấy Lady Helen đang quan sát anh với vẻ suy nghĩ. Cô ấy liếc nhìn Maddy, một cái nhìn có tính chất suy đoán trong mắt cô, nhưng không nói gì.

Khi John và Henry cúi đầu chào, cô nhận xét khi thấy vẻ ửng hồng trên má chúng. “Các em đã ở ngoài trời lạnh à, các cậu bé?”

Henry thốt ra hào hứng, “Vâng ạ, bọn em ngồi với chú đánh xe suốt đường đi, và đã giúp đánh xe đẩy ạ. Ông ấy đã để bọn em giữ dây cương và mọi thứ.”

“Em nói thật chứ?” cô nói về ẩm áp. “Đó là một điều rất thú vị để làm, đúng không nào? Chị nhớ khi chị lần đầu tiên học cách xử lý các dây cương, chị còn nhỏ hơn các em nữa đấy.”

“Chị ạ, thưa bà?” Jane nói trong ngạc nhiên.

Lady Helen bật cười. “Ừ, chị lúc ấy lạnh chanh khủng khiếp và hoàn toàn điên lên với mấy con ngựa.” Cô nháy mắt. “Giờ chị vẫn còn. Mấy em có thích chó không? Chị hy vọng các em thích vì chị có thể nghe một con đang chạy tới đây đây.”

Tiếng lộp cộp của móng vuốt vang lên trên sàn gỗ được đánh bóng láng và một cô chó giống Springer Spaniel dễ thương có đốm nâu trắng đang phi đến, vẫy đuôi và xoắn mình vui vẻ khi nhìn thấy các vị khách.

“Đây là con chó của chị, Freckles,” Lady Helen nói với chúng. “Chị hy vọng các em sẽ là những người bạn tuyệt vời.”

Bọn trẻ xúm xít quanh con chó, để nó đánh hơi lên người chúng, vỗ nhẹ lên nó, và kết bạn với nhau.

“Chúng luôn muốn có một con chó,” Maddy nói với Lady Helen. “Nhưng chúng tôi không bao giờ có đủ khả năng để nuôi một con.” Cô sẽ không giả vờ bất cứ gì khác hơn là chính mình.

Lady Helen chạm vào cánh tay Maddy về thông cảm. “Ồ, chị thân yêu, tôi hiểu mà. Vào lúc đó khi mà tất cả những gì tôi có trên thế giới này là con Freckles và nó là nguồn an ủi.”

Maddy nhìn cô ngạc nhiên. Tất cả những gì cô có trên thế giới này? Nhưng Nash nói ngôi nhà này là thuộc về gia đình cô đã hàng thế hệ.

Lady Helen tiếp tục. “Để tôi đưa chị đến phòng chị nhé. Nash sẽ có căn phòng ngủ thường khi của anh ấy, nhưng tôi nghĩ chúng ta sẽ để cô gần với bọn trẻ, đúng chứ? Chị sẽ không phiền thêm một đợt thang nữa chứ? Bọn chúng chắc sẽ có chút lo lắng ở một chỗ mới, tôi chắc thế, và chắc chị cũng muốn để mắt đến chúng.”

Maddy gật đầu. “Thật tốt quá, cảm ơn cô. Bọn trẻ đã quen ở chung một cái giường...”

“Dĩ nhiên, thế sẽ ấm cúng hơn nhiều.” Cô quay qua một người phụ nữ tóc xám trông như một người mẹ đứng khá lặng lẽ ở đằng sau. “Aggie, bà đưa bọn trẻ đến nhà trẻ và giúp chúng rửa tay và mặt nhé? Tôi nghĩ một bữa tối sớm phải được đảm bảo, vậy bữa tối sẽ trên các khay ở trên lầu và sau đó đi ngủ nhé?” Cô liếc nhìn Maddy để xác nhận và thêm vào, “Aggie - bà Deane - là bảo mẫu cũ của tôi vì thế bọn trẻ sẽ không thể tốt hơn trong tay bà ấy.”

Maddy gật đầu. “Vây là tốt quá rồi, cảm ơn cô. Đi với bà Deane đi, các em, và chị sẽ lên sau, như thường lệ.”

“Freckles có thể đi với bọn em không ạ, làm ơn?” Lucy hỏi. Cô bé vòng tay mình quanh cổ con chó, ôm nó. Freckles quẫy mạnh đuôi mình, có vẻ như nó không biết mình bị ôm.”

Lady Helen bật cười. “Tất nhiên. Freckles đi khắp nơi.”

Bọn trẻ đi với Aggie Deane và Freckles.

Lady Helen móc cánh tay mình qua tay Maddy. “Nào, Miss Woodford - và Lizzie, đúng chứ?” Cô mỉm cười với Lizzie, người đang lùi lại về bên lên. “Tôi sẽ gọi người giúp việc của riêng tôi, Cooper, đến đưa cô đi xung quanh, Lizzie, sau đó cô và bà chủ của mình sẽ có thời gian để tắm rửa gọn gàng sau chuyến hành trình. Miss Woodford, chị không phiền với lời của tôi về chuyện cân bằng ở bữa tối chứ. Nếu chị quá mệt để tham gia cùng chúng tôi, chị cũng sẽ rất được hoan nghênh để dùng bữa tối trên một cái khay trong phòng mình, hoặc với bọn trẻ nếu chị thích.”

Trong một lúc nhất gan, Maddy nghĩ về chuyện ăn với bọn trẻ. Cảm giác đó đang lôi kéo cô, nhưng cô thật sự không nên thoái thác lúc này.

“Cô ấy sẽ ăn tối với chúng ta,” Nash nói trước khi Maddy có thể trả lời. “Tôi có lẽ đã nên nói chuyện này từ lúc bắt đầu mới phải - Miss Woodford là hôn thê của tôi.”

“Hôn thê?” Lady Helen há hốc miệng.

Nash nhe răng toe toét. “Chúng tôi sẽ kết hôn vào thứ sáu tuần tới ở nhà thờ giáo xứ của Maddy.”

“Nash, anh thật là, sao không nói ngay từ đầu chứ hả? Làm tôi đối xử với cô gái đáng thương này như một người lạ.”

“Nhưng tôi đúng là một người l-”

“Không hề, chị sẽ là chị dâu tôi.” Lady Helen ôm cô. “Xin chúc mừng nhé, Miss Woodford - tên đầu của chị là gì thế? Tôi không thể gọi chị là Miss Woodford nếu chị sẽ là chị dâu của tôi. Và chị phải gọi tôi là Nell đấy.Ồ, tôi rất hài lòng. Tôi đã thích chị ngay từ lúc chúng ta mới gặp đấy.”

Maddy chớp mắt và ôm cô trả lại, một chút choáng ngợp bởi vẻ ấm áp của sự chào đón của cô ấy. Và vô cùng nhẹ nhõm. Cô cũng thích Lady Helen - Nell - từ đầu.

“Tôi là Maddy, gọi tắt của Madeleine.”

“Ồ, cái tên khá đẹp đấy. Tôi rất vui vì đã kết hôn với một người đàn ông có nhiều anh em, vì tôi lớn lên như là con một và tôi luôn luôn mong mỗi có chị em. Tôi cũng sẽ cưới ông xã Harry của tôi nếu anh ấy là một đứa trẻ mồ côi đơn độc, tất nhiên, nhưng thật là tốt vì đã trở thành một phần của một gia đình lớn.”

Nash cười khùng khục. “Lạy Chúa, Nell, nếu cô nghĩ chúng tôi là một gia đình-”

“Chúng ta đang trở thành một,” Nell nói nhẹ nhàng. “Những rạn nứt sẽ được hàn gắn. Tất cả những gì chúng ta cần bây giờ là anh và Marcus sẽ lập gia đình và-”

“Tốt hơn là tìm cho Luke một người vợ. Cô sẽ không có may mắn với Marcus đâu.” Nash cau mày.

“Thì chúng tôi cũng đang đây, nhưng Luke là người...khó nắm bắt.” Cô giải thích với Maddy, “Luke là người đẹp trai nhất trong số họ - cậu ta có một khuôn mặt của một thiên thần sa ngã, cô sẽ thấy. Phụ nữ lũ lượt rơi rụng dưới chân anh ta, nhưng liệu anh ta sẽ cho ít nhất một khuyến khích nào với bất cứ ai? Mẹ và các chị em anh ta gần như là tuyệt vọng, vì anh là con trai độc nhất, và gần đây còn có ý là không quan tâm đến hôn nhân.” Cô liếc nhìn Nash và thêm vào trong một giọng hạ thấp, “Và không có nghĩa là anh ta không quan tâm đến phụ nữ, tôi moi được điều này từ Harry đấy.”

Cô hít một hơi sâu và mỉm cười với Nash. “Tôi cũng từng nghĩ là anh sẽ không bao giờ kết hôn, và giờ anh đã đính ước với cô gái xinh đẹp này, vậy là vẫn còn hy vọng với Luke và Marcus nhỉ. Tuy vậy, tôi cũng đã từ bỏ mai mối rồi - Luke nói với Harry rằng đây là một trong số vài nơi còn lại bảo đảm anh ta có thể thư giãn mà không bị chúng tôi ném vào đầu anh một phụ nữ trẻ phù hợp nào đó, cậu bé tội nghiệp, vì vậy tôi sẽ để cậu ta yên. Giờ thì, tốt hơn là tôi nên dừng chuyện nói xấu lại và cho chị có thời gian để sẵn sàng, bữa tối sẽ được phục vụ trong nửa giờ nữa.”

Ánh sáng đèn nền là tốt cho phụ nữ và những bộ váy áo đã bị phai màu, Maddy tự nhủ khi cầm lấy cái cuối cùng, liếc nhìn bình phẩm trong gương. Cô không chắc họ có mặc lễ phục cho bữa tối hay không, nhưng cô sẽ mặc cái áo đẹp nhất của mình, bất kể có hay không. Nếu không thì nó cũng phù hợp. “Ít nhất thì tóc cũng đẹp, cảm ơn cô, Lizzie.”

Có tiếng gõ cửa. Lizzie đi trả lời, và sau một trao đổi im lặng, đã quay lại với một khăn choàng xếp nếp trên tay cô. “Người hầu của Lady Helen mang cái này đến cho cô, Miss Maddy. Cô ấy nói có thể sẽ lạnh trong nhà này, nhưng ồ, mình chưa từng nhìn thấy bất cứ gì đẹp như thế này trong đời mình. Mình nghĩ nó có lẽ là lụa hoặc cái gì đó giống vậy.”

Cái khăn choàng khá tinh tế, mềm mại, vải màu kem với biên rộng được thêu chỉ lụa màu đỏ, xanh dương và xanh lá cây. “Đó là một cái khăn len casomia,” Maddy vừa nói vừa xem xét nó. “Nó đáng giá một gia tài đấy.” Mama từng có một cái giống vậy. Nhưng Maddy đã bán nó từ lâu rồi.

Lizzie quần cái khăn xung quanh vai Maddy. Nó rũ những nếp gấp mềm mại quanh cô, dài gần tới đầu gối. Được bọc trong cái vỏ ngoài đẹp, sang trọng thế này thì cái áo bị bạc màu của cô sẽ không bị quá chú ý. Và Maddy sẽ không cảm thấy quá giống tên ăn mày tại một bữa tiệc.

Có lẽ Lady Helen đã hiểu như thế nào nếu không có gì.

Nash đến để hộ tống cô xuống cầu thang. Mắt anh chạy khắp người cô và ầm ập với sự phê duyệt. “Em trông đẹp lắm,” anh nói nhẹ nhàng. “Như một ngọn nến đang cháy sáng.”

Cô cảm thấy mình đỏ mặt. Anh chưa bao giờ nói bất cứ gì giống thế này với cô trước đây. Anh cũng trông rất đẹp như chính anh đã thế, và cũng đã thay đồ, nhưng...“Sao anh lại mặc trang phục cưới ngựa vậy? Đó là tục lệ ở đây sao?”

Anh bật cười. “Không, nhưng đêm nay thì thoải mái.”

“Vậy em có trông quá chải chuốt không?”

“Không chút nào.”

“Vậy sao anh thay đồ mặc cưới ngựa vậy?”

“Bởi vì anh sẽ rời đi sau bữa tối để tham gia với Marcus.”

Cô dừng lại ở lưng chừng cầu thang và nhìn anh chăm chăm. “Ý anh là anh sẽ cưỡi ngựa trở lại nhà em tối nay à?”

“Đúng vậy. Thôi nào, họ đã dọn sẵn bữa tối chờ chúng ta nửa giờ rồi đấy.” Anh kéo mạnh cô một cách dịu dàng.

Cô rút tay mình ra khỏi tay anh. “Anh đã mang em đến đây với một nhà đầy những người lạ - trong vội vã và đã vờ là chúng ta được mong đợi, và giờ em có thể thêm vào - anh sẽ lại bỏ rơi em?”

Anh cau mày. “Anh không thể bỏ mặc Marcus ở đó một mình, đúng không? Em không muốn bắt tên Bloody Abbot à?”

“Dĩ nhiên em muốn.” Cô hít lấy vài hơi thở, cố gắng sắp xếp ý nghĩ của mình. “Đó là sự thiếu tham khảo ý kiến, em không vui vì điều đó. Như là bị lừa vậy,” cô nói với anh. “Bloody Abbot là vấn đề của em, nhưng anh đã không cho phép em có tiếng nói trong chuyện này.”

“Nhưng anh chỉ đang cố gắng để bảo vệ.”

“Em biết chứ, và em biết là mình phải biết ơn, nhưng em không cảm thấy biết ơn. Phải, em có một chút,” cô thừa nhận. “Nhưng em có lý do để giải quyết với hắn, và em ghét bị làm cho cảm thấy mình dư thừa và vô dụng. Và em cũng không muốn bị bỏ rơi ở đây trong một nơi mà em không biết ai cả - và, vâng, Lady Helen thì đủ tử tế hơn và em chắc là em trai anh và các bạn chú ấy cũng sẽ chào đón, nhưng đó không phải là vấn đề.”

Trên thực tế, cô không chắc lắm việc chào đón của em trai anh. Người anh trước của Nash đã tỏ sự không phê duyệt của anh với cô còn hơn cả rõ ràng. Không nghi ngờ phần còn lại của gia đình Nash cũng sẽ đồng ý với ngài bá tước, rằng Nash đang làm một cuộc hôn nhân không cân xứng. Cô sẽ cố hết sức mình để chứng tỏ họ sai, nhưng vào lúc này, cô thích được đối mặt với Bloody Abbot bằng tay không hơn là trải qua một tuần đơn độc với gia đình và bạn bè anh.

“Em không phải là một - một món hàng để bị đưa đi khắp nước tùy ý thích của anh và vút xuống trước bậc cửa nhà người. Em có ý kiến và suy nghĩ của mình, và đây là chuyện của em, vì vậy em cần được lắng nghe, Nash, anh có hiểu không vậy?”

“Anh đang nghe,” anh nói về cứng nhắc.

Cô thở dài. Anh đang khó chịu. “Vấn đề là,” cô giải thích trong một giọng nhẹ nhàng hơn, “Em không giống những cô gái trẻ, cần được che chở, để bảo mà cô của anh đã tìm cho anh, em không quen với việc có một người đàn ông tiếp nhận và đưa ra những quyết định cho em. Papa đã để em và Mama ở lại Pháp với Grand-mère khi em mới lên chín, và ông ấy đã không nhắc đến em cho đến khi em mười chín. Suốt thời gian đó em sống với Grand-mère, và bà ấy đã...không luôn luôn có thể nắm bắt được thế giới đã thay đổi thế nào, vì vậy em gần như là tự mình quyết định. Sau đó, không lâu sau khi em trở lại Anh, Papa bị tai nạn, và cũng chỉ có mình em chăm sóc ông và lũ trẻ. Vì vậy em đã quen với việc tự quyết định cho mình, và không có những điều quyết định thay cho em.”

“Hầu hết phụ nữ thích vậy.”

“Em sẽ thích nhiều như là anh nếu em quyết định cái gì là tốt nhất cho anh suốt mọi thời gian.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu, mắt anh không thể đọc được. “Có phải em đã thay đổi ý định đối với cuộc hôn nhân này?”

Maddy cắn môi và quay mặt đi. Ồ, lạy Chúa, có phải anh đang hỏi để được phóng thích khỏi lời hứa đó? Có phải bây giờ anh đã biết được phụ nữ ồn ào, thích tranh cãi như cô đã là thế nào rồi không? “Không.”

Anh thở ra trong vội vàng, như thể anh đang nén lại. “Tốt.” Anh nắm lấy cánh tay cô lần nữa. “Giờ được rồi, buổi tối sẽ bị nguội mất.”

Anh đã không thừa nhận, nhưng Maddy cũng đã nắm lấy cánh tay anh và tiếp tục xuống lầu. Cô thích hơn để hoàn thành tranh luận nhưng cô không muốn làm mọi người phải chờ. Để sau vậy.

Anh sẽ học cách lắng nghe cô, cô xác định như thế.

Ba người đàn ông đứng lên khi cô vào phòng ăn trên cánh tay Nash. Họ gần như lấy hết hơi thở của cô. Như Lady Helen đã nói, tất cả đều hấp dẫn một cách khác thường.

Cô nhận ra từng người, thậm chí trước cả khi Nash giới thiệu họ: gia đình Renfrew rất giống nhau. Harry trông xù xì răn rỏi - vì những năm như một quân nhân - cô đoán thế. Tóc anh nhiều cùng màu với Nash, nhưng mắt anh sáng hơn, màu xám, giống Marcus, và trông lạnh lùng như Marcus.

Anh liếc nhìn vợ. A, sự lạnh lùng trở nên yếu đi sau đó, Maddy thấy, khi họ trao đổi một cái nhìn nhanh. Anh ấy yêu cô.

Harry tiến về phía trước và cúi đầu trên bàn tay cô. Anh lẩm bẩm lời chào nhưng không nói gì khác. Đang dè dặt phán đoán? Hay chỉ là tính ít nói như Nash từng đề cập đến?

Kể đến là Hầu tước Ripton. Nếu như có một người đàn ông có thể được gọi là xinh đẹp, thì đó là anh, cô nghĩ. Một thiên thần b, với đầy xuống trần đôi mắt đen nhiều suy nghĩ, xương gò má được đúc bởi một nhà điêu khắc bậc thầy, và mái tóc dày, đen không gọn gàng.

Cô không khó khăn để tưởng tượng phụ nữ theo anh như thế nào...Có lẽ anh đơn giản là nhiều quá không biết chọn ai.

Ethan Delaney hôn tay cô với một tiếng kêu. Như một võ sĩ nhà nghề, cao, khuôn ngực rộng sâu, anh không thể được gọi là đẹp trai với khuôn mặt bị sẹo và bị méo mó, mũi cong, và một cái tai trông như bị...nhai? Nhưng khi anh mỉm cười với cô, cái sẹo trông giảm hẳn đi trên khuôn mặt rám nắng của anh, và chào đón cô trong một giọng Ai-len mềm mại, cô ngay lập tức cảm thấy sự hấp dẫn mà Lady Helen đã đề cập. Một người đàn ông của những phụ nữ. Cô tự hỏi vợ anh trông như thế nào nhỉ.

Các cuộc đàm thoại có chiều hướng chung chung về ngựa là chủ yếu, và trao đổi tin tức. Ngoài việc trả lời vài câu hỏi lịch sự trực tiếp về cô, Maddy không nói nhiều.

Cô rất thích thú xem Nash với em trai của mình. Nét tương đồng của gia đình thì đã rất rõ ràng rồi, nhưng Harry trông khuôn người răn rỏi hơn Nash và hình thái đôi vai trông ngắn và rộng hơn. Nash cao hơn, tay chân có vẻ dài hơn và thanh lịch, và trong mắt cô, anh đẹp trai nhất trong số ba anh em cô đã gặp.

Đó là một bữa ăn thân mật thịnh soạn theo phong cách đồng quê; sau món súp là đến món bít tết kèm bầu dục, đùi lợn nướng, khoai tây kem, và nấm.

Maddy đã không thấy nhiều thức ăn trên bàn như vậy trong nhiều năm qua.

“VẬY, Nash, anh bị mất hành lý à?” Luke hỏi.

Nash nhìn lên từ chiếc bánh, anh cũng đang thích thú nhiều như Maddy. “Không, tôi đã gửi nó đến với Phelps trước khi tôi rời Bath cách đây gần hai tuần trước. Sao?”

Luke nhướn chân mày. “Đồ cưới ngựa? Tại bữa tối? Không giống anh chút nào.”

Nash liếc nhìn Maddy trước khi anh trả lời. “Tôi tính cưới ngựa trở lại nhà của Maddy tối nay.”

“LẠY CHÚA, tại sao?”

Nash giải thích vấn đề Maddy đang phải đối phó với người đàn ông ăn mặc như Bloody Abbot. “Cách đây hai hôm, hắn đã phá hoại vườn của cô ấy và đốt tất cả các tổ ong. Marcus hiện đang ở đó, với một người giữ ngựa, sẵn sàng để mai phục tên du côn đó nếu hắn trở lại.”

Harry cười hăng hắc. “Marcus? Ẩn trong một ngôi nhà tranh? Tôi ước gì mình có thể thấy điều đó.”

“Sao anh làm được hay vậy?” Luke hỏi.

Nash cười châm biếm. “Tôi, ờ, tôi đã ”dụ” anh ấy vào đấy.”

Những người khác đều bật cười. “Dụ anh ấy hả? Cường bức thì đúng hơn, tôi đặt cược đó,” Harry nói.

Ethan lắc đầu. “Tôi đã nói trước đây rồi, phần Ai-len của chàng trai này đây không thể nào giải thích nổi đâu. Cậu ta có thể nói chuyện với bất kỳ ai về bất cứ điều gì.”

Nash liếc nhìn Maddy với một nụ cười thăm nào. “Không hẳn đâu. Dù sao thì tôi cũng đã đổi ý rồi, tôi sẽ không đi nữa. Marcus sẽ tự xoay sở một mình vậy.”

Anh ấy sẽ không đi nữa? Cuối cùng anh cũng đã chịu nghe cô ư? Maddy bị sốc. Cô đã trải qua một nửa buổi tối âm thầm sắp xếp lý lẽ để thuyết phục anh. Cô bắt gặp ánh mắt anh, anh nháy mắt, và một bong bóng nhỏ của hạnh phúc bay lên trong cô.

Anh đã lắng nghe. Anh đã quan tâm tới ý kiến của cô.

“Phải, dĩ nhiên rồi, anh sẽ không đi,” Lady Helen lên tiếng. “Anh không thể bỏ lại Miss Woodford như thế này và cười ngửa phiêu lưu tiếp.”

Trước sự ngạc nhiên của Maddy, những người đàn ông khác đồng ý. “Tôi cũng muốn đi ngay lập tức,” Ethan thừa nhận, “nhưng bé Patrick đang quấy với cơn đau bụng, tôi sẽ không để Tibby ở lại được.”

“Đừng nhìn tôi,” là tất cả những gì Harry nói, nhưng cái nhìn anh cho Nell hầu như tước mất hơi thở của Maddy. Đôi mắt xám đó lúc đầu cô đã nghĩ là quá lạnh và khó mà biểu lộ tình yêu và niềm hạnh diện. Nell đang ẩn giấu một nụ cười nhưng khuôn mặt cô sáng rực lên, cũng với niềm hạnh diện bí mật và đột nhiên Maddy biết điều mà họ đã không đang nói - Nell đang có thai. Đó là lý do Harry sẽ không rời khỏi cô ấy.

“Được rồi, tôi rảnh để đi, và tôi sẽ không phiền một chút nào để phiêu lưu,” Luke tuyên bố. “Cuộc đời tại một thời điểm nào đó cũng có những lúc buồn tẻ, thăm thương, và giờ là lúc đó đây, vì tất cả các đồng chí đều đã trở thành những người đàn ông của gia đình hết cả rồi. Chỉ đường cho tôi đi, tôi sẽ rất vui vẻ mà tham gia cùng với Marcus bắt giữ nhân vật phản diện này cho Miss Woodford.”

“Tuyệt,” Nash nói. “Cám ơn cậu, Luke, rất cảm kích đấy.”

Buổi tối kết thúc ngay sau đó khi Nash và Harry đi ra tiễn Luke lên đường, Ethan trở về với Tibby và đứa nhỏ, còn Maddy và Nell thì lên lầu kiểm tra bọn trẻ.

“Torie ngủ nhiều giờ rồi,” Nell nói với Maddy khi họ gần tới nhà trẻ. “Tuy nhiên, tôi luôn kiểm tra cô bé trước khi đi ngủ. Chị có muốn vào và gặp bé không?”

Maddy gật đầu. Khu vực nhà trẻ chiếm gần như một nửa tầng trên của căn nhà và là một căn phòng lớn, với một số phòng nhỏ hơn, có lẽ đó là những phòng ngủ. Rõ ràng là có một giai đoạn căn nhà này đã được lấp đầy với trẻ con. Giống như nhiều căn phòng trong nhà này, nó được lau dọn và chăm sóc tốt không một vết dơ, nhưng cũng bị mòn sần và hư hỏng khá nhiều. “Chúng tôi đang sửa chữa từ từ căn nhà này,” Nell giải thích. “Nhưng chúng tôi cũng đang rất bận rộn với mấy con ngựa.”

“Chỗ này là một nơi tuyệt vời,” Maddy quả quyết với cô. “Bọn trẻ sẽ thích nó.” Và chúng đã thích, cô biết. Có những kệ sách, trò chơi, và một ngôi nhà búp bê cũ, một con ngựa bập bênh, thậm chí còn có cả một chiếc đàn dương cầm cũ nhiều trầy xước - mọi thứ đều làm vui thích cho một đứa trẻ. Sàn nhà gỗ được đánh bóng loáng, rải rác với các tấm thảm Thổ Nhĩ Kỳ cũ. Dọc theo một bên là hàng tá cửa sổ và một ghế dài, đệm bọc bông mềm màu đỏ thẫm đã bị nhạt màu.

“Vào những ngày mưa, tôi thường thích nằm cuộn tròn ở đây và đọc sách,” Nell nói, nhận thấy cái nhìn của cô.

Căn phòng nơi Torie ngủ trong cũi của cô bé, thì ngược lại, được dán giấy tường màu vàng và màu trắng tươi sáng, với mọi thứ đều mới tinh.

“Harry đã tự mình làm tất cả,” Nell nói với một nụ cười nhỏ. “Với chính mình, anh ấy có thể vui vẻ ngủ trong một cái chuồng, nhưng đối với Torie, anh ấy rất kỹ lưỡng.”

Maddy mỉm cười và ôm chặt tay mình. Cô nhận thấy tại bữa tối, một Harry Morant không cởi mở nhưng lại có vẻ rất đặc biệt thoải mái và hạnh phúc với vợ. Tình yêu giữa hai người họ gần như có thể sờ thấy được.

Nash sẽ có bao giờ cảm thấy như vậy về cô không? Cô khát khao sẽ được như thế.

Nhưng không phải cứ muốn là được...

Một bảo mẫu đang ngủ trên một cái giường trong góc phòng giặt mình ngồi dậy. “Là tôi, Mary,” Nell thì thầm, và cô gái nằm xuống lại.

Họ nhón chân đến giường cũi của em bé và nhìn xuống. Torie nằm nghiêng, cuộn người như một con sâu bướm xinh xắn bé nhỏ. Trong ánh nền của Nell, Maddy nhìn thấy những lọn tóc nâu lòa xòa, đường cong dễ thương của má bé, một đoạn cong của hàng mi dài, và ngón cái bé tí đang ngậm trong chiếc miệng nhỏ xíu như nụ hồng.

“Cô bé thật xinh đẹp,” cô thì thầm.

Nell gật đầu. “Con yêu của mẹ.” Cô chớp mắt dữ dội và Maddy nhận thấy bà chủ nhà đang rơi nước mắt.

“Ồ, ngớ ngẩn thật, xin thứ lỗi,” Nell lẩm bẩm. “Tự đừng không có gì lại chảy nước mắt. Tôi chỉ...dạo này hay có nhiều cảm xúc không lý do.”

Maddy nhẹ nhàng chạm vào tay cô. “Mẹ tôi cũng thế này khi bà ấy có thai.”

Nell nhìn cô chăm chăm và sau đó nở một nụ cười sững nước mắt. “Chỉ mới thôi. Chúng tôi chưa nói cho ai biết cả.”

Maddy trấn an cô ấy cô sẽ không nói gì. Cô chúc Nell ngủ ngon và đi đến chỗ các em mình.

Henry và John, cũng đã mệt mỏi sau những phần khích của chuyến đi xe ngựa, gần như ngủ ngay sau khi Maddy hôn chúc chúng ngủ ngon. Cô nhón gót đi vào phòng mấy đứa em gái và nhìn thấy Lucy cũng đã trăn mí mắt, rồi sau đó cô bé cũng ngủ say sau vài phút. Tuy nhiên, Jane và Susan, vẫn còn nhiều tỉnh táo.

“Chị Maddy,” Jane hỏi cô, “khi chị kết hôn với Mr. Renfrew thì chúng em sẽ sống ở đâu ạ?”

“Với cả hai anh chị rồi, tất nhiên,” cô bảo đảm với chúng, và nhìn thấy vẻ căng thẳng lo lắng của các cô bé đã giảm xuống. “Ngốc quá, dĩ nhiên chị sẽ không rời bỏ các em. Chúng ta là một gia đình và chúng ta sẽ luôn bên nhau, dù gì đi nữa.”

Cô ôm Jane. Trong số các em, Jane là đứa cảm thấy sâu sắc nhất bất kỳ sự thay đổi nào trong cuộc sống của họ. Đó cũng là lẽ tự nhiên; cô bé đã có những kỷ ức mạnh nhất về sự mất mát của cả cha lẫn mẹ. “Các em sẽ không mất ai từ gia đình ta, các em yêu quý của chị, mà các em sẽ còn có thêm vào.”

“Như chúng em đã có thêm chị phải không ạ?” Jane nói.

“Đúng rồi, và chị cũng có thêm các em,” cô nói, ôm cả hai. “Và giờ Mr. Renfrew sẽ gia nhập vào gia đình ta. Các em sẽ vẫn hạnh phúc vì điều này chứ?” Các cô bé đảm bảo với cô điều đó.

“Nhưng chúng ta sẽ sống ở đâu ạ?” Jane hỏi. “Có phải chúng ta sẽ đi đến Nga, với Mr. Renfrew không ạ?”

“Ừm, dĩ nhiên rồi. Một gia đình thì phải ở cùng với nhau, nhớ không? Và vì Mr. Renfrew làm việc ở Nga, vậy thì chúng ta cũng sẽ đến Nga.”

“Chúng ta cũng sẽ thấy gấu và cưỡi xe trượt tuyết trên hồ băng, và săn bắt những con sói khát máu nữa đúng không ạ?” Susan nói, mắt cô bé mở to lên.

“Chị không biết, nhưng chị chắc đó sẽ là một chuyến phiêu lưu tuyệt vời,” Maddy bảo cô bé. Cô cũng bị phần khích bởi viễn cảnh đó.

“Chúng ta sẽ đi Nga, chúng ta sẽ đi Nga, hi-ho derry-o, chúng ta sẽ đi Nga,” Jane hát.

Maddy bật cười và ôm chặt cô bé. “Nào, giờ đi ngủ đi và mơ về người Cô-dắc với những mái vòm tháp hình củ hành nhé...”

“Và cưỡi xe trượt tuyết được kéo bởi những chú ngựa có chuông trên yên nữa ạ...” Jane thì thầm.

“Và những phụ nữ mặc hàng tá hàng tá các váy lót nữa ạ...” Susan nhắm mắt.

21. Chương 20

Maddy khẽ đóng cửa phòng trở lại, quay người, và gần như đánh rơi cây nến đang cầm vì một bóng người mờ mờ đột ngột hiện ra. “Ồi trời ơi, là anh,” cô thở hỗn hển. “Anh làm em hết hồn.”

“Xin lỗi, anh chỉ đến để kiểm tra xem tất cả bọn trẻ đều đã ổn chưa,” Nash nói lặng lẽ. “Nhà lạ và mọi thứ đều xa lạ.”

“Chúng đã ngủ cả rồi.” Cô cảm động vì sự quan tâm của anh.

“Tốt, vậy còn em?” Ánh sáng từ ngọn nến hắt những cái bóng đung đưa của hai ly rượu từ những ngón tay anh. Trong bàn tay khác, anh cầm một bình pha lê chứa một ít chất lỏng. “Anh nghĩ có thể em thích một ít trước khi đi ngủ. Một ly Maderia ngon nhất của Harry, để giúp em ngủ ngon.”

Maddy đã quá mệt nên không cần gì hơn để làm mình ngủ ngon, nhưng cô sẽ không bỏ qua cơ hội một mình với Nash. Ngoài ra, cô còn rất nhiều điều muốn hỏi. “Maderia? Cũng được.” Cô nhìn xung quanh. “Vậy chúng ta sẽ uống nó ở đâu?”

“Ở đây, trên cầu thang này? Hoặc chúng ta có thể trở lại phòng khách ở tầng dưới.”

“Em luôn nghĩ cầu thang là một nơi ấm cúng để ngồi và nói chuyện,” cô nói và bắt được một tia lấp lánh khi anh mỉm cười.

Họ ngồi xuống, bên cạnh nhau, dù anh ngồi ở bậc thấp hơn để mặt họ ngang nhau. Cầu thang hẹp hơn cô nghĩ, và cơ thể họ chạm vào nhau. Âm vang của đêm trước tỏa sáng mờ mờ qua cô.

Nash đặt mấy cái ly và chiếc bình pha lê giữa họ, cầm lấy chân nến từ tay cô, và đặt nó ở bậc trên phía sau, vì thế nó rọi khuôn mặt họ nửa trong tối, nửa trong ánh sáng vàng mềm mại.

“Tóc em được dùng thay nến được đấy.”

“Bởi vì màu đỏ rực của nó?” Grand-mère đã nghĩ tóc cô quá sáng và thường tiếc vì thời trang tóc rắc bột đã qua, sẽ cải trang phần nào cho nó.

“Bỏ cái suy nghĩ đó đi nhé. Một trong những điều anh thích về tóc em là bởi nó mỗi khác trong mỗi ánh sáng khác nhau, và đều đẹp trong tất cả, nhưng trong ánh nến này, nó rực rỡ như tia lửa ấy. Thử cái này đi, anh nghĩ em sẽ thích nó.”

Cô cầm cái ly anh đưa cô với một tiếng thì thầm cảm ơn, một cảm giác ấm áp bên trong cô từ lời khen không mong đợi này. Cô chưa bao giờ nếm thử Maderia trước đó. Cô lắc thử chất lỏng óng ánh bạc trong ly và hít mùi thơm của nó. Hương hạnh nhân ngọt ngào. Cô đưa nó lên chỗ ánh sáng. Nó có màu vàng nâu xinh đẹp.

“Giống màu mắt em.”

Cô nhìn anh, giật mình. Đôi mắt anh trong bóng tối nhưng cô có thể cảm thấy cường độ của cái nhìn của anh và sự ấm áp của cơ thể anh bên cạnh cô. Anh ấy sẽ làm tình với cô ở đây trên bậc thang của nhà em dâu mình? Cô hớp một ngụm lớn Maderia, và ngay lập tức muốn nghẹt thở.

“Maderia không phải được nốc như vậy,” anh nói, cầm lấy cái ly và vỗ nhẹ lưng cô. “Em nên nhắm nhấp từng ngụm.”

“Quả là sai lầm,” cô lầm bầm.

Tay anh vẫn không ngừng di chuyển, lên và xuống lưng cô, một cách dễ chịu. Cô không cảm thấy dị đi chút nào. Mà mỗi cái vuốt gởi đến một cơn rung mình ấm áp, tuyệt vời qua cô.

“Nó phải được thưởng thức, nhắm nhấp từ từ. Như thế này này.” Anh đưa cái ly vào môi cô, và cảm thấy một chút ngốc ngếch, cô nhắm nhấp. Sự ngọt ngào, cay cay của rượu trượt xuống cổ họng như lụa ấm áp, ngọt ngào. Tay anh lên và xuống cột sống của cô, từ từ, một cảm giác thích thú.

“Tuyệt quá,” cô thì thầm, không hoàn toàn chắc chắn liệu cô đang nói về rượu hay cái vuốt ve của anh nữa.

“Em cũng vậy.” Hơi thở anh ấm áp trên má cô. Tay anh trượt quanh eo cô và kéo cô lại gần anh.

“Mấy đứa con gái rất phấn khích về chuyến đi tới Nga.” Cô vỗ lấy chủ đề này từ không khí.

“Chúng ư?” Anh lùi lại với cái cau mày. “Tốt hơn là không thảo luận chuyện đó với chúng lúc này,” anh nói sau một lúc.

“Nhưng tại sao? Nếu chúng sẽ-”

“Anh chưa sắp xếp được mọi thứ,” anh nói.

“Sắp xếp cái gì? Em không-”

“Thôi đừng nói chuyện đó bây giờ.” Môi anh chạm vào má cô, một cái lướt nhẹ da chạm da, hầu như không thể nhận thấy rõ, nhưng cô đã quên tất cả điều cô đang nói.

“Nhưng em muốn b-”

“Em muốn gì?” anh thì thầm trên da cô. Âm trầm của giọng anh rung lên qua lớp da đột nhiên tạo cảm giác thích thú nhục dục. “Cái này?” Môi anh chạm môi cô nhẹ nhàng, một lần, hai lần.

“Hay cái này?” Anh kéo khớp đốt ngón tay chậm chậm lên khuôn ngực đang đau nhói của cô và một cơn rung mình nóng bỏng xuyên qua cô.

“Hay cái này?” Một âm thanh trầm sâu từ cổ họng anh, cánh tay siết chặt quanh cô, và anh liếm vào môi cô như một con mèo nóng bỏng to lớn, trêu chọc ở mép giữa môi cô cho đến khi cô phải mở ra cho anh. Anh xâm nhập vào và nếm cô từ từ, một cách cố ý, uể oải nhưng với một xúc cảm mãnh liệt làm chấn động tâm can cô.

“Tuyệt,” anh thì thầm, và hôn cô lần nữa, cô nắm lấy vai anh hôn anh trả lại, nếm vị ngọt của Maderia và vị muối nóng bỏng của người đàn ông này.

“Nash...”

Anh hôn cô sau đó với một sự hung bạo mà tình tế làm cô rung lên đến tận tủy, rét buốt, chiếm hữu. Miệng anh là nhạc cụ và cô ngân lên bên dưới nó, vui sướng.

Cô rà lòng bàn tay mình dọc theo đường quai hàm thô ráp của anh, cọ vào những sợi râu nam tính mọc lởm chởm; cô chọc những ngón tay mình vào mái tóc dày, mềm của anh, và nhích lại gần hơn và gần hơn, cho đến khi cô dán sát vào cơ thể nam tính cứng cáp của anh, quần quai bám vào anh; và rồi hôn, hôn và hôn anh khi anh ngấu nghiến cô trả lại.

Đôi tay to lớn ấm áp của anh lướt qua cô, lúnh quýnh, và cô ước gì họ không đang ở trên cầu thang, mà là trên chiếc giường thân yêu ở nhà cô, trong góc phòng rèm đỏ của riêng cô, cách ly khỏi thế giới. Nhưng căn phòng khách cô được bố trí cũng có một cái giường lớn và thoải mái...

“Phòng em ở phía trên đầu cầu thang,” cô thì thầm.

Anh ngáp ngừng, sau đó tiếp tục hôn cô cuồng nhiệt, phát ra một tiếng rên và nâng cô ra khỏi lòng anh. “Không,” anh nói trong một giọng khàn khàn.

Cô chớp mắt nhìn anh, choáng váng, hoa mắt với xúc cảm, hầu như không thể ngồi thẳng dậy. “Nhưng nó chỉ ở ngay đó.” Cô chỉ. Tay cô rung rung.

Anh rên rỉ lần nữa, dò dẫm tìm ly Maderia, và nuốt một ngụm lớn. Anh thở ra nặng nề. Cô cũng đang thở hổn hển, cô nhận ra, như thể cô đã chạy lên tất cả các cầu thang và rồi chạy xuống trở lại. “Không,” anh lặp lại. “Không phải tối nay.”

“Sao không?” Dù sao thì họ cũng sắp kết hôn rồi mà. Cô muốn anh, và bây giờ, đột ngột, không một cảnh báo, anh có vẻ cũng đang muốn cô, và cô muốn nắm bắt lấy cơ hội nào trong khi nó đang sẵn sàng mời gọi.

Nhưng Nash Renfrew, từ từ rời cô ra, có vẻ không sẵn sàng. Anh giật lùi người, và khi tay chạm vào cái ly của cô, anh cầm lấy và uống nó, một cách cố ý đặt môi anh vào chỗ có dấu mờ của môi cô để lại trước đó, rồi đặt lại cái ly xuống mà không nhìn, mắt vẫn không rời khỏi cô. Anh đứng dậy từ từ và đưa tay để kéo cô đứng lên.

Tim cô nhảy lên với hy vọng. Cơ thể cô rộn ràng, căng thẳng với khao khát, đau nhứt với nhu cầu. Và anh - cô liếc nhìn anh với một đôi mắt hiểu biết - cơ thể anh cũng đã căng cứng lên, bị khuấy động thấy rõ. Rõ ràng là không có lý do để chờ đợi.

Nash đứng chờ, khuôn mặt anh chìm trong bóng tối, tay anh duỗi ra. Cô cho phép anh giúp cô đứng dậy, vui mừng trong cái nắm chặt tay dịu dàng vì hai chân cô mềm nhũn ra bên dưới cô, tất cả sức mạnh của chúng dường như đã bị bòn rút hết.

Anh đưa cô đến phòng ngủ của cô, mở cửa ra, trao cho cô cây nến. “Vào với em,” cô thì thầm.

Anh lắc đầu và hôn cô nhẹ nhàng lên môi, một nụ hôn mạnh mẽ, đầy chiếm hữu, có vị của Maderia và Nash, cô tưởng tượng ra, với tiếc nuối.

“Ngủ ngon, Maddy,” anh nói nhẹ nhàng và sải bước đi xuống hành lang tối tăm, để lại cô đang nắm chặt lấy cánh cửa, dõi theo anh.

Đó là một sự kiểm soát, Nash tự nói với mình. Để đưa cô ấy vào giường ngủ một mình - không có gì ngoài một nụ hôn thuần khiết và rồi đi về. Về giường của mình. Cái giường trống không của riêng anh.

Đó là một điều lịch sự để làm.

Nash về phòng mình. Một quang cảnh ấm cúng đang chào đón anh. Người hầu của anh, Phelps, đang đứng chờ, tiếng lách rắc vui vẻ của lửa trong lò sưởi, một ly brandy đang có sẵn trên bàn, và áo ngủ cũng đã sẵn sàng, sẵn sàng cho anh để trượt vào giường. Hoàn hảo, Nash tự nhủ. Mọi thứ mà anh có thể mong muốn. Trừ một thứ.

Dục vọng đang giày vò thằng nhỏ của anh.

Để cô ấy ngủ một mình là một điều khôn ngoan để làm, anh tự nhủ. Anh sẽ không bị làm cho u mê bởi ham muốn. Anh không phải là cha anh. Anh sẽ không bị điều khiển bởi đam mê.

Anh có thể chờ đến đám cưới trước khi vào giường cô lần nữa. Anh không phải là một động vật, bị chi phối bởi những bản năng nguyên thủy. Anh là một quý ông. Một quý ông thì hoàn toàn kiểm soát được bản thân mình.

“Chào buổi tối, Phelps.”

“Chào buổi tối, thưa ngài.” Phelps giúp Nash cởi áo khoác và ghi lê, rồi treo chúng lên. “Tôi tin Ngài Ripton sẽ có một chuyến khởi hành tốt đẹp.”

“Phải, đúng thế.” Nash cũng không buồn hỏi sao Phelps biết Luke đang làm gì. Phelps luôn biết mọi thứ. Nash giật mạnh cái cà vạt ra và ném nó lên giường, sau đó kéo áo sơ mi ra khỏi đầu. Phelps đứng sẵn sàng với cái áo ngủ của anh. “Ngài có cần cái này không, thưa ngài?”

“Mmm, có. Tôi có thể đọc một chút bên lò sưởi.” Nash nhún vai trên cái áo ngủ, sau đó ngồi xuống để Phelps giúp anh cởi đôi ủng. Nash kéo vớ ra, sau đó cởi quần ống chèn và đá chúng qua một bên. “Được rồi, Phelps.”

“Vâng, thưa ngài,” Phelps đem ly brandy và một cái chai để trên bàn cạnh cái ghế trước lò sưởi. “Rượu cô-nhắc mà anh đã rất thích lần trước anh ở đây,” anh ta thì thầm. “Mr. Bronson đã gửi lên một chai.” Anh ta nhặt đồ Nash vứt lên. “Ngủ ngon, thưa ngài.”

“Ngủ ngon, Phelps.” Nash cầm cái ly pha lê lên và xoay xoay chai cô-nhắc, nhìn ngọn lửa xuyên qua nó. Mùi thơm nồng nàn của cô-nhắc trên choker các giác quan của anh, nhắc anh nhớ đến vị của những nụ hôn của cô. Maderia và Maddy, một sự kết hợp còn nặng hơn cả cô-nhắc ngon nhất của Pháp.

Vào với em đi.

Anh liếc nhìn đồng hồ trên tường, đang mời gọi anh vào giường. Chết tiệt tất cả đi, sao anh phải chờ chứ?

Cô ấy đã mời anh vào mà.

Thật không lịch sự chút nào để từ chối lời mời của một phụ nữ.

Và Nash là một quý ông, trọn vẹn đến từng ngón tay. Một quý ông dưới sự kiểm soát hoàn hảo. Sẽ không làm thất vọng một phụ nữ bởi cái quyết định quá lý trí, quá lịch thiệp.

Anh đặt ly brandy xuống và lặng lẽ đi ra hành lang tối.

Anh khẽ mở cửa phòng cô để phòng cô đã ngủ, nhưng cô đang quỳ trước lò sưởi trong cái áo ngủ, đầu cô cúi xuống, đang chải tóc một cách đầy sinh lực.

Xương sống cô tạo thành một vòng cung duyên dáng. Vải chiếc áo ngủ mỏng, sờn dán sát vào đường cong ngọt ngào của hông và phía bên dưới người cô. Mặt dưới của những ngón chân nhỏ hồng hồng của cô nhìn từ dưới móng cô. Cơ thể cô chuyển động nhẹ nhàng với mỗi chuyển động của việc chải tóc, ngực cô nhấp nhô nhẹ nhàng, phối hợp sinh động với tóc nâng lên cùng với tiếng lắc rắc của cửa mỗi nhịp chải, lấp lánh trong ánh lửa.

Miệng anh khô khốc. Cơ thể anh cứng lên trong một luồng máu nóng. Chúa ơi, cô thật xinh đẹp. Cô dâu tương lai của anh.

Anh hẳn đã tạo ra một tiếng động, vì cô ngước lên. Và chờ anh nói.

Cổ họng anh thắt chặt lại, quá chặt để mà phát ra tiếng.

“Sao ạ?” cô hỏi.

“Em có chắc là muốn anh ở đây đêm nay?” anh cầu nhàu.

Cô đặt cái lược xuống và cho anh một nụ cười chậm rãi. “Dĩ nhiên em chắc chắn.” Cô đứng lên trong một cử động duyên dáng, đưa những ngón tay vào tóc và hất tung nó ra. Nó tỏa xoắn và bám vào da cô. Anh biết mình cảm thấy thế nào.

“Đừng.” Giọng anh nghe khàn khàn.

Một vết gấp hình thành giữa hai chân mày cô. “Đừng cái gì cơ?” cô thì thầm, di chuyển về phía anh. Tóc cô ẩm ướt, những lọn tua rua quanh cổ và tai cô.

Cô đặt tay lên ngực anh - anh tự hỏi liệu cô có thể cảm thấy nhịp đập của trái tim anh - và nâng mặt cô lên cho nụ hôn của anh. Hương thơm của mái tóc mới gội và cơ thể sạch sẽ, ấm áp của phụ nữ bao quanh anh. Cơ thể anh rộn ràng, cứng và muốn có. Đòi hỏi.

“Em thật thơm phức,” giọng đàn ông trầm trầm. Nhưng anh chỉ có thể vừa vịn nghĩ được hai từ một với nhau, nói chỉ đến một câu.

Với Maddy như thế này, quá ấm áp, gần gũi, xinh đẹp và chào đón, não anh trống rỗng chỉ còn lại mỗi khao khát. Dây cộm lên, rộn ràng khao khát, nóng hổi và dữ dội, thúc giục anh đưa cô lên giường và có cô, chiếm lấy cô, chôn vùi mình vào sâu trong cô. Đơn giản, hoang dã, thèm muốn.

Anh chiến đấu với mỗi mảnh vụn của sự kiểm soát. Tối nay, vì khả năng cưỡng lại cô đã chứng minh là quá yếu, anh sẽ từ từ, dịu dàng với cô. Thậm chí nếu nó có giết anh đi nữa. Anh kéo những ngón tay mình qua khối tóc dày mượt mà. “Đừng bao giờ cắt nó nhé.”

“Em sẽ không.” Đôi mi cô khẽ chớp e lệ và cô cọ mình nhẹ nhàng bên anh, cử động trong một vũ điệu chậm rãi trên người. Ngây thơ vô số tội, anh tự nhủ. Một sự ma sát tinh tế đến không chịu nổi.

Người anh rung lên với nhịp đập, cơ thể anh căng lên đau nhức, thèm muốn chiếm hữu, đòi được giải thoát. Anh rên rỉ còn cô thì mỉm một nụ cười nữ tính.

“Chúng ta đến giường nhé?” cô thì thầm.

Không một từ, anh cuốn cô vào trong vòng tay và tiến hai bước dài đến chiếc giường. Nhưng anh dường như không thể để cô đi. Cánh tay cô quấn quanh cổ anh và cô phủ những nụ hôn lên hàm anh, cổ anh, mở chiếc áo ngủ của anh.

Nash nhắm mắt lại, cố gắng kiểm soát cơn ham muốn đang bùng lên dữ dội. Như một con hổ bị cột lại bởi một sợi dây cột nơ. Với tốc độ này, không khéo anh sẽ ngã lên cô và cưỡng bức cô như một con thú không nào mất thôi. Anh buộc mình đặt cô nhẹ nhàng lên giường, đứng lại, thở nặng nề.

Cô chống người lên khuỷu tay và nhìn anh chăm chú, mái tóc rực rỡ của cô xõa tung hoang dại xinh đẹp, mép chiếc áo ngủ mỏng hất lên, phơi bày cặp đùi trắng xanh, thon thả hấp dẫn. Hé mở một chút trong lời mời gọi vô tình.

Anh buộc đôi mắt mình nhìn ra xa khỏi điểm giữa hai đùi cô, và cho cô một cái nhìn tinh tế. “Em có chắc em không quá đau từ...đêm khác?”

Một lần nữa, cũng với nụ cười mỉm chỉ nữ tính đó. Một nàng Mona Lisa trong một cái áo ngủ đã cũ sờn. “Em đau,” cô nói, và tìm anh chìm xuống. Đúng như anh nghĩ. Còn quá sớm.

“Em đau vì anh,” cô nói tiếp. “Và nếu anh bỏ đi bây giờ, sau khi đã kích động em tới mức này - cho cả hai lần trong đêm nay - em - em sẽ siết cổ anh đấy.”

Phải mất một lúc cho lời của cô có “hiệu lực”, và trong lúc ấy, cô mở áo choàng của anh ra và đẩy nó xuống vai. “Hình như cái máu Pháp của em đấy, cứ mỗi khi bị khuấy động thì nó lại đòi hỏi,” cô thì thầm trong lời xin lỗi dịu dàng. “Em hy vọng đó sẽ không phải là một vấn đề.”

“Không...đâu,” anh xoay sở để nói, và trong khi cô hôn anh, anh vừa hôn vừa với tay kéo chiếc áo ngủ cô ra, tay kia nhẹ nhàng xâm nhập vào trung tâm nóng bỏng, mềm mại, ẩm ướt giữa hai đùi cô.

“Áo ngủ của em,” cô lẩm bẩm luống cuống và vật lộn để kéo nó ra, nhưng nó bị cài nút tới tận cổ.

Anh lau bầu, vẫn vừa vuốt ve cô với một tay trong khi tay còn lại cố mở một tá nút áo nhỏ xíu. Cái điều này chắc còn lâu cô mới thoát được cái áo chết tiệt, và anh thì không thể chờ thêm nữa. Với một tiếng lẩm bẩm “xin lỗi vì điều này,” anh nắm lấy đường viền cổ áo trong cả hai tay và giật toạc nó ra. Rồi nhìn chăm chăm lần nữa vào vẻ đẹp cơ thể khỏa thân mịn màng của cô.

Nhìn thấy biểu hiện của anh, mắt cô mờ đi, khép hờ gợi cảm như một con mèo buồn ngủ. Cô vuốt ve cơ thể anh một cách chậm rãi, gợi cảm, cọ mình vào anh, công khai cảm xúc trong sự đụng chạm với anh. Anh cảm thấy mình như một vị vua, một vị thần, đầy quyền lực và...sắp phát nổ.

Anh hạ thấp mặt mình xuống ngực cô và mơn trớn chúng với môi, lưỡi, hàm, trong khi vẫn vuốt ve giữa chân cô, cảm thấy sự sẵn sàng và háo hức của cô. Cô cong người và oằn mình bên dưới anh. Anh không thể chờ lâu hơn nữa. Anh đặt mình vào giữa hai đùi cô và cô đáp lại bằng cách quăn chặt chân mình quanh anh, thúc giục anh.

Anh thúc vào cô trong một động tác chậm rãi, dịu dàng, một cái...hai cái...và nhịp điệu đó đã lấy đi tất cả suy nghĩ từ não anh. Anh cố trì hoãn đỉnh điểm của mình càng lâu càng tốt, nhưng đã quá muộn, quá muộn...cho đến khi cô cong người và hét lên, rùng mình không kiểm soát, vỡ vụn quanh anh khi anh tới đỉnh bên trong cô...

Khi Maddi thức dậy, mặt trời đã lên và Nash cũng đã đi. Bằng chứng duy nhất của chuyến viếng thăm của anh trong đêm là một chút đau đốn giữa hai chân cô và chiếc áo ngủ bị xé. Và vết lõm trên gối bên cạnh cô.

Cô quay qua, áp má mình vào trong nó, nhớ lại cuộc làm tình giữa họ đêm qua. Nó còn tốt hơn là một giấc mơ buổi sáng, của bất kỳ ngày nào.

Cô đuổi người khoái cảm, cố dẫn xuống cơn rạo rực hạnh phúc trong máu mình.

Đừng hiểu lầm chuyện giữa chúng ta là tình yêu...Đó chỉ là chuyện giữa một người đàn ông và một người đàn bà...Một biểu hiện lành mạnh của ham muốn.

Có lẽ nó là thế. Cô còn mới mẻ với việc làm tình và những tác động của dục vọng, nhưng có một điều rất rõ ràng trong tâm trí cô: cô đã yêu Nash Renfrew với tất cả trái tim mình. Và nếu ham muốn là tất cả những gì anh có thể trao tặng cho cô, vậy thì cô sẽ đón nhận nó một cách vui vẻ, vì được là đối tượng của sự ham muốn của anh là...cực kỳ tuyệt vời...

“Cô thấy thế nào với việc là một hầu gái, Lizzie?” Maddy hỏi khi Lizzie đang chải tóc cho cô sau đó.

“Một chút khác biệt so với điều tôi mong đợi, nhưng vẫn tốt hơn là ngày nào cũng phải vắt sữa bò.”

“Khác thế nào?”

Lizzie dài mặt và bắt đầu bện tóc Maddy thành một vòng quanh đầu cô. “Dưới nhà ăn (*) bọn họ rất kiểu cách và kiêu kỳ, cô không tin được đâu, thưa cô. Tôi ngồi trên một cái ghế ở nhà bếp hôm qua - chỉ một lát, ý tôi là bà ấy đã không đang sử dụng nó hay đại loại thế - nhưng cô có thể tưởng tượng ra tôi như đang ngồi trên sàn nhà, cái kiểu mà mọi người ở đó phản ứng ấy.” Cô lấy giọng kiêu cách, “Hầu gái chỉ được ngồi ở cuối bàn; góc này là dành riêng cho những thành viên quan trọng hơn của gia đình.” Lizzie thuộm mặt ra và nháy mắt. “Với mấy con bò, tôi có thể ở bất kỳ chỗ nào.”

(*chỗ dành cho người hầu)

“Nghe có vẻ họ không được tử tế nhỉ?”

“Ồ, không, thưa cô, đừng lo. Bà Deane già là một người đáng mến. Còn Cooper, người hầu của Lady Nell, cô ấy cũng vậy, cô có tin hay không?”

Cooper là người hầu đã mang đến cho Maddy chiếc khăn choàng casomina đêm đầu tiên. “Tôi nghĩ cô ấy cũng dễ thương,” Maddy nói.

“Phải. Cô ấy đã chỉ cho tôi biết rõ tình hình ở đây. Nói rằng Lady Nell đã cho cô ấy một cơ hội như cô đã cho tôi một cơ hội vậy. Còn Mr. Benson, người quản gia, cũng là một người tốt. Anh ta thích mọi thứ cũng phải hoàn toàn ngăn nắp, và là một con quỷ tham việc, và đối xử với chúng tôi giống như thể chúng tôi đang ở trong quân đội vậy, còn nữa, anh ta không phải là không có một chút hóm hỉnh và anh ta không quan tâm đến chuyện đùa cợt. Những người này đã làm người hầu suốt đời họ, tôi không thể chịu đựng được. Họ hành động như thể họ đã nuốt phải một que củi vậy, và nhìn tôi như là một thứ gì đó khi họ bước vào.”

Maddy bật cười. Lizzie quá bực tức và thực tế cho một vị trí người hầu, nhưng Maddy yêu cô ấy cũng vì thế. Cô có thể hiểu, tuy vậy, cô ấy cũng cần phải được đào tạo lại trong hàng ngũ chính thức những người hầu. “Tôi vui vì cô đã đi với tôi, Lizzie. Nhưng nếu có bất kỳ ai ngược đãi cô, thì cô phải đến chỗ tôi ngay nhé.”

Lizzie khịt mũi. “Tôi có thể tự mình xử lý được mà, thưa cô.” Cô cau mày nghiêm trang nhìn vào trong gương. “Tóc thì lúc nào cũng vậy sau khi gội xong.” Cô dùng một que sắt nóng cuốn thành những lọn tóc quăn nhỏ. “Đấy, tốt hơn rồi đấy. Trông rất hợp với cô, thưa cô. Mr. Renfrew sẽ lóa mắt lên lần nữa cho xem.”

“Lóa mắt?” Nghe hay hay. Không chắc lắm, nhưng cũng thú vị.

Lizzie cười. “Cô không để ý sao, thưa cô? Mỗi khi ông ấy nhìn cô, ông ấy có vẻ như chẳng còn thấy gì khác. Ông ấy còn không biết liệu mình nên đến hay đi nữa. Cũng giống như Reuben của tôi vậy.” Cô quay lại và nói thêm trong một giọng khàn khàn, “Vì vậy hãy tiếp tục làm lóa mắt ông ấy, và đừng để ông ấy biến mất khỏi cô nhé.”

Cô sẽ cố, Maddy nghĩ, nhưng Lizzie đáng thương đã học phải một bài học khó khăn, chúng ta không thể làm cho ai đó yêu chúng ta được. Nó có xảy ra hay không xảy ra mà thôi.

Lizzie nhanh chóng bắt đầu dọn dẹp căn phòng. “Giờ thì tốt hơn cô nên nhanh lên, nếu không sẽ chẳng còn gì cho bữa sáng đâu đấy. Tôi có thể ngửi thấy mùi thịt lợn xông khói khi tôi đi ngang qua nhà bếp. Có vẻ hấp dẫn lắm. À, Lady Nell bảo nói với cô sẽ có người đến lúc 10 giờ để đo may quần áo mới cho bọn trẻ.”

“Cảnh này anh không được nhìn thấy trước đây,” Nash nhận xét từ cửa thư viện. “Em ngồi và đọc sách một cách thanh thản.”

Maddy giật mình và đặt cuốn sách xuống. Đây là ngày thứ hai của họ ở Firmin Court và bọn trẻ cũng đã rất thích nghi, cũng như sự thật là Maddy cũng đã có thời gian để dành cho bản thân mình. “Em cũng đã đề nghị giúp đỡ - Em chắc là ở đây cũng có khá nhiều việc để làm, nhưng Nell bảo rằng em là một người khách và chỉ nên làm những gì em thấy thích.” Cô nói có một chút áy náy.

“Đúng đấy,” anh nói một cách đồng tình. “Anh chưa bao giờ thấy em dành thời gian thư giãn cho riêng mình trong suốt thời gian anh biết em. Sách gì thế?” Anh cầm nó lên và cau mày. “Nga?”

“Nó hơi cũ, nhưng khá thú vị. Anh có biết-”

“Đừng bận tâm tới nó.” Anh gấp cuốn sách lại với một tiếng tách và đặt nó sang một bên.

“Nhưng em quan tâm-”

“Có thể có những thay đổi.”

Cô ngược nhìn anh, vẻ bối rối. “Có gì sao? Ý anh là chúng ta sẽ không đến Nga vào tháng sáu nữa?”

“Anh cũng chưa biết. Nó không quan trọng.” Nash làm một cử chỉ thiếu kiên nhẫn. Anh thật sự không muốn bàn chuyện này bây giờ. “Anh mang một thông điệp từ Jane và Nell rằng em phải đến ngay lập tức.”

Cô nhướn lên, lo lắng. “Có gì không ổn ư?”

“Không, nhưng em phải đi ngay. Bây giờ.” Anh kéo cô lên và dẫn cô ra.

“Nhưng đây là lối đi đến chuồng ngựa mà,” cô nói sau một lúc. “Em tưởng anh nói Jane muốn gặp em.”

“Đúng vậy. Chúng ta sẽ ra phía sau chuồng ngựa. Mấy cậu nhóc đang ở trong chuồng ngựa, đang dọn chuồng, đổ đầy máng nước, lau sạch máng ăn, và làm việc rất cật lực. Rõ ràng chúng xem việc này là một việc làm rất vui vẻ.”

Cô bật cười. “Đó là bởi vì Harry trao đổi công việc cho những bài học cưỡi ngựa.”

Nash gật đầu. Anh biết tất cả chuyện đó. Anh là người cho chúng những bài học. “Anh ngạc nhiên là chúng đã không được học cưỡi ngựa trước đây.”

“John có học qua rồi, nhưng sau khi Papa ngã ngựa và bị gãy lưng từ chuyến đi săn, không còn bất kỳ cơ hội nào cho chúng nữa - tất cả những con ngựa đều bị bán hết.”

Anh siết tay cô. “Với một người phải nhìn thấy quá nhiều cái chết như em, mà em vẫn có một tâm hồn vui vẻ.”

Cô đưa ra một nụ cười triết lý. “Grand-mère đã mất hầu hết mọi người bà yêu thương trong cuộc Cách mạng đó, nhưng bà đã dạy em làm chủ cuộc sống trong khi em còn có thể. Papa qua đời cách đây hai năm, và em đã khóc thương ông ấy trong một năm đầu, nhưng có lẽ là sự kính trọng hơn là bất cứ điều gì. Chúng em chưa bao giờ thân thiết nhau. Ngoài ra, em không thể cứ ủ rũ mãi khi còn có những đứa trẻ cần được chăm nom.”

“Anh không nghi ngờ chuyện đó, đặc biệt là với năm đứa em sinh động của em.”

“Và, tất nhiên, biết được Papa đã chỉ để lại những khoản nợ cũng là một mối phân tâm khác.”

Anh cố nén tiếng cười. “Anh cho rằng em có thể gọi nó là một sự phân tâm.” Sự sống còn là điều cô muốn nói. Anh liếc nhìn xuống cô với một nụ cười. Một ví dụ sống động cho lòng can đảm hàng ngày, cô dâu của anh.

“Anh có nhìn thấy tên cha em trong một bản Debrett cũ,” anh nói với cô. “Sir John Woodford?” Cô gật đầu. Anh tiếp tục, “Nó có liệt kê ra một bất động sản. Anh nghĩ chắc là nó đã bị bán.”

Cô lắc đầu. “Đó là một tài sản thừa kế - John sẽ có được nó khi tròn 21 tuổi. Mr. Hulme đã cho thuê nó.”

“Hulme? Có phải lão già dê mà em định cưới?”

Cô gật đầu. “Ông ấy là người ủy thác của John. Ông ấy là bạn lâu năm của Papa và là hàng xóm, đồng thời cũng là người đã được thỏa thuận sẽ quản lý bất động sản đó cho đến khi John trưởng thành. Tài chính là niềm đam mê của ông ta.”

Đó không phải là đam mê duy nhất của lão. Nash thầm nghĩ. “Tại sao cha em không để con mình cho ông ta phụ trách, mà lại giao gánh nặng cho một cô gái trẻ đơn thân?”

“Em cho rằng Papa đã nghĩ tốt hơn bọn trẻ nên ở với một phụ nữ, còn tài chính thì phù hợp hơn với đàn ông. Ngoài ra, Papa cũng muốn em kết hôn với Mr. Hulme.”

Nash sững người. “Vậy là khi em từ chối, lão Hulme này đã đuổi em ra khỏi ngôi nhà của gia đình và thậm chí còn không cung cấp cho em một căn nhà?”

Cô tránh cái nhìn của anh. “Em biết nói ra sẽ là ích kỷ của riêng em, vì đã đặt mong muốn của mình trước lợi ích của bọn trẻ-”

“Vô lý! Em đã làm đúng.”

“Vâng, em cũng nghĩ thế,” cô nói một cách thẳng thắn. “Mr. Hulme muốn gởi mấy đứa con trai và Jane vào trường nội trú và một khi em đã cưới ông ta em sẽ không có tiếng nói trong chuyện này. Nhưng chúng chỉ vừa mới mất cả cha lẫn mẹ và cả nhà của mình nữa. Chúng không thể bị gởi sống với những người lạ ngay sau đó. Vì vậy em đã viết thư cho một người bạn của Grand-mère - là chú của anh - và ông ấy đã mời em đến ngôi nhà đó.” Cô kéo mạnh cánh tay anh. “Thôi nào, em không muốn để Nell phải chờ. Em nghĩ em có thể đoán được mình sẽ thấy gì rồi,” cô nói với anh.

“Hả?” Anh liếc nhìn xuống cô.

“Có vẻ như Jane đã luôn luôn có một bí mật tham vọng trở thành một nữ kỹ sĩ.” Cô nghiêng một cái nhìn tinh nghịch lên anh. “Em đoán đúng chứ?”

“Môi anh bị niêm phong rồi.”

“Em nghĩ đúng vậy mà. Em rất vui. Papa đã không chấp nhận chuyện phụ nữ cưỡi ngựa: ông ấy nói nó không nữ tính và nguy hiểm. Nhưng em đã nhìn thấy Jane xem Lady Nell cưỡi ngựa hôm qua - cô ấy là một nữ kỹ sĩ rất thành thực, phải không?”

“Giỏi nhất trong hạt này,” Nash xác nhận.

“Và sáng nay Jane đã tìm thấy một cuốn nhật ký cưỡi ngựa từ thời con gái của Nell trong một cái rương cũ trong nhà trẻ. Có vài chỗ đã bị xé rách nhưng Jane - Jane của em, bị buộc phải cầm một cái kim khâu - nhưng cũng vẫn hạnh phúc khâu vá với chúng mà không một lời phàn nàn! Và suốt ngày nay nó đã thì thầm với Nell trong những góc khuất và biến mất một cách bí ẩn. Cô bé quyết tâm sẽ làm giỏi hơn các cậu em, dĩ nhiên.”

Anh cười. “Anh đặt cược cho Jane.”

Họ rẽ xuống con đường đi men theo chuồng ngựa. Hoa hồng buổi sớm nở rộ dọc theo bức tường phía đối diện, trầm mình ảm áp trước ánh mặt trời. Hương hoa hồng ngào ngạt tỏa ra xung quanh họ và cô ôm cánh tay anh một cách không ý thức. Có một mùa xuân trong bước đi của cô mà anh chưa bao giờ nhìn thấy trước đây.

Cô được sinh ra vì cuộc sống này, anh đột ngột nghĩ. Một ngôi nhà miền quê tràn đầy trẻ con. Làm sao anh có thể kéo cô đến những miền đất nước ngoài và sống một cuộc sống ngoại giao cần phải thận trọng?

“Em thích ở đây, phải không?”

Cô ngược lên với một nụ cười, đôi mắt cô lấp lánh. “Thật tuyệt. Mọi người đều tử tế còn bọn trẻ thì vui vẻ, phấn khích và bận rộn và...” Cô thả cánh tay anh ra, hái một đóa hồng, và quay tròn xung quanh. “Em đột nhiên cảm thấy tự do...tươi trẻ và tràn đầy sức sống.”

“Em còn trẻ và đầy sức sống.” Một vẻ ngọt ngào, uyển chuyển và hoàn toàn không thể cưỡng lại. Anh bắt lấy thân người đang xoay của cô trong đôi cánh tay anh và đu đưa chân cô. Họ xoay xoay cùng với nhau, cho đến khi bị chóng mặt, anh lảo đảo bước sang ngang và ngã dựa vào bức tường, Maddy siết chặt vào ngực anh, cười to và không thở được.

“Nhưng em không-” anh dừng lại, sốc vì cái anh định nói.

“Không cái gì cơ?” cô cười với anh. “Ngốc nghếch trong-”

Anh dừng lại bất cứ gì cô định nói bằng cách phủ quanh miệng cô với một nụ hôn nhanh mạnh mẽ của anh. Sau đó anh đặt cô đứng xuống chân mình, đột ngột kiểm chế mình, gần như là nghiêm trang.

Trong im lặng họ bước đi. Nash không thể tin điều anh đã định nói với cô. Nhưng em không tự do - em là của anh. Muốn tuyên bố. Muốn khẳng định, muốn chiếm hữu nhiều nhiều hơn nữa về cô. Ghen.

Anh nhìn chăm chăm vô định phía trước khi anh sải bước dọc theo con đường, nhìn thấy trong đầu hình ảnh mẹ anh yếu điệu xoay xoay, cười đùa, trêu chọc, chòng ghẹo...

Đó là vườn hồng ở Alverleigh. Nash lên...tám? Hay chín? Trẻ con thì không được phép đi vào vườn hồng, nhưng anh đã đánh văng một quả bóng vào đó nên đã lẻn vào để nhặt ra. Anh nhìn thấy cha mẹ đang đi dạo dọc theo những đóa hồng. Sợ bị bắt gặp, anh đã nấp vào. Và đã nhìn thấy.

Cha anh hái những đóa hồng và trao chúng cho Mama, còn bà thì đang bứt từng cánh từng cánh một, rải lên đầu cha, và phá ra cười khi ông chải chúng xuống từ tóc mình.

Cha đã tách gai hoa hồng ra, nhưng đã để sót lại một cái, bởi vậy nên tay Mama đã bị xước và bà kêu lên, quở trách cha. Nash có thể nhìn thấy vết máu mỏng trong lòng bàn tay bà.

Cha đã nắm lấy tay mẹ và liếm hết máu, một cách cẩn thận, rồi liếm lên cánh tay bà. Sau đó ông găm giữ như một con thú và vỗ lấy bà ép vào ngực ông - giống như Nash đã vừa làm với Maddy - và mang Mama vào trong nhà. Họ cười đùa và thì thầm, và để lại những cánh hồng rơi rớt phía sau họ.

Nhưng sau ngày đó những túi đồ của Mama dựng ở đại sảnh và họ la hét vào nhau, Mama trắng bệch, căng thẳng và cáu giận, còn cha thì với khuôn mặt tối sầm đỏ lên vì tức giận, trông rất đáng sợ.

Nash và Marcus đã nhìn thấy từ phía sau tay vịn cầu thang, im lặng như những con chuột, biết sẽ bị đánh nếu bị phát hiện đang nghe trộm. Nash muốn làm gì đó để làm họ dừng lại. Nhưng Marcus nói không, không gì có thể làm được. Luôn luôn là như thế khi Mama trở về nhà. Bà ghét miền quê này.

Nhưng Nash không nghe. Cậu biết cách để làm Mama vui vẻ trở lại, làm cả cha và mẹ đều vui, và ngừng việc la hét khủng khiếp kia lại. Rời khỏi chỗ nấp cầu thang, cậu chạy vào vườn hồng và hái một tá hồng.

Cậu nhặt hết các gai đi, giống như Cha đã làm, vì thế Mama sẽ không bị đâm vào các ngón tay bà. Đôi tay cậu đầy các vết xước và đang rỉ máu nhưng cậu không quan tâm. Miễn là Mama ở lại...

Anh vẫn còn nhớ trái tim bé nhỏ của mình đã nện như thế nào khi đứng ở hành lang, đưa những đóa hoa hồng cho mẹ, vì đã quyết tâm làm mẹ vui trở lại.

Anh chưa bao giờ quên khoảnh khắc im lặng đó khi tiếng cãi vã đột nhiên dừng lại, cái sự im lặng đó ép vào anh như thể bị một vật thể nặng đè lên người.

Và cơn thịnh nộ của cha anh nổ ra với một tiếng rít lên.

Anh muốn chạy, nhưng anh không thể cử động được, cũng không thể nói. Anh chỉ nhắm mắt lại và chìa ra mấy cành hồng cho Mama. Đôi tay anh rung rẩy. Còn Mama thì phá ra cười.

Cha ném mạnh những cành hoa từ tay anh và tổng anh vào phòng...

Mama đã bỏ đi Luân Đôn ngay sau đó.

Cha ở lại đủ lâu để đập cho Nash một trận vì tội đã làm gián đoạn trận cãi vã của cha mẹ và vì đã hái trộm những cành hồng. Và sau đó ông còn đánh Marcus vì tội đã không ngăn cản Nash - anh là con cả, hành vi của Nash là trách nhiệm của anh.

Và sau đó cha cũng đã đi theo mẹ trở lại Luân Đôn. Ông ấy không thể sống mà thiếu bà; họ yêu nhau quá nhiều, những người hầu thì thăm như thế khi họ nghĩ mấy cậu bé không nghe được.

Nash đã học được bài học ngày hôm đó: đây là chuyện sẽ xảy ra nếu ta yêu ai đó quá nhiều.

Khi trưởng thành anh cũng đã nhìn thấy nó hủy hoại cuộc sống của những người khác: các cuộc hôn nhân và các gia đình tan nát cho những điều mà họ gọi là tình yêu, cho cái đam mê không thể bị từ chối.

Không còn vườn hồng ở Alverleigh nữa. Khi Mama qua đời, cha đã ra lệnh nhổ hết hoa hồng và đốt bỏ, các nhà nghỉ mát cũng bị tháo dỡ, khu vườn bị cày xới. Giờ chỉ còn một bãi cỏ xanh mượt nơi đã từng nở rộ những đóa hồng.

Nash liếc nhìn ngang cô gái trẻ đáng yêu đang đi vội vã bên cạnh anh, tay cô cắp vào cánh tay anh, nhún nhảy mỗi hai ba bước, như một cô gái trẻ vô tư.

Cô sẽ cứ vẫn ở chỗ đó, anh tự nhủ.

Nash sẽ không ghen tuông và chiếm hữu, hay bị dày vò bởi tình yêu. Anh sẽ có một cuộc hôn nhân văn minh, sẽ không một ai bị tổn thương, và trẻ con cũng sẽ không phải bị nhìn thấy, đau đớn hay bất lực bởi sợ hãi.

Một cuộc hôn nhân tôn trọng lẫn nhau, và có tự trọng, sẽ không có đam mê.

Tất cả những gì được yêu cầu là sự cần thiết của tự chủ.

22. Chương 21

Vào buổi chiều thứ ba ở Firmin Court, sự yên bình của Maddy bị tan vỡ bởi sự xuất hiện của thêm ba vị khách. Đầu tiên là bá tước Alverleigh và nam tước Ripton đến, đang chạy thi nhau trên lối vào, sỏi bắn tung tóe khi họ thúc ngựa âm ỉ tiến về phía trước. Maddy nghĩ chắc những con ngựa sẽ nhảy lên các bậc thang mất thời, nhưng ở giây cuối cùng, chúng dừng lại, Luke thông báo anh đã thắng sít sao.

“Cũng hơi điên máu đấy nhỉ, Marcus,” anh nhận xét khi ném dây cương cho người giữ ngựa đang chờ. “Tôi không ngờ bá tước mà cũng biết cười ngựa đấy.”

“Còn tôi cũng không ngờ nam tước mà cũng điên điên đấy nhỉ.” Marcus vắn lại lạnh lùng. Anh liếc nhìn Harry và Nash, đang đi ra để chào đón những người mới đến. “Anh ta hoàn toàn mất trí.”

Cả hai người đều gật đầu. “Đúng vậy, nhưng chỉ khi nói đến đua ngựa thôi,” Harry nói. “Anh ấy và Rafe choáng nhau suốt. Em ngạc nhiên khi anh cũng vậy.” Anh nheo mắt nhìn người anh khác mẹ.

“Anh ta giỏi ngang ngựa Rafe đấy,” Luke thừa nhận một cách miễn cưỡng.

“Tôi giỏi hơn Rafe,” Marcus nói lạnh lùng.

Luke khịt mũi. “Tôi sẽ đặt cược 500 teclinh anh thua.”

“Các anh có gặp Bloody Abbot không ạ?” Maddy lớn tiếng nói, sợ cánh đàn ông sẽ nói mãi về đề tài máy con ngựa.

“Hắn đã đến đêm qua,” Luke nói, giữ giữ cái áo choàng của mình. “Con lợn đó đã phá hủy phần còn lại khu vườn của cô, tôi e rằng vậy, và sau đó hắn đã bắt đầu đập mạnh vào các cửa sổ và khóc lóc rên rỉ như cô đã kể cho chúng tôi biết - cái kiểu ấy chỉ dọa được đàn bà và trẻ con.”

“Vâng, nhưng các anh có bắt được hắn không?”

Luke lắc đầu. “Rất tiếc. Tôi đã túm được hắn - thoi vài cú vào mặt - hắn ta chắc ít nhất cũng bị bầm đen một con mắt, nhưng chúng tôi đã mất dấu hắn trong sương mù chết tiệt.” Luke đưa mũ và áo khoác của mình cho Bronson. “Sương mù quá dày đến nỗi chỉ có thể thấy được vài bước chân trước mặt. Thằng khốn đó biến mất trước khi Marcus có thể bắn hắn lần nữa.”

“Anh đã bắn hắn?” Nash hỏi anh trai.

“Sượt qua vai, anh nghĩ vậy,” Marcus nói. “Hắn để lộ một tiếng kêu và nắm chặt lấy vai.”

“Và sáng nay chúng tôi đã tìm thấy máu trên lối vào và cổng vào vườn,” Luke thêm.

“Nhưng vì Luke đang loay hoay trong đồng sương mù, nên tôi không dám mạo hiểm bắn phát thứ hai.” Marcus ném áo choàng và mũ vào một người hầu.

“Anh đã mất dấu hắn hả Luke?” Harry nói vẻ hoài nghi. “Anh sao?”

Luke khịt mũi. “Anh cũng sẽ thế thôi, nếu anh bị nện vào đầu với một thanh gỗ chết tiệt. Nhìn này.” Anh khom người và chỉ cho họ thấy một cục u lớn trên đầu. “Cô không nói cho chúng tôi biết hắn có một đồng lõa.”

“Hắn chưa bao giờ trước đó,” Maddy nói, ngạc nhiên. “Lúc nào cũng chỉ có một người đàn ông.”

“Vậy bây giờ thế nào? Anh để ngôi nhà lại cho hắn hả?” Nash hỏi.

“Dĩ nhiên là không rồi, người hầu của anh vẫn ở đó để bảo vệ, và anh ta có súng của anh,” Marcus nói. “Nhưng chúng tôi không nghĩ sẽ có thêm phiền phức nữa đâu. Khi tôi vật lộn với hắn, hắn đã gọi với ra cho đồng bọn của mình, ‘Bồ câu đã bay khỏi tổ,’ Miss Woodford có lẽ là ‘bồ câu’ trong câu đó.”

Maddy và Nash trao đổi cái nhìn. Vậy có nghĩa là về cô, chứ không phải là ngôi nhà sao?

Luke tiếp tục, “Giờ thì hắn biết có ba người đàn ông trong ngôi nhà đó chứ không phải chỉ một cô gái trẻ với bọn trẻ con, nên chúng tôi nghi ngờ tên khốn- à, con lợn đó sẽ trở lại. Vì vậy chúng tôi trở về đây.”

“Tại sao? Tại sao không ở lại cho chắc chắn?” Nash hỏi, siết tay Maddy. Anh biết cô muốn bắt người đàn ông đó để biết lý do ẩn đằng sau những sự việc này.

“Quý ngài đây,” Luke hất đầu về phía Marcus, “chưa từng bị bó buộc ở những điều kiện chật hẹp.”

“Anh đã đá tôi, hai lần trong một đêm,” Marcus vặn lại. “Thật là ác mộng, với cái người này. Dừng chung giường với một con thú hoang đã còn tốt hơn.”

“Tốt hơn một bá tước chưa từng chia sẻ một thứ gì trong cuộc đời anh ta.”

Đôi môi Nash co giật. “Hai người ngủ chung giường hả?”

Anh trai anh nhún vai. “Không ai đề cập đến chuyện những cái giường ngắn củn ở tầng trên. Và vì Luke và tôi ai cũng cao hơn 1m8...”

“Tôi chán nói chuyện mấy cái giường lắm rồi. Có ai mời chúng tôi uống gì không đây?” Luke cắt ngang.

“Chút nữa thôi.” Harry nhìn chăm chăm qua anh xuyên ra cánh cửa mà Bronson mới vừa đóng lại. “Trừ khi tôi nhầm, hình như xe của Cô Maude đang trên lối vào.”

“Tốt, vậy là cô ấy đã nhận được thư của tôi,” Nash nói.

Cô của anh? Dạ dày Maddy đang biến thành một cái hồ không đáy.

Harry quay người và cho anh một cái nhìn dài. “Tự mình đưa ra những lời mời đến nhà em á, anh trai?”

Nash mỉm cười vẻ ngọt ngào. “Cô ấy cũng là cô của em mà.”

“Đây là người cô đã dành vài tuần qua ngang dọc đất nước để lòng sục cho anh một cô dâu phù hợp, đúng không?” Maddy nói với Nash. “Cô ấy có biết em không?”

Một sự im lặng đột ngột khắp phòng.

“Cũng... không hẳn,” Nash nói. “Có nhiều việc tốt hơn là nên mặt đối mặt. Để chuyện đó cho anh.”

Harry bật cười. “Lịch sử đã lặp lại,” anh nói về tối nghĩa. “Cô Maude sẽ thích chuyện này lắm đây.”

“Anh có thể xoay sở với cô Maude,” Nash nói tự tin.

“Anh ấy là một nhà ngoại giao mà,” Harry nói một cách khô khan với Maddy. Có một tia nhìn ẩn ý trong mắt anh. Nó không làm cô thêm an tâm chút nào.

Hình ảnh cô Maude, Lady Gosforth, đang sải bước lên các bậc thang phía trước, áo lông thú nhỏ giọt, cần nhẫn về tình trạng đường xá từ Bath, không làm cô an tâm hơn. Đó là một mệnh phụ người Roman mũi cao, ào vào nhà và hất cái áo lông thú vào bàn tay đang chờ sẵn của người quản gia và người hầu như thể họ không tồn tại.

Tạo ấn tượng ngay từ cái nhìn đầu tiên của cách ăn mặc sang trọng, bà tiết ra vẻ tự tin của cả đời đã quen sắp đặt và sai bảo mọi người phải làm gì.

Bà dừng lại một chút và chú ý đến cảnh tượng bốn người đàn ông trẻ to cao đang đứng trong sảnh với sự đánh giá công khai. “Tôi không biết tại sao mấy cậu đều đứng ở đại sảnh vào giờ này, nhưng tôi thấy cảnh này không bình thường chút nào. Harry, cậu bé của tôi” – bà chìa ra một bên má được đánh phấn nhẹ để

được hôn – “cháu trông đẹp trai đấy nhưng mà có mùi ngựa – khá thú vị nhưng cô tin cháu sẽ tắm và cạo râu trước bữa tối.”

“Marcus, Chúa tôi, chuyện gì mang cháu tới đây vậy? Chắc phải có chuyện hệ trọng lắm mới khiến cháu rời khỏi Alverleigh yêu quý của cháu ấy nhỉ?” Bà không cho ngài bá tước một cơ hội để trả lời mà tiếp tục gần như là trong cùng hơi thở, “Còn Luke, cậu bé thân mến của tôi, thật ngạc nhiên làm sao. Vừa mới đến à? Mẹ yêu quý của cháu thế nào rồi? Cũng phải một năm kể từ lần gặp vừa rồi của chúng tôi ấy nhỉ.” Bà chìa tay ra để Luke hôn, sau đó vỗ nhẹ lên má anh như thể anh chỉ mới 12.

Bà liếc nhìn Maddy, nâng cái kính cầm tay của mình lên một chút, sau đó làm lơ cô, không nghi ngờ đã đánh giá cô như một người hầu vì bộ váy đã nhạt màu và lỗi thời của cô, Maddy nghĩ.

Bà quay sang Nash và đưa má ra để nhận nụ hôn. “Nash, con trai, cái quái quỷ gì khiến cháu triệu cô tới đây gấp rút vậy hả? Lá thư của cháu thiếu thông tin trầm trọng, cô nghi ngờ đây là một kỹ năng mơ hồ mà mấy gã ngoại giao như cháu hay lấy làm tự hào, kiểu thể hiện một đẳng mà làm một nẻo. Và tại sao lại ở đây hả? Cô nghĩ giờ cháu phải đang ở Whitethorn Manor để tiếp nhận bất động sản của Jasper – ông ấy khá ẩn dật và hơi khác thường vào những ngày cuối đời. Vậy tại sao cô lại ở đây, thay vì phải lo chuyện vũ hội ở Luân Đôn chứ hả? Tất cả đều đã được sắp xếp, tất nhiên, nhưng cô sẽ phải giải thích-” Bà dừng lại với một cái cau mày. “Tại sao, vì chuyện gì, mà tất cả bọn cháu đều ở đây hả?” Bà quay sang Harry trong một sự lo lắng đột ngột. “Nell không sao chứ hả? Hay đứa nhỏ?”

“Không, không, cả Nell lẫn Torie đều khỏe ạ,” Harry nói. “Nell chỉ vừa mới đỡ Torie ngủ trưa xong.”

Anh kéo Maddy ra phía trước. “Marcus và Luke chỉ vừa mới đến ít phút trước khi cô đến, còn Nell sẽ xuống trong chốc nữa và không nghi ngờ là sẽ sắp đặt các món ăn nhẹ, nhưng trước khi cô lên lầu để nghỉ ngơi, cô Maude yêu quý của cháu, cháu muốn giới thiệu với cô Miss Madeleine Woodford—”

Lady Gosforth nâng kính cầm tay lên trong khi anh nói và xem xét Maddy với vẻ tập trung khó chịu. Quan sát tất cả từ cô, từ những lọn tóc nâu đỏ bị bung ra từ búi tóc đã trông rất thanh lịch sáng nay, đến bộ quần áo tồi tàn và đôi dép cũ rích của cô.

Maddy cảm thấy lạnh cột sống.

—là vợ chưa cưới của cháu,” Nash hoàn thành.

Cái kính khựng lại. Cô của Nash nhìn chằm chằm xuống cái mũi Roman dài cao của bà với tất cả sự không tán thành từ những tổ tiên mấy đời trước.

Nhưng Maddy cũng có tổ tiên của mình và họ là người Pháp, họ chắc cũng đang tỏ ra khinh miệt không chấp thuận quý bà Gosforth người Anh này. “Cháu chào cô ạ, thưa Lady Gosforth.” Cô nói một cách bình tĩnh và thực hiện một cái nhún gối cúi chào về tôn trọng một phụ nữ lớn tuổi, nhưng không tỏ ra nhút nhát. Kiểu bà-có-thể-không-phê-duyet-tôi-nhưng-tôi-cũng-sẽ-lich-sự mà cúi chào bà.

Cám ơn Grand-mère vì đã dạy cô nghệ thuật của phép lịch sự. Cô nghĩ việc trải qua hàng giờ tập luyện những nghi thức cúi chào đủ thể loại cho những vị trí và hoàn cảnh xã hội khác nhau đã không bị lãng phí. Cử chỉ vừa rồi cũng đáng giá trị của nó.

Lông mày của Lady Gosforth nhướng lên. “Tốt.”, nhưng giọng thì không tốt chút nào. “Nash, tôi sẽ nói chuyện riêng với anh trong bốn mươi phút nữa. Còn cậu, quần gia, chuẩn bị phòng cho tôi.” Bà oai vệ đi lên cầu thang, Bronson theo hầu.

“Mất mũi để đâu vậy, chàng trai?” Bà cô Maude vừa sờ cái kính cầm tay vừa nhìn chằm chằm theo cái cách làm Nash nhớ lại sự cổ lúc anh mười bốn tuổi, liên quan tới một quả bóng cricket và một cái khung kính gương soi.

Bà có vẻ không vui. Nhưng anh không còn là một cậu nhóc 14 nữa. “Cũng không hẳn ạ,” anh bắt đầu trong một giọng vẻ hối lỗi nhưng vẫn cứng rắn. “Cô yêu quý, cháu xin lỗi vì đã gây ra sự bất tiện-”

“Đừng có mà ”cô yêu quý” với tôi! Bất tiện ư? Anh có biết là tôi đã mời các cô con gái của ba vị Công tước, hai hầu tước, một tá bá tước, và một vài cô con gái của các đại sứ-”

“Vâng, và cháu lấy làm xin lỗi vì đã lãng phí thời giờ của cô ạ,” anh nói, cắt ngang cái hứa hẹn sẽ là một danh sách rất dài. “Nhưng không có cách nào để thông báo cho cô biết kế hoạch của cháu đã thay đổi. Cháu đã bị thương và bất tỉnh trong vài ngày, và khi cháu tỉnh lại cháu đã không biết mình là ai. Cháu chỉ lấy lại trí nhớ cách đây vài ngày thôi ạ.”

“Vậy chắc là khả năng phán đoán bình thường của anh sẽ trở lại trong tuần khác,” bà nói vẻ gay gắt. “Hết sherry rồi.” Bà chìa cái ly ra.

Anh rót thêm vào. Rượu sherry có lẽ là một sai lầm. Anh đã cho đem nó lên đây trước, nghĩ nó sẽ làm êm dịu lại tâm trạng của bà; nào ngờ nó còn làm cái lưỡi bà sắc sảo hơn.

Anh rửa thềm chuyện tự dừng cả bọn họ đều tụ tập đông đủ ngay ở cửa khi bà đến. Anh biết tốt hơn là đừng gây ngạc nhiên gì cho một quý bà lớn tuổi sau một chuyến hành trình dài không thoải mái, và đã có kế hoạch nói ra cái tin anh đã đính hôn một cách nhẹ nhàng, sau khi bà đã nghỉ ngơi và thư giãn sau chuyến hành trình.

Sau đó, khi bà đã được thông suốt tin tức của anh, anh sẽ kể cho bà nghe chuyện của Maddy và cuối cùng anh sẽ giới thiệu Maddy với bà. Cô Maude sẽ yêu Maddy, anh chắc chắn như vậy.

Vậy mà, thay vào đó anh đã phải giới thiệu hôn thê của mình vào lúc không thích hợp chút nào, và bà đã nâng cái kính quý quý của mình lên rồi nhìn chăm chăm vào Maddy như thể cô ấy là một loài sâu bọ nào đó.

Maddy hẳn đã không thích một chút nào và cô cũng đã biểu hiện rõ. Cô sẽ không thừa nhận, nhưng cái cách cô nhún gối gần như trông giống một sự thách thức. Và bây giờ cô Maude của anh cũng y như vậy.

Cũng là một sai lầm khi để cho cô Maude có được 40 phút để kịp trấn tĩnh mình. Chỉ mới qua hai phút nói chuyện thôi anh cũng đã nhận ra người phụ nữ lớn tuổi đầy khôn ngoan này đã sử dụng thời gian như thế nào, cũng như đã kịp gợi cô thợ may của mình xuống phòng của người hầu để thu thập thông tin về Maddy.

Và họ đã có được thông tin từ cô gái vắt sữa -trở thành- người hầu.

Cô Maude đã không hài lòng.

“Tôi đã xem xét mỗi cô gái thích hợp trong vương quốc-”

“Không phải cả ở Wales với Scotland đấy chứ ạ?” anh ngắt lời không thể kìm lại.

“Đừng có mà,” bà nói với một cái nhìn sắc lẹm, “khiếm nhã.”

“Vâng, thưa cô,” anh nói, vẻ xin lỗi. Anh biết cách để dỗ ngọt bà.

“Và đừng có nghĩ tôi không biết anh đang tính làm gì. Tôi biết anh kể từ khi anh còn là một đứa trẻ sơ sinh đấy, cậu bé, và anh không thể dụ dỗ được tôi đâu.”

“Vâng, thưa cô.”

Bà nhấp một ngụm sherry. “Đừng bao giờ nghĩ tôi muốn nhìn thấy anh, một trong số các đứa cháu của tôi, có một cuộc hôn nhân không cân xứng.”

“Không phải không cân xứng đâu ạ. Cha của Miss Woodford đã là một nam tước-”

“Một nam tước vô danh của một dòng dõi vô danh. Tôi biết được đó là một người đàn ông hơi vô dụng chết trong đồng nợ nần.”

“Nguồn gốc không phải là mọi thứ,” anh nói một cách kiên quyết. Sao bà ấy biết nhiều thế nhỉ? Bà ấy chắc biết hết mọi người ở Anh quốc này.

“Anh đã muốn có một cô dâu có các kết nối tới lĩnh vực ngoại giao mà. Cô gái này chắc cũng có những yếu tố đó?”

“Không.”

“Vậy hẳn cô ta được giáo dục đủ tốt, hoặc cũng có kinh nghiệm trong việc điều hành một ngôi nhà lớn để bù đắp những khiếm khuyết trong lĩnh vực khác? Cô ta cũng là một bà chủ nhà có kỹ năng, có thể tổ chức

một dạ tiệc, một bữa điểm tâm cho người gốc Ý, hoặc một bữa tối cho khoảng 50 người chỉ với một thông báo trong chốc lát?”

Anh nghiêng rằng. “Cô biết là cô ấy chưa từng mà. Nhưng hầu hết các cô dâu mới cũng đều không có những kỹ năng trong lĩnh vực này, và cũng không-”

“Nhưng có khác biệt đấy – tất cả các ứng viên trong danh sách của tôi – đều là những người lớn lên trong trợ giúp mẹ mình tổ chức những sự kiện như thế. Họ ít ra cũng biết nên làm gì.”

Anh siết quai hàm mình. “Không quan trọng. Miss Woodford và cháu sẽ-”

“Cô gái này không hề có ý tưởng gì về nghề nghiệp của anh. Nó sẽ hoàn toàn quá tầm hiểu biết của cô ta. Vì Chúa, Nash, đó sẽ là một thảm họa cho sự nghiệp của anh đấy.”

Anh nghiêng quai hàm. “Không quan trọng.”

Mắt của cô anh gần như tóe lửa vì quá giận. “Không quan trọng? Anh còn ý thức nữa không đấy?”

Anh không tính nói chuyện này quá sớm với cô ấy, anh tính để cô ấy biết từ từ, nhưng giờ thì không còn chọn lựa nào nữa. Anh nói một cách bình thản, “Cháu có thể không làm việc trong ngành ngoại giao nữa.”

“Ý anh là sao?”

“Cháu có thể sẽ làm, ờ, nghề chăn nuôi.”

“Công việc chăn nuôi á?” bà lặp lại với vẻ ghê tởm.

“Vâng, giờ cháu có một điền sản, không cần thiết để cháu phải đi đây đó luôn nữa. Quả thật là rất mệt mỗi khi cứ phải di chuyển suốt từ chỗ này đến chỗ khác-”

“Mệt mỗi? Anh thích vậy mà.”

“- vì vậy cháu đang xem xét chuyện sẽ định cư ở chỗ chú Jasper – đó là điền sản của cháu. Chăn nuôi gia súc và... trông tốt mọi thứ.”

Cái kính rớt xuống. “Anh? Một nông dân? Vậy thì lợn biết bay rồi!” Bà tròn mắt nhìn chăm chăm vào anh. “Vậy là đã đến nước này rồi sao? Nếu vậy thì chỉ còn một cách: quăng tiền cho cô ta.”

Nash cứng người. “Xin lỗi gì ạ?”

“Anh phải nghe tôi, mua cô ta đi. Chỉ là vấn đề phải làm gì thôi – trừ khi anh đã phải lòng cô ta rồi. Trong trường hợp này anh phải tìm cho cô ta một người chồng.” Bà nâng cái kính lên lần nữa. “Hiểu không?”

“Không ai quỷ quyết như cô. Và cháu cũng sẽ thế nếu cháu ”mua” cô ấy.” Nếu giờ anh không đang quá giận, anh có thể thấy mình cười với cái ý nghĩ Maddy sẽ phản ứng lại chuyện này như thế nào. “Nếu cháu mà làm thế, cô ấy sẽ quẳng trả nó lại vào mặt cháu ngay.”

Bà khịt mũi. “Bởi vì anh đáng giá hơn với cô ta trong chuyện hôn nhân này.”

“Cô ấy không theo đuổi tiền của cháu.”

“Chưa chắc, dĩ nhiên là cô ta đã thế – không phải tôi sỉ nhục cô ta đâu. Theo người hầu của cô ta thì cô ta sẽ bị ném ra ngoài đường.”

Nash không nói gì. Anh không muốn xác nhận cũng như phủ nhận. Đó không phải chuyện mà cô anh quan tâm.

“Còn chuyện anh ngã ngựa cũng như cổ tích ấy, bị mất trí đến mức không biết ai là ai, và trước khi anh biết được chuyện gì, thì Miss Woodford bé nhỏ đã ”bỏ bùa” anh rồi. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu cô ta là người gây ra vụ tai nạn này.”

Nash nắm chặt nắm tay mình. “Chuyện không phải như thế.”

“Sợ quá!” bà kêu lên. “Đàn ông lúc nào cũng mù quáng. Chắc hẳn cô ta khiến anh nghĩ anh là một người hùng, đúng vậy không?”

Nash siết chặt nắm đấm. Nếu bà cô của anh là đàn ông, anh đấm bả này giờ rồi. “Ý cháu đã quyết. Cháu sẽ cưới Miss Woodford. Cô có thể nói gì tùy cô, nhưng cháu yêu cầu cô hãy tôn trọng cô ấy. Nếu không...” Anh nhìn bà một cách nghiêm túc.

Cô của anh nhướn cao chân mày đến nỗi nó gần như biến mất vào tóc bà. “Còn thế đấy!”

“Phải.”

Bà uống nốt ngụm sherry cuối và đặt cái ly xuống với một tiếng sục sục. “Ngay cả Harry, với nguồn gốc xuất thân của mình mà cũng đã xoay sở để bắt mình cưới được con gái một bá tước.”

“Harry đã không ‘bắt mình cưới con gái bá tước’. Anh ấy đã yêu cô ấy. Hai chuyện khác nhau.”

Bà nhìn anh vẻ sắc sảo. “Thế à? Vậy anh cũng đã yêu cô nàng đó rồi sao?”

“Không,” anh nói ngắn gọn. “Nhưng đó là vấn đề về danh dự.” Và bên cạnh đó, anh cũng thích cô. Và ham muốn cô. Nhưng anh sẽ không phân trần cảm xúc của mình với bà. Bà có thể chấp nhận quyết định của anh – và Maddy – còn không thì tùy.

“Danh dự!” Bà khịt mũi. “Khái niệm đàn ông ngốc nghếch. Anh đã để một đôi mắt nai âm mưu-”

“Cô,” anh bằng một giọng cảnh báo.

Bà cho anh một cái nhìn dài, sau đó nhún vai. “Được thôi, nếu đó là cách anh muốn...”

“Cháu muốn thế.”

“Vậy còn chuyện vũ hội thì sao đây? Mọi người đều đã được mời hết cả rồi – toàn giới thượng lưu – và cũng đều đã chấp nhận, ngay cả bà đại công tước Nga của anh cũng vậy.”

Nash mỉm cười cổ ra vẻ tự tin. “Sẽ tiếp tục, tất nhiên. Chỉ khác là nó sẽ là một vũ hội hôn lễ.”

“Vậy thì anh tốt hơn là nên cho cô ta một cái váy. Đúng hơn là một cái tủ đồ mới. Bộ đồ cô ta đang mặc tôi thậm chí còn không cho người hầu của mình làm giặt lau bụi.”

“Cháu cũng đã tính.”

Bà nhìn anh vẻ hoài nghi. “Anh tính là tính làm sao? Mùa vũ hội sẽ bắt đầu chỉ trong vài tuần nữa và thợ may đồ nào cũng đang bận ngập đầu hết rồi. Khó mà nâng tầm của cô ta lên nếu cô ta mặc đồ của một thợ may nhà quê nào đó.”

“Cháu có thể mời các nhà may danh tiếng nhất ở Luân Đôn.”

“Nhà may danh tiếng nhất Luân Đôn là một phụ nữ người Pháp và rất độc quyền – chính là thợ may của riêng cô, Giselle.”

Nash cúi mình. “Chính xác.”

Bà cô Maude há hốc mồm. “Anh đã được Giselle đồng ý rồi Luân Đôn vào thời điểm này rồi sao? Tôi không tin!”

“Cũng không hẳn ạ. Giselle đã có số đo của Miss Woodford cũng như màu sắc trang phục, và đang tiến hành may vài bộ váy, bao gồm cả cả váy cưới. Hiện cháu đang chờ trợ lý của cô ta đến đây cho việc thử đồ trước đám cưới và hoàn thành nốt các chi tiết. Sau đó cô ta sẽ trở lại Luân Đôn, và khi chúng cháu tới, Giselle cũng đã sẵn sàng những bộ còn lại.”

Bà cô nhìn anh vẻ ngưỡng mộ. “Anh xoay sở cách nào mà hay thế? Giselle nổi tiếng là khó chịu.”

Nash chỉ mỉm cười nói, “Cháu luôn có cách của mình mà.” Cách của anh là một đồng tiền và những đồng nghiệp lạnh lẽo và quyến rũ nhất của anh trong ngành ngoại giao. Giờ anh đang mắc nợ nhiều ân huệ, nhưng cũng xứng đáng khi nhìn về mặt của bà cô yêu dấu.

Bà nhìn anh chăm chăm một lúc lâu, sau đó lắc đầu. “Sẽ là một lãng phí tội lỗi nếu anh ôm lấy đền sân của Jasper thay vì dùng những kỹ năng này để phục vụ đất nước, nhưng thôi, nếu như anh đã muốn vậy...” Bà phẩy tay thô bạo. “Giờ đi ra đi và nói Nell cô sẽ xuống dùng trà trong 10 phút nữa.”

“Vâng, thưa cô.”

“Và cô cũng sẽ lịch sự với cô gái trẻ đó, nhưng cô không hứa là sẽ thích cô ta đâu nhé.” Bà chìa tay ra.

Nash hôn lên nó. “Cô sẽ thích một khi cô hiểu cô ấy, cháu chắc chắn thế. Cảm ơn cô vì tất cả những giúp đỡ, cô Maude yêu quý của cháu, và vì đã đồng ý chuẩn bị vũ hội. Cháu biết cô không thích chuyện đám cưới này, nhưng cháu đảm bảo với cô mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Khi anh đóng cửa lại, giọng cô anh với theo sau. “Tôi chỉ hy vọng con bé đó có thể khiêu vũ.”

Dĩ nhiên cô ấy có thể khiêu vũ được, Nash nghĩ. Không phải tất cả các cô gái đều đã học khiêu vũ cả sao? Tất cả các cô gái anh biết đều thế. Ai cũng biết chơi dương cầm và vẽ tranh màu nước vô vị. Nhưng có thể cô cũng cần được đánh bóng lại các kỹ năng của mình. Tốt hơn là phải kiểm tra trước đã. Anh vội vã đi tìm Maddy.

Anh tìm thấy cô đang đứng giám sát việc thử đồ của các cô bé. Cả ba cô bé và Lizzie đều đang đứng trên ghế, đang xoay chậm chậm như những bức tượng trong khi người thợ may trong làng và các trợ lý của bà đang ghim những ghim kẹp lên các bộ váy mới của họ.

Lucy cựa quậy, cố nhìn mình trong gương.

“Yên nào, Lucy, trừ khi em muốn bị kim chích vào.” Maddy nói với cô bé.

Cô nhỏ đã nhìn thấy Nash đang đứng ở ngưỡng cửa. “Em đang mặc một chiếc váy mới này. Anh thấy em có đẹp không, Mr. Rider?”

“Em rất đẹp, Lucy,” anh đảm bảo với cô bé. “Ai cũng trông rất đẹp. Susan, anh thích cái áo màu hồng ấy đấy, còn Jane, có vẻ màu xanh rất hợp với màu mắt em nhỉ.” Anh nháy mắt với Lizzie đang thử đồ. “Trông được đấy, Lizzie.”

“Nhưng chị Maddy không có bộ đồ mới nào,” Susan nói với anh vẻ lo lắng. “Chỉ có chúng em có. Mà chị ấy thì cũng phải nên mặc đẹp nữa.”

“Chị ấy sẽ đẹp mà, chị ấy sẽ có đồ mới sớm thôi,” Nash đảm bảo với cô bé. “Đồ của chị Maddy sẽ được may ở Luân Đôn.”

“Luân Đôn ă? Nhưng làm sao người ta biết số đo đúng ă?” Jane kêu lên.

Nash mỉm cười. “Anh đã gửi một cái áo cũ của chị Maddy đến Luân Đôn vì vậy họ sẽ có các số đo. Cả giày cũ của chị ấy nữa, những người thợ làm giày cũng đang đóng giày cho chị ấy.”

Maddy đang ngậm khoảng nửa tá ghim kẹp giữa miệng mình, gần như là nhổ chúng ra. “Anh đã gửi một trong các bộ đồ của em? Mà không nói gì với em sao? Bộ nào vậy?” Cô có vẻ rất không vui vì tài khéo léo của anh.

“Từ một đồng quần áo cũ em đã để trên cánh cửa. Nhớ chưa, những thứ mà em phân loại ra để đóng gói đó.”

Mắt cô mở to. “Anh đã gửi cho một nhà may nổi tiếng ở Luân Đôn bộ đồ cũ rách để làm giẻ của em hả?”

Anh cau mày. “Em không thích nó ă?”

Cô nhắm mắt lại một lúc. “Không, tất nhiên là không vì nó là một cái giẻ mà!” Cô rên rỉ. “Sao anh làm thế hả Nash?”

Sao anh làm thế? Anh giải thích, “Đó thật sự là một kỳ công để cô ấy nhận lời may đồ cho em đó, đặc biệt là vào thời điểm này trong năm, trước mùa lễ hội. Cô ấy là một thợ may nổi tiếng nhất ở Luân Đôn.” Cô Maude sẽ giết anh nếu bà ấy biết Nash đã dùng tên bà trong kho vũ khí của mình để thuyết phục Giselle.

Maddy rên rỉ. “Vậy là anh đã gửi cho nhà may danh tiếng nhất ở Luân Đôn bộ đồ xấu xí nhất của em, cái mà em từng mặc và nói nó là của em.”

Thái độ của cô làm anh bối rối. Có lẽ cô vẫn chưa hiểu hết kế hoạch chính chu của anh. “Nhưng đó là một giải pháp hoàn hảo. Giselle có thể sao chép các số đo từ bộ đồ cũ và may nhanh một bộ mới. Để kịp lúc cho đám cưới. Chỉ có một tuần để làm.”

“Vâng, nhưng giờ cô ấy sẽ biết em đã mặc một bộ đồ giả rách.”

“Có vấn đề gì sao?”

“Cô ấy sẽ nghĩ em là một kẻ túng thiếu nhất, một kẻ sẵn ”đại gia” cho mà xem.”

Nash nhìn chăm chăm vào cô. “Em quan tâm chuyện cô ta nghĩ gì sao? Cô ta chỉ là một thợ may. Và em sẽ mua thêm nhiều đồ mới nữa, chúng sẽ không rẻ, vì vậy cô ta tốt hơn là nên giữ mồm mình nếu muốn có thêm em là khách hàng của mình.”

“Lọ lem mặc đồ cũ rách mà,” Lucy nói trong sự im lặng theo sau đó.

Maddy bật cười và ôm cô bé vào lòng. “Phải, cô ấy đã thế, em yêu, và bà tiên đỡ đầu đã cho cô một bộ váy mới. Nhân thể chị cũng xin lỗi Mr Renfrew vì đã bực mình với anh ấy, dù cách làm thế nào thì anh ấy cũng chỉ có ý định tốt nhất mà thôi.”

Lucy nhướn mày. “Anh ấy không phải là bà tiên đỡ đầu, anh ấy là hoàng tử.”

Nói chuyện Lọ Lem đã nhắc Nash lý do tại sao anh đi tìm Maddy. “Em có thể khiêu vũ không?” anh hỏi cô.

“Gì cơ?”

“Em có thể khiêu vũ không?” Nash lặp lại. “Những điệu nhảy hai hàng sóng đôi, các điệu cotillion, điệu waltze, điệu cadri bốn cặp, em biết chứ? Em có thể nhảy được, đúng không?”

Cô cắn môi. “Em biết một vài điệu nhảy hai hàng, và em cũng đã học được vài bước điệu cotillion, còn điệu cadri là một biến thể của nó, phải không?”

Anh gật đầu.

“Vậy thì em có thể xoay sở được, nhưng em chưa bao giờ học điệu waltz, thậm chí còn chưa bao giờ nhìn thấy nó nhảy thế nào.”

“Chưa bao giờ nhìn thấy?” anh lặp lại. “Em hẳn cũng đã tham dự vài vũ hội nào đó rồi chứ.”

“Em chưa bao giờ tham dự bất kỳ vũ hội nào.”

Nash sốc. Anh biết cô chưa được ra mắt, nhưng... “Không cả với một lễ hội địa phương sao?”

“Không cái nào.”

“Vậy còn một điệu nhảy ngẫu hứng ở một bữa tiệc thì sao?”

Cô lắc đầu. “Em chưa bao giờ đến một bữa tiệc, và thật sự cũng chưa bao giờ nhảy với bất kỳ ai, trừ một vài điệu nhảy hai hàng ở hội mùa của làng năm ngoái. Hình như là những điệu nhảy truyền thống Willow và Reel của người Scot. À, chúng em cũng đã nhảy quanh một cây nêu nữa, đúng không các em?”

Nash cố hết sức để giấu cái vẻ bị sốc của mình, nhưng tim anh chùng xuống. Cô chưa bao giờ đến một buổi tiệc? Kinh nghiệm duy nhất của việc nhảy múa nơi công cộng của cô là ở một hội mùa của làng với một số nông dân say xỉn? Và còn nhảy quanh một cây nêu nữa chứ, thật đáng thương! Có vẻ tệ hơn là anh tưởng.

Anh nghĩ đến hàng trăm vũ hội sang trọng mà anh đã tham dự ở các cung điện và khán phòng khiêu vũ khắp Châu Âu, nơi mà đàn ông và đàn bà vừa nhảy vừa tán tỉnh, chuyện trò sắc sảo với nhau, mỗi bước nhảy đều thành thạo như là đang đi bộ. Cô ấy còn thậm chí chưa đến một bữa tiệc.

Cái hố ngăn cách giữa cuộc đời ngoại giao của anh với kiến thức và kinh nghiệm của cô dường như đang ngày càng mở rộng ra theo từng phút. Tương lai của anh như là một diễn chủ dường như không thể tránh khỏi.

Cô Maude chắc chưa kịp tìm hiểu kinh nghiệm xã hội của Maddy như thế nào.

“Được rồi,” anh nói. “Chúng ta sẽ bắt đầu các bài học khiêu vũ từ chiều nay. 3 giờ chiều trong phòng khiêu vũ xanh.” Với lời của anh, các cô bé ré lên phấn khích, nhắc nhở anh nhớ tới bọn trẻ. “À, nhưng-” anh bắt đầu, nhưng sau đó chợt nghĩ sẽ sử dụng chúng như một cái cớ. Nếu cô Maude có thắc mắc, chắc sẽ nghĩ anh và Maddy đang dạy bọn trẻ cách khiêu vũ.

Mắt Maddy lấp lánh. “Em sẽ tới,” cô lặng lẽ nói. “Em nghe nói waltz là một điệu nhảy rất lãng mạn.”

Nash gật đầu khô khốc. Đúng là một điệu nhảy lãng mạn, nhưng không chút nào khi toàn bộ tương lai anh đang trôi lênh đênh trên nó.

23. Chương 22

Maddy đã bị muộn cho bài học nhảy waltz của cô. Thợ may từ Luân Đôn đến vào buổi trưa, và gần như cả buổi chiều chỉ dành cho việc thử và chỉnh sửa quần áo.

Người thợ may đến cứu viện cho Maddy không phải là bà thợ may nổi tiếng Giselle, mà là trợ lý của bà, Claudine, cũng là một người Pháp, và mặc dù ban đầu Claudine có vẻ ấn tượng không tốt với bộ đồ cũ sờn của Maddy, nhưng kể từ lúc Maddy nói chuyện với cô bằng tiếng Pháp, Claudine dịu đi hẳn.

Maddy không thể đi cho tới tận 3 giờ chiều, nhưng rồi cô cũng rời khỏi Claudine và hai người trợ lý đang nhiệt tình lên kế hoạch cho các bộ trang phục long lanh của cô.

Maddy vội xuống lầu và đi dọc theo hành lang. Phòng khiêu vũ màu xanh nằm ở cánh phía xa của tòa nhà. Cô đi nhẹ nhàng hơn qua phòng khách màu hồng. Lady Gosforth đã thiết lập lãnh thổ đặc biệt của bà ở đây, và Maddy không mong muốn thu hút sự chú ý của người phụ nữ này.

Cánh cửa khép hờ. Khi Maddy nhón gót bước qua, một giọng nói phát ra. “Thằng bé hăn đã rơi vào bẫy của con nhỏ đó rồi.”

Maddy đóng băng. Giọng bà Gosforth, cô của Nash.

Bà Gosforth tiếp tục, “Tôi không ngờ em trai anh lại bị mắc bẫy bởi một thợ săn tài sản có đôi mắt nai. Trong số các cậu, tôi luôn nghĩ Nash có một cái đầu khác hẳn cơ đấy.”

Họ đang nói về cô. Cô lẽ ra nên lịch sự mà đi tiếp. Nhưng cảm giác bị xúc phạm lẫn tò mò làm cô như chôn chân tại chỗ. Thợ săn tài sản có đôi mắt nai á?

“Công bằng mà nói thì Nash đã bị thương nặng. Đầu óc nó lúc đó hẳn không bình thường,” giọng anh chồng tương lai của Maddy, ngài bá tước. “Cô ta đã lợi dụng điều đó để bẫy nó.”

Bẫy anh ấy? Maddy nổi giận. Làm thế nào mà anh ta dám nói tới một chuyện như vậy! Nash không hề không bình thường khi anh cầu hôn cô. Và cô chẳng làm gì để bẫy anh ấy cả - đó là chưa nói đến chuyện cô đã mạo hiểm danh tiếng của chính mình. Ngược lại anh ấy đã bẫy cô thì có!

“Anh hẳn biết con bé đó rõ hơn tôi, Marcus. Anh nghĩ sao?”

“Cô ta cũng khá thú vị,” Marcus bắt đầu.

Nhưng bà cô anh ta ngắt lời. “Ý tôi là anh có đề nghị gì để xử lý chuyện phiền phức này không?”

Maddy nắm chặt tay. Hôn nhân của cô với Nash có thể không được gia đình anh chấp nhận, nhưng nó không phải là một chuyện phiền phức!

“Cô ta nghèo như một con chuột trong nhà thờ, vì vậy cháu cũng nghi lắm.” Ngài bá tước khịt mũi. “Nhưng khó mà cản Nash được - cô cũng biết nó cứng đầu thế nào mà.”

“Xùy! Đàn ông nhà Renfrew mấy người đều cứng đầu như đá ấy,” bà cô anh ta nói một cách châm chọc. “Nếu chúng ta không thể trông chờ nó tự thức tỉnh chính mình, thì không có nghĩa là chúng ta không thể làm gì cho nó. Cậu có biết tôi đã phải lặn lội khắp nơi để tìm ra các ứng viên cô dâu phù hợp nhất cho nó,

để rồi phát hiện ra nó lại bị bắt bởi một kẻ chẳng là ai cả, mà biết đâu được đã là kẻ cố tình gây ra tai nạn đó?”

“Sao cô dám nói thế!” Maddy bước vào phòng. Cô run lên vì giận. “Cháu không có gây ra tai nạn cho Nash. Tất cả những gì cháu đã làm là cố để cứu mạng sống của một người xa lạ, và cô có biết là nó đã đặt cháu vào một tình thế rắc rối và bất tiện thế nào không!”

Bà Gosforth khinh miệt nhìn chăm chú Maddy qua kính cầm tay, sau đó khịt khịt mũi, chuyển sự chú ý của bà vào bộ đồ vải của cô.

Maddy càng cáu hơn. “Đừng có mà khịt khịt mũi với cháu, cô thật là một bà cô khó chịu! Cháu khinh bỉ cái việc bắt kỳ người đàn ông nào. Cô có thể gọi cháu là kẻ chẳng là ai cả, và đó đúng là sự thật vì họ nội cháu chỉ là một dòng họ bình thường, dù cũng thuộc tầng lớp thượng lưu, nhưng họ ngoại của cháu thì thuộc tầng lớp quý tộc-”

Bà Gosforth nhướn mày.

“dù hầu hết đều đã chết trong cuộc Cách mạng-”

“Pháp.” Giọng bà lấp lửng.

“Phải, Pháp, và cháu cũng rất tự hào về nó!” Maddy nói cáu kỉnh, gần như rung lên với cơn thịnh nộ. “Cháu biết cuộc hôn nhân này không được những người như cô đây chấp nhận, và đáng lẽ ra cháu đã nên từ chối lời cầu hôn của cháu cô, nhưng cháu đã không thể! Đơn giản là cháu không thể - và đừng có cong môi cô như thế ạ - đó là chuyện của cháu, của riêng cháu và Nash, và nếu anh ấy hạnh phúc với lựa chọn này thì cô nên tôn trọng anh ấy. Anh ấy đã là một người đàn ông, không còn là một cậu bé để cần phải được che chở.”

Cô trừng mắt nhìn ông anh chồng. “Và, phải, anh ấy là người hào hiệp, nhưng ngài nên tự hào vì điều đó chứ đừng nên cười nhạo như thế. Nếu thế giới này có nhiều người đàn ông hào hiệp như thế thì nó sẽ là một nơi tốt đẹp hơn mà thôi.”

Cô lấy hơi sâu và khi cô nói tiếp, giọng đã bình tĩnh hơn. “Cô có thể gọi cháu là một thợ săn tài sản, và cháu thừa nhận, cháu cũng muốn được an toàn và có vị thế - đi kèm với đồ đẹp và trang sức lấp lánh.”

Bà Gosforth phát ra một âm thanh sừng sốt.

“Cứ khịt mũi nếu cô muốn, cháu không phủ nhận là chúng rất hấp dẫn,” Maddy nói với bà. “Cháu cũng là một con người bình thường như mọi cô gái khác. Nhưng nếu cô nghĩ chỉ có những thứ đó hấp dẫn, hay đại loại thế, thì cô hoàn toàn sai rồi đấy ạ.” Cô nhìn trừng trừng vào bà cô chồng. “Cô có nhìn vào cháu trai mình không, cái nhìn thật sự ấy? Cô có nói chuyện với anh ấy không? Cô có hiểu anh ấy không? Bởi nếu cô hiểu, cô sẽ không nghĩ bất kỳ người đàn bà nào cũng có thể cưới anh vì tài sản của anh đâu ạ.”

Bà Gosforth liếc nhìn xuống sống mũi cao của bà, như thể Maddy là một con côn trùng, và nói trong một tông giọng kéo dài hoài nghi, “Cô muốn tôi tin là cô thích cháu trai tôi chính vì bản thân nó?”

“Cháu không quan tâm cô tin gì!” Maddy bẻ ngón tay mình. “Nhưng cháu sẽ là một người vợ tốt hơn bất kỳ cô gái dòng dõi danh giá nào trong danh sách của cô.”

“Thế ư? Cô còn không biết làm thế nào để hỗ trợ cho nghề nghiệp của nó nữa là.”

“Phải, cháu không biết,” Maddy thừa nhận. “Tuy nhiên, cháu sẽ học hỏi, cứ chờ xem ạ. Cháu đã không sống ở nhà cha cháu gần như hầu hết thời gian, nhưng đó là một cơ ngơi không nhỏ, và cháu đã điều hành nó trong năm cuối cuộc đời ông ấy. Mẹ và bà ngoại cháu cũng đã huấn luyện cho cháu một số việc của một phụ nữ-”

“Một số?”

“Cháu không thể chơi dương cầm hay vẽ tranh màu nước, nhưng tiếng Ý của cháu thì không tệ đâu ạ,” Maddy trả lời lạnh lùng. Cô ra vẻ thể để che giấu các kiến thức còn thiếu kém của mình trước bà già khó chịu này.

“Tuy vậy cách cư xử của cô” – Lady Gosforth bắt đầu móc một mũi len mới; có vẻ việc này không hợp lắm cho một phụ nữ quý phái như bà – “thì chưa được tốt lắm.”

“Cách cư xử của cháu thì phù hợp với nơi mà cháu tìm thấy bản thân mình,” Maddy phản biện.

Đôi mày thanh tú nhướng mạnh lên ở lời nói thẳng thừng của cô. Maddy cảm thấy một sự hài lòng mạnh mẽ. Cô không được tỏ ra sợ hãi trước bà già kiêu ngạo này.

Cô lấy một hơi sâu và tiếp tục, “Cháu không giống những cô gái trong danh sách của cô, cháu biết. Cháu không đẹp cũng không giàu, cháu cũng không nhận được một sự giáo dục hoàn mỹ, và cháu cũng không còn gia đình, phải tự thân một mình. Nhưng không như những cô gái của cô, cháu không hư hỏng và cũng chưa bao giờ được nuông chiều. Cháu biết không cái gì có giá trị mà lại không cần phải làm việc chăm chỉ, cháu có lòng can đảm, biết suy nghĩ và có quyết tâm. Cô nghĩ cháu tham lam, và có lẽ đúng vậy, nhưng cháu không ích kỷ. Và cháu sẽ là một người vợ tốt của Nash.”

Lady Gosforth dừng việc đan len và cho Maddy một cái nhìn nghiêm khắc. “Một người vợ tốt là thế nào, khi nó nói là sẽ từ bỏ nghề nghiệp của mình như là một đại sứ và sẽ trở thành một điền chủ nhà quê.”

Maddy tái mặt. “Đó không phải sự thật.” Không thể được.

“Đúng vậy đấy,” Lady Gosforth nói. “Nó đã nói với tôi điều này mới đây thôi. Nó nói nó đang thích thú ở lĩnh vực nông nghiệp.”

“Nash à?” Marcus kêu lên trong ngờ vực. “Thích thú tới nông nghiệp? Vợ ư?”

“Chính xác, Marcus. Rõ như mũi trên mặt anh là Nash đang dự tính sẽ từ bỏ sự nghiệp mà nó đã vất vả gặt hái được nhiều thành tựu, đơn giản bởi vì nó bị buộc vào một cuộc hôn nhân không tương xứng, với một con bé hoàn toàn không phù hợp là vợ của một đại sứ hơn là người hầu của cô ta.” Bà quay sang Maddy và thêm vào, “Nó biết cô sẽ kéo nó xuống.”

Maddy nuốt khan, cổ họng cô khô khốc. “Cháu sẽ không kéo anh ấy xuống,” cô nói trong một giọng thấp, dữ dội. “Cháu sẽ không cho phép anh ấy từ bỏ công việc của mình và cháu cũng sẽ làm một người vợ tốt của anh. Cháu không mong cô sẽ tin tưởng lời của cháu; thời gian sẽ chứng minh cháu đúng.”

Cô bước vài bước về phía cửa, sau đó dừng lại. Cô muốn trút hết mọi thứ ra khỏi ngực mình trong khi tâm trạng đang hăng như thế này. Cô sợ mình sẽ không đủ can đảm sau đó. Hoặc là không còn cơ hội nữa. “Cháu sẽ kết hôn với Nash, và không gì cô nói hay làm sẽ thay đổi được ý định của cháu đâu. Và cháu sẽ làm cho cuộc hôn nhân này thành công. Nhưng hai người” – cái nhìn của cô hướng về cả Lady Gosforth và bá tước Alverleigh – “hai người vẫn còn một cơ hội.”

Lady Gosforth trao đổi một cái nhìn không rõ ràng. “Chúng tôi có một cơ hội á? Là gì vậy?”

Maddy đứng thẳng lưng. “Hai người có thể tiếp tục ngấm phá hoại cháu, thì thậm to nhỏ và đâm chọc sau lưng cháu, hoặc là hai người giúp cháu thành công trong hôn nhân với Nash, giúp cháu học những điều cháu cần phải học để giúp anh với sự nghiệp của mình. Và giúp cháu làm anh hạnh phúc.”

Cô nhìn Marcus, trông rất giống Nash, nhưng thiếu hẳn sự ầm áp, và cô của anh, người đang nheo đôi mắt sắc lẹm nhìn lại cô. “Như thế có được không ă?” Maddy hoàn thành.

Một sự im lặng kéo dài. Lady Gosforth kiểm tra những chiếc nhẫn trên đôi tay thanh lịch gầy guộc, được cất tĩa cẩn thận. Bá tước Alverleigh thì nhặt những bụi vải vô hình trên ống tay áo. Câu trả lời đã rõ.

Maddy cũng đã dự kiến trước sự thờ ơ này; nhưng một quả banh thất vọng vẫn phình ra trong dạ dày cô.

“Vậy thì,” cô nói với vẻ cương quyết, “Cháu sẽ tự mình xoay sở vậy.” Cô quay người để rời đi. Giọng Lady Gosforth dừng cô lại. “Tôi không bao giờ thăm thì.”

“Xin thứ lỗi cho cháu, Lady Gosforth, cô nói rất đúng. Giọng cô như súng tầm xa và tiếng nói của cô thì có đúng cách nửa hành lang cũng nghe thấy.” Maddy nghiêng đầu trong một giọng mỉa mai nhượng bộ.

“Cô gái!” Lady Gosforth thốt ra, làm Maddy đang ngẩng cao đầu kiêu hãnh bước ra cửa phải dừng lại.

Cô xoay người. “Vâng?”

“Cô có yêu cháu tôi không?”

“Chuyện đó,” Maddy nói, “không phải là chuyện của cô ă.” Cuối cùng rồi cô cũng rời khỏi phòng.

“Cô ta đi rồi à?” Lady Gosforth hỏi Marcus.

Marcus nhìn ra ngoài hành lang và gật đầu.

Lady Gosforth ngồi trở lại trong cái ghế của bà và thở dài ầm ỉ. “Anh nghĩ sao?”

Marcus cho bà một cái nhìn bí ẩn. “Nash sẽ không cảm ơn cô vì sự quan tâm này đâu, cô cũng biết vậy mà.”

“Xùy! Quan tâm á? Tôi không bao giờ can thiệp vào.” Lady Gosforth vắn vè dải ruy băng trên cái kính cầm tay của bà. “Tôi thích con bé ấy! Con bé có khí chất mà anh sẽ không thấy ở miệng lưỡi mấy cô gái trẻ bây giờ.”

“Cô ta chắc chắn thế.” Marcus đồng ý.

“Và có giáo dục.”

“Giáo dục? Làm thế nào cô có thể phỏng đoán điều đó?”

“Chắc chắn đó là một sự có giáo dục. Có phải cô bé đối xử với anh hay với tôi như bất kỳ người nào khác? Có thấy một chút nịnh hót, hay một nỗ lực dù là nhỏ nhất để lấy lòng không? Không, cô bé còn ngắt lời cả tôi, đứng đó trong bộ đồ xấu tệ của mình, ném lại những lời buộc tội của tôi vào chính tôi, giao việc cho tôi, và thậm chí còn dám đứng trước mặt tôi mà gọi tôi là một bà khó chịu nữa chứ.”

“Một bà già khó chịu,” Marcus sửa lại, bẻ răng rắc các khớp ngón tay của mình với một sự hăng hái.

“Anh đã hoàn toàn lừa gạt tôi về cô nàng này.”

“Cháu á? Cháu chưa bao giờ nói-”

“Cô nàng sẽ làm thành nhỏ ”xác bác xang bang” cho xem, và chắc chắn sẽ là một người vợ tuyệt vời của nó. Cô bé yêu nó, chắc chắn thế.”

“Yêu? Sao cô biết?”

“Đồ ngốc!” Bà “trả đũa” anh cũng với một sự hăng hái. “Ai cũng biết trừ một cái đầu Renfrew chậm hiểu, rành rành ra đó rồi mà. Câu hỏi phải là, Nash có yêu cô nàng không?”

“Theo ý của cháu thì thành nhỏ đã bị làm cho mù người rồi,” Marcus nói. “Có lẽ là hậu quả của vụ tai nạn.”

Bà cô của anh phát ra một âm thanh dữ dội. “Tai nạn! Một đám cưới bất ngờ thì đúng hơn.” Bà bất ngờ bật ra một tiếng cười chua cay. “Thú vị thật! Tôi vui vì đã cho phép mình bị lôi tới cái chốn Wiltshire khỉ ho cò gáy này. Giờ thì thôi lãng phí thời gian của mình đi, cậu bé, giúp tôi đứng lên nào. Tôi đang có một đám cưới để tổ chức đây.” Rồi bà bật dậy mà không cần ai giúp đỡ.

“Nash đã sắp xếp xong cả rồi,” Marcus nói.

“Xùy!” Bà cô anh bác bỏ những khả năng của Nash với một cái phẩy tay khinh bỉ. “Sắp xếp? Nó sẽ cưới con bé trong vội vàng, trong cái bộ đồ quê mùa, trong một nhà thờ miền quê hẻo lánh ấy hử.”

“Nó đã sắp xếp để có một giám mục tham dự.”

Lady Gosforth khụt khịt. “Chỉ một thôi à? Thôi thì cũng được. Nhưng nó sẽ làm gì với quần áo con bé đây? Còn đồ cho mấy đứa trẻ nữa? Rồi còn sau đó thì sao?”

Marcus cho bà một cái nhìn trống rỗng.

“Chính xác! Con bé không có gia đình để hỗ trợ nó – và đừng có nhìn cô như thế, cô biết nó có có một bảy em, nhưng lấy trời, con nít thì làm được gì chứ? Cái con bé cần là một phụ nữ trưởng thành và có hiểu biết, và như thường lệ, chuyện đó lại rơi trúng vào tôi và phải làm điều cần làm thôi.”

Bà già kiêu ngạo, đáng ghét.

Maddy vẫn còn đang run lên với cơn giận... hoặc tác động của nó...hoặc thứ gì đó đại loại vậy. Lẽ ra cô nên đi tiếp, vờ như không nghe thấy. Có phải có câu rằng những kẻ nghe lén chẳng bao giờ nghe được điều gì tốt đúng không nhỉ?

Một phần trong cô vui vì đã cho bà già khó chịu đó biết cô đã nghĩ gì. Một cảm giác vô cùng thỏa mãn. Nhưng cô vẫn cảm thấy chút gì đó cắn rứt về chuyện này.

Cô ghét những trận cãi vã. Cái tính khí xấu xa của cô.

Và giờ thì cô đã trễ cho bài học nhảy waltz, Nash có lẽ đã bỏ đi cưới ngựa rồi cũng nên. Cô sẽ không trách anh nếu anh làm thế.

Tuy nhiên, cô sẽ trách anh vì cái ý nghĩ sẽ từ bỏ công việc của mình – nếu đó là sự thật, tất nhiên, nhưng cô cũng không hoàn toàn tin chuyện này lắm. Mặc dù Lady Gosforth có vẻ khá chắc chắn.

Sao anh có thể nghĩ tới một chuyện như vậy chứ? Anh yêu công việc của mình mà.

Cô tới phòng khiêu vũ vừa đúng lúc ai đó đang chơi khúc dạo đầu của điệu waltz trên piano. Maddy nhẹ mở cửa và âm thầm bước vào. Và đứng người.

Tầm thẳm được cuộn lại lấy chỗ cho sàn nhảy. Tibby, Mrs.Delaney, đang chơi đàn.

Hai đôi đang đứng trên sàn, đã sẵn sàng để bắt đầu. Jane và Susan là bạn nhảy. Jane cúi đầu còn Susan khẽ nhún gối – cả hai đứa đều rất dễ thương, Maddy nghĩ một cách tự hào. Cô đã dạy chúng, như Grand-mère đã dạy cô. Mấy đứa con gái đều bận những bộ đầm mới. Khuôn mặt chúng sáng lên với vẻ tập trung và phấn khích. Maddy mỉm cười mơ hồ. Các em gái bé nhỏ của cô, đang lớn lên trước mắt cô, đang chuẩn bị cho cuộc sống mới của chúng.

Và vâng, thực vậy, cô sẽ cưới Nash Renfrew. Để đảm bảo cho tương lai của các đứa em bé bỏng của mình, có cưới một con quái vật cô cũng chịu.

Nhưng Nash Renfrew không phải là một con quái vật. Cô đang nhìn anh, cao lớn và thanh lịch, là một người đàn ông đẹp trai như cô từng mơ ước. Anh cúi chào một cách duyên dáng trước bạn nhảy bé nhỏ của mình.

Lucy làm một cái nhún gối sâu, loạng choạng, nhưng đã bật dậy vẻ vẻ phấn khởi. Cô bé nắm chặt tay anh và cẩn thận trèo lên chân anh, mỗi bàn chân nhỏ xíu trên một chiếc giày lớn. Maddy nuốt xuống.

“Sẵn sàng chưa?” Nash hỏi cô bé.

Lucy gật đầu. Tibby đánh đoạn mở đầu và hai người nhảy, một người đàn ông cao lớn và một cô bé nhỏ xíu đang đứng trên chân anh, đôi tay bé nhỏ nắm chặt trong đôi tay anh.

Họ xoay tròn, đầu tiên rất từ từ, từ từ, sau đó thì nhanh hơn và nhanh hơn khi Lucy đã bắt được nhịp và cử động theo. Chẳng mấy chốc họ đã hòa vào điệu nhạc, sau đó xoay tròn vòng quanh căn phòng.

Mắt Maddy nhòe đi. Lucy trông rất tự hào, rất hào hứng. Một lần Nash nhắc bóng cô bé lên xoay vòng, làm nó ré lên với niềm vui, sau đó anh đặt cô nhỏ trở lại đôi giày anh và họ lại tiếp tục như trước.

“Maddy, Maddy, nhìn em này, em đang khiêu vũ này!” Lucy nhìn thấy cô và rít lên hân hoan. “Em và Mr. Rider đang nhảy một điệu waltz nè!”

Maddy bật cười và vỗ tay, gật đầu, rưng rưng nước mắt.

Mặc dù cô đã yêu anh từ lâu, nhưng giờ nhìn thấy anh với các cô em bé nhỏ của mình, cô như rơi vào tình yêu với anh lần nữa.

Cô có yêu cháu tôi không? Tất nhiên là cô yêu anh ấy. Sao cô có thể không yêu cho được?

Nhạc kết thúc, và một lần nữa, Nash thực hiện một cái cúi chào lịch thiệp. Lucy, có một chút chóng mặt từ điệu nhảy và cũng đang vô cùng phấn khích, bắt đầu nhún gối, lắc lư, và rồi hạ mông luôn xuống sàn.

Cô bé ngược nhìn lên, thất vọng. Khóe môi cong lại, nhưng trước khi cô bé vỡ òa những giọt nước mắt xấu hổ, Nash đã khom người nhắc bổng cô bé lên, và quay vòng vòng cô bé trên đầu anh cho đến khi nó hết lên vui vẻ.

Anh đặt nó vào ghế ngồi rồi nói, “Cám ơn cô vì điệu nhảy, Miss Lucy. Cả Miss Jane và Miss Susan nữa, các em đều đã rất giỏi, các em đã tỏ ra rất xứng đáng với thầy giáo của mình đấy, anh ta rõ ràng là rất có tài.” Chúng cười khúc khích, đúng như anh mong đợi.

“Còn bây giờ,” anh quay sang Maddy với một tia hy vọng trong mắt mình, “thì tới chị của các em.”

“Tôi xin lỗi, Mr. Renfrew,” Tibby xen vào, “nhưng chúng tôi phải kết thúc ở đây.” Cô đỏ mặt một chút. “Tôi cần cho con trai tôi ăn.”

“Vâng, tất nhiên,” Nash nói. “Cám ơn cô, Tibby, vì đã đánh đàn rất hay cho chúng tôi.” Các cô bé, niềm tự hào của Maddy, cũng đã bên lên với lời cảm ơn của chúng.

“Em xin lỗi. Lỗi của em vì đã tới trễ,” Maddy nói. “Các em gái, gần 4 giờ rồi, Mrs. Deane và Lizzie đang chờ các em trong phòng trẻ để thử lần cuối quần áo cho đám cưới đấy. Chị sẽ lên sau.”

Tibby và bọn trẻ rời đi và căn phòng đột ngột trở nên quá yên tĩnh, quá trống rỗng. Maddy cọ cọ tay một cách căng thẳng vào váy, hy vọng về bối rối của cô không bị lộ rõ. Nhưng nếu điều cô anh nói là đúng và anh đang nghĩ tới chuyện từ chức công việc của mình, cô sẽ phải nói chuyện với anh về chuyện này.

“Anh có thể xoay sở mà không có nhạc.” Nash chìa tay ra với cô, đôi mắt màu xanh biển của anh đang mỉm cười. “Sẽ không vấn đề gì đâu, anh hứa đấy.”

Cô nuốt khan. Có lẽ cô sẽ học nhảy trước. Và sẽ nói sau. “Vâng.”

“Em đặt tay này ở đây.” Nash đặt tay cô lên vai anh. “Còn tay anh thì ở đây.” Phía trên đường cong của vòng eo. Các ngón tay anh chỉ cách ngực cô vài inch.

Cô giật người, cau mày. “Đàn ông và đàn bà không chạm vào nhau khi nhảy, ngoại trừ bàn tay của họ.”

“Đó là lý do tại sao điệu waltz đã gây ra tai tiếng khi nó lần đầu tiên xuất hiện ở các vũ hội. Nhưng giờ nó đã được chấp nhận rộng rãi, chỉ có những người lạc hậu mới từ chối nhảy nó thôi.”

Cô không phải là người lạc hậu. Cô khẽ gạt đầu và di chuyển trở lại vào vị trí.

Nash nói, “Hãy bước theo nhịp 1-2-3, và tất cả những gì em cần làm là thư giãn và tin tưởng anh. Ở bước đầu tiên, anh sẽ chuyển động chân trái lên trước, và em bước theo sau với chân phải. Sau đó chỉ cần đi theo các bước của anh. Nào, đếm tới ba nhé: 1, 2, 3.”

Họ cùng bước và gần như ngay lập tức cô đã lái anh theo hướng cô muốn. Anh dừng lại. “Đàn ông được cho là người dẫn dắt,” anh nói với cô. “Phụ nữ chỉ bước theo sau.”

“Vậy thì anh dẫn,” cô nói.

Lần này thì cả hai người phối hợp khá hoàn hảo, nhưng chỉ sau khoảng nửa tá bước chân thì cô lại lái anh sang trái trong khi anh muốn đưa cô sang phải. Rắc rối ở chỗ cô có chuyện cần phải nói ra với anh nên cảm xúc trong cô cứ rối tung lên, cô không thể tập trung vào điệu nhảy.

“Đó là vấn đề của niềm tin,” anh thì thầm vào tai cô. “Bọn trẻ đã làm theo bản năng.”

“Chúng là trẻ con, chúng tin tưởng dễ dàng.”

“Vấn đề là ở chỗ, em đã tự điều khiển cuộc sống của mình quá lâu rồi nên em đã quen với việc ”nắm quyền“. Nhưng cái này giống như một cuộc hôn nhân vậy. Anh sẽ dẫn đầu, còn em theo sau, và chúng ta sẽ bước cùng nhau như là một đội.”

Đúng lúc lắm. Cô bỏ tay anh ra và bước lùi lại. “Nhưng anh đã không nghĩ như vậy về hôn nhân, đúng không? Anh không mong đợi chúng ta bước cùng với nhau, anh nghĩ rằng em sẽ kéo anh xuống.” Giọng cô run run ở cuối câu.

“Cái gì?”

“Đó là điều cô anh đã nói.” Cô cắn môi mình để ngăn tiếng nấc.

“À, bà ấy sai rồi. Anh không hề nghĩ như vậy.” Nash cảm thấy bị xúc phạm. “Anh chưa bao giờ nói ra điều gì như thế. Thậm chí cả nghĩ cũng chưa,” anh thêm vào một cách giận dữ, khi nhìn thấy nét nghi ngờ trong mắt cô. Và bị tổn thương. Anh vươn tới để nắm tay cô nhưng cô giật lại.

Cô khoanh tay lại trong cái cách anh thấy đó là một sự phòng thủ và nói, “Vậy sao anh nói với cô ấy anh đang xem xét chuyện từ chức đại sứ và sẽ trở thành một điền chủ?”

“Bà cô Maude này thật là một bà già phiền phức!”

“Em cũng nghĩ thế, nhưng đó là sự thật phải không?” Cô chờ đợi.

Nash cố giữ bình tĩnh. “Anh đang xem xét chuyện đó,” anh nói một cách điềm tĩnh, “dù chưa có gì là quyết định cả.”

“Tại sao chứ?”

Anh tìm cách thuyết phục nhất để giải thích. “Anh chưa bao giờ có cơ hội để điều hành điền sản của mình trước đây. Nên nó làm anh thấy thích thú. Và anh cũng thấy mình thích cuộc sống thôn quê. Anh có thể nuôi ngựa, như Harry, và-”

“Ngụy biện!”

“Ngụy biện á?” Anh chưa từng bị ai, đặc biệt là phụ nữ phủ nhận lại lời mình. Trừ bà cô Maude.

“Hoàn toàn là lời ngụy biện,” cô nói một cách điềm tĩnh. “Anh sợ em sẽ là một thảm họa trong giới ngoại giao.”

“Anh không có!” anh phủ nhận một cách phẫn nộ. Anh không hề nghĩ bất cứ điều gì như thế. Cũng có phần nào đúng, có lẽ, nhưng không phải là một thảm họa.

“Có. Anh không nói chính xác như vậy, nhưng có lẽ từ ngữ của anh ẩn ý như vậy. Và em sẽ không như thế.” Cô ngẩng cằm mình lên trong một thách thức.

Trời ạ, trông cô thật là đáng yêu khi đang nổi xung thiên lên. Anh nhướn chân mày. “Em sẽ không?”

“Phải, em sẽ không. Hãy tin tưởng em một chút đi, Nash Renfrew. Em có thể không được lớn lên trong giới chính quyền, nhưng em sẽ học. Và sẽ xoay sở được. Cũng như phải tin tưởng vào bản thân anh nữa. Em có thể sẽ phạm phải vài sai lầm, nhưng điều đó sẽ không làm xấu đi những năm anh đã cống hiến một cách xuất sắc cho đất nước mình.”

Anh thấy mình choáng ngợp bởi niềm tin của cô vào anh. Và cả tự hào. Cũng như cảm thấy xấu hổ vì đã nghi ngờ cô, dù chỉ là một chút.

“Đừng để ý tới lời của bà già khó chịu đó.”

“Bà ấy cũng không quá tệ khi anh-”

“Anh và em sẽ là một đội tuyệt vời. Và chúng ta sẽ rất hạnh phúc.”

Anh biết vậy. Anh đã rất hạnh phúc. Hạnh phúc một cách kinh khủng. Cô ấy đã không đình lại cuộc hôn nhân này. Anh cứ sợ cô ấy sẽ làm thế.

Maddy tiếp tục. “Em sẽ không trốn tránh ở Whitehorn chỉ đơn giản bởi vì em có thể thất bại. Cả đời em đã bị mắc kẹt ở miền quê rồi, em đã từng mơ không biết cuộc sống sẽ như thế nào nếu được đi đây đi đó, được phiêu lưu, và được y-” cô dừng lại. “Và giờ em có cơ hội để biến giấc mơ thành sự thật,” cô lái sang hướng khác.

Nash cố đoán cái từ cô đã bỏ lửng ấy là gì.

Cô mở miệng ra, rồi lại khép lại, hít một hơi sâu, và nói một cách lặng lẽ, “Anh là người đàn ông mơ ước của em, Nash Renfrew, và nếu đúng là anh muốn được sống phần đời còn lại của mình ở Whitehorn, vậy thì em cũng sẽ vui vẻ mà sống ở đó với anh.”

Anh mở miệng định nói, nhưng cô đưa tay lên để ngăn anh, và tiếp tục, “Nhưng em nghĩ anh muốn có một sự nghiệp ngoại giao rạng rỡ, và em sẽ rất vui được là một phần của nó. Không chỉ bởi vì anh, mà còn vì cho chính em, để được đi đây đó và được gặp gỡ mọi người và cũng như được phục vụ cho đất nước mình, với tư cách là vợ anh. Nếu anh có thể làm cho mình tin em, chúng ta có thể có một cuộc sống tuyệt vời bên nhau. Nhưng nếu em thất bại-”

“Em sẽ không,” anh nói và kéo cô vào cánh tay mình. “Anh chưa bao giờ dù chỉ là một phút nghĩ rằng em có thể thất bại. Anh đã chỉ tự hỏi liệu mình có đòi hỏi quá nhiều ở em hay không,” anh thừa nhận, “nhưng nếu em chắc chắn...”

“Em rất chắc chắn.” Cô choàng tay mình quanh anh, mắt cô lấp lánh niềm tin và...và một điều gì đó.

Một nắm tay siết chặt quanh trái tim Nash. Anh nuốt khan, không thể nghĩ ra một điều gì để nói trong khuôn mặt như một món quà này.

Vì vậy anh đã hôn cô. Một nụ hôn dài, thô ráp và đầy chiếm hữu.

Và sau đó họ đã nhảy. Lần này thì họ di chuyển như thể là một, khóa vào với nhau trong một cái ôm chuyển động chậm rãi, cơ thể họ chạm vào với nhau từ ngực tới đùi.

Một lát sau anh thăm thì, “Hình như chúng ta vẫn còn đứng xa nhau quá.”

“Em sẽ cố gắng ghi nhớ,” cô nói.

“Tốt.” Anh kéo cô sát vào.

“Mr. Benson gửi một tin nhắn nói rằng cô được gọi - cả hai chúng ta đều được gọi - trong phòng chờ phía trước khi nào cô thấy thuận tiện nhất, Miss,” Lizzie nói từ cửa khi Maddy thay đồ chuẩn bị ăn tối.

“Tôi á? Tại sao ông ta muốn gặp tôi?”

“Không biết, thử đi xem sao.” Benson, người quản gia, nghĩ Maddy cần người hầu đi với cô thì chắc là chuyện nghiêm trọng. Họ vội vã đi xuống cầu thang hướng về phía phòng chờ gần cửa trước. Một giọng trầm đục nam giới vọng ra từ bên trong.

Khi Maddy bước vào cô thấy Nash và Benson với một người đàn ông cao lớn, rắn chắc tầm 30, với mái tóc đen xoăn và làn da rám nắng. Người này mặc một áo khoác màu xanh với nút đồng lớn, quần ống chèn màu đen vừa vặn và đôi giày đen bóng, ở anh ta toát ra mùi biển thô ráp. Maddy chưa bao giờ gặp anh ta trước đây.

Đằng sau cô, Lizzie thở hổn hển. Maddy quay người nhìn thấy Lizzie tái xanh và bước không vững. Rồi từ từ đầu gối Lizzie khụy xuống.

Nash và Benson vội nhảy về phía trước để chụp cô lại, nhưng người đàn ông cao lớn, xù xì có mùi biển đó còn nhanh hơn cả hai người họ. Anh ta chụp được Lizzie trước khi cô ngã xuống sàn và kéo cô vào vòng tay, ôm cô vào ngực mình. “Lizzie? Lizzie, em yêu, anh là Reuben đây.” Anh vuốt ve má cô, bàn tay anh to lớn, thô ráp vì công việc nặng nhọc.

“Dung dịch muối ngửi chống ngứa đây thưa cô.” Benson đưa ra một lọ nhỏ. Maddy cầm lấy và chìa nó dưới mũi Lizzie. Cô hắt hơi, sịt sịt mũi, và mở mắt. Cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang ôm cô rất chặt kia.

“Reuben?” Lizzie thì thầm.

“Ôi, Lizzie, em yêu, anh đã về với em đây,” anh ta nói dịu dàng. “Phải một quãng đường dài. Bác Bill của em bảo anh có thể tìm thấy em ở đây. Ông ấy nói em giờ đã trở thành một người hầu. Chán mấy con bò rồi hả, em yêu?”

“Bỏ tôi xuống,” Lizzie nói.

Reuben cẩn thận đặt cô xuống. “Em khỏe rồi chứ?”

“Đủ khỏe,” Lizzie nói và tát mạnh vào mặt anh ta. “Anh đã ở đâu từ đó tới nay hả?”

“Anh-” Reuben bắt đầu.

“Đừng, đừng nói với tôi, tôi không muốn biết. Có phải anh đã vui vẻ với con nhỏ nào đó, và giờ nó đã đá anh nên anh mới bỏ trở về phải không?”

“Không, anh-”

“Tốt, chỉ mình anh nghĩ vậy thôi, Reuben Brown! Tôi sẽ không chấp nhận anh trở lại nếu-” lời cô kết thúc đột ngột vì Reuben đã nhắc bổng chân cô lên và hôn cô. Lizzie vùng vẫy, đâm đá loạn cả lên.

Nash bước lên để can thiệp nhưng Maddy ngăn anh lại với một bàn tay trên cánh tay anh. Một lát sau phản ứng của Lizzie nhạt dần, và cô đang đáp trả lại những nụ hôn của người đàn ông to lớn kia, đôi tay cô quấn quanh cổ anh ta còn chân thì đang nâng lên – khá khiếm nhã – quàng quanh hông anh.

“Giờ thì, em yêu, em sẽ gây sốc cho mọi người ở đây đây.” Reuben buông Lizzie ra để đứng trên chân cô. Lizzie liếc nhìn Maddy và cười bẽn lẽn. Sau đó cô nhớ ra bất bình của mình và tiếp tục cho ông chồng phiêu bạt giang hồ một cái nhìn trừng trừng đầy nghi ngờ. “Anh tốt hơn là hãy tự giải thích sao cho tôi hài lòng đây, Reuben Brown, hoặc đó sẽ là những cái (hôn) cuối cùng anh có từ tôi!”

Reuben nháy mắt với Maddy, sau đó chỉnh lại cái mũ của Lizzie đã gần như rớt xuống, và hôn lên mũi cô, lờ đi cú đập tức tối mà cô giáng trả lại anh. “Không cần phải xúc động mạnh đến vậy,” anh ta nói với cô. “Chưa bao giờ có bất kỳ ai ngoài em, em yêu, và em nên biết điều đó.”

“Vậy anh đã ở đâu suốt từ đó đến nay?”

“Anh đã bị bắt ép đi lính,” Reuben nói một cách đơn giản. “Lúc đó anh đang tới thị trấn để mua con bò giống, và trước phiên chợ, anh có tham gia uống rượu với một số gã đang ăn mừng một đám cưới. Hẳn là cả đám đã say bí tỉ. Điều kế tiếp anh biết là đầu óc mình choáng váng và bị bắt trên một chiếc xe ngựa đến Bristol – một thành viên của Hải quân hoàng gia.”

“Bị bắt ép đi lính?”

Reuben gật đầu. “Anh đã trải qua những năm qua lênh đênh trên biển trong đội quân của vua George điên (*). Ấn Độ, Châu Mỹ, Tahiti – anh đã ở đó.”

(* Năm 1788, không lâu sau khi bị mất thuộc địa Mỹ, vua George III đã bị điên – ND)

“Sao anh không báo cho em biết?”

“Bằng cách nào? Không có một cái bưu điện nào ở những nơi đó cả. Bên cạnh đó, anh không biết viết và em cũng chẳng biết đọc.”

“Giờ em biết đọc rồi,” Lizzie nói với anh ta về tự hào.

“Anh cũng vậy.” Reuben cười toe với một ánh lóe lên trên hàm răng trắng. “Một người cùng đi trên tàu đã dạy anh đọc và viết. Và giờ anh là một người đàn ông có giáo dục rồi nhé. Và-” anh lấy ra một túi da và lắc nó kêu rổn rển – “Anh vẫn còn tiền dùng để mua con bò giống đó và còn thêm một ít nữa.”

Hàm Lizzie rớt xuống. “Anh đã không xài nó sao?”

Anh nhe răng cười. “Chẳng có con bò giống nào trên biển cả.”

“Ôi, Reuben,” Lizzie thì thào.

Khuôn mặt Reuben mềm đi. “Anh đã nhớ em đến chết đi được, Lizzie.”

Nash thúc khuỷu tay vào Maddy và gật đầu. Một cách miễn cưỡng cô đồng ý. Cô đang cơn tò mò, nhưng Lizzie và người chồng mất tích đã lâu của cô đang cần được ở một mình. “Lizzie, hãy đưa Reuben đến chỗ nào đó mà hai người có thể được riêng tư nhé. Hãy cho anh ấy ăn chút gì đó và đừng quan tâm gì đến các kế hoạch của cô nữa nhé. Tôi sẽ không cần đến cô cho đến ngày mai.”

“Lizzie sẽ nhớ mà, thưa cô,” Reuben nói nhanh.

Lizzie thụi vào cánh tay anh ta. “Em biết tự nói, Reuben Brown. Mà em cũng vẫn chưa quyết định cho phép anh quay lại đâu đấy nhé.”

“Thật không?” Reuben nói với một nụ cười không chút lo lắng.

Lizzie cố gắng để tạo một cái nhìn nghiêm trang nhưng thất bại. “Cái gã to lớn vụng về này có thể ở lại đây với tôi đêm nay không, Miss Maddy?” cô hỏi, đỏ mặt.

“Được, tất nhiên rồi,” Maddy nói và ôm cô. “Tôi rất vui mừng cho cô, Lizzie.” Cô cho Reuben một cái nhìn rõ ràng, trực tiếp. “Lizzie là bạn của tôi, Mr. Brown, và cô ấy sẽ luôn có một chỗ với tôi nếu cô ấy cần.”

“Và vì vậy mà tôi rất cảm ơn cô, thưa cô,” Reuben nói một cách rõ ràng. “Cô ấy sẽ không cần đến chỗ đó đâu, nhưng tôi rất vui vì cô ấy đã có một người bạn như cô trong khi tôi không có ở đây. Bác Bill của cô ấy đã nói cho tôi biết những gì cô đã làm cho Lizzie và tôi nợ cô vì điều đó.”

“Cảm ơn cô rất nhiều, Miss Maddy. Tôi sẽ ở đây với cô cho đến đám cưới. Để anh chàng này có thời gian tìm chỗ nào ở đó cho chúng tôi.” Lizzie nhìn chồng vẻ rạng rỡ, rồi quay người, kéo Reuben về phía cầu thang.

Nash bật cười nhẹ và choàng cánh tay anh quanh eo Maddy. “Sao mình không bắt chước họ và biến mất trên cầu thang cho phần còn lại của ngày hôm nay nhỉ? Và cả đêm nữa,” anh thì thầm.

Cô thở dài. “Em ước gì mình có thể. Phép tắc lắm lúc lại gây cản trở như thế này đây.”

Nash đến phòng cô vào đêm đó, như anh đã đến vào mỗi đêm khác, nhưng anh không đem đến cho cô một đồ uống nào, hay khen ngợi mái tóc cô, hay chuyện trò về ngày hôm đó, như anh hay làm.

Anh chỉ đơn giản là đi thẳng vào phòng, và không một từ, cuốn cô vào vòng tay anh và hôn cô một cách vô cùng say đắm, và khi anh hoàn thành cái hôn đó thì cô đã ở trên giường, giác quan quay cuồng, áo ngủ bị tốc lên tới cổ, còn đôi chân thì khóa lại ngay ngắn quanh anh.

Cô không chắc là có phải anh đã có được nguồn cảm hứng từ cuộc hội ngộ lãng mạn của Lizzie và Reuben hay không, hay đó là kết quả của cuộc tranh luận giữa họ về chuyện anh định từ chức đại sứ. Là cái gì thì cô cũng không quan tâm.

Nhưng anh hơi nhắc mình lên khỏi cô, khum khuôn mặt cô giữa đôi tay anh, và nhìn cô chăm chú. “Anh có niềm tin vào em,” anh nói với cô. Đôi mắt xanh biển của anh lấp lánh trong ánh nến. “Còn hơn cả niềm tin.”

Và sau đó anh tiếp tục ân ái với cô với một sự kết hợp làm tan chảy xương của sự dịu dàng và xúc cảm mãnh liệt, và khi các ngọn nến đốt cháy hết trong chân đế, cô hoàn toàn tan chảy trong cánh tay anh, nước mắt lăn xuống má cô.

Tan chảy. Hoàn toàn tan chảy.

Anh đã không nói những lời cô khát khao để nghe, nhưng anh đã thể hiện mình với cô, còn hơn cả lời nói. Nash Renfrew đã cho cô bản thân mình, nhiều như anh có thể. Vậy là đủ.

Vậy là quá đủ.

24. Chương 23

Ngày đám cưới hé rạng với bầu trời xanh trong, một ngày mùa xuân hoàn hảo. Maddy thức dậy một mình. Kể từ khi họ đến Whitehorn Manor cách đây hai ngày, cô phải ngủ một mình. Là quyết định của Nash. Hình như là kiểu danh dự lạ thường của đàn ông, cô nghĩ. Cô không quan tâm chuyện những người hầu sẽ nghĩ gì, cô nhớ anh.

Kỳ lạ là cô đã ngủ một mình trong nhiều năm rồi, vậy mà chỉ sau có vài tuần được ngủ với một cơ thể đàn ông cao lêu nghêu cuộn tròn quanh mình đã trở thành một điều cần thiết cho một giấc ngủ ngon.

Lizzie mang cho cô bữa điểm tâm thịnh soạn trên một cái khay, nhưng dạ dày cô quá lo lắng bồn chồn để ăn. Cô ép mình nhấm nháp một ổ bánh mì và uống một ít sô cô la nóng. Lizzie vừa ăn thịt xông khói với trứng, vừa nói, “Sẽ là một sự hổ thẹn nếu lãng phí chúng, Miss.”

Sau một lúc lâu ngâm mình trong bồn nước nóng, với xà phòng hảo hạng hương liệu Pháp do thợ may của Nell cho, Maddy mặc đồ cưới vào.

Đây là bộ váy đẹp nhất mà cô từng thấy, không kể đến bộ đồ đã cũ mòn. Giselle và Claudine đã cố gắng hết sức mình. Được làm từ chất liệu satin trắng dày, vạt trước áo được phủ một lớp đăng ten Brussels tốt được làm thủ công nằm ngay dưới thắt lưng. Lớp đăng ten cùng loại trải dài từ viền áo đến lưng chừng đùi, giống như đang sủi bọt lên thân váy.

Lizzie và Cooper, người hầu của Lady Nell, nâng cái váy cẩn thận qua đầu Maddy, cẩn thận không để vướng vào tóc cô. Lizzie cũng đã cố hết sức, cuốn tóc Maddy thành một nút cao trên vương miện và để phần đuôi tóc rơi xòa xuống những lọn quăn tự nhiên. Kiểu tóc trông vẫn mềm mại và đẹp dù được thiết kế để chịu được một lực của lớp khăn voan dài gắn từ chiếc vương miện thanh mảnh.

Maddy không có đồ trang sức nào, chỉ có một trái tim lồng ảnh của Grand-mère, đã được bà đeo khi kết hôn, một trong số ít thứ còn sót lại từ cuộc Cách mạng mà Maddy không bán.

Nhưng làm thế nào để đeo nó đây? Cô đã bán sợi dây chuyền đi cùng với nó từ lâu lắm rồi. Maddy không muốn ghim nó vào lớp áo, sợ sẽ làm rách lớp satin tốt, nhưng cô sẽ không kết hôn mà không có nó.

“Có lẽ cô xâu nó qua một dây ruy băng trắng, thưa cô,” Cooper đề nghị. “Rồi buộc nó quanh cổ.”

Trong lúc họ đang tìm một dây ruy băng thích hợp thì có một tiếng gõ cửa. Lizzie ra mở. Cô trở vào với một tiếng reo phấn khích. “Mr Nash nói đưa cô cái này, với lời chúc mừng của ngài, thưa cô.” Cô trao cho Maddy một hộp hình chữ nhật được bao bọc trong lớp nhung màu kem.

“Ồ,” Maddy thì thầm khi cô mở nó ra. Bên trong là một chiếc vòng cổ ngọc trai, cùng với một đôi bông tai kim cương và ngọc trai, vật đẹp nhất mà cô từng nhìn thấy.

Cô lấy ra chiếc vòng và đeo nó lên cổ. Có một cái móc nhỏ ở giữa. Đột nhiên cô cảm thấy khó thở, cô mở cái móc ra và gắn khung ảnh trái tim của bà ngoại cô vào. Cái móc vừa khớp và cô nhìn chằm chằm trong sự ngạc nhiên. Vậy ra chiếc vòng này được thiết kế để có thể gắn được khung ảnh trái tim của bà ngoại cô. “Thật hoàn hảo. Nhưng làm sao...?”

“Mr. Nash đã hỏi tôi về đồ trang sức, thưa cô, và tôi đã nói với anh ấy cô chỉ có duy nhất thứ này,” Lizzie nói. “Cô đã cho tôi xem nó một lần, và bảo tôi nó là của bà ngoại của cô.”

“Và anh ấy đã cho đặt làm chiếc vòng cổ đặc biệt để phù hợp với nó.” Đôi mắt Maddy ngập nước. Sao anh biết được nó ý nghĩa nhiều như thế nào với cô?

Cô cố gắng đeo chiếc vòng cổ và đôi hoa tai, nhưng tay cô đang rung lên, nên cô phải để Lizzie và Cooper làm hộ.

Cô nhìn mình trong gương, chiếc mề đay yêu quý của cô đang lấp lánh trên cổ trong chiếc vòng ngọc trai, cùng với đôi hoa tai kim cương và ngọc trai đang đu đưa trên tai cô.

Grand-mère, bà có nhìn thấy anh ấy đã làm gì cho cháu không? Vậy là cháu đã có thể đeo chiếc mề đay của bà trong đám cưới của mình rồi.

“Chị sẵn sàng chưa, Maddy?” John hỏi. Trong bộ lễ phục mới, thanh lịch, em trai cô đang đóng vai trò như là một người đứng đầu trong gia đình rất nghiêm túc. Hình như cậu cao hơn trong vài tuần qua thì phải? Cô thầm hỏi. Hay đơn giản là vì cậu đang mô phỏng bản thân mình như Nash và các anh trai của anh và cố ưỡn người lên trông cao thêm?

Các cậu bé hay tôn sùng quá mức tất cả các đàn ông trưởng thành nói chung, Nash và Harry nói riêng, với Nash thì là vì sự quan tâm của anh đến tất cả bọn chúng, còn với Harry là thái độ của anh với Nell và Torie, chắc chắn đã tác động đến John và Henry. Vài lần Maddy vừa buồn cười vừa cảm động, khi nhận ra vài hành động khác lạ của John hay Henry thật sự đang cố gắng để bảo vệ cô. Điều đó thật sự rất, rất ngọt ngào.

“Chị đã sẵn sàng,” cô nói với cậu. Họ bước vào nhà thờ và dừng lại để mắt mình điều chỉnh với ánh sáng. Mùi sáp ong, mùi cỏ và mùi hoa – những đóa hoa được mang đến bởi những phụ nữ của giáo xứ: những đóa mao lương vàng duyên dáng, rồi hoa cúc, hoa phi yến; những nhánh tử đinh hương, lily, hoa thủy tiên vàng, và những nhánh hoàng anh thơm lừng.

Trước sự ngạc nhiên của Maddy mỗi hàng ghế đều đã được lấp đầy người và nhiều người đứng quanh các bức tường. Có nhiều người xa lạ ăn mặc sang trọng, thanh lịch, cũng như những người bạn mới của Maddy – những người đã thật sự gắn bó thân thiết với Maddy. Harry và Nell cũng đã đến đây hai ngày trước cùng với Ethan và Tibby. Luke đến cùng với mẹ và chị - những người yêu thích những đám cưới, và dẫn theo bạn anh, Rafe Ramsey, và người vợ yêu quý tóc đen của Rafe, Ayisha.

Hầu hết cư dân trong làng đều đã nhồi nhét vào trong nhà thờ, tất cả đều bận những bộ đồ đi lễ Chủ nhật đẹp nhất của mình. Maddy nhìn một rừng mũ nón mà mắt rưng rưng. Những phụ nữ trong làng đã từng được Maddy phục chế nón cho đều đặn đội nó bấy giờ, ở đám cưới của cô.

Maddy bắt đầu run run. Quá nhiều yêu thương và thiện chí tụ tập ở đây...vì cô. Một cảm giác tràn ngập áp đảo. Có lẽ bởi cảm giác cô đơn cô đã có quá lâu.

Tiếng nhạc bắt đầu, John và Maddy bước chậm chậm theo lối vào, theo sau bởi Jane, Henry, Susan và Lucy. Maddy mơ hồ nhận thấy các anh trai của Nash đang đứng bên cạnh anh tại bàn thờ, bên cạnh ngài giám mục, tuyệt đẹp trong bộ áo choàng, Mr. Matheson đang cười rạng rỡ, còn bà Matheson thì đang đánh organ, một biển những khuôn mặt, một số thân quen, một số xa lạ, hầu hết đều đang mỉm cười, Lady Gosforth trong mạng che mặt, Lizzie đang mỉm cười băng khuâng, nhưng cái nhìn của Maddy vẫn không rời khỏi Nash – người đang đứng chờ, cao lớn và đẹp trai, đôi mắt xanh của anh tập trung vào cô, rực sáng...

Anh chìa tay ra với cô và cô nắm lấy, hạnh phúc trong sự ấm áp, mạnh mẽ nam tính của anh. Mục sư Matheson liếc nhìn Nash, khẽ gật đầu, và bắt đầu, Các con thân mến...

Các từ ngữ trôi qua lơ mơ...một sự kết hợp cho sự sinh sản...Một đứa con của cô, con của cô và Nash. Có lẽ sẽ ở Nga...và nếu có bất kỳ sự ép buộc bất hợp pháp nào, hãy nói ngay bây giờ...Cô sắp phải nói, lập lời thề. Liệu giọng cô có hoạt động?

“Ngừng ngay đám cưới này lại,” một giọng nói âm âm vang lên trong nhà thờ. “Người phụ nữ này đã được hứa hôn hợp pháp với tôi.”

Một sự im lặng đột ngột, sau đó tiếng rì rầm vang lên. Như trong một giấc mơ, Maddy tỉnh dậy. “Mr. Hulme,” cô thì thầm. Đầu gối cô muốn khụy xuống, nhưng Nash chụp lấy cô và ôm sát cô vào anh, cánh tay anh như thép bọc lấy cô, nâng cô lên, tuyên bố sở hữu.

“Chuyện này có nghĩa gì, thưa ngài?” giọng ngài giám mục oang oang.

Mr. Hulme sải bước dọc lối đi vẫy vẫy một tờ giấy. “Madeleine Woodford đã được hứa hôn với tôi và tôi có giấy tờ chứng minh.”

“Hulme? Lão già dê?” Mắt Nash tóe lửa. “Ông dám làm gián đoạn đám cưới của tôi? Trông chừng Maddy,” anh nói và đẩy cô qua Marcus, sau đó bước vào lối đi đối mặt với Mr. Hulme.

“Hulme?” Marcus hỏi Maddy. “George Hulme?”

Cô gật đầu, mắt cô dán vào cảnh tượng trước mặt.

Chùng bước trước biểu hiện trên gương mặt Nash, Mr. Hulme dừng bước ở giữa chùng. Ông búng ngón tay và một tên đầy tớ mặt chế phục bước lên phía trước. Một tên đầy tớ thứ hai đứng đằng sau, cổ áo anh ta dựng cao.

Gần như cùng lúc, Harry, Luke, Ethan và Rafe bước về phía trước đứng cạnh Nash.

“Bộ sưu tập các chàng đẹp trai.” Giọng bình luận của Lady Gosforth vang lên có thể nghe thấy. Một vài tiếng khúc khích từ các hàng ghế gần đó.

“Đây là nhà Chúa!” Mục sư Matheson và ngài giám mục gần như đồng loạt.

Bà Matheson xuất hiện bên cạnh Maddy. “Hãy vào đây, con gái, vào chờ trong phòng thánh. Hãy để các quý ông đây xử lý mọi chuyện.”

Nhưng Maddy có thể thấy các quý ông đây xử lý chuyện này ra sao. Bằng năm đám. Cô đẩy những bàn tay đang giữ mình ra và len vào giữa những người bạn của Nash. “Tôi sẽ không để cho đám cưới của mình biến thành một đám cãi nhau. Tôi có thể lo liệu chuyện này.”

Nash nắm tay cô và nói một cách chắc chắn, “Chúng ta sẽ cùng xử lý.”

Ngài giám mục và mục sư Matheson đứng tách biệt giữa đám người của Mr. Hulme và những người tham dự đám cưới. “Cho tôi xem chứng cứ,” ngài giám mục yêu cầu.

Mr. Hulme đưa ra tờ giấy, nói lớn tiếng, “Sir John Woodford đã hứa gả con gái cho tôi, Madeleine, để trao đổi những khoản nợ mà ông ta đã mắc lấy. Đây là một văn bản hợp pháp có đầy đủ chữ ký, đã được đóng dấu và làm chứng.”

Tiếng xì xào vang lên khắp nhà thờ, theo sau đó gần như ngay lập tức là những tiếng xuyt xuyt ra hiệu giữ im lặng của những người muốn nghe.

“Tôi không phải là một món đồ,” Maddy nói cáu kỉnh. “Tôi đã nói với ông trước đây rồi, tôi không quan tâm chuyện có bao nhiêu con dấu được đóng lên, hay cha tôi đã hứa gì với ông, tôi phủ nhận chứng cứ này. Tôi sẽ kết hôn với Nash Renfrew, vì vậy hãy đi ngay cho.”

“Tốt lắm con gái!” Lady Gosforth nói, và có tiếng rì rào đồng tình từ cộng đoàn.

Ngài giám mục đã đọc xong tờ giấy. “Theo tôi được biết, Miss Woodford đã đủ tuổi kết hôn, và tôi có thể thấy không lý do gì cô ấy bị ràng buộc bởi một tờ giấy như thế này. Chế độ nô lệ là bất hợp pháp ở Anh và phụ nữ không thể bị bán vì những món nợ.” Ông trả nó lại cho Mr. Hulme. “Cầm lấy, thưa ông, và để cho đám cưới này được tiếp tục.”

Đám đông bùng lên những tràng pháo tay, Marcus, Harry, Luke, Ethan và Rafe bắt giữ Mr. Hulme và túm lấy cổ áo các người hầu của ông ta và bắt đầu tống họ ra ngoài. Có một tiếng kêu lớn và một trận ẩu đả, sau đó Luke lôi một trong số những người hầu ra phía trước.

“Miss Woodford, gặp Bloody Abbot này,” Luke nói, lắc tên đàn ông như một con chó lắc một con chuột. “Hắn bị bầm mắt do tôi đâm cho, cùng với những dấu bầm tím khác. Không ngạc nhiên khi hắn ta lẫn trong đám đông.”

Đám đông lại ồ lên và tiếng xuyt xuyt lại vang ra.

“Là người tôi đã bắn trúng vai đêm đó phải không?” Marcus nghiêng người về phía trước và chọc tay vào dưới vai anh ta, làm anh ta hét lên lần nữa. “Đúng là hắn,” Marcus đồng ý. “Cái đốm đẹp đấy, Ripton.”

“Là ông đã khùng bố người phụ nữ của tôi và bọn trẻ, ông đúng là đồ bẩn thỉu!” Nash sải bước về phía người đàn ông đang co rúm, mắt anh lóe lên tia sát khí.

“Không trong nhà của Chúa!” ngài giám mục rít lên. Maddy nắm lấy cánh tay Nash và ghì anh lại với tất cả sức mạnh của cô. Mr. Hulme và Bloody Abbot đã làm hỏng đời cô đủ rồi; họ sẽ không thể làm hỏng cả đám cưới của cô luôn nữa.

“Không phải lỗi của tôi,” tên đàn ông rên rỉ. “Mr. Hulme bắt tôi làm vậy, nói là để làm cho cô gái đó không ở trong ngôi nhà đó nữa, làm cho cô ta bị chết đói, hoặc là đốt nhà để cô ta phải chạy ra, để cô ta không còn lựa chọn nào mà phải quay về với ông ta.”

Tiếng ồn ào phần nộ dâng lên ở lời của hắn, hắn vội vã nói thêm, “Nhưng tôi chưa bao giờ làm bị thương ai, tôi xin thề.”

“Không phải tất cả đều do Hulme làm,” Marcus nói trong sự im lặng sau đó.

“Sao?” Nash hỏi khô khốc.

“Theo sự điều tra của tôi thì người của chú, Harris, cũng có phần vào những vụ phá phách này.” Marcus bắt đầu.

“Harris? Harris?” Tiếng thì thầm vang khắp nhà thờ. Sau đó ngay lập tức, tiếng xuyt im lặng lại vang lên.

Marcus tiếp tục. “Trong sổ giấy tờ của Harris tôi tìm thấy một tờ giấy hẹn. £ 100 đã được trả cho Harris để làm cho một người phụ nữ bị đuổi ra khỏi nhà, khỏi làng, và bị buộc phải trở về Leicestershire. Ký tên bởi một người tên là George Hulme.”

Năm người đàn ông to lớn vẻ đe dọa hướng về Hulme, người đang xám ngắt và bị áp giải từ phía sau, môi ông ta xoắn lại với nỗi sợ hãi, lập bập, “Dối trá, tất cả đều dối trá...” Nhưng không ai tin ông ta.

“Bắt ông ta!” Nash ngắt lời và một tá đàn ông sẵn sàng. Nash bước một bước về phía trước. Maddy đeo cánh tay anh và anh liếc nhìn xuống khuôn mặt căng thẳng của cô, trắng bệch. Từ từ ánh nhìn sát khí biến khỏi mắt anh.

“Ai đó sẽ đảm bảo những gã này...sẽ bị gửi đến cảnh sát chứ?” Nash nói mà vẫn không rời mắt khỏi Maddy. “Có một cô dâu dũng cảm và xinh đẹp ở đây, đã phải chịu đựng đám cận bã này đủ rồi, và tôi sẽ không cho phép đám cưới của cô ấy cũng bị hủy hoại. Giờ không phải là lúc hoặc là nơi để tức giận hay trả thù – mà chỉ có niềm vui. Và sắc đẹp.” Anh nâng bàn tay Maddy lên và hôn nó.

Mắt Maddy mờ lệ. Cô cố xoay sở một nụ cười run run.

“Tôi sẽ áp giải họ, Mr. Renfrew, thưa ngài.” Là ông Grainger, người giữ ngựa từ Whitethorn Manor, cạnh ông là nửa tá đàn ông lực lưỡng. “Chúng tôi sẽ lôi họ tới quan tòa, rất vui lòng, thưa ông, thưa bà.”

“Cám ơn ông, Grainger,” Nash nói.

Grainger gật đầu với Maddy. “Bà rất xinh đẹp, thưa bà. Cô dâu đẹp nhất của nhà thờ này mà tôi từng gặp.” Có tiếng xì xào tán thành từ cộng đoàn, và ngay sau đó, Mr. Hulme và hai người hầu của ông ta bị áp giải ra khỏi nhà thờ.

Tiếng thở phào nhẹ nhõm vang lên, sau đó mọi người bắt đầu nói.

Nash choàng cánh tay mình quanh cô. “Em ổn cả chứ, em yêu?”

“Hơi run một chút,” Maddy thừa nhận, “nhưng rất vui vì mọi chuyện đã qua.”

“Cô có cần nghỉ ngơi một lúc không, cô gái của tôi?” Mục sư Matheson hỏi vẻ lo lắng. “Ngửi dung dịch muối nhé? Hay một chút brandy?”

Maddy hít một hơi thở sâu. “Không cần,” cô nói. “Tôi muốn tiếp tục đám cưới của mình, làm ơn.” Tay Nash siết chặt tay cô.

Mục sư Matheson hắng giọng ầm ỉ, một cái, hai cái, nhưng mọi người vẫn đang quá phấn khích để nghe thấy. Ngài giám mục liền tham gia cùng ông trong một bản song ca của cổ họng và cuối cùng tiếng ồn cũng đã lắng xuống.

“Chúng ta tới đâu rồi nhỉ?” Ngài mục sư nói. “À, vâng. Nếu có bất kỳ ai nghĩ sự kết hợp này là trái luật, hãy nói ra bây giờ, hoặc không bao giờ.” Ông dừng lại và cả nhà thờ im phăng phắc. “Không ai phải không? Tuyệt, vậy thì cho phép chúng tôi tiếp tục...”

“Tạm biệt, tạm biệt.” Xe ngựa rời khỏi Whitethorn Manor trong âm thanh của những lời chúc tốt đẹp và những tiếng cười. Tiệc chiêu đãi đã xong và tuần trăng mật bắt đầu.

Nash và Maddy ngồi dựa lưng trên ghế da sang trọng trong xe ngựa của Marcus. “Coi như quà đám cưới đấy nhé,” Marcus càu nhàu, nhưng Nash chỉ mượn nó trong vài giờ.

“Buổi tiệc đã kết thúc tốt đẹp,” Nash thấy mình đang nói. “Mọi người có vẻ đã có một thời khắc vui vẻ.”

Các người hầu ở Whitethorn đã trình diễn một phép lạ trong ngôi nhà cũ đó. Không còn một chút bụi và sự lồi thoi nào, ngôi nhà cũ kỹ đó giờ sáng bóng lên lấy làm kiêu hãnh. Các bình hoa tràn ngập hoa cỏ và cây xanh, các tấm thảm được giặt kỹ sạch sẽ, như sống lại thời huy hoàng xa xưa, các tấm rèm cửa cũng được giặt sạch và ủi thẳng thớm, các khăn trải tốt nhất, các đồ bạc, đồ sành sứ và đồ pha lê cũng được đem ra sử dụng lại, còn nguyên như mới. Và thức ăn thì ngon tuyệt – đầu bếp đã trở hết tuyệt chiêu của bà.

“Vâng, nó rất tuyệt.”

“Ít có đám cưới nào như thế này,” anh thêm vào. “Anh nghĩ mọi người quanh đây sẽ còn nói về nó trong nhiều năm tới.” Ôi trời, sao lại đề cập chuyện này tới cô dâu của mình cơ chứ. Anh quả là đang căng thẳng.

“Phải, nhưng em không quan tâm. Chuyện ông Hulme làm gián đoạn nó sẽ không thể làm em sụp đổ,” Maddy nói với anh. “Và quả thật là tuyệt vời để bắt đầu một cuộc sống hôn nhân khi mọi chuyện đã ở đằng sau - Mr. Hulme, Bloody Abbot. Em thật sự là quá sốc khi biết chuyện này. Em chưa một lần nghĩ Mr. Hulme lại là người đứng đằng sau Bloody Abbot.”

“Anh cũng thế. Anh thì chắc chắn đó là Harris. Và nghĩ nó liên quan tới ngôi nhà, chứ không phải về người ở trong nó.” Nash đuổi chân anh thẳng ra, bắt chéo nó ở mắt cá. Để trông có vẻ thoải mái và có kiểm soát. “Cảnh sát sẽ truy nã ra Harris sớm thôi.”

“Em không biết làm cách nào mà ông Hulme tìm thấy em?” Cô trượt cánh tay mình quanh anh và ngã đầu vào vai anh. “Chúng em đã chạy trốn khỏi ông ấy, anh biết đấy, vào một ngày khi ông ta đi đâu đó suốt đêm. Quản gia của ông ta đã giúp chúng em. Bà ấy biết em cảm thấy không thoải mái thế nào. Bà ấy có một người bà con là một người đánh xe bò và đã sắp xếp để chúng em đi cùng với anh ta. Mr. Hulme không bao giờ ngờ rằng chúng em sẽ chọn việc di chuyển chậm chạp như vậy. Ông ấy đã vượt qua tụi em trên đường, đuổi theo những chuyến xe ngựa chở khách, nhưng chúng em đã trốn dưới những tấm bạt.”

Nash vòng cánh tay mình quanh cô. Anh ghét phải nghĩ đến chuyện cô ấy đã phải trải qua những chuyện như thế. “Tại sao em không bỏ đi một cách công khai?”

“Ông ta trở nên cực kỳ ích kỷ. Ngay cả khi còn là một đứa trẻ, em đã không cảm thấy thoải mái khi ở quanh ông ta. Những hành động kỳ quặc của ông ta càng lúc càng tăng. Một ngày em nhìn thấy ông ta nhìn chăm chăm vào Jane một cách lạ lùng, như thể ông ta sẽ bắt cô bé nếu không thể có em. Em rất hoảng sợ.” Cô thở dài. “Sau đó, sau khi chúng em đã định cư tại ngôi nhà nhỏ, em đã tự hỏi không biết mình có phóng đại cái sự kỳ quặc đó của ông ta hay không nữa.”

“Vậy đó là lý do em quyết định trở lại khi bị tuyệt vọng.” Nash đặt cánh tay mình quanh cô. Ngày đó anh đã gần như mất cô. Anh không thể tưởng tượng được đời mình sẽ thế nào nếu anh mất cô. Cánh tay anh siết chặt hơn.

“Vâng, nhưng nhìn thấy ông ta hôm nay, em biết mình đã làm điều đúng.”

“Trong việc kết hôn với anh? Chắc chắn vậy rồi.”

Cô bật cười. “Anh biết em không có ý đó mà. Dĩ nhiên kết hôn với anh là một điều đúng để làm. Ý em là em đã quyết định đúng khi chạy trốn khỏi Mr. Hulme. Ông ta là người không bình thường, đúng không?”

“Phải, đúng vậy. Nhưng giờ ông ta đã bị bắt giữ, và ông ta sẽ không bao giờ làm phiền em hay bắt kỳ ai được nữa. Vậy chúng ta hãy quên đi những chuyện không vui này và tận hưởng kỳ trăng mật của chúng ta thôi.” Nash nghiêng người về phía trước và kéo tấm màn xuống.

Maddy bật cười. “Nghe có vẻ thú vị nhỉ.”

“Em là tù nhân của anh, và nếu em không cư xử phải phép, em sẽ phải chịu một hình phạt khủng khiếp đấy,” anh gầm gừ.

“Sợ quá. Vậy hình phạt là gì?”

“Đây này.” Anh hôn cô.

“Quả là đáng sợ. Nữa đi.”

“Tiểu yêu!” Và anh hôn lần nữa.

Chỉ một chốc sau chiếc xe dừng lại.

“Sao chúng ta dừng lại vậy?” Maddy hỏi. “Chúng ta ở đâu vậy anh?”

“Không được hỏi, tù nhân,” anh bảo cô. “Hãy nhắm mắt em lại đi.” Anh chờ Hawkins, người đánh xe, thực hiện những hướng dẫn mà Nash đã nói trước đó. Vài phút sau, Hawkins mở cửa xe. Nash bước ra trước, và dưới cái vể ra dáng đỡ Maddy bước xuống, anh đã cuốn cô vào vòng tay mình.

“Cám ơn, Hawkins, cứ vậy nhé,” Nash nói, bước qua cửa xe đang mở và đá nó đóng lại sau anh. Anh hôn Maddy rồi từ từ hạ cô xuống sàn nhà. “Giờ em có thể mở mắt rồi đấy.”

“Ồ,” cô nói sau một lúc lâu nhìn quanh căn nhà vẻ ngạc nhiên. “Làm thế nào...ai đã làm vậy ạ?”

“Nell và Tibby, Ayisha, Lizzie và cô Maude-”

“Cô của anh á?” Hàm Maddy rút xuống. “Không thể tin được. Phút trước cô ấy còn khinh miệt em, vậy mà...” Cô lắc lắc đầu.

Anh bật cười. “Vậy mới là cô Maude. Tình yêu của bà ấy luôn làm tất cả tội anh phải đoán mò. Bà ấy đã chủ mưu chuyện này đấy. Bà ấy đã yêu cầu anh cho biết nơi sẽ trải qua đêm tân hôn của chúng ta, và khi anh nói là ở đây, bà ấy đã kinh hoàng. Ayisha đã đề nghị những thay đổi – cô ấy với Rafe đã lập ra kế hoạch – còn Nell và cô Maude đã điều hành toàn bộ. Và đây là kết quả.”

“Em chẳng còn nhận ra nơi này nữa,” Maddy thở. “Hãy nhìn những tấm thảm xinh đẹp này. Anh đã luôn nói là cần phải có những tấm thảm.” Cô bỏ giày ra, lột vớ, và bước lên những tấm thảm Thổ Nhĩ Kỳ dày, thảm màu, đẹp kỳ lạ được phủ lên toàn bộ sàn nhà. “Thật là mềm mại...” Cô ngo ngoáy những ngón chân của mình vào lớp nhung mịn của nó.

Nash nhìn những ngón chân nhỏ hồng của cô và cố nén một tiếng rên rỉ. Anh muốn cô trần trụi trên những tấm thảm dày, mịn màng này. Anh muốn ném những ngón chân đó, và tiến dần lên, cho đến khi miệng anh tìm thấy cái điểm trung tâm mật ong ngọt ngào mềm mại ấy...

Người anh nóng bừng lên ở cái ý nghĩ ấy. Anh cố gắng kiểm soát mình. Hãy lịch sự, anh tự nhủ. Vào đêm tân hôn của mình, người ta nên tiếp cận cô dâu với một sự dịu dàng ân cần. Và chắc chắn với một cấp độ của thái độ lịch sự.

Lò sưởi đã được đốt lên, và các ngọn nến cũng đã được thắp sáng khắp phòng, mọi thứ được tắm trong một ánh sáng mềm mại. Giống như đêm họ đã ân ái lần đầu tiên, khi cô khoe ra trước anh làn da đẹp như lụa của cô và đã để anh vào trong cô...

Cái bàn cũ, mòn đã được phủ lên một tấm khăn trải bàn được thêu một cách hoàn hảo, và đã được bố trí sẵn chỗ cho hai người. Một cái giỏ mây lớn đựng đầy thức ăn đặt trên một cái ghế dài gần đó, cùng với một thùng rượu sâm banh và một bình sữa...

“Mọi thứ và mọi thứ đều thật là tuyệt,” Maddy kêu lên, nhìn nhanh qua cái giỏ mây. “Chúng ta có thể ở đây trong nhiều ngày mà không sợ bị đói.”

Nash gật đầu. Anh đang bị chết đói, đang đau nhức và cồn cào, nhưng chẳng có cái gì dùng được trong cái giỏ đó cả.

“Và nhìn cái giường này,” Maddy vội đi đến đó. “Cái khăn trải đẹp quá.”

Chỉ có tấm màn giường màu đỏ nhạt là còn y nguyên. Nash thích tấm màn này nên đã bảo cô anh đừng đụng vào nó. Nhưng mọi thứ khác đều mới. Tấm chăn bông tốt màu trắng thay thế cho những tấm trải cũ đã bị xơ, và những cái chăn len mềm và nhồi lông vịt nằm phía trên.

Maddy rà đôi tay mình lên lớp chăn mềm và nhặt lên một cái gối, đùn nó lại, áp má vào. “Lông ngỗng, Nash, đến đây xem này,” cô mời. Cô ngồi trên giường và thở hổn hển. “Họ đã thay thế lớp nệm rơm của em bằng lớp lông mịn này. Nash anh sẽ thích nó cho xem.”

Mắt cô gặp mắt anh. Cái nhìn của cô chậm chậm lướt qua anh từ đầu đến chân, dừng lại trên khu vực đang bị căng cứng khuấy động. Mắt cô tối lại và một nụ cười nữ tính trêu chọc nở ra trên môi cô. “Nash, đến đây và cảm nhận nào,” cô thì thầm. Cô nhẹ đu đưa lưng trong vẻ hài lòng và vỗ nhẹ vào giường mời gọi.

Nhìn lớp chăn lông mềm bên dưới bắp chân trần của cô, Nash gờ những kiểm soát của mình theo cơn gió. Trong hai bước chân, anh băng qua căn phòng và ném mình lên giường bên cạnh cô.

Với một tiếng gầm gừ nhỏ, anh kéo váy cô qua hông cùng với những lớp ren và váy lót. Và nhìn chăm chăm. Cô trần đến thắt lưng, không đồ lót, chỉ đôi chân dài thon thả với cái tam giác màu rượu vang với những lọn xoắn mềm mại.

Cái đàn ông của anh đã căng lên, cứng như đá. Đùi cô hé mở và cô đang sẵn sàng cho anh, vụng về giúp anh cởi quần để giải phóng cho anh, và khi anh đặt mình vào giữa cô, cảm thấy chỗ đó đã sẵn sàng, và cô cũng đã sẵn sàng, còn hơn cả sẵn sàng. Anh vùi mình vào chiều sâu nóng bỏng của cô với một tiếng rên thỏa mãn. Cô cong người bên dưới anh, thúc giục anh với những tiếng kêu rên nhỏ, anh đâm sâu vào, sâu vào, càng lúc càng nhanh, cho đến khi với một tiếng gầm thỏa mãn, anh đã đến đỉnh.

Sau đó, sau cơn rung mình mơ hồ, anh giúp cô cũng như anh điều hòa lại hơi thở. Mồ hôi cũng đã khô trên da anh và hạnh phúc cũng bốc hơi cùng với nó.

Cảm giác xấu hổ đang châm chích vào lương tâm anh. Anh vừa mới đưa cô dâu mới của mình vào một trận cảm xúc tham lam thiếu tế nhị như một cậu chàng với người phụ nữ đầu tiên của mình, thậm chí còn không dành cả thời gian để cởi đồ hay vuốt ve cô, mà chỉ kéo váy cô lên rồi chôn vùi mình vào cô, thiếu đi sự quan tâm đến niềm vui hay phẩm giá của cô. Như thể cô là một gái làng chơi.

Bên cạnh anh, Maddy đã ngồi dậy và bắt đầu vuốt thẳng váy mình.

“Anh xin lỗi-” anh bắt đầu.

“Cái đó,” cô nói, “như là một món khai vị đáng yêu.” Cô cười toe và hôn anh. “Em đã chờ được phục vụ bữa chính – và món bánh pudding – và giúp em cởi chiếc váy này ra. Nó quá đẹp để anh làm hỏng nó như đã làm hỏng những chiếc áo ngủ cũ của em.” Cô cho anh một cái nhìn tinh nghịch. “Đó là lý do tại sao em không mặc bất kỳ đồ lót nào. Anh nên nhìn những món đồ lót mới của em, chúng quá đẹp đến nỗi em không dám mặc chúng vì sợ điều anh sẽ làm với chúng.”

Nash chớp mắt. “Ý em là em không phiền điều anh vừa mới làm với em à?”

Cô bật cười. “Em yêu những gì anh vừa làm, Nash à, và em cũng yêu anh.”

Anh đóng băng. “Em vừa nói gì?”

Cô cắn môi khi nhận thức được điều mình vừa nói. “Em xin lỗi, em không có ý gì – chỉ là buột miệng ra vậy thôi. Chỉ là em hạnh phúc quá, và-”

“Em không có ý đó à?”

“Ồ, em có ý đó.” Cô cho anh một cái nhìn rõ ràng. “Em chỉ không có ý buột miệng nói ra thôi. Em biết anh không muốn hôn nhân của chúng ta bị phức tạp bởi những điều như tình yêu và đam mê, và em cũng đã cố, đã thật sự cố gắng. Nhưng em yêu anh. Với tất cả trái tim mình” – cô hôn anh – “và cơ thể” – cô hôn anh lần nữa – “và linh hồn.” Cô hôn anh lần thứ ba, như là một lời thề thiêng liêng.

Anh vẫn nằm im, nhìn chăm chăm vào cô, đóng băng.

Cô thở dài. “Anh chỉ phải sử dụng nó thôi. Vì giờ nó đang thoát ra ngoài, bởi vì em hoàn toàn chìm ngập trong tình yêu với anh làm nó tuôn trào ra như dòng suối.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô, đầu đón, cổ họng anh quá thắt chặt để nói, cũng không thể nghĩ ra gì để nói. Cô yêu anh.

Cô vuốt tóc trên trán anh và thêm vào, “Đừng có hoảng sợ như vậy; anh không cần phải nói gì đâu. Em biết anh cảm thấy thế nào. Em không mong bất cứ gì khác từ anh. Miễn là anh chung thủy và khao khát cơ thể em, em hạnh phúc lắm rồi.” Nhưng ánh sáng trong đôi mắt như viên ngọc topaz của cô sẫm lại, và nụ cười đang khoác lên vẻ buồn bã.

Cô trượt ra khỏi giường và đi chân trần trên sàn nhà, tóc cô lộn xộn và xõa xuống lưng trong những lọn uốn cong, chiếc áo cưới nhàu nhĩ. Trong một giọng tươi sáng cô nói, “Giờ thì, đến đây và mở một chai rượu cho em đi. Em muốn một ít sâm banh. Em đã quá căng thẳng để ăn hay uống trước đám cưới, và giờ thì em đang đói cồn cào đây này.”

Quá xinh đẹp và hào phóng, cho anh mọi thứ, không đòi thứ gì. Cô làm anh xấu hổ với lòng can đảm của mình.

“Không,” anh cầu nhàu.

Cô quay lại, bối rối. “Anh sẽ không mở chai sâm banh cho em ư?”

“Không,” anh cắn cẩu lần nữa. Đó không phải là điều anh muốn nói nhưng cổ họng anh dường như bị tắc lại.

Cô nhún vai. “Vậy thì em sẽ tự mình mở vậy.” Cô cầm lên một cái chai và bắt đầu vật lộn với cái nút chai.

“Không, em không biết anh cảm thấy thế nào.” Nash cố đẩy ra các từ ngữ.

Vẫn đang giữ cái chai bên mình, cô xoay người từ từ đối mặt với anh. Và chờ đợi, không nói gì.

“Anh đã sai,” anh nói. “Anh đã không...hiểu.” Anh nhìn chăm chăm vào cô, hy vọng cô hiểu điều anh đang cố gắng để nói với cô. Nhưng cô vẫn chờ, đóng băng và im lặng, ôm chai rượu vào lòng như đang ôm một đứa bé.

Anh hắng giọng, nhắm mắt, hít một hơi thở sâu, khóa đôi mắt cô trong mắt mình, và nói, “Anh yêu em, Maddy.”

Trong một lúc tưởng chừng như bất tận, tất cả những gì anh có thể nghe thấy là âm thanh tanh tách của ngọn lửa và tiếng xì xèo của lò sưởi.

Tiếng một con cú vang lên trong gió, và sau đó giọng cô thì thầm, “Anh yêu em?”

Anh gật đầu. “Anh yêu em.” Giờ thì đã dễ dàng hơn để nói nó ra. “Anh yêu em, Madeleine Renfrew, hoàn toàn và trọn vẹn. Với tất cả trái tim anh. Và cơ thể. Và có khả năng linh hồn cũng thế, dù anh không biết nhiều về nó.”

Với đôi tay run rẩy, cô đặt chai sâm banh xuống bàn. “Anh thật sự yêu em sao?”

“Phải. Anh đã yêu em lâu rồi. Anh chỉ là quá hèn nhát để nói ra.” Anh mở rộng cánh tay mình và cô ào vào.

“Đó là lý do tại sao anh muốn trải qua đêm tân hôn của mình ở đây,” anh nói với cô sau khi họ đã làm tình lần thứ hai, một lần nữa vấy cô lại tóc lên hông. “Anh đã yêu em trong nhà này, trên chiếc giường này. Và cái ngày anh rời khỏi em, anh đã không đi xa hơn vài dặm khi anh biết là anh không thể bỏ lại em. Anh đã nghĩ là anh có thể cưới em mà vẫn giữ nó cho riêng mình...”

“Và không sợ mạo hiểm phơi bày bản thân mình giống như cha anh đã từng sao?” cô nói.

Anh gật đầu, ngạc nhiên và biết ơn vì sự hiểu biết của cô. “Mạo hiểm cũng xứng đáng-”

“Sẽ không có mạo hiểm đâu,” cô sửa anh. “Chúng ta sẽ không giống như cha mẹ anh. Chỉ cần có niềm tin.” Cô hôn anh. “Và mở chai sâm banh.”

Anh bật cười. “Còn ngon hơn cả sâm banh, anh có mật ong của em ở đây rồi.”

“Mật ong? Nhưng-”

“Anh đã có kế hoạch cho cái ả mật ong này đã từ lâu rồi. Điều đầu tiên, em thật sự cần phải làm là cởi cái váy đó ra...”

25. Chương 24

Hãy tạo một phong cách, Grand-mère đã luôn nói thế. Trong hành lang dẫn đến cầu thang, Maddy hít một hơi thật sâu. Thử thách công cộng đầu tiên của cô trong vai trò vợ Nash.

Vũ hội diễn ra ở Alverleigh House, nơi ở của bá tước vùng Mayfair, vẫn chưa bắt đầu, nhưng đã được nói tới trong mùa lễ hội này. Những thành phần ưu tú nhất của xã hội Luân Đôn sẽ xuất hiện ở đây tối nay – nói rộng ra là xã hội Châu Âu nếu tính cả những đại sứ - mỗi một trong số họ đều tò mò để gặp – và đánh giá – người không là ai cả mà Nash Renfrew đã cưới một cách bất ngờ. Và, tất nhiên, là để gặp bà đại công tước Anna Petr a – là chị, là con gái, và là cô của các Sa Hoàng.

Maddy không chỉ bồn chồn trong dạ dày, mà nó còn đang quặn lên...Tất cả đều đang nhào lộn và sôi sùng sục.

Lady Gosforth xuất hiện ở khuỷu tay của cô, trông tuyệt vời trong bộ váy dạ hội màu nâu cánh gián và đăng ten vàng. “Căng thẳng?”

Maddy nuốt khan. “Một chút ạ.”

Lady Gosforth nâng kính cầm tay lên và quét qua Maddy. Tác động này còn được tăng cường bởi một chiếc mũ lớn được thêu cầu kỳ, trên mọc ít nhất là một tá lông vũ màu nâu vàng. Cộng thêm cái mũi cao của bà – để tạo thêm ấn tượng.

Maddy bình tĩnh chờ đợi cho sự “ngâm cứu” của bà kết thúc. Giờ cô đã biết về hống hách của Lady Gosforth chỉ là biểu hiện bề ngoài. Tuy nhiên, trong mắt người phụ nữ đứng tuổi này Maddy vẫn chưa chứng minh được mình xứng đáng là vợ Nash.

Lady Gosforth cho một cái gật đầu nhanh. “Dễ thương lắm, cô bé. Màu vàng ủa rất hợp với cháu. Nó với bộ trang sức đá topaz rất hài hòa và cũng hợp với màu mắt cháu nữa.” Bà nhìn chăm chú qua kính cầm tay ở chiếc vòng cổ của Maddy và cau mày. “Khá khác thường. Hình như là hình con gù đó thì phải.”

Maddy sờ vào chiếc vòng cổ và mỉm cười. “Vâng ạ, chúng là những con ong. Cháu rất thích ong.” Nash đã tặng Maddy bộ trang sức đá topaz gồm vòng cổ, hoa tai và vòng đeo tay sáng nay. Anh đã đặt thiết kế đặc biệt dành riêng cho cô.

Lady Gosforth chớp mắt. “Lạy Chúa, cháu á? Thật kỳ quặc. Thôi đừng bận tâm, dù sao nó cũng trông khá đẹp. Và tạo ra được một phong cách cho riêng mình thì rất đáng khen đấy.”

Ở tầng dưới, mọi người đã bắt đầu tụ tập. Lòng bàn tay Maddy cảm thấy hơi ẩm ướt. Cô đeo đôi găng tay dài màu trắng vào. Cho tới bây giờ thì mới chỉ có những người bạn thân thiết và những người họ hàng đã dùng bữa tối với họ trước vũ hội, những người bạn của Nash. Giờ cũng là bạn của cô.

“Sẽ có khá nhiều bức bối tối nay đấy, vì thế hãy cảnh giác nhé.”

Maddy gật đầu. Cô biết chứ. Tất cả những cô gái mà Lady Gosforth đã chọn lựa cho Nash, là ví dụ. Và tất cả họ sẽ bức tức vì bị cho ra rìa.

“Đừng trông lo lắng quá như thế; chỉ là một vũ hội thôi mà,” Lady Gosforth nói với cô. “Người ta có thể nhấn nhó phóng đại lên, tuy vậy, dù sao cũng chỉ là một trò chơi.” Bà phát nhẹ vào cánh tay Maddy với vẻ hăng hái. “Cứ việc đầu khẩu và mỉm cười. Thân thiện một cách duyên dáng, nhưng nếu cháu không thể, thì cũng đừng để họ trích máu của cháu nhé.”

Maddy nhần nhó. “Nói thì dễ hơn làm ạ.”

“Nhưng đáng để làm đấy,” quý bà đứng tuổi nói một cách trịch thượng. “Không có gì là tự nhiên là cái mà dân thượng lưu hay nói đấy. Nhưng cũng giống như một tấm bản đồ cổ vậy: những vùng đất nguy hiểm thì luôn đầy rỗng.” (*)

(* Nguyên văn “But it’s like the old maps: here be dragons.” – Ở bản đồ thời trung cổ, các vùng đất nguy hiểm hay chưa được khám phá thì được đặt vào biểu tượng thủy quái hoặc các sinh vật thần thoại khác – ND)

Họ đã đi đến đầu cầu thang lớn. Từ đây, Maddy sẽ phải đi xuống một mình, tất cả mọi cặp mắt sẽ dồn vào cô. Cô dừng lại, cố gắng bình tĩnh.

“Hãy vững chắc và kiên quyết, cháu sẽ không thất bại,” Lady Gosforth nói. (*)

“Cô trích dẫn Macbeth với cháu phải không? Lady Macbeth?”

(* Nguyên văn "Screw your courage to the sticking place and you'll not fail" - Một câu thoại trong vở Macbeth của Shakespear – ND)

Maddy hồi cố nén cười. "Có phải cô đề nghị cháu hãy theo gương của bà ấy thà giết chồng còn hơn là...gây phiền hà cho các vị khách?"

Lady Gosforth cười khanh khách. "Ví dụ thôi, cứ tỏ ra một chút khó chịu vào! Cháu sẽ làm được, cô bé, cháu sẽ làm được thôi." Bà đẩy nhẹ cô. "Xuống đi. Và đừng để họ thấy vẻ căng thẳng của cháu."

Giống như là bà ngoại cô đang nói vậy. Maddy hít một hơi sâu và bắt đầu đi xuống cầu thang dài, cố gắng không để ý tới những đôi mắt đang nhìn cô.

Chính là đây, Grand-mère. Chúc cháu may mắn đi.

Một tiếng sau, những lo lắng cũng đã vơi đi. Phần nào. Maddy đứng với Nash, Marcus và cô Maude ở lối vào phòng khiêu vũ, chào hỏi mỗi vị khách khi họ đến, và được giới thiệu là cô dâu của Nash.

Lady Gosforth đã đưa cho Maddy một danh sách khách mời vài ngày trước, nói rằng Maddy nên nhớ vài tên tuổi của các vị khách quan trọng. Bà cũng đã cho cô biết vài đặc điểm của họ. Maddy rất biết ơn vì điều đó.

Tốt hơn mong đợi khi Nash thăm thì những thông tin vụn vặt về mỗi cặp đôi khi họ tới, làm Maddy quên đi những căng thẳng và có thể khẽ nhún gối chào hỏi những vị khách một cách tự nhiên hơn.

Ai ai cũng mỉm cười, ai ai cũng duyên dáng. Nhưng bạn không bao giờ biết khi nào thì cây kim mới thò ra ngoài. Chỗ nào nguy hiểm chỗ đó có rỗng.

"Mrs. Renfrew, cô vốn đến từ Leicestershire, tôi đã được bảo thế." Một quý bà tóc vàng, ốm nhom trong bộ đồ lụa màu đồng thiếc và lông lánh kim cương mỉm cười về âm áp với cô. Maddy mỉm cười âm áp đáp trả. "Chính xác, Lady Mannering."

"Nhưng mà không ai ở Leicestershire đã từng nghe nói tới cô," người phụ nữ nói, nụ cười nhạt dần rồi chuyển sang một cái cười nhạo. "Chẳng.Có.Ai." Những người bạn bà ta cười khúc khích, trao đổi những cái nhìn tinh quái khi họ chờ đợi lời biện hộ của Maddy.

Nhưng Maddy lớn lên ở một đất nước nơi mà người Anh và các quý tộc đều bị khinh thường. Nếu cô có thể sống sót ở một nơi mà giới bình nông Pháp công khai sự thù địch, thì cô cũng có thể sống sót với những lời lăng mạ của một cửa một bà tóc vàng gầy nhom ăn mặc không tương xứng. Cứ việc đấu khẩu và mỉm cười.

"Không lạ vì khi tôi còn nhỏ, mẹ tôi và tôi đã chuyển đến Pháp," Maddy trả lời với một nụ cười trơn tru. "Tôi chỉ mới trở lại Anh gần đây thôi, và cha tôi đã bị một tai nạn săn bắn nghiêm trọng một thời gian ngắn sau đó, vì thế dĩ nhiên chúng tôi đã không thể tham dự một dịp tụ họp địa phương nào. Và sau đó chúng tôi có tang...Bà đã từng đến Pháp chưa, Lady Mannering?"

"Chưa." Lady Mannering nhe răng của mình và lượn đi mất.

"Xử lý khéo đấy," Lady Gosforth thì thầm vào tai cô. "Một người khó gây cảm tình, cái bà đó. Một quả phụ. Bà ta đã để mắt đến Nash. Cháu đang làm tốt đấy."

Nhưng Lady Mannering chỉ là người đầu tiên trong số nhiều người.

"Người ta nói Woodford House đang được cho thuê," bà tước công Lethbridge nói, với một nụ cười lạnh nhạt, cũng nói với Maddy rằng bà cũng đã nghe về những món nợ của cha cô.

"Đúng vậy," Maddy trả lời một cách lịch sự. "Chẳng ai muốn để không một ngôi nhà trong khi cả gia đình ở Nga, đúng không ạ? Và hẳn họ sẽ vui vì đã tìm ra những người thuê nhà tuyệt vời như thế."

Đây là một trò chơi. Và cô đang ở một mình. Nash không đứng quá xa cô, tin tưởng cô có thể xoay sở, nhưng vẫn sẽ có mặt, cô biết, nếu cần thiết. Anh có biệt tài nói ra những lời có sức thuyết phục để xoa dịu căng thẳng. Cô nhất định sẽ làm được.

Đứng bên cạnh Maddy, Lady Gosforth tuyên bố bà đã chấp nhận cách cư xử và lập trường của cô, dù không phải bằng lời. Ngay cả bá tước, người chưa bao giờ nói gì, cũng chỉ cho cô thấy sự ủng hộ của anh với cô trong những dấu hiệu phải tinh ý mới thấy.

Thông điệp đã rất rõ ràng: gia đình Nash và bạn bè của anh đã ủng hộ cuộc hôn nhân này. Cũng như vợ anh.

Cũng có nhiều người thật sự đáng chào đón. Maddy nhún gối chào hai ông bà công tước già, họ đã ân cần gật đầu chào Maddy, chúc mừng hôn nhân của Nash, mời Lady Gosforth tới thăm cháu bà vào tuần tới, rồi lụm khụm bước đi.

Đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho một vũ hội buồn, nhưng Maddy sẽ cố gắng để nó được thành công. Maddy đã cho thấy cô có thể đối phó với những trận công kích ẩn trong những chuyện trò giả vờ. Chỉ có một trở ngại lớn: bà đại công tước Nga. Một khi bà ấy đến, và Maddy cũng đã được giới thiệu, Maddy sẽ rời khỏi vị trí đón khách và bắt đầu khiêu vũ. Cô đang trông chờ chuyện này. Cô và Nash đã luyện tập mỗi ngày, và cô đã sẵn sàng, hơn cả sẵn sàng.

“Công chúa, Nữ công tước Anna Petr a Romanova, Đại công tước Nga Hoàng.”

Cái tên vang dội lên trong phòng khiêu vũ đông đúc.

Một sự im lặng bao trùm khắp phòng. Mọi người đều quay về phía cửa ra vào. Một quý bà nhỏ người, dáng vẻ cao quý chậm chậm bước vào, chống trên một cây gậy ngà voi. Đi hai bên bà là khoảng nửa tá những hộ vệ đẹp trai trong bộ đồng phục quân đội rực rỡ, theo sau là một nhóm những quý bà người Nga, quàng khăn choàng và những trang sức khác.

Nash mỉm cười, cúi mình sâu sắc và nói trong một giọng Anh trang trọng, “Chào mừng Công Chúa đến nước Anh.” Rồi anh thêm vào bằng tiếng Pháp, “Tôi hy vọng chuyến đi của bà từ St Petersburg đã được thuận buồm xuôi gió.”

Mọi người vươn về phía trước để nghe.

Bà đại công tước cười khàn khàn. “Rất tệ, cậu bé. Nhưng may mắn là tôi chưa bao giờ bị say sóng.”

Trở lại tiếng Anh, Nash giới thiệu anh trai và cô anh, và bà đại công tước chào họ, sau đó chuyển sang tiếng Anh để bình luận về sự giống nhau giữa hai anh em, về vẻ đẹp trai của ngài bá tước, và sự thanh lịch của cô anh.

Đám đông càng tiến lại gần hơn, người ở phía trước thì thăm cho những người ở đằng sau, tường thuật lại những điều bà công tước nói. Rõ ràng tiếng Anh không phải là một ngôn ngữ bà sử dụng tốt.

Sau đó Nash kéo Maddy về phía trước. “Tôi xin giới thiệu cô dâu của tôi, Mrs. Madeleine Renfrew.”

Maddy nhún gối sâu, chậm, động tác chỉ thích hợp đối với các chức vị vương tôn. Trong ngôi nhà gỗ trong rừng, Grand-mère đã bắt cô tập luyện hàng trăm lần cho đến khi cô thành thục, dù Maddy biết chắc cô chẳng bao giờ có cơ hội gặp hoàng thân quốc thích.

Lady Gosforth há hốc miệng kinh ngạc. Maddy đóng băng trong một giây. Có phải cô đã phạm sai lầm? Nhưng Grand-mère đã huấn luyện cô rất chặt chẽ mà. Cô từ từ đứng thẳng người, và lần đầu tiên, bắt gặp cái nhìn của bà đại công tước.

Quý bà đang mỉm cười. “Tôi không nghĩ cô gái trẻ nào cũng có thể làm tốt hơn,” bà nói với Nash bằng tiếng Pháp. “Rất Pháp, rất duyên dáng. Nó làm tôi nhớ tới những ngày còn ở Versailles. Biết nói tiếng Pháp chứ, cô bé? Tôi thấy sợ cái âm lưỡi tiếng Anh này rồi.”

“Dạ biết, thưa công chúa, tôi là con lai Pháp ạ,” Maddy trả lời bằng tiếng Pháp.

“Không phải Pháp không, mà còn là kiểu tiếng Pháp hoàng gia ở Versailles,” bà đại công tước tuyên bố một cách hài lòng. “Tôi cũng đã ở đó nhiều năm khi tôi còn là một cô dâu trẻ. Đó là những ngày hạnh phúc nhất của đời tôi. Mẹ cô là ai, cô bé? Có lẽ tôi biết bà ấy.”

“Mẹ tôi là Louise ạ, con gái duy nhất của Marianne de Rohan, nữ bá tước Bellegarde.”

Một làn sóng thì thầm lan ra khắp phòng.

Chân mày bà đại công tước cau lại. “De Rohan, De Rohan...” Bà lắc đầu. “Có một cái gì đó, nhưng tôi không thể nhớ. Bà ấy cũng ở tại Versailles chứ?”

“Vâng ạ, thưa công tước, bà ngoại tôi là một trong số những người phụ nữ thân cận của Hoàng hậu.”

“Tôi biết tất cả những người phụ nữ thân cận của Hoàng hậu - Marie Antoinette đáng thương, một số phận thật bi thảm. Bà ấy là một người phụ nữ ngọt ngào. Bà ngoại cô, có phải bà ấy cũng...?” Bà bỏ lửng tế nhị...

“Không ạ, thưa công tước, Grand-mère đã thoát được cuộc khủng bố đó, mặc dù bà đã mất chồng và con trai, và gần như tất cả các họ hàng của bà. Mẹ tôi đã trốn thoát bằng cách kết hôn với một người Anh.”

Đại công tước tặc lưỡi vẻ thông cảm. “Thật đáng sợ cho những việc mà người ta đã bị cuốn vào. Nó đã không xảy ra ở Nga, cảm ơn Chúa.” Bà làm dấu thánh.

“Bà của Maddy đã sống sót bằng cách trốn giữa những tổ ong,” Nash nói với bà.

“Những tổ ong ư?” Bà đại công tước nhìn chằm chằm. “Có phải bà ấy là người phụ nữ nuôi ong của Marie Antoinette? Tôi nhớ bà ấy rồi! Bà ấy đã từng cho tôi mật ong. Và nó rất ngon.” Bà nghiêng nghiêng đầu xem xét Maddy, sau đó gật đầu. “Tôi nghĩ, cô có màu tóc giống bà ấy, giờ thì tôi đã nhớ ra.”

Maddy chạm vào tóc mình vẻ ngạc nhiên. “Tôi ạ, thưa công tước? Tóc Grand-mère màu trắng, kể từ khi tôi biết bà.” Có lẽ nó đã thành màu trắng sau khi chồng và con trai bà bị xé nát bởi đám đông, cô nghĩ, nhưng cô chưa bao giờ thắc mắc về màu tóc ban đầu của bà.

“Đó là màu vàng nâu sậm dễ thương. Tôi rất thích màu đó khi còn trẻ.” Bà tươi cười với Maddy. “Vậy là, cháu gái của Marianne de Rohan đã kết hôn với Mr. Renfrew yêu quý của tôi. Thật thú vị. Cô phải thường đến thăm tôi ở St. Petersburg đấy. Đưa tôi cánh tay cô nào, cô bé, và tìm cho tôi một cái ghế. Tôi sẽ chuyện trò nhiều hơn với cháu gái của người bạn ở Versailles của mình.” Rồi bà dẫn Maddy đi qua căn phòng, theo sau là những tiếng xì xầm vỡ ra.

“Thành công!” Bà cô Maude nói vào tai Nash. “Hoàn toàn thành công! Cô không thể lập ra một kế hoạch tốt hơn thế mặc dù cô đã cố gắng.”

Nash nhìn chằm chằm đằng sau vợ anh, sững sờ. “Cô ấy...thật ngạc nhiên.” Anh thở hắt ra. “Cháu chưa bao giờ biết. Tại sao cô ấy chưa bao giờ kể cho cháu nghe bà ngoại cô là một nữ bá tước nhỉ?”

“Chuyện đó sẽ tạo ra khác biệt sao?”

“Không ạ, tất nhiên là không.”

Lady Gosforth mỉm cười. “Cô bé đã nói với cô những điều này khi lần đầu tiên gặp cô, nhưng cô đã bỏ qua nó như là một lời khoe khoang trống rỗng. Nhiều người khoe mình có những mối quan hệ quý tộc Pháp, để tạo thuận lợi cho họ.”

“Và có một điều trùng hợp bất ngờ, bà của Maddy là bạn cũ của đại công tước.”

Lady Gosforth khịt mũi vẻ quý phái. “Cô rất nghi ngờ chuyện đó.”

Nash cho bà một cái nhìn sắc sảo. “Ý cô là gì thế? Tại sao bà đại công tước lại phải dựng chuyện này lên?”

“Cô không có ý nói bà ấy nói dối. Cô cho rằng vợ anh đã làm bà ấy nhớ lại những ngày còn trẻ của mình, và bà ấy đã chộp lấy cái ký ức đó. Bà ấy muốn nhớ là mình có một tình bạn với bà của Maddy, và bà đã làm thế. Tại sao lại không chứ? Trong một đất nước xa lạ, vào tuổi xế chiều, khi mà nhiều người bạn của mình đã mất...” Bà nhún vai.

“Thành thật mà nói, cháu không quan tâm đó là gì,” Nash nói, quét mắt qua khắp phòng để tìm nơi vợ anh đang ở với bà đại công tước. “Thật tuyệt vời khi quý bà đó đã thiết lập cho Maddy của cháu đường đến thành công.”

Lady Gosforth gật đầu và hít một hơi thật sâu, hài lòng. “Anh có thể cảm ơn cô sau cũng được.”

Nash cho bà một cái nhìn kinh ngạc. “Cám ơn cô á? Cô đâu có lên kế hoạch cho điều kỳ lạ này xảy ra đâu. Còn về chuyện sắp xếp cho vũ hội này, vâng, dĩ nhiên là cháu cám ơn-”

“Không phải, ngốc à. Anh chẳng phải đã bảo cô anh muốn có một hôn nhân tuyệt vời sao, thì đó là đây!” Lady Gosforth ra hiệu, mang phong cách Pháp. “Anh đã được. Và sau đêm nay, cả thế giới sẽ biết chuyện này. Cái nhún gối đó! Ngay cả cô cũng không thể dạy tốt hơn cho các đứa cháu yêu quý của mình! Và cô bé cũng đã có những mối liên hệ tốt, dù tất cả đều đã qua đời. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Chỉ cần quy phục bà đại công tước đó thì cháu gái của tôi sẽ nổi tiếng ở hoàng gia Nga thôi, cứ nhớ lấy lời tôi.”

“Cháu không cười cô ấy vì cô ấy biết nhún gối hay những mối quan hệ của mình,” Nash nói. “Và cô cũng chẳng làm gì với điều đó cả.”

“Tất nhiên là không rồi, cậu bé thân mến. Vì anh đã ngã ngựa-”

“Cháu không ngã, mà là con ngựa bị trượt.”

“- và vì thế mà cái đầu bướng bỉnh của nhà Renfrew mới vỡ ra để anh rơi vào vòng xoáy tình yêu. Một kết quả hoàn hảo cho tất cả mọi người. Và đó cũng là một thành công với tôi!” Bà vỗ nhẹ vào má anh và bỏ đi về hả hê.

Dàn nhạc đang chơi một điệu waltz. Nash băng ngang qua đám đông trong phòng khiêu vũ đến một đám đông khác đang tụ tập quanh bà đại công tước và người được bảo trợ mới của bà.

Công nương, Đại công tước Anna Petr a Romanova có thể tìm một ai khác để nói chuyện. Nash muốn nhảy với vợ của mình...

26. Chương 25

Hai đêm trước khi họ khởi hành đi St. Petersburg, Lady Gosforth đã tổ chức một bữa tiệc chia tay cho Nash và Maddy ở ngôi nhà trong Luân Đôn của bà. “Chỉ là một bữa tiệc nhỏ, thân mật,” bà nói với Maddy. “Không quan trọng gì đâu. Chỉ có vài người bạn, không hơn.”

Khi Maddy báo tin này cho Nash, anh khịt mũi với tiếng cười nhưng không giải thích lý do tại sao.

Đó là một đêm tuyệt vời, chật ních người, một buổi tiệc rực rỡ, nhưng với Maddy thì buổi chia tay thực sự diễn ra vào chiều hôm sau, khi chỉ còn gia đình và những người bạn thân tụ tập dùng trà với nhau.

Đó là một dịp của những tiếng cười và những giọt nước mắt. Ai cũng mang quà đến.

Lady Gosforth tặng găng tay và mũ lót lông ấm áp cho các cậu bé, còn găng tay lông trắng và những chiếc mũ có dây lót lông cho các cô bé. Quà của Maddy là một chiếc áo choàng nhung màu xanh, được lót lông mềm mại. “Trời ở Nga rất lạnh, cô đã được bảo thế,” bà nói khô khốc, kéo kéo chiếc áo khi Maddy mặc thử.

“Cháu đã nghĩ rằng cô ghét cháu,” Maddy thừa nhận.

“Không phải, cô bé, cô chỉ đơn giản là thử cháu thôi. Và cháu đã vượt qua với kết quả mỹ mãn. Khoảnh khắc cháu bảo cô đó không phải là chuyện của cô, cô biết cháu đã yêu cậu bé của cô rồi.”

“Làm thế nào cô biết được vậy ạ?”

“Nếu cháu có bất kỳ ý đồ nào thì cháu sẽ bảo đảm với cô rằng cháu yêu nó hơn cả bản thân mình.” Lady Gosforth mỉm cười. “Thay vào đó lại nói rằng đó không phải việc của cô. Và cô biết đó phải là tình yêu – vừa mới tìm thấy, riêng tư và tha thiết. Quá tha thiết để mà chia sẻ với một bà già khó chịu thích can thiệp.” Bà khẽ chớp một giọt nước mắt. “Chỉ là hạt bụi phải gió rơi vào mắt thôi.”

Maddy, cũng với đôi mắt rưng rưng, ôm bà ấy lần nữa. “Cháu đã yêu anh ấy, với tất cả trái tim. Và cháu cũng yêu cô, Lady Gosforth. Và cô không phải là một bà già khó chịu thích can thiệp đâu ạ.”

“Lady Gosforth? Lady Gosforth?” Bà già cúi kính, dụi mắt mình với một nắm dây ren. “Cô Maude, nếu cháu muốn, cô bé ạ. Giờ cháu đã là người của gia đình rồi mà.”

Maddy mỉm cười mà mắt mờ đi. “Cháu sẽ chăm sóc tốt cho anh ấy, cháu hứa.”

“Ôi dào, ngốc à. Việc của nó là phải chăm sóc cho cháu.”

Còn với bọn trẻ, những món quà được tặng để giúp chúng giết thời gian cho chuyến hành trình là: những cuộn len và kim đan, một bộ cờ, một tập giấy vẽ, một bộ bài, những cuốn sách – chẳng có cuốn nào dành cho học tập cả, những cuốn sổ, giấy viết và mực. “Để viết về cuộc phiêu lưu của các em ở Nga,” Tibby nói với chúng và, liếc nhìn Jane, thêm vào, “và bất kỳ câu chuyện nào mà các em có thể tưởng tượng ra.”

Jane đã nhận được một đôi ủng cưỡi ngựa màu đỏ, còn John nhận được một roi da và một cuốn sách nói về ngựa. Henry đã rất sung sướng khi được tặng một la bàn từ tính và một cuốn sách về thiên văn học, còn Susan thì vui mừng với một bộ tranh đẹp và một tập giấy vẽ tốt.

“Còn cái này cho em,” Nell nói với Lucy, cô bé đang rất phấn khích nhìn các anh chị đang mở quà tặng của mình.

Lucy mở quà và nhìn chằm chằm, “Một con búp bê,” cô bé nói. “Và nó có tóc màu đỏ.” Cô nhỏ cau mày. “Và nó đang mặc cái áo cũ màu xanh của em.” Cô bé nhìn Nell vẻ kỳ lạ, rõ ràng quà của cô bé đã không tạo được ấn tượng với mình như mong đợi.

Nell mỉm cười. “Lộn ngược nó lại đi.”

Kinh ngạc, Lucy lộn ngược con búp bê xuống và há hốc miệng ngạc nhiên khi chiếc váy cũ màu xanh rơi xuống để lộ một cái đầu. “Một con búp bê khác,” cô bé kêu lên, và sau đó, “Nó giống y như một công chúa.” Con búp bê mặc một bộ váy sáng rỡ màu trắng với những chiếc nơ satin màu xanh, đội một chiếc vương miện lấp lánh trên mái tóc len đỏ, thanh lịch của mình.

Đột nhiên mắt Lucy mở to ra. “Đó là Công chúa Lọ Lem!” nó gần như hét lên. “Nhìn này, đây là Lọ Lem, còn đây là” – cô bé lộn ngược con búp bê lại – “là một nàng công chúa, sẽ đến vũ hội!”

“Phải, nhưng nó không phải là Lọ Lem,” Nell sửa lại cô bé.

Lucy quay lại, chuẩn bị để cãi lại.

“Nó là Luciella,” Nell nói với một nụ cười.

“Luciella ạ?” Lucy thầm thì. Cô bé lộn xuôi rồi lộn ngược, lấy làm lạ cho sự hoán đổi đó. Sau đó cô nhỏ siết chặt con búp bê vào ngực mình và quay sang Nell. “Có hoàng tử không ạ?”

Mọi người đều bật cười.

“Chưa đâu, em yêu,” Maddy nói với cô nhỏ. “Em sẽ phải chờ thêm một thời gian nữa cho hoàng tử của mình.” Cô cúi người xuống cô bé.

Lucy gạt đầu, hài lòng, và quay qua nhìn Nash. “Không có quà cho Mr. Rider ạ?”

Anh bật cười và choàng cánh tay mình qua Maddy. “Anh đã có một món quà đẹp nhất, Lucy – một gia đình mới.”

“Và chúng em cũng đã có một gia đình mới ạ.” Jane nói với vẻ khá hài lòng.

Hiện tại, trong ánh sáng xám lạnh của buổi bình minh, họ đang đứng trên boong tàu, chuẩn bị ra khơi trong thủy triều buổi sáng.

Phía dưới bến tàu, Harry và Nell vẫy tay chào, Torie đang ngồi trên vai Harry, một tay nắm tóc trên đầu anh, tay kia cũng mơ hồ vẫy vẫy theo. Marcus đứng tách biệt và nghiêm trang bên cạnh Lady Gosforth, người đang quấn mình trong một chiếc áo lông và chăm nhẹ mắt trong chiếc khăn tay. Rafe, Ayisha, và Luke cũng đến để tiễn họ, Ayisha dắt theo một con mèo đốm nhỏ trong một sợi xích, giống như một con chó. Chỉ có Lizzie là vắng mặt. Maddy đã nói lời tạm biệt cô ở Whitehorn. Nash đã cho Reuben làm người quản lý bất động sản, và Lizzie đã tự hào vì điều đó. Cô đã khóc, và hứa là sẽ viết thư.

Maddy đứng với Nash và các em ở lan can tàu, vẫy tay, mỉm cười, mắt rưng rưng. Nash choàng tay mình quanh cô. “Em không hối tiếc vì rời khỏi Anh quốc chứ?”

Cô lắc đầu. “Không miễn là em có anh. Em sẽ nhớ mọi người, tất nhiên, nhưng chúng ta có thể viết thư, và chúng ta thỉnh thoảng sẽ trở về mà, phải không anh? Vì vậy, Nash Renfrew, hãy dẫn đường cho em, như trong điệu waltz. Anh đưa em đi đâu, em sẽ đi theo đó.”

“Vậy thì đi khắp thế giới nhé,” Nash nói với cô. “Cùng với nhau.”

Chú giải lịch sử

Đại công tước Anna Petr a Romanova thật ra đã chết khi còn là một đứa trẻ. Trong tiểu thuyết này bà không những còn sống, mà sống lâu và có một cuộc đời hạnh phúc.

Marie Antoinette thật sự cũng đã có một trang trại ở Hameau de la Reine, gần Versailles, nơi Hoàng hậu và các quý bà thích thư giãn như những nông dân. Nhưng theo như tôi (tác giả) được biết, thì bà không có nuôi ong.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-accidental-wedding>